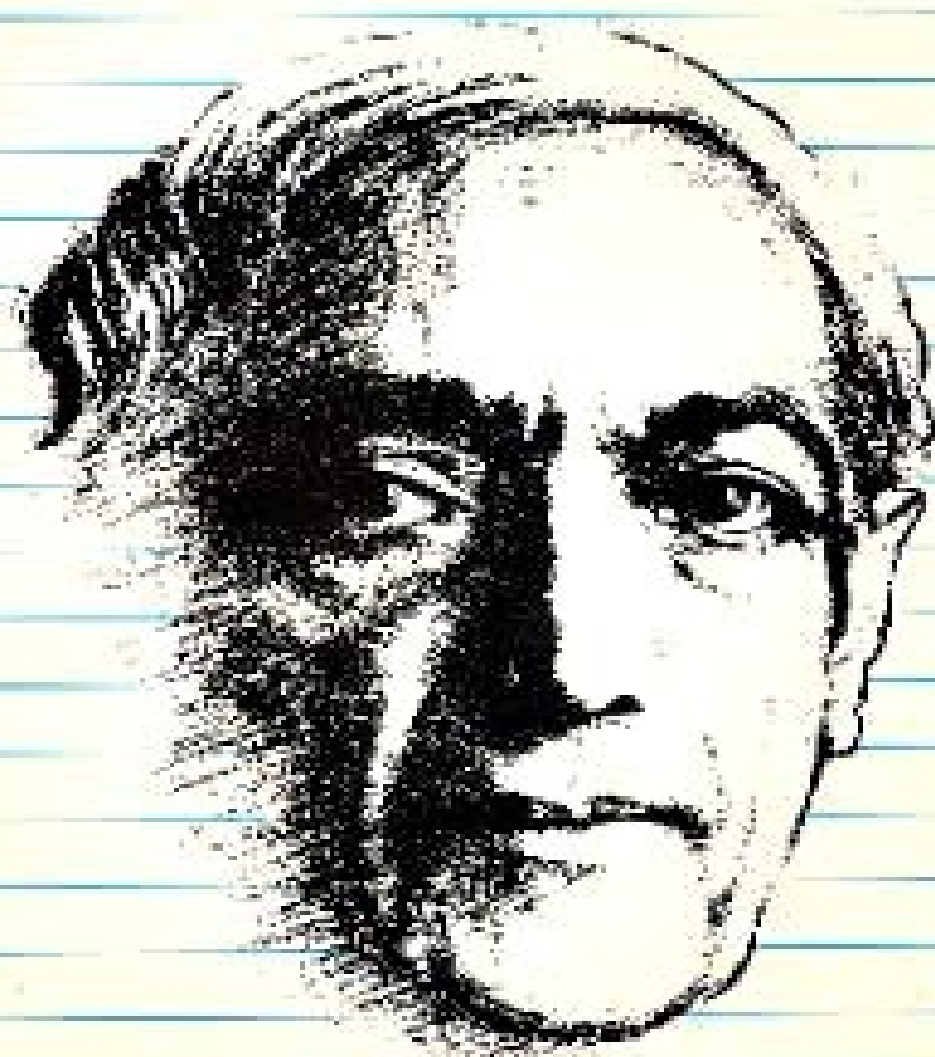

J. Krishnamurti

*Krishnamurti's
Notebook*

J. KRISHNAMURTI

SỔ TAY CỦA KRISHNAMURTI

[KRISHNAMURTI'S NOTEBOOK]

Lời tựa: MARY LUTYENS - Lời dịch: ÔNG KHÔNG

LỜI TỰA

Vào tháng 6, 1961 Krishnamurti bắt đầu thực hiện ghi chép hàng ngày về những trực nhận và những trạng thái của ý thức. Ngoại trừ mười bốn ngày viết liên tục, ông tiếp tục quyển này trong bảy tháng. Ông viết rõ ràng bằng bút chì, và hầu như không tẩy xóa. Bảy mươi bảy trang đầu của tập viết tay này được viết trong một quyển sổ nhỏ; từ đó đến khi chấm dứt (trang 323 của tập viết tay) một quyển sổ trang rời lớn hơn được sử dụng. Tập viết này bắt đầu đột ngột và chấm dứt đột ngột. Chính Krishnamurti không thể nói được việc gì đã thúc giục ông bắt đầu viết. Ông chưa bao giờ ghi chép hàng ngày như thế trước kia cũng như sau này.

Bản viết tay này được lược bỏ rất ít. Lỗi chính tả của Krishnamurti đã được sửa lại, một ít dấu chấm câu được thêm vào để làm rõ ràng câu văn; một vài chữ viết tắt, như ký hiệu & ông luôn dùng, đã được viết ra đầy đủ; vài chú thích và một ít từ trong ngoặc được thêm vào cho rõ nghĩa. Trong mọi chi tiết khác bản viết tay này được trình bày ở đây chính xác như khi ông viết.

Một chú thích được thêm vào để giải thích một trong những từ ngữ đã sử dụng trong tập viết tay – “cái tiến trình”. Vào năm 1922, lúc 28 tuổi Krishnamurti trải qua một cảm nghiệm tinh thần đã thay đổi cuộc sống của ông và được tiếp nối bởi nhiều năm bị đau buốt lạnh và hầu như liên tục ở trong đầu cũng như xương sống. Sổ tay chỉ rõ “cái tiến trình”, từ ngữ ông dùng để chỉ cơn đau bí mật này, vẫn liên tục tiếp diễn gần bốn mươi lăm năm sau, mặc dù trong một trạng thái êm dịu hơn nhiều.

“Cái tiến trình” là một hiện tượng thuộc cơ thể, không nên nhầm lẫn với trạng thái tinh thần mà Krishnamurti viết trong quyển này bằng nhiều từ khác biệt như là “phước lành”, “cái khác lạ”, “sự bao la”. Không khi nào ông dùng thuốc giảm đau để điều trị “cái tiến trình”. Ông không bao giờ uống rượu hoặc bất cứ loại thuốc nào. Ông không bao giờ hút thuốc lá và trong khoảng ba mươi năm cuối đời ông không uống nhiều trà hoặc cà phê. Mặc dù là người ăn chay suốt đời, ông luôn quan tâm đặc biệt để bảo đảm một chế độ ăn uống ổn định và dinh dưỡng. Theo suy nghĩ của ông, khổ hạnh cũng phá hủy cuộc sống tôn giáo như là sự buông thả quá trớn. Thật ra ông chăm sóc “cái thân thể” (ông luôn phân biệt rõ cái thân thể và cái tôi) giống như một sĩ quan kỵ binh chăm sóc con ngựa của ông ta. Ông không bao giờ bị động kinh hoặc bất kỳ căn bệnh về thân thể nào khác mà mọi người nói là nguyên nhân dẫn đến những ảo tưởng và hiện tượng tinh thần khác lạ; ông cũng không thực hành bất kỳ “hệ thống” nào của thiền định. Chúng tôi phải bày tỏ tất cả việc này để độc giả không lầm tưởng rằng những trạng thái ý thức của Krishnamurti được kích thích, hoặc đã từng được kích thích, bởi thuốc men hoặc ăn chay.

Trong tập ghi chép hàng ngày duy nhất này chúng ta hiểu được một điều gì đó có lẽ được

gọi là nguồn suối tuôn trào lời giáo huấn của K. Toàn bộ tinh túy của lời giáo huấn đều ở đây, bắt đầu từ nguồn suối tự nhiên. Đúng như chính ông viết trong những trang giấy này rằng “mỗi một lần đều có một cái gì đó ‘mới mẻ’ trong phước lành này, một chất lượng ‘mới’, một hương thơm ‘mới’, nhưng vẫn vậy nó không thay đổi”, vì vậy lời giáo huấn khởi nguồn từ đó không bao giờ hoàn toàn giống nhau đâu rằng được lặp lại thường xuyên. Trong cùng một cách, cây cối, núi non, sông ngòi, những đám mây, ánh mặt trời, chim chóc và những đóa hoa mà ông diễn tả lặp đi lặp lại mãi mãi “mới lạ” vì chúng được nhìn ngắm mỗi lần bằng đôi mắt không bao giờ trở nên quen thuộc với chúng; mỗi một ngày chúng là một cảm thấy hoàn toàn mới mẻ cho ông, và vì vậy chúng cũng trở nên như thế cho chúng ta.

Vào ngày 18 tháng 6, 1961 ngày Krishnamurti khởi đầu ghi chép, ông ở New York cùng những người bạn trên đường West 87th. Ông đã đi bằng máy bay đến New York vào ngày 14 tháng 6 từ London nơi ông đã ở lại khoảng sáu tuần lễ và có mười hai buổi nói chuyện. Trước khi đến London ông đã ở Rome và Florence, và, trước đó, trong 3 tháng đầu năm, ở Ấn Độ, nói chuyện tại New Delhi và Bombay.

M.L

LỘ TRÌNH

Ojai, California 20-6 / 8-7

London 10-7 / 12-7

Gstaad, Switzerland 12-7 / 3-9

Paris 3-9 / 25-9

Rome và Florence 25-9 / 18-10

Bombay và Rishi Valley 20-10 / 20-11

Madras 20-11 / 17-12

Rajghat, Benares 18-12 / 20-1

Delhi 20-1 / 23-1

Xem tiếp: Phần 01

Lời Ban Biên Tập TVHS

Các Nhà xuất bản tại Việt Nam cũng như ở hải ngoại có nhu cầu in cuốn sách này vì mục đích kinh doanh, xin vui lòng liên lạc với Dịch giả và tổ chức Krishnamurti Foundation India: Vasanta Vihar 124 Greenways Road RA Puram Chennai - 600 028 Tel: 24937803/24937596 Email: publications@kfionline.org

07-27-2007

18-6 [1961 New York]

Vào buổi tối nó ở đó: đột nhiên nó ở đó, tràn đầy căn phòng, cảm nhận mãnh liệt về vẻ đẹp, quyền năng và sự dịu dàng. Những người khác nhận thấy nó.

19.

Suốt đêm nó ở đó mỗi khi tôi thức giấc. Đầu nặng nề khi đi tới máy bay [bay tới Los Angeles]. – Lọc sạch sẽ bộ não rất cần thiết. Bộ não là trung tâm của mọi giác quan; giác quan càng tinh táo và nhạy bao nhiêu bộ não càng sắc bén bấy nhiêu, nó là trung tâm của ký ức, quá khứ; nó là kho lưu trữ của trải nghiệm và hiểu biết, truyền thống. Vì vậy nó bị giới hạn, bị điều kiện. Hoạt động của nó bị lên kế hoạch, bị cân nhắc cẩn thận, bị lý luận, nhưng nó vận hành trong giới hạn, trong thời gian-không gian. Vì thế nó không có khả năng trình bày chính xác hay hiểu rõ cái gọi là tổng thể, nguyên vẹn, toàn bộ. Cái tổng thể, cái nguyên vẹn là cái trí; nó trống không, hoàn toàn trống không và bởi vì trống không này, bộ não tồn tại trong thời gian-không gian. Chỉ khi nào bộ não tự lau chùi sạch sẽ hết những đặc điểm riêng, lòng ham muốn, sự ganh tị, tham vọng của nó; chỉ sau đó nó mới hiểu rõ cái được gọi là tổng thể. Tình yêu là cái tổng thể này.

20.

Trong xe hơi trên đường đến Ojai*, lại nữa nó bắt đầu, áp lực và cảm giác của sự rộng lớn vô biên. Người ta không đang trải nghiệm sự rộng lớn này; đơn giản là nó ở đó; không có trung tâm để từ đó hoặc trong đó sự trải nghiệm đang xảy ra. Mọi sự vật, xe cộ, con người, bảng quảng cáo, rõ ràng thật kinh ngạc và màu sắc có cường độ mãnh liệt. Trên một tiếng đồng hồ nó tiếp diễn và bộ đầu rất nặng nề, cơn đau buốt xuyên xuyên thấu óc não.

Bộ não có thể và phải phát triển; sự phát triển của nó sẽ luôn xuất phát từ một nguyên nhân, từ một phản ứng, từ bạo lực đến không bạo lực và vân vân. Bộ não đã phát triển từ trạng thái sơ khai và dù được trau chuốt như thế nào chẳng nữa, về tri thức, về kỹ thuật, nó sẽ vẫn còn nằm trong ngục tù của thời gian-không gian.

Tính vô danh là tính khiêm tốn; nó không tồn tại trong sự thay đổi tên tuổi, vãi vóc hoặc đồng nhất vào tình trạng tạm gọi là không danh tính, một lý tưởng, một hành động anh hùng, quốc gia và vân vân. Tính vô danh là một hành động của bộ não, tính vô danh có ý thức; có một tính vô danh hiện hữu khi có ý thức về cái tổng thể. Cái tổng thể không bao giờ nằm trong lãnh vực hoạt động của bộ não hay ý tưởng.

21.

Thức giấc khoảng hai giờ khuya và có một áp lực kỳ lạ cùng cơn đau khắc nghiệt hơn, càng khắc nghiệt hơn trong trung tâm bộ đầu. Nó kéo dài trên một tiếng đồng hồ và người ta thức giấc nhiều lần vì sự mãnh liệt của áp lực. Mỗi lần đều có trạng thái ngây ngất đang tỏa lan rộng, niềm hân hoan này tiếp tục. – Lại nữa, ngồi trong ghế tại phòng khám nha sĩ, đang chờ đợi, đột nhiên áp lực bắt đầu. Bộ não trở nên rất yên lặng; run rẩy và đầy sinh động; mọi giác quan tỉnh táo; đôi mắt đang thấy con ong trên cửa sổ, còn nhận, những con chim, những hòn núi tím biếc xa xa. Chúng đang thấy nhưng bộ não không đang ghi lại cảnh thấy. Người ta có thể cảm thấy bộ não đang run rẩy, một cái gì đó sống động khác thường, rung động và vẫn thể hoàn toàn không đang ghi lại. Áp lực và cơn đau thật mạnh mẽ và thân thể không còn hoạt động, rơi vào giấc ngủ thanh thản.

Ý thức tự phê bình rất cần thiết. Tưởng tượng và ảo tưởng gây biến dạng sự quan sát trong sáng. Ảo tưởng sẽ luôn tồn tại, chừng nào lòng khao khát cho sự liên tục của hạnh phúc và cho sự chấm dứt của đau khổ vẫn còn tồn tại; sự đòi hỏi có những trải nghiệm hạnh phúc liên tục rồi ghi nhớ lại; sự trốn tránh đau khổ, trải qua đau đớn. Cả hai ý tưởng này đều nuôi dưỡng ảo tưởng. Muốn xóa sạch hoàn toàn ảo tưởng, hạnh phúc và đau khổ phải được hiểu rõ, không phải bằng kiểm soát hay thăng hoa, gắn kết hay khước từ.

Chỉ khi nào bộ não yên lặng mới có sự quan sát đúng đắn. Liệu bộ não có yên lặng được không? Nó có thể khi bộ não, đang rất nhạy, không còn chức năng gây biến dạng, tỉnh táo một cách thụ động.

Suốt buổi chiều áp lực vẫn tiếp tục.

22.

Thức giấc nửa đêm và có trải nghiệm một trạng thái trải rộng vô hạn của cái trí; chính cái trí là trạng thái đó. “Cảm thấy” của trạng thái này mất hết mọi cảm tính, mọi cảm xúc, nhưng rất thực tế, rất thực sự. Trạng thái này tiếp tục trong một khoảng thời gian đáng kể. – Suốt cả sáng nay, áp lực và cơn đau thật khắc nghiệt.

Hủy diệt rất cần thiết. Không phải hủy diệt nhà cửa và những sự vật nhưng hủy diệt những mưu kế và những phòng vệ thuộc tâm lý, thần thánh, những niềm tin, lệ thuộc vào những giáo sĩ, những trải nghiệm, hiểu biết và vân vân. Nếu không hủy diệt tất cả những thứ này; không thể có sáng tạo. Chỉ trong tự do sáng tạo đó mới hiện hữu. Một người khác không thể hủy diệt những phòng vệ này cho bạn; bạn phải phủ nhận qua ý thức tự hiểu rõ riêng của bạn.

Cách mạng, thuộc xã hội, thuộc kinh tế, chỉ có thể thay đổi những sự vật và trạng thái bên ngoài, trong những vòng tròn đang thu hẹp hoặc đang gia tăng, nhưng nó sẽ luôn luôn ở trong lãnh vực bị giới hạn của tư tưởng. Nếu muốn có cuộc cách mạng hoàn toàn bộ não phải từ bỏ tất cả cơ chế bí mật, bên trong của uy quyền, ganh tị, sợ hãi và vân vân.

Sức mạnh và vẻ đẹp của một lá cây non nớt là tánh mong manh của nó đối với sự hủy diệt. Giống như một lá cỏ nhú lên vỉa hè, nó có khả năng chống cự lại cái chết bất ngờ.

23.

Sáng tạo không bao giờ nằm trong sự kiểm soát của cá thể. Nó ngưng hoàn toàn khi tính cá thể,

với khả năng của nó, năng khiếu của nó, kỹ thuật của nó và vận vận của nó, thống trị. Sáng tạo là sự chuyển động của bản thể không biết được của cái tổng thể; nó không bao giờ là sự thể hiện của một phần.

Ngay khi người ta đang đi ngủ, có trạng thái tràn ngập giống như tại nhà ill*. Nó không những ở trong phòng mà dường như bao phủ quả đất từ đường chân trời này qua đường chân trời kia. Nó là một phước lành.

Áp lực, cùng với cơn đau kỳ lạ, có mặt ở đó suốt buổi sáng. Và nó tiếp tục trong buổi chiều.

Ngồi trong ghế của phòng khám nha sĩ, người ta đang nhìn ra ngoài cửa sổ, nhìn qua hàng giậu, cần ăn-ten TV, cột điện báo, vào những hòn núi tím biếc. Người ta không đang nhìn chỉ bằng hai mắt mà còn nhìn bằng toàn bộ cái đầu của người ta, như thể phía sau đầu, bằng toàn bộ thân tâm. Nó là một trải nghiệm kỳ lạ. Không có cái trung tâm mà từ đó sự quan sát đang xảy ra. Những màu sắc và vẻ đẹp và những đường viền của núi non cực kỳ mãnh liệt.

Mọi máy động gây xuyên tạc của tư tưởng phải được hiểu rõ; vì mọi tư tưởng là phản ứng và bất kỳ hành động nào từ phản ứng chỉ có thể gia tăng rối loạn và xung đột.

24.

Áp lực và cơn đau có ở đó suốt ngày hôm qua; tất cả hoạt động của nó đang gây khó khăn cho người ta. Khoảnh khắc người ta có một mình, nó bắt đầu. Và lòng ham muốn cho sự tiếp tục của nó, nỗi thất vọng nếu nó không tiếp tục không nảy trong tâm trí. Nó đơn giản chỉ ở đó dù người ta mong muốn nó hay không. Nó nằm ngoài tất cả lý luận và tư tưởng.

Làm một việc gì đó vì lợi ích riêng của nó dường như hoàn toàn khó khăn và hầu như không được ham muốn. Giá trị xã hội đặt nền tảng vào sự làm việc vì lợi ích của một việc khác. Việc này dẫn đến sự tồn tại cần cỗi, một cuộc sống không bao giờ trọn vẹn, tràn trề. Đây là một trong những lý do của trạng thái không hạnh phúc vì không hội nhập vào thể đồng nhất, vào cái tổng thể.

Được thỏa mãn thật xấu xa nhưng không thỏa mãn lại nuôi dưỡng oán hận. Sống đạo đức để có được niềm hạnh phúc tuyệt đối hay để có được sự chấp thuận của những tiêu chí kính trọng, của xã hội, biến cuộc sống thành một cánh đồng cần cỗi chỉ được cày xới lặp đi và lặp lại mà không bao giờ được gieo hạt. Hoạt động làm việc gì đó vì lợi ích của một việc khác này trong bản thể của nó là một loạt phức tạp của những phương tiện tẩu thoát, những tẩu thoát khỏi chính bản thân, khỏi cái gì là.

Nếu không trải nghiệm cái bản thể đó, không có vẻ đẹp. Vẻ đẹp không chỉ ở những sự vật bên ngoài hay những ý tưởng, những cảm giác và những tư tưởng bên trong; có vẻ đẹp nằm ngoài tư tưởng và cảm giác này. Chính bản thể này là vẻ đẹp. Nhưng vẻ đẹp này không có đối nghịch.

Áp lực tiếp tục và sự căng thẳng ở phần đáy của bộ đầu và nó đau đớn.

25.

Thức giấc nửa đêm và phát giác thân thể hoàn toàn tĩnh, bị duỗi dài ra với tư thế nằm ngửa, bất động; tư thế này đúng là đã duy trì trong một thời gian. Áp lực và cơn đau có ở đó. Bộ não và cái trí cực tĩnh. Không có sự phân chia giữa chúng. Có một cường độ yên tĩnh kỳ lạ, giống như hai máy phát điện lớn đang chuyển động hết công suất; có một độ căng kỳ lạ nhưng không có sự căng thẳng trong đó. Có một cảm nhận bao la về toàn sự vật và một quyền năng không có phương hướng lẫn nguyên nhân và vì vậy không có sự tàn bạo và nhấn tâm. Và nó tiếp tục suốt buổi sáng.

Trong suốt năm qua hoặc như thế, người ta thường thức giấc, để trải nghiệm, trong trạng thái bị đánh thức, cái gì đó đã xảy ra trong khi ngủ, những trạng thái nào đó của thân tâm. Nó như thể là người ta thức giấc chỉ để cho bộ não ghi lại cái gì đã xảy ra. Nhưng lạ lùng thay trải nghiệm đặc biệt này sẽ qua đi quá mau. Bộ não không đang cất nó trong những cuộn giấy ký ức của nó.

Chỉ có hủy diệt và không có thay đổi. Vì tất cả thay đổi là một tiếp tục được bổ sung thêm của cái đã là. Tất cả những cuộc cách mạng kinh tế, xã hội đều là những phản ứng, một tiếp tục được bổ sung của cái đã là. Dù bằng mọi phương cách thay đổi này không hủy diệt được gốc rễ của những hoạt động thuộc cái tôi vị kỷ.

Hủy diệt, theo nghĩa chúng ta đang dùng từ ngữ đó, không có động cơ thúc đẩy; nó không có mục đích mà hàm ý hành động vì lợi ích của kết quả.

Hủy diệt tánh đồ kỵ là tổng thể và trọn vẹn; nó ám chỉ tự do khỏi sự trấn áp, kiểm soát, và không cần động cơ thúc đẩy nào cả.

Hủy diệt tổng thể này có thể thực hiện được; nó sinh ra do đang thấy toàn bộ sự cấu thành của tánh đồ kỵ. Đang thấy này không nằm trong thời gian-không gian nhưng ngay tức khắc.

26.

Áp lực và căng thẳng của nó ở đó, rất mạnh mẽ, chiều hôm qua và sáng nay. Chỉ có một thay đổi rõ ràng; áp lực và sự căng thẳng ở phía sau đầu, qua vòm miệng đến đỉnh đầu. Sự mãnh liệt kỳ lạ tiếp tục. Người ta phải yên lặng chỉ để cho nó bắt đầu.

Kiểm soát trong mọi hình thức gây tai hại cho hiểu rõ tổng thể. Một sự tồn tại có kỷ luật là một cuộc sống quy phục; trong quy phục không có tự do khỏi sợ hãi. Thói quen hủy hoại tự do; thói quen của tư tưởng, thói quen của nhậu nhẹt và vân vân dẫn đến một cuộc sống nhảm chán và giả tạo. Tôn giáo có tổ chức cùng với những niềm tin, những giáo điều và những lễ nghi của nó chối từ cánh cổng rộng mở vào tánh vô hạn của cái trí. Chính cánh cổng này lau sạch bộ não của thời gian-không gian. Sau khi được lau sạch xong, bộ não có thể sử dụng không gian-thời gian.

27.

Sự hiện diện kia xảy ra tại ngôi nhà ill có ở đó, đang chờ đợi kiên nhẫn, thật dịu dàng, cùng sự bao dung vô hạn. Nó giống như ánh sét vào một đêm tối trời nhưng nó ở đó, xuyên thấu, đầy hân hoan.

Một cái gì đó lạ lùng đang xảy ra cho các cơ quan của thân thể. Người ta không thể đặt chính xác ngón tay trên nó nhưng có sự thôi thúc, khẳng khẳng “kỳ lạ”; không có phương cách nào để nó được tự tạo ra, được nuôi dưỡng từ sự tưởng tượng. Nó rõ ràng khi người ta yên lặng, một mình, dưới một cái cây hay trong một căn phòng; nó ở đó thật khẩn thiết khi người ta sắp sửa rơi vào giấc ngủ. Nó ở đó khi đang viết câu này, áp lực và sự căng thẳng, cùng với sự đau nhức thân thuộc.

Sự diễn tả chính xác và từ ngữ về tất cả sự kiện này dường như thật vô dụng; từ ngữ dù chính xác bao nhiêu, diễn tả dù rõ ràng bao nhiêu, không chuyển tải sự kiện thực sự.

Có một vẻ đẹp tuyệt vời và không thể diễn tả trong tất cả sự kiện xảy ra này.

Chỉ có một chuyển động trong sự sống, cả bên ngoài và bên trong; chuyển động này không phân chia; dù nó bị phân chia. Bị phân chia rồi, hầu hết mọi người tuân theo chuyển động bên ngoài của hiểu biết, những ý tưởng, những niềm tin, uy quyền, an toàn, thịnh vượng và vân vân. Khi phản ứng lại việc này, con người theo đuổi một cuộc sống tạm gọi là bên trong, cùng với những ảo tưởng, những hy vọng, những tham vọng, những bí mật, những xung đột, những thất vọng của nó. Vì chuyển động này là một phản ứng, nó xung đột với cái bên ngoài. Bởi vậy có sự mâu thuẫn, cùng với những đau đớn, những âu lo và những tẩu thoát của nó.

Chỉ có một chuyển động duy nhất, cả bên ngoài lẫn bên trong. Khi hiểu rõ cái bên ngoài, ngay đó chuyển động bên trong bắt đầu, không còn đối nghịch hay mâu thuẫn. Vì xung đột bị loại bỏ, bộ não, mặc dù thật nhạy bén và tỉnh táo, trở nên yên lặng. Sau đó chỉ chuyển động bên trong là có giá trị và ý nghĩa.

Từ chuyển động này có sự bao dung và từ bi mà không phải là kết quả của lý luận và tự phủ nhận có mục đích.

Bông hoa mạnh mẽ trong vẻ đẹp của nó vì nó có thể bị bỏ quên, bị gạt đi hoặc dập nát.

Người tham vọng không biết được vẻ đẹp. Cảm thấy của bản thể là vẻ đẹp.

28.

Thức giấc nửa đêm la hét và rên rỉ; áp lực và căng thẳng, cùng với cơn đau lạ lùng, thật dữ dội. Đúng là nó đã diễn tiến trong một khoảng thời gian và nó tiếp tục trong một khoảng thời gian sau khi thức giấc. Tiếng la hét và rên rỉ xảy ra khá thường xuyên. Những tiếng này không thoát ra do sự ăn uống khó tiêu. Ngồi trong ghế phòng khám nha sĩ, trong khi chờ đợi, toàn bộ sự việc đó lại bắt đầu và đang xảy ra, trong buổi chiều, khi đang viết trang này. Sự việc đó dễ nhận thấy hơn nhiều khi người ta ở một mình hoặc trong một nơi đẹp đẽ hoặc thậm chí trên đường phố ồn ào, bận rộn.

Cái đó được gọi là thiêng liêng không có chất lượng riêng biệt. Một viên đá trong ngôi đền, một hình ảnh trong nhà thờ, một biểu tượng không là thiêng liêng. Con người gọi chúng là

thiên liêng, một cái gì đó thần thánh để được thờ phụng do bởi những thôi thúc, những sợ hãi và những ước mong phức tạp. “Thiên liêng” này vẫn còn nằm trong lãnh vực của tư tưởng; nó được dựng lên bởi tư tưởng và trong tư tưởng không có điều mới mẻ hay thiên liêng. Tư tưởng có thể sắp xếp lại những rối ren phức tạp của những hệ thống, những tín điều, những niềm tin, và những hình ảnh, những biểu tượng, những chiều rọi của nó không thiên liêng gì hơn những bản sơ đồ của một ngôi nhà hay mẫu thiết kế của một máy bay mới. Mọi chiều rọi này vẫn còn nằm trong những ranh giới của tư tưởng và không có gì thiên liêng hay kỳ bí về nó. Tư tưởng là vật chất và nó có thể được tạo thành mọi thứ, xấu xa – đẹp đẽ.

Nhưng có một thiên liêng không thuộc về tư tưởng, cũng không thuộc về một cảm giác được làm sống lại bởi tư tưởng. Nó không thể nhận ra được bởi tư tưởng cũng như nó không thể bị sử dụng bởi tư tưởng cho một mục đích nào đó. Tư tưởng không thể diễn tả nó rõ ràng qua từ ngữ. Nhưng có một thiên liêng, không bị tác động bởi bất kỳ biểu tượng hoặc từ ngữ nào. Nó không thể diễn đạt. Nó là một sự kiện.

Một sự kiện phải được thấy và động thái đang thấy không qua từ ngữ. Khi một sự kiện được diễn giải, nó ngừng là một sự kiện; nó trở thành một cái gì đó hoàn toàn khác biệt. Đang thấy có tầm quan trọng nhất. Đang thấy này không nằm trong không gian- thời gian; nó xảy ra ngay lúc này, tức khắc. Và cái gì đã thấy không bao giờ thấy lại giống như thế. Không có sự lặp lại hoặc đang chờ đợi xảy ra.

Thiên liêng này không có người sùng bái, người quan sát suy gẫm về nó. Nó không ở ngoài chợ để được mua hoặc bán. Giống như vẻ đẹp, nó không thể thấy được qua sự đối nghịch vì nó không có đối nghịch.

Sự hiện diện đó có mặt ở đây, ngập tràn căn phòng, đổ đầy những ngọn đồi, vượt qua sông biển, bao phủ quả đất.

Đêm qua, như nó đã xảy ra một lần hoặc hai lần trước kia, thân thể chính xác là một cơ quan và không có gì khác nữa, đang vận hành, trống không và tĩnh lặng.

29.

Áp lực và căng thẳng của cơn đau buốt thấu có ở đó; nó như thể là, sâu thẳm bên trong, một cuộc giải phẫu đang xảy ra. Nó không được khai triển qua ý muốn riêng của người ta, dù rằng một ý muốn nhỏ nhoi đến chừng nào. Người ta đã cố ý và trong một khoảng thời gian đi vào nó, thật sâu. Người ta đã cố gắng thúc dục nó; cố gắng gây ra nhiều điều kiện khác nhau ở bên ngoài, ở một mình và vân vân. Vậy mà không có gì xảy ra. Tất cả việc này không phải là cái gì đó mới xảy ra.

Tình yêu không có quyến luyến. Tình yêu không phục tùng đau khổ. Tình yêu không có thất vọng hay hy vọng. Tình yêu không thể được xã hội đánh giá để kính trọng, một phần của cái khung xã hội. Khi tình yêu không có mặt, mọi dạng thương tổn tâm lý bắt đầu.

Sở hữu và được sở hữu được xem là một hình thái của tình yêu. Sự thôi thúc muốn sở hữu, một người hay một món tài sản, không chỉ do những đòi hỏi của xã hội và những hoàn cảnh nhưng phát sinh từ một nguồn sâu xa hơn nhiều. Nó xuất phát từ những chiều sâu của cô độc. Mỗi người cố gắng lấp đầy cô độc này theo nhiều cách khác nhau, uống rượu, tôn giáo có tổ chức, niềm tin, một dạng hoạt động nào đó và vân vân. Tất cả việc này là những tẩu thoát nhưng nó vẫn còn ở đó.

Giao phó bản thân cho một tổ chức nào đó, cho một niềm tin hoặc hành động nào đó là được sở hữu bởi chúng, một cách tiêu cực; và một cách tích cực là sở hữu. Sự sở hữu tích cực và tiêu cực đang gây lợi lộc, đang thay đổi thế giới và cái tạm gọi là tình yêu. Kiểm soát một cái khác, uốn nắn một cái khác nhân danh tình yêu là sự thôi thúc muốn sở hữu; sự thôi thúc muốn tìm được an ninh, an toàn trong một thứ khác và sự thanh thản. Trạng thái tự quên lãng qua một cái khác, qua một hoạt động nào đó dẫn đến sự quyến luyến. Từ quyến luyến này, có đau khổ và thất vọng và từ tâm trạng này có một phản ứng, muốn được tách rời. Và từ xung đột giữa quyến luyến và tách rời này sinh ra mâu thuẫn và thất vọng.

Không có tẩu thoát khỏi cô độc: nó là một sự kiện và tẩu thoát khỏi những sự kiện chỉ nuôi dưỡng hoang mang và đau khổ.

Nhưng không sở hữu bất cứ thứ gì là một trạng thái phi thường, không sở hữu thậm chí một ý tưởng, hướng chỉ là một con người hay một đồ vật. Khi ý tưởng, tư tưởng, bám rễ, nó đã trở thành một vật sở hữu và tiếp đó một cuộc chiến đấu để có tự do bắt đầu. Và sự tự do vừa tìm

được không phải là tự do gì cả; nó chỉ là một phản ứng. Những phản ứng bám rễ và cuộc đời của chúng ta là mảnh đất trong đó các gốc rễ tăng trưởng. Muốn chặt đứt tất cả gốc rễ, từ cái này đến cái khác, là một xuẩn ngốc thuộc tâm lý. Nó không thể thực hiện được. Chỉ có sự kiện này, cô độc, phải được thấy và sau đó mọi thứ khác sẽ biến mất.

30.

Chiều hôm qua khá nặng nề, hầu như không thể chịu nổi; nó tiếp tục trong nhiều tiếng đồng hồ.

Đang đi dạo bộ, được vây quanh bởi những hòn núi đá, tro trụi, tím biếc này, đột nhiên có trạng thái cô đơn. Cô đơn hoàn toàn. Mọi nơi, có trạng thái cô đơn; nó có sự phong phú thừa thãi thật lớn lao; nó có vẻ đẹp vượt ngoài tư tưởng và cảm giác. Nó không bất động, nó đang sống, đang chuyển động, đang lấp kín mọi xó xỉnh và ngõ ngách kín đáo. Đỉnh núi đá cao sáng ảm ảm ngà ngà do bởi hoàng hôn và cái ánh sáng nhẹ nhàng cùng màu sắc đó tỏa đầy bầu trời cùng cô đơn.

Nó là cô đơn lạ thường, không phải cô lập mà cô đơn, giống như một giọt mưa ôm trọn tất cả nước của quả đất. Nó không biểu lộ niềm vui hay buồn bã nhưng cô đơn. Nó không có chất lượng, hình dạng hay màu sắc; những thứ này sẽ biến nó thành một cái gì đó được công nhận, được đo lường. Nó đến giống như tia chớp và kết hạt. Nó không nẩy mầm nhưng nó ở đó trong cái tổng thể nguyên vẹn. Không có thời gian để trưởng thành; thời gian có gốc rễ trong quá khứ. Đây là một trạng thái không nguyên nhân, không gốc rễ. Vì thế nó hoàn toàn “mới mẻ”, một trạng thái không đã là và không bao giờ sẽ là, vì nó đang sống.

Cô lập đã được biết và cô độc cũng vậy; chúng dễ nhận ra vì chúng thường được trải nghiệm, thực sự hay tưởng tượng. Quá quen thuộc với hai trạng thái này nuôi dưỡng sự khinh miệt tự mãn và sự sợ hãi nào đó mà từ đó sinh ra chủ nghĩa hoài nghi và thần thánh. Nhưng tự cô lập và cô độc không dẫn đến cô đơn; chúng phải được chấm dứt, không phải để có được cái gì đó, nhưng chúng phải chết tự nhiên như sự héo tàn của một bông hoa hiền lành. Kháng cự nuôi dưỡng sợ hãi và cả chấp nhận. Bộ não phải rửa sạch tất cả những mưu kế tinh ranh này.

Không liên quan đến tất cả những uốn éo vặn vẹo của ý thức tự làm ô nhiễm, khác biệt hoàn toàn là cô đơn vĩ đại này. Trong nó tất cả sáng tạo diễn ra. Sáng tạo hủy diệt và vì vậy nó luôn luôn là cái không thể biết được.

Suốt cả buổi chiều ngày hôm qua, cô đơn này đã và vẫn còn ở đó và khi thức giấc nửa đêm nó vẫn tự tồn tại. Áp lực và căng thẳng tiếp tục, gia tăng và giảm sút trong những cơn sóng liên tục. Nó khá nặng nề ngày hôm nay, trong suốt buổi chiều.

1 tháng 7.

Như thế mọi thứ đều đứng yên. Không có chuyển động, không có khuấy động, sự trống không hoàn toàn của tất cả tư tưởng, của tất cả cái đang thấy. Không có người diễn giải để giải thích, để quan sát, để kiểm duyệt. Một mệnh mang không đo lường được mà lại hoàn toàn đứng yên và tĩnh lặng. Không có không gian, cũng không có thời gian để phủ cái không gian đó. Khởi đầu và kết thúc đều ở đây, của tất cả sự vật. Thật sự không có từ ngữ nào có thể diễn đạt nó. Áp lực và căng thẳng đang xảy ra lặng lẽ suốt ngày; chỉ có lúc này chúng gia tăng.

2.

Sự việc đã xảy ra ngày hôm qua, cái mệnh mang đứng yên không đo lường được đó, tiếp tục suốt buổi chiều, ngay cả khi có con người và nói chuyện thông thường. Nó tiếp tục suốt đêm; nó ở đó trong buổi sáng. Mặc dù có cuộc nói chuyện gây kích động cảm xúc, khá quá đáng, đột nhiên giữa cuộc nói chuyện, nó ở đó. Và chính là ở đây, có một vẻ đẹp và một vinh quang và có một cảm xúc ngây ngất không diễn tả nên lời. Áp lực và căng thẳng bắt đầu khá sớm.

3.

Phải đi ra ngoài suốt ngày. Tất cả đều giống hệt, ở một thị trấn đông đúc vào buổi chiều, trong hai hay ba tiếng đồng hồ áp lực và căng thẳng của nó vẫn tiếp tục.

4.

Hôm nay bận rộn, nhưng bất kể công việc, áp lực và sự căng thẳng của nó ở đó vào buổi chiều.

Dù mọi hành động nào người ta phải làm trong cuộc sống hàng ngày, những vấn đề gây xúc động và nhiều biến cố khác nhau phải không để lại dấu vết. Những dấu vết này trở thành cái tôi, bản ngã, và khi người ta sống, nó trở nên mạnh mẽ và những bức tường của nó hầu như

trở thành không xuyên thủng được.

5.

Quá bận rộn nhưng mỗi lần có một chút yên tĩnh, áp lực và căng thẳng lại tiếp tục.

6.

Đêm qua, thức giấc cùng với cảm thấy của bất động và yên tĩnh hoàn toàn; bộ não đầy tỉnh táo và sinh động mãnh liệt; thân thể rất tĩnh. Trạng thái này kéo dài khoảng nửa tiếng đồng hồ. Nó xảy ra bất kể một ngày mệt mỏi. Cực điểm của cường độ và nhạy cảm là trải nghiệm của bản thể. Chính cái này là vẻ đẹp vượt khỏi từ ngữ và cảm thấy. Cân đối và chiều sâu, sáng và tối bị giới hạn vào không gian-thời gian, bị vướng mắc trong xấu xí-đẹp đẽ. Nhưng cái đó mà vượt qua giới hạn và hình thể, vượt qua học hỏi và hiểu biết, là vẻ đẹp của bản thể.

7.

Thức giấc nhiều lần la hét. Lại nữa có tĩnh lặng mãnh liệt đó của bộ não và một cảm giác mệnh mang. Đã có áp lực và sự căng thẳng. Thành công là hung bạo. Thành công là mọi hình thức, thuộc chính trị và tôn giáo, nghệ thuật và kinh doanh. Khi thành công hàm ý sự tàn nhẫn.

8.

Trước khi đi ngủ hoặc vừa rơi vào giấc ngủ, nhiều lần có tiếng rên rỉ và la hét. Thân thể quá bị quấy nhiễu vì lý do di chuyển, vì đêm nay người ta rời đây để đến London (quá cảnh Los Angeles). Có một mức độ nào đó của áp lực và căng thẳng.

9.

Khi người ta ngồi trong máy bay giữa tất cả sự ồn ào, khói thuốc lá và tiếng nói chuyện lớn, hoàn toàn không mong đợi, cảm nhận về cái báo la và phước lành kỳ diệu đó đã cảm thấy tại ngôi nhà ill, cảm giác kề cận của thiêng liêng đó, bắt đầu xảy ra. Thân thể căng bực bội vì đám đông, ồn ào vân vân, nhưng bất kể tất cả việc này, nó ở đó. Áp lực và căng thẳng thật mạnh mẽ và có cơn đau buốt phía sau bộ đầu. Chỉ có trạng thái này và không có người quan sát. Toàn thân thể nằm toàn bộ trong nó và cảm thấy của thiêng liêng cực kỳ mãnh liệt đến nỗi một tiếng rên thoát ra từ thân thể và những hành khách đang ngồi trong những cái ghế bên cạnh. Nó tiếp tục trong nhiều tiếng đồng hồ, mãi tận đến đêm khuya. Nó như thể người ta đang nhìn, không chỉ bằng hai con mắt mà còn bằng một ngàn thế kỷ; cùng với nhau nó là một điều xảy ra lạ lùng. Bộ não hoàn toàn trống không, trước đó mọi phản ứng đã ngừng; trong suốt tất cả những tiếng đồng hồ đó, người ta không ý thức về trống không này nhưng chỉ trong khi viết nó là một việc được biết đến, nhưng hiểu biết này chỉ để diễn tả và không là sự kiện thực sự. Điều mà bộ não có thể tự làm trống không chính nó là một hiện tượng lạ. Khi đôi mắt nhắm, thân thể, bộ não dường như chìm vào những chiều sâu không đáy, vào những trạng thái nhạy bén và vẻ đẹp không thể tin được. Hành khách trong ghế kế bên bắt đầu hỏi cái gì đó và đã trả lời, mãnh liệt này ở đó; không có liên tục nhưng chỉ có đang là. Và bình minh đang đến thông thả và bầu trời quang đãng tràn đầy ánh sáng. – Khi bài này đang được viết muộn trong ngày, với trạng thái mệt mỏi do mất ngủ, thiêng liêng ở đó. Áp lực và căng thẳng cũng ở đó.

10.

Không ngủ bao nhiêu nhưng thức giấc để nhận thấy rằng có một cảm thấy lớn lao của một năng lực thôi thúc được tập trung trong bộ đầu. Thân thể đang rên rỉ và vẫn vậy nó cực tĩnh, duỗi dài thật thẳng và rất thanh thản. Căn phòng dường như tràn đầy và trời rất khuya và cửa trước của ngôi nhà kế bên đóng mạnh. – Không có một ý tưởng, không có một cảm thấy và tuy vậy bộ não lại tỉnh táo và nhạy cảm. Áp lực và căng thẳng có ở đó gây ra đau đớn. Điều lạ lùng về sự đau đớn này là nó không làm kiệt sức thân thể. Dường như có thật nhiều chuyện đang xảy ra bên trong bộ não nhưng vẫn vậy nó không thể diễn tả qua từ ngữ chính xác cái gì đang xảy ra. Có một cảm thấy của lan rộng không bờ bến.

11.

Áp lực và căng thẳng khá nặng nề và có đau đớn. Việc kỳ lạ của tất cả sự kiện này là thân thể không một chút phản kháng hoặc dựng lên sự chống đối bằng bất kỳ phương cách nào. Có một năng lượng không biết được liên quan đến tất cả việc này. Quá bận rộn nên không viết nhiều được.

12.

Thật nặng nề đêm qua, la hét và rên rỉ. Bộ đầu đau buốt. Dù ngủ ít, thức giấc hai lần và mỗi lần có một cảm thấy của mãnh liệt đang lan rộng và chú ý ở phía bên trong thật mạnh và bộ não đã

tự làm trống rỗng chính nó khỏi mọi cảm giác và tư tưởng.

Sự hủy diệt, đang làm trống không hoàn toàn bộ não, không cần nỗ lực phản ứng và ký ức phải tiêu tan; tiêu tan ám chỉ thời gian nhưng chính thời gian ngừng lại và không có kết thúc của ký ức.

Lan rộng không thời gian đang xảy ra này và chất lượng cùng mức độ của mãnh liệt khác hẳn đam mê và cảm giác. Chính mãnh liệt này hoàn toàn không liên hệ đến bất kỳ ham muốn, ao ước hoặc trải nghiệm, như là hồi tưởng, mãnh liệt này đang đổ xô qua bộ não. Bộ não chỉ là một công cụ và chính cái trí là mãnh liệt đang nổ tung, đang lan rộng không thời gian của sáng tạo. Và sáng tạo là hủy diệt.

13.

Tôi nghĩ chính nhờ sự yên tĩnh của nơi ở, của những triền núi xanh, vẻ đẹp của cây cối và sự sạch sẽ, những sự việc đó và những sự việc khác, đã làm áp lực và căng thẳng mạnh mẽ hơn nhiều; bộ đầu nặng nề suốt ngày; nó càng trở nên tồi tệ hơn khi người ta ở một mình. Suốt đêm qua hình như nó đang xảy ra và thức giấc nhiều lần là hét cùng rên rỉ; ngay cả suốt thời gian nghỉ ngơi, vào buổi chiều, nó nặng nề, phụ họa cùng tiếng la hét. Thân thể hoàn toàn thư giãn và lặng yên ở đây. Đêm qua, sau một chuyến đi xe hơi dài và vui vẻ qua vùng quê có núi non, khi vào phòng, cái phước lành thiêng liêng lạ lùng ở đó. Người khác cũng cảm thấy nó **. Người khác cũng cảm thấy sự thanh thản, bầu không khí thâm nhập đó. Có một cảm thấy của tình yêu cùng vẻ đẹp tuyệt vời và của tràn đầy trọn vẹn.

Quyền lực phát sinh từ khổ hạnh, từ hành động, từ chức vụ, từ đạo đức, từ thống trị và vân vân. Tất cả những hình thức quyền lực như thế đều xấu xa. Nó làm hư hỏng và gây lầm lạc. Sử dụng tiền bạc, tài năng, thông minh để tìm được quyền lực hoặc quyền lực tìm được do sử dụng những việc này đều xấu xa.

Nhưng có một quyền lực không liên quan đến quyền lực xấu xa đó. Quyền lực này chắc chắn không mua được bởi hy sinh, đạo đức, những công việc tốt và những niềm tin, nó cũng chắc

- *Đang bay đến Geneva và từ đó ông lái xe đến ngôi nhà nhỏ trên núi của một người bạn tại Gstaad.*
- *** Người bạn ông đang ở cùng tại Gstaad.*

chắc không mua được bởi thờ phụng, cầu nguyện và những phương pháp thiền định tự hủy hoại và tự phủ nhận. Mọi nỗ lực để trở thành hay để là phải ngừng lại hoàn toàn, và tự nhiên. Chỉ đến

lúc đó quyền lực không xấu xa, mới có thể xuất hiện.

14.

Toàn tiến trình đang xảy ra suốt ngày – áp lực, căng thẳng và cơn đau ở phía sau của bộ đầu; thức giấc la hét nhiều lần, thậm chí trong suốt ngày có rên rỉ và la hét tự bộc phát. Đêm qua, cảm thấy thiêng liêng đó tràn đầy căn phòng và người khác cũng cảm thấy nó.

Thật dễ dàng khi lừa dối chính mình về hầu hết mọi việc, đặc biệt về những ước muốn và đòi hỏi nhỏ nhiệm sâu thẳm hơn. Muốn hoàn toàn tự do khỏi tất cả những ước muốn và đòi hỏi như thế cần nhiều nỗ lực và năng lượng. Nhưng vẫn vậy rất cần thiết để tự do khỏi chúng hoặc nếu không bộ não sẽ nuôi dưỡng mọi dạng ảo tưởng. Thôi thúc muốn lặp lại một trải nghiệm dù rằng dễ chịu, đẹp đẽ, nảy nở bao nhiêu, là mảnh đất trong đó đau khổ phát triển. Đam mê về đau khổ cũng giới hạn như đam mê về quyền lực. Bộ não phải ngừng tạo ra phương cách riêng của nó và hoàn toàn thụ động.

15.

Toàn tiến trình nặng nề đêm qua; nó làm cho người ta khá mệt mỏi và không ngủ được.

Thức giấc nửa đêm, cùng sự cảm thấy của cái sức mạnh vô biên và không đo lường được. Không phải cái sức mạnh do ý chí và ham muốn hợp thành nhưng cái sức mạnh ở đó trong một con sông, trong một hòn núi, trong một cái cây. Nó ở trong con người khi mọi hình thức của ham muốn và ý chí hoàn toàn ngừng lại. Nó không có giá trị, không có lợi lộc cho một con người, nhưng không có nó con người không tồn tại, cái cây cũng không.

Hành động của con người là chọn lựa cùng ý chí và trong hành động đó có mâu thuẫn cùng xung đột và vì thế đau khổ. Mọi hành động như thế có một nguyên nhân, một động cơ thúc đẩy và vì vậy nó là phản ứng. Hành động của sức mạnh này không nguyên nhân, không động cơ thúc đẩy và vì vậy không đo lường được và là bản thể.

16.

Toàn tiến trình tiếp tục hầu hết đêm đó; nó khá mạnh. Thân thể liệu có thể chịu đựng bao nhiêu nữa đây! Toàn thân thể đang rung động và, sáng nay, thức giấc với bộ đầu lắc lư.

Sáng nay, có thiêng liêng kỳ lạ đó, đang tràn đầy căn phòng. Nó có quyền năng xuyên thấu mãnh liệt, len vào mọi ngõ ngách trong thân tâm người ta, đang tràn đầy, đang súc sạch sẽ, đang tạo tác mọi thứ của chính nó. Người khác cũng cảm thấy nó. Nó là một thứ mà mọi người khao khát và vì họ khao khát nó, nó lẩn tránh họ. Vị thầy tu, vị linh mục, vị sĩ khất sĩ hành hạ thân xác và tính cách của họ để mong mỗi trạng thái này nhưng nó lẩn tránh họ. Vì nó không thể mua được; cũng không phải hy sinh, đạo đức hay cầu nguyện có thể mang lại tình yêu này. Sự sống này, tình yêu này không thể hiện diện nếu cái chết là phương tiện. Mọi tìm kiếm, mọi đòi hỏi phải ngừng lại hoàn toàn.

Sự thật không thể dựa vào chuẩn xác. Cái gì có thể đo lường được không thể là sự thật. Cái mà không đang sống có thể đo lường được và cực điểm của nó có thể tìm được.

17.

Chúng tôi đang đi lên con đường mòn của một triền núi dốc có cây bao phủ và lúc này ngồi trên một cái ghế dài. Đột nhiên, hầu như không mong đợi cái phước lành thiêng liêng đó ập xuống chúng tôi, người khác cũng cảm thấy nó, chúng tôi không nói lời nào cả. Vì nó đã nhiều lần tràn ngập căn phòng, lần này nó dường như phủ triền núi bằng qua thung lũng trải dài và rộng và vượt qua núi non. Nó ở khắp mọi nơi. Tất cả không gian dường như biến mất; cái gì ở thật xa, khoảng trống rộng lớn, những đỉnh núi phủ tuyết xa xa và con người đang ngồi trên cái ghế này mờ dần đi. Không phải một hay hai hay nhiều nhưng duy nhất cái mệnh mang này. Bộ não đã mất đi tất cả những đáp trả của nó; nó chỉ là một dụng cụ dùng quan sát, nó đang thấy, không phải như bộ não của một người riêng biệt, nhưng như bộ não không bị điều kiện bởi không gian-thời gian, như bản thể của tất cả những bộ não.

Nó là một đêm yên tĩnh và toàn tiến trình không mạnh lắm. Khi thức dậy sáng nay, có một trải nghiệm mà thời lượng có lẽ một phút, một tiếng đồng hồ hoặc không thời lượng. Một trải nghiệm liên đới với thời gian chấm dứt đang trải nghiệm; cái gì có sự tiếp tục chấm dứt là cái trải nghiệm. Khi thức giấc, trong sâu thẳm thẳm, trong chiều sâu vô tận của toàn cái trí, có một ngọn lửa nóng bỏng sống động và đang bùng cháy mãnh liệt, của chú ý, của nhận thức, của sáng tạo. Từ ngữ không là sự việc; biểu tượng không là sự thật. Sự nhiệt tình rùng rục trên bề mặt của cuộc sống qua đi, tắt dần, để lại đau khổ cùng tro bụi và ký ức. Sự nhiệt tình này được gọi là sự sống nhưng nó không là sự sống. Nó thối rữa. Sự nhiệt tình của sáng tạo mà hủy diệt là sự sống. Trong nó không có khởi đầu, không có kết thúc, cũng không có ngày mai hay hôm qua. Nó ở đó và không có một hoạt động bề mặt nào đã có lần khám phá được nó. Bộ não phải chết đi cho sự sống này hiện hữu.

18.

Tiến trình rất khắc nghiệt, ngăn cản giấc ngủ; thậm chí trong buổi sáng và buổi chiều la hét cùng rên rỉ. Con đau khá nặng.

Thức giấc sáng nay với nhiều đau đớn nhưng cùng lúc có một lóe sáng của một cái thấy đang bộc lộ. Mắt và bộ não của chúng ta ghi chép những sự kiện phía bên ngoài, cây cối, núi non, những con suối chảy xiết; tích lũy hiểu biết, kỹ thuật và vân vân. Với cùng đôi mắt và bộ não đó, được đào tạo để quan sát, để chọn lựa, để chỉ trích và biện hộ, chúng ta quay vào bên trong, nhìn vào bên trong, công nhận những vật thể, xây dựng những ý tưởng, mà được tổ chức thành lý luận. Cái nhìn vào bên trong này không đi xa lắm, vì nó vẫn còn ở trong giới hạn của sự quan sát và lý luận riêng của nó. Cái nhìn vào bên trong này vẫn còn là cái nhìn bên ngoài và vì thế không có sự khác biệt giữa hai cái nhìn. Cái gì có vẻ khác biệt có lẽ lại giống nhau.

Nhưng có một quan sát bên trong mà không phải là quan sát bên ngoài quay vào bên trong. Bộ não và mắt chỉ quan sát một phần không hiểu rõ cái thấy tổng thể. Chúng phải sinh động hoàn toàn nhưng tĩnh; chúng phải ngừng chọn lựa và phán đoán nhưng tỉnh táo một cách thụ động. Sau đó cái thấy bên trong không nằm trong biên giới của không gian-thời gian. Trong lóe sáng này một nhận thức mới được sinh ra.

19.

Con đau khá nặng nề suốt chiều hôm qua và nó dường như đau đớn hơn. Vào chiều tối thiêng liêng đó đến và tràn đầy căn phòng và người khác cũng cảm thấy nó. Suốt đêm nó khá yên tĩnh,

dù áp lực và căng thẳng ở đó, giống như mặt trời đằng sau những đám mây; sáng sớm nay tiến trình bắt đầu lại.

Nó có vẻ như người ta được đánh thức chỉ để ghi lại một trải nghiệm nào đó; việc này đã xảy ra khá thường xuyên, suốt năm qua. Người ta được đánh thức sáng nay bởi một cảm thấy hân hoan sinh động; nó đang xảy ra khi người ta thức giấc; nó không phải một việc trong quá khứ. Nó thực sự đang xảy ra. Nó đang đến, ngay ngất này, từ “phía bên ngoài”, không phải tự kích thích; nó đang được đẩy qua thân thể, chảy qua mọi cơ quan, với năng lượng và dung tích lớn. Bộ não không đang tham gia trong nó nhưng chỉ đang ghi lại nó, không phải như một hồi tưởng nhưng là một sự kiện thực sự đang xảy ra. Dường như, có sức mạnh và sinh động vô biên đằng sau ngay ngất này; nó không phải là tình cảm hay một cảm giác, cũng không là một xúc cảm nhưng là một khối thống nhất và có thật giống như cơn bão đang đâm vào triền núi hoặc cây thông cô đơn đó trên triền núi xanh rì. Mọi cảm giác và cảm xúc đều liên quan đến bộ não và bởi vì tình yêu không liên quan, ngay ngất này cũng vậy. Với sự khó khăn vô cùng, bộ não mới có thể nhớ lại nó.

Sáng sớm nay có một phước lành dường như bao phủ quả đất và tràn đầy căn phòng. Cùng với nó xuất hiện một tĩnh lặng tiêu hủy mọi nỗ lực, một bất động dường như có trong nó mọi chuyển động.

20.

Tiến trình mãnh liệt một cách đặc biệt chiều hôm qua. Trong xe hơi, đang chờ đợi, người ta hầu như quên lãng mọi chuyện đang xảy ra chung quanh người ta. Cường độ mãnh liệt đã gia tăng và nó hầu như không chịu nổi đến nỗi người ta bắt buộc phải nằm xuống. May mắn thay có một người nào đó trong phòng.

Căn phòng ngập tràn phước lành đó. Bây giờ cái gì tiếp theo hầu như không thể diễn đạt bằng từ ngữ; từ ngữ là những vật chết, với nghĩa lý được sắp đặt chính xác và cái gì đã xảy ra vượt ngoài tất cả từ ngữ và sự diễn tả. Nó là trung tâm của mọi sáng tạo; nó là nghiêm túc tinh khiết đã lau sạch sẽ bộ não không còn mọi tư tưởng và cảm giác; nghiêm túc của nó giống như ánh sét tiêu hủy và đốt cháy rụi; uyên thâm của nó không thể đo lường được, nó ở đó không chuyển động, không xuyên thủng, một khối đồng nhất nhưng lại nhẹ như bầu trời. Nó ở trong đôi mắt, trong hơi thở. Nó ở trong đôi mắt và đôi mắt có thể thấy nó. Cái đôi mắt mà thấy, mà nhìn khác biệt hoàn toàn đôi mắt của cơ quan và tuy nhiên chúng lại cùng đôi mắt. Chỉ có đang thấy, cái đôi mắt mà thấy vượt ngoài không gian-thời gian. Có cao quý không thể hiểu và thâm nhập được và một an bình mà là bản thể của tất cả mọi chuyển động, hành động. Không có đức hạnh nào tiếp xúc được nó vì nó vượt ngoài mọi đạo đức và lễ giáo của con người. Có tình yêu mà hủy diệt toàn bộ và vì vậy nó có sự thanh tú của mọi sự việc mới mẻ, mong manh, dễ tổn thương, dễ phá hủy và vẫn vậy nó vượt ngoài tất cả việc này. Nó ở đó bất diệt, không tên tuổi, cái không đang biết. Không tư tưởng nào đã từng thâm nhập vào nó; không hành động nào đã từng tiếp xúc được nó. Nó “tinh khiết”, trinh nguyên và vì thế đẹp để lạ thường nhưng luôn luôn hủy diệt.

Tất cả việc này dường như gây ảnh hưởng tới bộ não; nó không còn giống như nó đã là trước kia. (Tư tưởng là một vật thật tâm thường, cần thiết nhưng tâm thường). Bởi vì nó, sự liên hệ dường như đã thay đổi. Giống như một cơn bão tàn phá, một trận động đất hủy diệt tách sông ngòi thành những nguồn mới, thay đổi phong cảnh, đào sâu xuống lòng đất, cũng vậy nó đã san bằng những lệch lạc của tư tưởng, đã thay đổi khuôn mẫu của tâm hồn.

21.

Toàn tiến trình đang xảy ra như thường lệ, bất kể tình trạng sốt cao và lạnh. Nó đã trở nên khắc nghiệt và khẳng khái hơn. Người ta tự hỏi liệu rằng thân thể này có thể chịu đựng bao lâu nữa.

Hôm qua, khi chúng tôi đang đi dạo thẳng lên một thung lũng chật và đẹp, hai bên triền dốc của nó sẫm tối bởi những cây thông và những cánh đồng xanh đầy hoa dại, đột nhiên, không mong đợi nhất, vì chúng tôi đang nói chuyện về những sự việc khác, một phước lành tỏa xuống chúng tôi, giống như cơn mưa nhẹ. Chúng tôi trở thành trung tâm của nó. Nó diu dàng, khẩn thiết, thật mong manh và an bình, vây phủ chúng tôi bằng một uy lực vượt ngoài tất cả lỗi lầm và lý luận.

Sáng sớm nay, khi thức dậy, đang thay quần áo, sự nghiêm túc tinh khiết không thay đổi và

sự ngây ngất không có nguyên nhân. Nó chỉ ở đó. Và suốt ngày, dù người ta làm bất kỳ việc gì nó ở đó trong bối cảnh và nó hiện ra không cần mời mọc và ngay lập tức mỗi khi người ta yên tĩnh. Có khẩn thiết và vẻ đẹp trong nó.

Không có tưởng tượng hay khao khát nào trước kia đã từng hình thành được nghiêm túc sâu sắc như thế.

22.

Đang chờ đợi trong phòng khám ngọt ngào tối tăm của bác sĩ, cái phước lành đó, mà không một khao khát nào có thể kiến tạo, đến và tràn ngập căn phòng nhỏ. Nó ở đó cho đến khi chúng tôi rời. Nếu nó được cảm thấy bởi người bác sĩ, ông ấy cũng không thể giải thích nó.

Tại sao lại có sự thoái hóa? Bên trong cũng như bên ngoài. Tại sao? Thời gian đem hủy diệt đến mọi hệ thống máy móc; nó bào mòn mọi cơ quan thân thể bởi việc sử dụng và bệnh tật. Tại sao lại phải có sự thoái hóa ở bên trong, thuộc tâm lý? Vượt ngoài tất cả giải thích được đưa ra bởi một bộ não đúng đắn, tại sao chúng ta lại chọn lựa cái xấu xa hơn và không phải là cái tốt lành hơn, tại sao lại hận thù thay vì tình yêu, tại sao lại phải tham lam chứ không là rộng lượng, tại sao có hoạt động tự cho mình là trung tâm mà không phải là hoạt động tổng thể khoáng đạt? Tại sao lại bủn xỉn trong khi có những hòn núi vươn cao và những con suối chảy xiết? Tại sao lại ghen tuông thay cho tình yêu? Tại sao? Thấy sự kiện dẫn đến một việc, và những ý kiến, những lời giải thích, dẫn đến một việc khác. Điều quan trọng nhất là phải thấy sự kiện chúng ta suy sụp, thoái hóa chứ không phải là những lý do, những giải thích về nó. Giải thích không có ý nghĩa khi đối diện một sự kiện, nhưng được thỏa mãn bởi những giải thích, bởi những từ ngữ là một trong những nhân tố chính của thoái hóa. Tại sao lại chọn chiến tranh thay vì hòa bình? Sự kiện là chúng ta hung bạo; xung đột, bên trong và bên ngoài thân thể, là một phần trong cuộc sống hàng ngày của chúng ta – tham vọng và thành công. Thấy sự kiện này mà không phải sự giải thích lành lợi và từ ngữ tinh tế, kết thúc thoái hóa. Chọn lựa, một trong những nguyên nhân chính của suy sụp, phải ngừng hoàn toàn nếu muốn kết thúc thoái hóa. Ham muốn được thành tựu và cả thỏa mãn lẫn đau khổ ẩn trong cái bóng của nó, cũng là một trong những nhân tố của thoái hóa.

Thức dậy sớm sáng nay, để trải nghiệm phước lành đó. Người ta bị “bắt buộc” ngồi dậy để ở trong rõ ràng và vẻ đẹp đó. Trẻ hơn trong buổi sáng đang ngồi trên một cái ghế dài bên đường dưới một cái cây người ta cảm thấy sự bao la của nó. Nó cho chỗ ẩn náu, sự bảo vệ giống như cái cây trên đầu mà lá của nó che bóng chống lại mặt trời núi hùng hực nhưng vẫn cho phép ánh sáng đi qua. Mọi liên hệ là sự bảo vệ đó mà trong đó có tự do, và bởi vì có tự do, có chỗ ẩn náu.

23.

Thức dậy sớm sáng nay cùng cảm thấy lớn lao của quyền năng, vẻ đẹp và không băng hoại. Nó không phải là cái gì đó mà đã xảy ra, một trải nghiệm thuộc quá khứ và người ta thức dậy để hồi tưởng nó như trong một giấc mộng, nhưng một cái gì đó thực sự đang xảy ra. Người ta nhận thức được một cái gì đó hoàn toàn không thể băng hoại, mà trong đó mọi thứ nếu hiện hữu đều không thể phân rã, thoái hóa. Nó bao la quá đến nỗi bộ não không thể hiểu rõ, không thể nhớ; nó chỉ có thể ghi lại, một cách máy móc, rằng có một “trạng thái” không thể băng hoại. Đang trải nghiệm “trạng thái” như thế rất quan trọng; nó ở đó, không giới hạn, không thể tiếp xúc, không thể thâm nhập.

Bởi vì không băng hoại của nó, có vẻ đẹp trong nó. Không phải là vẻ đẹp bị phai lạt đi, cũng không phải là cái gì đó được tạo thành bởi bàn tay con người, cũng không phải là cái xấu xa kèm theo vẻ đẹp của nó. Người ta cảm thấy rằng trong hiện diện của nó tất cả bản thể hiện hữu và vì thế nó thiêng liêng. Nó là sự sống mà trong đó mọi thứ không thể bị hủy diệt. Chết không băng hoại nhưng con người tạo cho nó có băng hoại, bởi vì đối với anh ta, cuộc sống luôn bền vững.

Cùng với nó, có một cảm thấy của quyền năng, sức mạnh của một khối đồng nhất như hòn núi kia mà không một thứ gì có thể phá nát, mà không có sự hy sinh nào, lời cầu nguyện nào, đức hạnh nào đã từng tiếp xúc được.

Nó ở đó, mong manh, mà không có một cơn sóng của tư tưởng nào có thể làm tan rã, một sự kiện được ghi nhớ. Nó ở đó và đôi mắt, hơi thở thuộc về nó.

Thời gian, lười biếng, gây băng hoại. Đúng là nó đã xảy ra trong một thời lượng nào đó. Bình

minh vừa đang đến và có những giọt sương trên chiếc xe hơi bên ngoài và trên cỏ. Mặt trời vẫn chưa lên nhưng đỉnh núi tuyết sắc nét thật rõ ràng trong bầu trời xanh xám; một buổi sáng thú vị, không một đám mây. Nhưng nó sẽ không kéo dài, nó quá dễ thương.

Tại sao tất cả việc này có thể xảy ra cho chúng ta? Không một lời giải thích nào chính xác cả, dầu rằng người ta có thể sáng chế ra hàng tá. Nhưng một số việc khá rõ ràng. 1. Người ta phải hoàn toàn dừng dừng khi nó đến và đi. 2. Phải không có ham muốn được tiếp tục trải nghiệm hoặc lưu giữ nó trong ký ức. 3. Phải có một mức nhạy cảm rõ ràng của thân thể, một dừng dừng rõ ràng với trạng thái dễ chịu. 4. Phải có một tiếp cận vui nhộn nhưng tự phê bình. Nhưng thậm chí nếu người ta có tất cả những cái này, đột nhiên nó đến, không phải qua tu dưỡng và khiêm tốn có dụng ý, thậm chí như thế, từng đó sự việc cũng không đủ. Thật cần thiết để có một sự việc gì đó hoàn toàn khác biệt hoặc không có sự việc nào cần thiết cả. Nó phải đến và bạn không bao giờ có thể nắm bắt được nó, dù làm bất kỳ việc gì bạn muốn. Bạn cũng có thể thêm vào danh sách đó chữ tình yêu nhưng nó vượt ngoài tình yêu. Một việc chắc chắn, bộ não không bao giờ có thể hiểu nó hoàn toàn và cũng không có khả năng chứa đựng nó. Phước lành cho anh ta khi nó trao tặng. Và bạn cũng có thể thêm vào một bộ não tĩnh lặng, bất động.

24.

Tiến trình không mạnh lắm; vì thân thể trong vài ngày không khỏe, nhưng mặc dầu nó yếu ớt, thỉnh thoảng người ta có thể cảm thấy sự mãnh liệt của nó. Điều lạ lùng là phương cách cái tiến trình này tự điều chỉnh với hoàn cảnh xảy ra hàng ngày.

Ngày hôm qua, khi đang lái xe qua thung lũng chật hẹp, một con suối núi đang ồn ào vạch lối đi bên cạnh con đường ướt át, có phước lành này. Nó rất mạnh và mọi sự vật đều tắm trong nó. Tiếng ồn của con suối là một phần của nó và cái thác nước cao đã tạo thành con suối cũng nằm trong nó. Nó giống như một cơn mưa nhẹ nhàng đang rơi xuống và người ta trở nên hoàn toàn mỏng manh dễ tổn thương; thân thể dường như thật nhẹ nhàng như một chiếc lá, phơi bày và run rẩy. Việc này tiếp diễn qua suốt chuyến đi xe mát mẻ, dài; nói chuyện biến thành từng chữ một; vẻ đẹp của nó dường như không thể tin được. Suốt buổi chiều nó vẫn còn và mặc dù có sự cười đùa, cái khối đồng nhất, sự nghiêm túc không thâm nhập được vẫn còn tồn tại.

Khi thức giấc sáng nay, còn sớm khi mặt trời vẫn còn ở dưới đường chân trời, có ngây ngất của nghiêm túc này. Nó tràn đầy quả tim và bộ não và có cảm thấy của tánh bất động.

Biết nhìn quan trọng lắm. Chúng ta nhìn những sự vật gần gũi nhất và từ những cấp thiết đó dẫn đến tương lai, được tô thêm màu sắc bởi quá khứ. Nhìn của chúng ta rất giới hạn và đôi mắt của chúng ta quen thuộc với sự vật ở gần. Nhìn của chúng ta cũng bị giới hạn bởi không gian-thời gian như bộ não. Chúng ta không bao giờ nhìn, chúng ta không bao giờ thấy vượt ngoài giới hạn này, chúng ta không biết làm thế nào để nhìn xuyên thấu và vượt khỏi những ranh giới phân chia này. Nhưng đôi mắt phải nhìn vượt ngoài chúng, xuyên thấu thật sâu và rộng rãi, không chọn lựa, không ẩn núp; chúng phải lang thang vượt khỏi những ranh giới của những ý tưởng và giá trị do con người tạo ra và phải cảm thấy vượt ngoài tình yêu.

Sau đó có một phước lành mà không vị chúa nào có thể trao tặng.

25.

Mặc dù có một buổi gặp gỡ *, tiến trình đang xảy ra, khá êm dịu nhưng đang xảy ra.

Thức dậy sáng nay, khá sớm, cùng cảm thấy của một cái trí đã thâm nhập vào những chiều sâu không biết được. Nó như thể là chính cái trí đang đi vào chính nó, thật sâu và rộng rãi và

* Buổi nói chuyện đầu tiên trong chín buổi tại Saanen, ngôi làng kế cận Gstaad. chuyến hành trình dường như ở trong trạng thái không chuyển động. Và có trải nghiệm của cái bao la thừa thãi và một trù phú không thể hao tổn.

Lạ lùng rằng, mặc dù, mỗi trải nghiệm, trạng thái hoàn toàn khác biệt, nó vẫn cùng một chuyển động chung; dù nó dường như thay đổi, nó vẫn là cái không thay đổi.

26.

Suốt buổi chiều hôm qua tiến trình tiếp tục và khá trầm trọng. Đang dạo bộ dưới bóng râm mát mẻ của ngọn núi, bên cạnh một dòng suối liến thoắng, trong mãnh liệt của tiến trình, người ta cảm thấy hoàn toàn mong manh, trống không và rất khoáng đạt; người ta hầu như không hiện hữu. Và vẻ đẹp của hòn núi phủ tuyết, bị nhốt trong cái tách tạo bởi hai triền dốc trồng thông sẫm màu của những ngọn đồi uốn lượn, đang chuyển động nhanh.

Vào sáng sớm khi mặt trời vẫn chưa lên và những giọt sương còn đọng trên cỏ, còn ở trên

giường, nằm yên lặng, không có bất kỳ tư tưởng hoặc chuyển động, có một đang thấy, không phải đang thấy giả tạo của đôi mắt nhưng là đang thấy qua đôi mắt từ sau bộ đầu. Đôi mắt và từ sau bộ đầu chỉ là một dụng cụ nhờ đó cái quá khứ vô hạn đang nhìn vào không gian vô hạn mà không có thời gian. Và muộn hơn, vẫn còn trên giường, có một đang thấy mà trong nó dường như chứa đựng tất cả cuộc đời.

Rất dễ dàng khi lừa dối bản thân, khi diễn đạt những trạng thái ham muốn đã được trải qua thực sự, đặc biệt khi chúng là vui thú. Không có ảo tưởng, không có lừa dối, khi không có ham muốn, dù có ý thức hay không ý thức, cho bất kỳ trải nghiệm của bất kỳ loại nào, khi người ta đứng vững hoàn toàn với mọi trải nghiệm lúc nó đến và đi, khi người ta không cầu xin bất kỳ việc gì.

27.

Một chuyến đi xe vui vẻ qua hai thung lũng khác nhau, thẳng lên một cái đèo; những tảng đá núi rộng lớn, hình thể và uốn lượn diêm ảo, vẻ cô đơn và hùng vĩ của chúng, và xa xa hòn núi dốc đứng xanh rì, tạo một ấn tượng vào bộ não đang yên lặng. Khi chúng tôi đang đi xe, sự mãnh liệt lạ lùng và vẻ đẹp của nhiều ngày này đến mỗi lúc một dồn ép vào người ta. Và người khác cũng cảm thấy nó.

Thức dậy rất sớm vào buổi sáng; cái đó mà là phước lành và cái đó mà là sức mạnh ở đó và bộ não cảm thấy được chúng như cảm thấy về một hương thơm nhưng nó không phải là một cảm xúc, một cảm giác; chúng đơn giản chỉ ở đó. Dù làm cái gì người ta muốn, chúng sẽ luôn luôn ở đó; không có gì người ta có thể làm về nó.

Có một buổi nói chuyện sáng nay và trong suốt buổi nói chuyện, cái bộ não mà biết phản ứng, suy nghĩ, kiến tạo không còn nữa. Bộ não không đang làm việc, ngoại trừ, có thể, chỉ để nhớ từ ngữ.

28.

Ngày hôm qua chúng tôi đang đi dạo bộ dọc con đường ưa thích bên cạnh con suối ồn ào, trong thung lũng chật hẹp có những cây thông sẫm màu, những cánh đồng hoa và xa xa ngọn núi phủ tuyết hùng vĩ và một thác nước. Thật dễ chịu, bình an và mát mẻ. Đó kia, đang đi dạo, cái phước lành thiêng liêng đó đến, một sự vật mà gần như người ta có thể tiếp xúc được, và sâu thẳm bên trong người ta có những chuyển động của thay đổi. Một buổi chiều của thú vị và của vẻ đẹp không thuộc thế giới này. Cái vô hạn ở đó và vì vậy có trạng thái tĩnh lặng.

Sáng nay thức dậy sớm để ghi nhận rằng tiến trình thật mạnh, và qua phần sau của bộ đầu, đang lao về phía trước như một mũi tên với một âm thanh xé gió kỳ lạ khi nó bay qua không gian, tiến trình là một sức mạnh, một chuyển động mà không có điểm xuất phát cũng như điểm đến. Và có cảm thấy của sự vững vàng rộng lớn và một “cao quý” không thể tiếp cận. Và một mộc mạc mà không tư tưởng nào có thể trình bày chính xác nhưng kèm theo nó có một tinh khiết của dịu dàng vô tận. Tất cả những lời này chỉ là từ ngữ và vì vậy chúng không bao giờ đại diện cho sự thật; biểu tượng không bao giờ là sự thật và biểu tượng không có giá trị.

Suốt buổi sáng tiến trình tiếp tục và là dung tích của một cái tách không có chiều cao lẫn chiều sâu nhưng dường như đầy quá luôn luôn tràn ra.

29.

Đã gặp gỡ mọi người và sau khi họ về, người ta cảm thấy như là người ta bị treo lơ lửng giữa hai thế giới. Và lúc này thế giới của tiến trình và mãnh liệt không đập tắt được đó quay trở lại. Tại sao lại có sự ngăn cách này? Những người mà người ta đã gặp không nghiêm túc, ít nhất họ cũng nghĩ là họ nghiêm túc nhưng họ chỉ nghiêm túc giả tạo. Người ta không thể hiện dâng hoàn toàn bản thân và vì lý do đó cái cảm giác không ở nhà này lại xuất hiện, nhưng luôn luôn giống nhau, nó là một trải nghiệm lạ lùng.

Chúng tôi đang nói chuyện và một mảng tuổi nhỏ giữa những hàng cây lôi kéo sự chú ý của chúng tôi. Nó là một cảnh thông thường, một sự việc hàng ngày, nhưng khi người ta nhìn nhiều sự việc xảy ra, không chỉ có những sự việc bên ngoài mà còn sự trực nhận rõ ràng. Để đạt được sự chín chắn, tuyệt đối cần thiết phải có – 1. Sự đơn giản hoàn toàn kèm theo khiêm tốn, không những trong những đồ vật và những sở hữu, mà còn trong phẩm hạnh của con người. 2. Đam mê với mãnh liệt đó mà không chỉ là vật chất. 3. Vẻ đẹp; không những nhạy cảm với thực tại bên ngoài nhưng còn nhạy cảm với vẻ đẹp đó mà vượt ngoài và ở trên tư tưởng lẫn cảm thấy. 4. Tình yêu; sự trọn vẹn của nó, không phải là cái sự việc biết ghen tuông, quyến luyến, lệ

thuộc; không phải là tình yêu khi bị phân chia thành dục vọng hay thánh thiện. Cái bao la trọn vẹn của tình yêu . 5. Và cái trí mà có thể theo đuổi, mà có khả năng tự thâm nhập không cần động cơ thúc đẩy, không cần mục đích, vào những chiều sâu không đo lường được của riêng nó; cái trí mà không có rào cản, mà tự do lang thang không giới hạn không gian-thời gian.

Bỗng nhiên người ta nhận thức được tất cả việc này và tất cả những ngụ ý bao hàm trong đó; chính xác như là cái nhìn đơn giản vào một con suối nằm giữa những cành và lá cây mục nát vào một ngày mưa u ám.

Khi chúng tôi đang nói chuyện, không có lý do nào cả, vì vấn đề mà chúng tôi đang nói không quá nghiêm túc, từ những chiều sâu không tiếp cận được đột nhiên người ta cảm thấy sự bùng cháy mãnh liệt của quyền năng, có tính hủy diệt trong sáng tạo của nó. Nó là cái quyền năng hiện hữu trước khi tất cả mọi sự vật hiện hữu; nó không thể nào tiếp cận được và bởi sức mạnh vô biên của nó người ta không thể đến gần nó. Không có gì hiện hữu ngoại trừ một cái đó. Mệnh mang và kinh hoàng.

Một phần của trải nghiệm này đúng là đã “tiếp tục” trong khi ngủ vì khi thức giấc sớm sáng nay nó ở đó và mãnh liệt của tiến trình đã đánh thức người ta. Nó vượt ngoài tất cả tư tưởng và từ ngữ khi muốn diễn tả sự việc đang xảy ra, sự lạ lùng của nó và tình yêu, vẻ đẹp của nó. Không tưởng tượng nào có thể cấu hình tất cả cái này và cái này cũng không là ảo tưởng; sức mạnh cùng tinh khiết của nó không dành cho bộ não có cái trí giả dối. Nó vượt ngoài và ở trên tất cả năng lực trí tuệ của con người.

30.

Một ngày có mây, âm đạm bởi những đám mây đen; đã có mưa vào buổi sáng và trời trở lạnh. Sau chuyến dạo bộ chúng tôi đang nói chuyện nhưng thật ra chúng tôi đang nhìn ngắm vẻ đẹp của trái đất, nhà cửa và cây cối sẫm màu.

Bỗng nhiên, có một tia lóe sáng của quyền năng và cái sức mạnh không tiếp cận được đó mà đang xé tan thân thể. Thân thể lạnh cứng lại biến thành bất động và người ta phải nhắm nghiền đôi mắt lại vì sợ sẽ phải ngất xỉu. Nó đang xé tan hoàn toàn và mọi thứ mà đã là dường như không hiện hữu. Và sự bất động của sức mạnh đó và năng lượng hủy diệt theo cùng nó, đốt cháy mọi giới hạn của thị lực và âm thanh. Nó là một cái gì đó quá vĩ đại không thể diễn tả được và chiều cao lẫn chiều sâu của nó không thể hiểu được.

Sáng sớm nay, ngay rạng đông, không có một đám mây trên bầu trời và những hòn núi phủ tuyết vừa trông thấy được, thức giấc với cảm thấy của sức mạnh không xuyên thủng trong đôi mắt và cổ họng người ta; nó có vẻ là một trạng thái nhận thấy được, một cái gì đó mà luôn luôn ở đó. Trong gần một tiếng đồng hồ nó ở đó và bộ não vẫn trống không. Nó không phải là một sự việc có thể nắm bắt được bởi tư tưởng và được lưu giữ trong ký ức để hồi tưởng lại. Nó ở đó và mọi tư tưởng bật tắt. Tư tưởng thuộc chức năng, chỉ hữu dụng trong lãnh vực đó; tư tưởng không thể nghĩ về nó vì tư tưởng là thời gian và nó vượt khỏi tất cả thời gian và kích thước. Tư tưởng, ham muốn không thể tìm kiếm sự tiếp tục của nó hoặc sự lặp lại của nó, vì tư tưởng, ham muốn hoàn toàn văng mặt. Vậy thì cái gì ghi nhớ để viết ra sự việc này? Hiển nhiên là sự ghi lại máy móc nhưng cái ghi lại, cái từ ngữ không phải là sự việc.

Tiến trình xảy ra, nhẹ nhàng hơn, có thể bởi vì những cuộc nói chuyện và cũng có một giới hạn vì vượt ngoài nó thân thể sẽ nứt rạn. Nhưng nó ở đó, kiên trì và kéo dài.

31.

Dạo bộ dọc con đường nhỏ theo sau một con suối chảy nhanh, mát mẻ và dễ chịu, với nhiều người vây quanh, có phước lành đó, dịu dàng như những lá cây và có trong nó một niềm vui rộn ràng. Nhưng vượt ngoài và qua nó có một quyền năng và sức mạnh đồng khối vô biên không thể tiếp cận được. Người ta cảm thấy rằng có một chiều sâu không đo lường được trong nó, không có đáy. Nó ở đó, cùng mỗi một bước chân, với một khẩn thiết và vẫn vậy với “lãnh đạm” vô tận. Giống như một cái đập cao, lớn chặn đứng một con sông, hình thành một cái hồ rộng nhiều dặm, bao la này cũng vậy.

Nhưng mỗi khoảnh khắc có hủy diệt; không phải hủy diệt để tạo ra một thay đổi mới – thay đổi không bao giờ mới – nhưng hủy diệt toàn bộ của cái gì đã là để cho nó không bao giờ có thể là. Không có bạo lực trong sự hủy diệt này; có bạo lực trong thay đổi, trong cách mạng, trong quy phục, trong kỷ luật, trong kiểm soát và thống trị nhưng ở đây tất cả bạo lực, trong bất kỳ hình thức nào với một cái tên khác biệt, đã ngừng hẳn. Chính sự hủy diệt này là sáng tạo.

Nhưng sáng tạo không là hòa bình. Hòa bình và xung đột thuộc về thế giới của thay đổi và thời gian, thuộc về chuyển động bên trong và bên ngoài của sự tồn tại, nhưng sáng tạo không thuộc thời gian hay thuộc về bất kỳ chuyển động nào trong không gian. Nó là hủy diệt tuyệt đối và tinh khiết và chỉ sau đó “cái mới mẻ” có thể hiện hữu.

Sáng nay khi thức dậy cái bản thể này ở đó; đúng là nó đã ở đó suốt đêm, và khi thức dậy dường như nó tràn đầy toàn bộ thân thể và bộ đầu. Và tiến trình đang xảy ra êm ả. Người ta phải ở một mình và yên tĩnh, rồi thì nó ở đó.

Khi người ta đang viết cái phước lành ở đó, như cơn gió nhẹ len lỏi giữa những chiếc lá.

1-8

Một ngày thú vị và đi xe hơi trong thung lũng xinh đẹp có cái đó mà không bị khước từ; nó ở đó như không khí, bầu trời và những hòn núi kia.

Thức dậy sớm, la hét, vì tiến trình thật mạnh mẽ nhưng trong suốt ngày, bất kể buổi nói chuyện*, nó đang xảy ra dịu dàng.

2.

Thức dậy sớm sáng nay; không rửa ráy người ta bị bắt buộc ngồi dậy và người ta đã thường xuyên ngồi dậy trên giường một khoảng thời gian trước khi ra khỏi giường. Nhưng sáng nay nó không còn là thủ tục thường lệ, nó là sự cần thiết bắt buộc và cấp

* *Buổi nói chuyện thứ tư tại Saanen.*

bách. Khi người ta ngồi dậy, trong chốc lát phước lành bao la đó lại đến và lúc này người ta cảm thấy rằng toàn bộ quyền năng này, toàn bộ cái sức mạnh đầy uy lực không thể xuyên thấu này ở trong người ta, quanh người ta và trong đầu, và ngay chính giữa tất cả bao la này, có tĩnh lặng hoàn toàn. Nó là tĩnh lặng mà không có cái trí nào tưởng tượng được, hình thành rõ ràng được; không một bạo lực nào sinh ra được tĩnh lặng này; nó không có nguyên nhân; nó không là một kết quả; nó là tĩnh lặng ngay tại trung tâm của một cơn bão gió khủng khiếp. Nó là tĩnh lặng của tất cả chuyển động, bản thể của mọi hành động; nó là nổ tung của sáng tạo và chỉ trong tĩnh lặng như thế sáng tạo có thể xảy ra.

Lại nữa bộ não không thể nắm bắt nó; bộ não không thể ghi lại nó trong ký ức, trong quá khứ, vì sự việc này ngoài thời gian; nó đã không có tương lai, nó đã không có quá khứ hoặc hiện tại. Nếu nó thuộc về thời gian, bộ não có thể nắm bắt nó và uốn hình nó tùy theo tình trạng bị qui định của bộ não. Vì tĩnh lặng này là tổng thể của tất cả chuyển động, bản thể của mọi hoạt động, một đang sống mà không có bóng, bằng bất kỳ phương tiện nào, không thể đánh giá được nó. Nó bao la quá thời gian không nắm giữ được và không gian không thể chứa đựng nó.

Tất cả cái này có lẽ đã kéo dài một phút hay một tiếng đồng hồ.

Trước khi ngủ tiến trình thật đau buốt và nó đã tiếp tục êm dịu suốt ngày.

3.

Thức dậy sớm với cảm thấy mạnh mẽ của cái khác lạ, của một thế giới khác vượt ngoài mọi tư tưởng, nó rất mãnh liệt và rõ ràng tinh khiết như buổi sáng sớm, bầu trời không mây. Tưởng tượng và ảo ảnh được lọc sạch sẽ khỏi cái trí vì không có sự liên tục. Mọi thứ là và nó không bao giờ đã là trước kia. Nơi nào có khả năng xảy ra sự liên tục, nơi đó có ảo tưởng.

Một buổi sáng thoáng đãng mặc dù chốc lát nữa những đám mây sẽ tụ họp lại. Khi người ta nhìn ra ngoài cửa sổ, cây cối, những cánh đồng rất rõ ràng. Một việc kỳ lạ đang xảy ra; có một cực độ thêm của tánh nhạy cảm. Nhạy cảm, không những với vẻ đẹp mà còn với tất cả sự việc khác. Lá cỏ xanh lạ lùng; một lá cỏ đó chứa đựng toàn bộ quang phổ của màu sắc; nó cực mạnh, gây lóa mắt và là một vật thật nhỏ bé, quá dễ dàng để bị dập nát. Những cây kia là tất cả sự sống, chiều cao của nó và chiều sâu của nó; những đường nét của những quả đồi rộng lớn kia và những cái cây cô đơn là sự diễn tả của tất cả thời gian và không gian; và những ngọn núi tương phản với bầu trời lợt lạt vượt khỏi mọi thần thánh của con người. Không thể tin được khi trông thấy, cảm thấy, tất cả việc này bằng cách chỉ nhìn ra ngoài cửa sổ. Đôi mắt của người ta đã được tẩy sạch sẽ.

Thật lạ lùng là làm thế nào mà cái sức mạnh đó, cái quyền năng đó tràn đầy căn phòng trong thời gian xảy ra một hoặc hai cuộc phỏng vấn. Nó dường như ở trong đôi mắt và hơi thở của người ta. Nó hiện hữu, đột nhiên và không mong đợi nhất, với một sức mạnh và cường độ đầy uy lực và vào những lần khác nó ở đó, yên lặng và bình thản. Nhưng nó ở đó, dù người ta có muốn hay không. Không thể thân thuộc với nó vì nó không bao giờ đã là và nó không bao giờ

sẽ là. Nhưng nó ở đó.

Tiến trình êm dịu, những cuộc nói chuyện và gặp gỡ mọi người này có thể làm cho nó như vậy.

4.

Sáng nay thức dậy rất sớm; trời vẫn còn tối nhưng bình minh sẽ đến mau; về hướng đông xa xa có ánh sáng yếu ớt. Bầu trời rất quang đãng và hình thể của núi non và những quả đồi vừa trông thấy được. Rất tĩnh lặng.

Từ tĩnh lặng mệnh mang này bỗng nhiên, khi người ta ngồi dậy trên giường, khi tư tưởng lặng tằm và xa thật xa, khi thậm chí không có cả một tiếng thì thầm của một cảm thấy, lúc này nó đến là một hiện hữu vô tận và đồng khối. Nó là một khối, không trọng lượng, không kích thước; nó ở đó và ngoài nó ra, không còn thứ gì hiện hữu. Nó ở đó không có thêm một sự vật nào khác. Những từ ngữ như khối, bất động, không thể hủy diệt trong bất kỳ phương cách nào không thể chuyển tải cái chất lượng bền vững không thời gian đó. Không một từ ngữ nào trong những từ ngữ này hoặc bất kỳ từ ngữ nào khác có thể truyền đạt cái ở đó. Nó đã toàn bộ trong chính nó và không có gì thêm nữa; nó là toàn bộ của mọi sự vật, cái bản thể.

Tinh khiết của nó vẫn còn nguyên, làm cho người ta không còn tư tưởng nào, không còn hành động nào. Không có thể là một với nó; không có thể đồng nhất với con sông đang chảy xiết. Bạn không bao giờ có thể đồng nhất với cái mà không có hình dạng, không có kích thước, không có chất lượng. Nó là; đó là tất cả.

Mọi thứ đã trở nên rất chín chắn và mong manh và thật là lạ lùng khi mọi sự sống đều ở trong nó; giống như một chiếc lá non, hoàn toàn không phòng vệ.

5.

Khi người ta thức dậy sớm sáng nay, có một lóe sáng của “đang thấy”, “đang nhìn”, lóe sáng đó dường như đang xảy ra và xảy ra mãi mãi. Nó bắt đầu từ không chỗ nào và đi không chỗ nào nhưng trong đang thấy đó đều bao gồm tất cả cảnh tượng và tất cả sự vật. Nó là một cảnh tượng vượt xa hơn những con suối, những quả đồi, núi non, qua quả đất và đường chân trời và con người. Trong đang thấy này, có ánh sáng xuyên thủng và mau lẹ không thể tin được. Bộ não không thể đuổi theo nó và cái trí cũng không thể chứa đựng nó. Nó là ánh sáng tinh khiết và một mau lẹ không biết đến sự chống cự.

Trong chuyến đi bộ ngày hôm qua, vẻ đẹp của ánh sáng ẩn hiện giữa cây cối và bãi cỏ cực mạnh, đến nỗi nó làm người ta sững sốt không thở được và thân thể bủn rủn.

Muộn hơn sáng nay, khi người ta sắp sửa dùng bữa điểm tâm, giống như một con dao đâm vào miếng đất mềm mại, có phước lành đó, cùng với quyền năng và sức mạnh của nó. Nó đến như ánh sét và cũng đi mau lẹ như thế.

Tiến trình khá mạnh chiều hôm qua và hơi giảm xuống sáng nay. Có một sự yếu ớt của thân thể.

6.

Mặc dù người ta đã ngủ, không ngon giấc lắm, khi thức giấc người ta nhận thấy rằng suốt đêm tiến trình này đang xảy ra nhưng, còn quan trọng hơn nhiều, đã có đang nở rộ của cái phước lành đó. Người ta cảm thấy như là nó đang vận hành áp vào người ta.

Khi thức dậy, có một tuôn trào, một thừa thãi của quyền năng và sức mạnh này. Nó giống như một con suối chảy tuôn ra từ những tảng đá, vọt lên khỏi quả đất. Có một phước lành không tin được và lạ kỳ trong sự việc này, một ngày ngất không liên quan gì đến tư tưởng và cảm giác.

Có một cây dương lá rụng và lá của nó đang run rẩy trong cơn gió hiu hiu và nếu không có sự nhảy múa đó sự sống không tồn tại.

7.

Người ta mệt nhoài sau buổi nói chuyện * và gặp gỡ mọi người và gần đến buổi tối chúng tôi đi dạo bộ chốc lát. Sau một ngày rục rờ, những đám mây đang gom tụ lại và sẽ có mưa suốt đêm. Mây đang vây phủ trên những hòn núi và con suối đang gây nhiều ồn ào. Con đường bụi bặm do xe cộ và vắt qua con suối là một cây cầu gỗ, chật hẹp. Chúng tôi băng qua nó và đi thẳng lên một con đường mòn phủ cỏ và triền dốc xanh rì đầy những bông hoa nhiều màu sắc.

Con đường lên thẳng êm ả qua một chuồng bò nhưng không có con nào; gia súc đã được dắt lên những cánh đồng cỏ cao hơn rất nhiều. Nó yên lặng ở phía trên cao đó, không có con người

nhưng có tiếng ồn của dòng suối đang chảy mạnh. Yên lặng, nó đến, êm ả đến độ người ta không nhận thấy nó, thật gần sát mặt đất, lẫn trong những bông hoa. Nó đang lan rộng, đang phủ quả đất và người ta ở trong nó, không phải như một người quan sát nhưng thuộc về nó. Không có tư tưởng hoặc cảm thấy, bộ não hoàn toàn tĩnh. Bỗng nhiên, có vô nhiễm thật đơn giản, thật trong sáng và mong manh. Nó là một cánh đồng vô nhiễm không biết đến vui thú và đau khổ, vượt ngoài tất cả sự hành hạ của hy vọng và thất vọng. Nó ở đó và nó làm cho cái trí, toàn thân tâm của người ta vô nhiễm; người ta thuộc về nó, không kích thích, không từ ngữ, cái trí trong suốt và bộ não tươi trẻ không có thời gian. Nó tiếp tục một lúc và đã trẻ rồi nên chúng tôi phải quay về.

Sáng nay, khi thức dậy, phải mất chút ít thời gian cho cái bao la đến nhưng nó ở đó và làm bật tâm tư tưởng lẫn cảm giác. Khi người ta đang đánh răng, cường độ của nó thật căng và tinh tường. Nó đến cũng đột ngột như nó rời đi, không có gì kèm hãm nó được và cũng chẳng có gì có thể mời mọc được nó.

Tiến trình khá bén nhạy và cơn đau buốt lạnh.

8.

Khi thức dậy, mọi thứ yên tĩnh vì ngày hôm qua mệt nhoài. Yên lặng lạ lùng và người ta ngồi dậy để tiếp tục sự thiền định thường lệ. Không mong đợi, khi người ta nghe một âm thanh xa xa, nó bắt đầu, yên lặng, dịu dàng, và đột nhiên, nó ở đó trong toàn bộ sức mạnh. Đúng là nó đã kéo dài trong vài phút. Nó đi rồi nhưng nó để lại hương thơm sâu thẳm trong ý thức và đang thấy của nó trong đôi mắt người ta.

Trong suốt buổi nói chuyện sáng nay cái bao la cùng với phước lành ở đó *. Mỗi người có mặt đúng là đã diễn tả nó theo cách riêng của họ và vì thế đang huỷ diệt bản chất không thể diễn tả của nó. Mọi diễn tả đều bóp méo sự thật.

Tiến trình thật tinh tế và thân thể khá yếu ớt. Nhưng vượt ngoài tất cả việc này, có tinh khiết của vẻ đẹp không tin được, vẻ đẹp không phải của những sự việc, mà tư tưởng hay cảm giác xếp đặt cùng nhau, hoặc tài năng của một người thợ thủ công nào đó; nhưng như một con sông chảy thơ thẩn, đang nuôi dưỡng và lãnh đạm, bị vấy bẩn và bị tận dụng; nó ở đó, tròn vẹn và phong phú trong chính nó. Và một sức mạnh không ở trong giá trị của cách cư xử và cấu trúc xã hội do con người đặt ra. Nhưng nó ở đó, dừng đọng, bao la, không thể tiếp cận. Vì có nó, mọi sự vật mới hiện hữu và tồn tại.

9.

Lại nữa sáng nay, khi thức dậy người ta cảm thấy nó là một đêm trống không; nó đã quá nhiều, vì thân thể, với buổi nói chuyện [ngày hôm qua] và gặp gỡ mọi người, đã quá mệt. Ngồi dậy trên giường như thường lệ, thật yên lặng; vùng quê đang ngủ, không có một âm thanh và buổi sáng nặng trĩu những đám mây. Bất kỳ nơi nào nó xuất hiện, nó đến đột nhiên và tràn đầy, cái phước lành này cùng quyền năng và sức mạnh của nó. Nó vẫn còn tràn đầy căn phòng và ngoài xa, và lúc này nó đi rồi, để lại phía sau một cảm thấy của mệnh mang, cực điểm của nó vượt khỏi mọi từ ngữ.

Ngày hôm qua, đi bộ giữa những quả đồi, những cánh đồng cỏ và những con suối, trong sự yên tĩnh dễ chịu và vẻ đẹp người ta lại lần nữa ý thức được cái vô nhiễm đang chuyển động sâu và lạ lùng đó. Nó yên lặng, không có bất kỳ sự ngăn cản, thâm nhập, đi vào mọi ngõ ngách và những vụn vẹo của cái trí, tẩy sạch khỏi nó mọi tư tưởng và cảm thấy. Nó để lại cho người ta trống không và tròn vẹn. Bỗng nhiên mọi thời gian ngừng lại. Mỗi một người đều nhận thấy được sự trôi qua của nó *.

Tiến trình đang tiếp tục nhưng dịu dàng và sâu lắng hơn.

* *Đoán rằng ông đang dạo bộ cùng nhiều người bạn.*

10.

Trời mưa bất thành linh và nặng hạt, rửa sạch những hạt bụi trắng trên những cái lá tròn to tạo ra bởi con đường không tráng nhựa đi sâu vào những hẻm núi. Không khí êm dịu và nhẹ nhàng và tại cao độ đó không nặng nề lắm; không khí sạch sẽ và dễ chịu và có mùi quả đất vừa được rửa sạch bởi nước mưa. Đi thẳng con đường, người ta nhận thức được vẻ đẹp của quả đất và đường nét tinh tế của những quả đồi dốc đứng tương phản với bầu trời hoàng hôn; của ngọn núi đá hùng vĩ phủ băng và cánh đồng tuyết rộng lớn; của nhiều loài hoa trên cánh đồng cỏ. Một buổi chiều của vẻ đẹp tuyệt vời và tĩnh lặng thẳm sâu. Con suối thật náo nhiệt, bị biến

thành đục ngầu do cơn mưa lớn mới đây; nó đã mất đi sự trong sạch tinh khiết đặc trưng của loại nước núi nhưng chỉ trong vài tiếng đồng hồ nữa nó sẽ được lọc sạch sẽ lại.

Khi người ta nhìn ngắm những tảng đá đồ sộ, với những đường cong và hình thể của chúng và lớp tuyết lấp lánh, hơi mờ màng nhưng không có tư tưởng nào trong trí, bỗng nhiên có một phẩm chất cao quý đồng nhất bao la của sức mạnh và phước lành. Nó tràn đầy thung lũng ngay lập tức và cái trí không còn tách đo lường; nó sâu thẳm vượt ngoài từ ngữ. Lại nữa có vô nhiễm.

Khi thức dậy sớm sáng nay, nó ở đó và thiền định chỉ là một việc nhỏ nhoi không còn quan trọng và mọi tư tưởng chết hẳn và mọi cảm thấy đã ngừng trước đó; bộ não hoàn toàn lặng. Sự ghi lại của nó không phải là sự thật. Nó ở đó, không sờ chạm được cũng như không thể biết được. Nó sẽ không bao giờ là cái đã là: nó thuộc về vẻ đẹp vĩnh cửu.

Một buổi sáng lạ thường. Việc này đã xảy ra liên tục trong bốn tháng liền, dù ở bất kỳ môi trường nào, dù thân thể ở trong bất kỳ điều kiện nào. Nó không bao giờ giống nhau tuy nhiên lại giống nhau; nó là hủy diệt và sáng tạo không bao giờ ngừng lại. Quyền năng và sức mạnh của nó không nằm trong giới hạn của so sánh và từ ngữ. Và nó không bao giờ liên tục; nó là chết và sống.

Tiến trình khá mạnh và tất cả việc đó có vẻ không quan trọng lắm.

11-8-1961 *

Ngồi trong xe hơi, bên cạnh con suối núi náo nhiệt và giữa những cánh đồng màu mỡ, xanh tươi và một bầu trời u ám, cái vô nhiễm không thể hư hỏng ở đó, mộc mạc của nó là vẻ đẹp. Bộ não hoàn toàn yên lặng và được nó tiếp xúc.

Bộ não được nuôi dưỡng bởi phản ứng và trải nghiệm; nó sống nhờ vào trải nghiệm. Nhưng trải nghiệm luôn luôn đang bị giới hạn và đang bị điều kiện; ký ức là bộ máy của hành động. Nếu không có trải nghiệm, hiểu biết và ký ức, hành động không thực hiện được nhưng hành động như thế là từng phần, bị giới hạn. Lý luận, tư tưởng có tổ chức, luôn luôn không hoàn chỉnh; ý tưởng, phản ứng của tư tưởng, là căn cội và niềm tin là chỗ ẩn náu của tư tưởng. Tất cả trải nghiệm chỉ làm mạnh thêm tư tưởng một cách tiêu cực hay tích cực.

Đang trải nghiệm bị quy định bởi trải nghiệm, quá khứ. Tự do là đang làm trống không cái trí không còn mọi trải nghiệm. Khi bộ não không còn nuôi dưỡng chính nó qua trải nghiệm, ký ức và tư tưởng, khi nó kết thúc trải nghiệm, lúc đó hoạt động của nó không còn cái tôi. Tiếp theo nó nhận được chất nuôi dưỡng từ một nơi khác. Chính chất nuôi dưỡng này biến cái trí thành cái trí tôn giáo.

Khi thức dậy sáng nay, vượt ngoài tất cả thiền định và tư tưởng và những ảo tưởng mà những cảm giác tạo tác, có một ánh sáng rực rỡ cực mạnh ở ngay trung tâm của bộ não và vượt khỏi bộ não ở ngay trung tâm của ý thức, của thân tâm người ta. Nó là một ánh sáng không có bóng và cũng không vận hành trong bất kỳ kích thước nào. Nó ở đó không chuyển động. Cùng cái ánh sáng đó có sự hiện diện của sức mạnh vô song và vẻ đẹp không nằm trong giới hạn của tư tưởng và cảm giác.

Tiến trình khá mạnh mẽ trong buổi chiều.

* Quyển sổ tay lớn hơn bắt đầu từ đây, lần đầu tiên ông viết thêm năm vào.

12.

Hôm qua, đi bộ thẳng lên thung lũng, những quả núi phủ mây và con suối có vẻ như ồn ào hơn trước nhiều, có cảm thấy của vẻ đẹp kinh ngạc, không phải bởi vì những cánh đồng cỏ và những quả đồi và những cây thông sẫm màu đã thay đổi. Chỉ có ánh sáng là khác biệt, êm dịu hơn, với sự rõ ràng mà dường như xuyên thấu mọi thứ, không để lại bóng. Khi còn đường dẫn lên cao, chúng tôi có thể nhìn xuống nông trại, vây quanh nó là đất đai đầy cỏ. Nó là một cánh đồng cỏ xanh tươi, một bãi cỏ phì nhiêu không thấy được ở bất kỳ nơi nào, nhưng ngôi nhà nông trại nhỏ xíu và cánh đồng cỏ xanh đó chứa đựng tất cả quả đất và tất cả nhân loại. Có một kết thúc tuyệt đối về nó; nó là kết thúc của vẻ đẹp mà không bị hành hạ bởi tư tưởng và cảm thấy. Vẻ đẹp của một bức tranh, một bài hát, một tòa nhà được tạo thành bởi con người, để được so sánh, để được phê bình, để được bổ sung vào nhưng vẻ đẹp này không phải là công trình của nhân loại. Mọi công trình của nhân loại phải bị phủ nhận dứt khoát trước khi vẻ đẹp này có thể hiện hữu. Vì nó cần vô nhiễm hoàn toàn, mộc mạc hoàn toàn; không phải vô nhiễm mà tư tưởng đã nghĩ ra hoặc là mộc mạc của hy sinh. Chỉ khi nào bộ não được tự do khỏi

thời gian, và những phản hồi của nó tuyệt đối yên lặng, lúc đó cái vô nhiễm mộc mạc mới hiện hữu.

Thức dậy sớm trước bình minh khi không khí rất lạnh và quả đất đang chờ đợi mặt trời. Thức dậy với một rõ ràng kỳ lạ và một khẩn khiết đòi hỏi chú ý hoàn toàn. Thân thể hoàn toàn không chuyển động, một bất động không bị căng thẳng, không có độ căng. Và bên trong bộ đầu một hiện tượng kỳ lạ đang diễn tiến. Một con sông lớn và rộng đang chảy với áp lực khổng lồ của dòng nước, đang chảy giữa tảng đá gra-nít cao và láng bóng. Ở hai bờ của con sông rộng lớn này là đá gra-nít lấp lánh và láng bóng, không có vật gì mọc trên nó, không cả một ngọn cỏ; không có gì ngoại trừ bức tường đá hoàn toàn láng bóng, vút cao vượt tầm thị lực của người ta. Con sông đang tạo dòng chảy, yên lặng, không một tiếng xì xào, dừng dừng, hoành tráng. Nó thực sự đang xảy ra, nó không phải là một giấc mộng, một cảnh tượng do bộ não tạo ra hoặc một biểu tượng để được diễn tả. Nó đang xảy ra ở đó, không còn ngờ vực gì cả; nó không là cảnh tượng của sự tưởng tượng. Không tư tưởng nào có thể hư cấu nó; nó bao la và thật đến nỗi tư tưởng không thể trình bày rõ ràng được.

Bất động của thân thể và con sông rộng lớn đang chảy giữa hai bức tường bằng đá gra-nít láng bóng của bộ não, xảy ra một tiếng rười theo đồng hồ. Qua cửa sổ rộng mở đôi mắt có thể thấy bình minh đang lên. Sự thật của việc gì đang xảy ra không thể làm lẫn được. Trong một tiếng rười đồng hồ toàn thân tâm chú ý, không nỗ lực, không lang thang khỏi hiện tượng. Và đột nhiên nó ngừng và một ngày bắt đầu.

Sáng nay, phước lành tràn đầy căn phòng. Trời đang mưa lớn nhưng sẽ có bầu trời trong xanh sau đó.

Tiến trình, cùng áp lực và đau đớn của nó, tiếp tục êm dịu.

13.

Giống như con đường dẫn thẳng lên hòn núi không bao giờ có thể chứa đựng tất cả hòn, cũng vậy cái bao la này không là từ ngữ. Và lúc này khi đang đi bộ thẳng lên sườn núi, có dòng suối nhỏ đang chảy ngay chân của con dốc, cái bao la không gọi tên được, không thể tin được này ở đó; cái trí và quả tim ngập tràn nó và mỗi giọt nước trên chiếc lá và trên ngọn cỏ đang lấp lánh cùng nó.

Trời đã mưa liên tục suốt đêm và suốt buổi sáng và không gian trĩu nặng bởi những đám mây, và bây giờ mặt trời đang ló dạng trên những quả đồi cao và có những bóng râm trên những cánh đồng đầy cỏ xanh rì trải đầy những bông hoa. Cỏ vẫn còn ướt át và mặt trời đang lên trên những hòn núi. Đi cao lên con đường mòn có trải nghiệm mê hoặc và cuộc chuyện trò từng lúc một dường như không có cách nào để [từ bị tẩy xóa đi] vẻ đẹp của ánh sáng đó cũng không phải một sự thanh thản, hồn nhiên đang nằm ở cánh đồng. Phước lành của cái bao la ở đó và có niềm hân hoan.

Khi thức dậy sáng nay, lại nữa có cái sức mạnh không thể xuyên thấu đó mà quyền năng của nó là phước lành. Người ta bị nó đánh thức và bộ não nhận thấy nó mà không còn những đáp trả nào. Nó làm cho bầu trời quang đãng và chòm sao Thất tinh đẹp tuyệt vời. Và mặt trời sớm trên hòn núi, cùng với tuyết, là ánh sáng của thế giới.

Trong suốt buổi nói chuyện * nó ở đó, không tiếp xúc được và tinh khiết, và vào buổi chiều ở trong phòng nó đến nhanh như ánh sét và đi. Nhưng nó luôn ở đây trong mức độ nào đó, với vô nhiễm lạ lùng mà tâm điểm của nó không bao giờ tiếp xúc được. Tiến trình khá mạnh đêm qua và khi đang viết trang này.

14.

Mặc dù thân thể sáng nay kiệt sức sau buổi nói chuyện [của ngày hôm qua] và gặp gỡ mọi người, đang ngồi trong xe hơi dưới một cái cây có tán rộng có một hoạt động lạ lùng sâu thẳm đang xảy ra. Nó không là một hoạt động mà bộ não, với những đáp trả thường lệ, có thể thấu hiểu và hình thành rõ ràng; nó nằm ngoài khả năng tư duy của bộ não. Nhưng có một hoạt động, sâu thẳm phía bên trong, đang bào nhả mọi vật ngáng trở. Nhưng bản chất của hoạt động đó không có thể nói ra được. Giống như những dòng nước ngầm sâu đang tìm lối ngoi lên mặt đất, cũng vậy có một hoạt động sâu thật sâu vượt khỏi mọi ý thức.

Người ta nhận thức được sự gia tăng tính nhạy cảm của bộ não; màu sắc, hình thể, đường nét, toàn thể hình dạng của những sự vật đã trở nên thật sắc bén và sinh động lạ thường. Những cái bóng dường như có cuộc sống riêng của nó, của chiều sâu và sự tinh khiết lớn lao

hơn. Một buổi chiều yên tĩnh và đẹp; có một làn gió nhẹ ve vuốt những lá cây và lá của cây dương đang run rẩy nhảy múa. Một cái thân thẳng và cao của cây dương, trên chóp có những bông hoa trắng, bị lay động bởi màu hồng yếu ớt, đứng như một người quan sát bên cạnh con suối núi. Con suối ửng vàng * *Đây là buổi nói chuyện cuối cùng. Căn bản nó bàn về cái trí tôn giáo.* trong ánh mặt trời hoàng hôn và cánh rừng chìm sâu trong tĩnh lặng; ngay cả những chiếc xe đang chạy qua đường như không gây bức dọc cho chúng. Những hòn núi tuyết phủ bị nuốt trọn bởi những đám mây sẫm, nặng nề và những cánh đồng cỏ biết được vô nhiễm.

Toàn bộ cái trí xa khỏi tất cả những trải nghiệm. Và người thiền định bất tâm.

15.

Đang đi bộ bên cạnh dòng suối cùng núi non ẩn trong những đám mây, có những khoảnh khắc yên tĩnh cực độ, giống như mảng trời xanh rực rỡ nằm giữa những cụm mây tách rời. Một buổi chiều buốt lạnh, với một cơn gió nhẹ đang đến từ phương bắc. Sáng tạo không dành cho những thiên tài, cho những kẻ tài ba; họ chỉ biết được trạng thái tạo tác, nhưng không bao giờ sáng tạo. Sáng tạo vượt ngoài tư tưởng và hình ảnh, vượt ngoài từ ngữ và diễn đạt. Nó không thể được truyền đạt bởi vì nó không thể được trình bày rõ ràng, nó không thể bị gói trọn trong từ ngữ. Nó có thể cảm thấy được trong ý thức tổng thể. Nó không thể bị sử dụng và đem ra chợ, để bị trả giá và bán buôn.

Nó không thể hiểu được bởi bộ não, với vô số những phản ứng phức tạp. Bộ não không có phương tiện nào để thâm nhập tiếp xúc với nó; bộ não hoàn toàn không có khả năng. Hiểu biết là vật cản trở và nếu không có đang hiểu rõ, sáng tạo không thể hiện hữu. Trí năng, công cụ sắc bén của bộ não, không có cách nào đến gần nó được. Toàn bộ não, với những theo đuổi và đòi hỏi lén lút được che dấu của nó và muôn vẻ đức hạnh tinh ranh, phải hoàn toàn yên lặng, không biểu lộ nhưng tuy vậy tĩnh táo và tĩnh lặng. Sáng tạo không phải là đang làm bánh mì hay viết một bài thơ. Mọi hoạt động của bộ não phải ngừng lại, tự nguyện và dễ dàng, mà không có xung đột hay đau đớn. Phải không có cái bóng của xung đột và bất chước.

Sau đó sẽ có một chuyển động kinh ngạc được gọi là sáng tạo. Nó chỉ hiện hữu khi có phủ nhận toàn bộ; nó không thể có mặt trong đường đi của thời gian, và không gian cũng không thể bao phủ nó. Phải có sự chết hoàn toàn, hủy diệt toàn bộ, để cho nó hiện hữu.

Khi thức dậy sáng nay, có yên lặng hoàn toàn cả ngoài lẫn trong. Thân thể cùng bộ não đo lường và cân nhắc tĩnh, trong một trạng thái bất động, mặc dù cả hai đều rất sinh động và nhạy bén. Và yên lặng, khi bình minh lên, nó đến từ một nơi nào đó sâu thẳm bên trong, cái sức mạnh đó cùng năng lượng và tinh khiết của nó. Nó dường như không có gốc rễ, không nguyên nhân nhưng tuy vậy nó ở đó, mãnh liệt và đồng khối, với một chiều sâu và một độ cao không thể đo lường được. Nó ở lại một khoảng thời gian theo đồng hồ và đi khỏi, như đám mây trôi sau một hòn núi.

Mỗi một lần đều có một điều gì đó “mới mẻ” trong phước lành này, một chất lượng “mới”, một hương thơm “mới”, nhưng tuy vậy nó không thay đổi. Nó hoàn toàn không thể biết được.

Tiến trình khá mạnh trong một khoảng thời gian nhưng nó ở đó êm dịu. Tất cả tiến trình rất lạ và không thể tiên đoán được.

16.

Có một mảng trời xanh giữa hai đám mây mênh mông vô tận; một mảng xanh tách biệt gây kinh ngạc, rất mịn màng và xuyên thấu. Nó sẽ bị nuốt chửng trong ít phút nữa và nó sẽ biến mất mãi mãi. Không bầu trời nào của màu xanh đó sẽ được trông thấy lại. Trời đã mưa liên tục gần hết đêm và buổi sáng và đã có những lớp tuyết mới trên những hòn núi và trên những quả đồi cao hơn. Và những cánh đồng cỏ xanh tươi hơn và rậm rạp hơn bao giờ hết nhưng cái mảng trời xanh trong sáng bé tí đó sẽ không bao giờ được trông thấy lại. Trong cái mảng bé tí đó là ánh sáng của tất cả thiên đàng và màu xanh của tất cả những bầu trời. Khi người ta ngắm nhìn nó, hình dạng của nó bắt đầu thay đổi và những đám mây đang hối hả đổ xô vào để che dấu nó vì sợ rằng người ta sẽ trông thấy nó quá nhiều. Nó đã đi rồi và không bao giờ xuất hiện lại. Nhưng người ta đã thấy nó và điều kỳ diệu của nó vẫn còn tồn tại.

Ngay khoảnh khắc đó, đang nằm nghỉ trên ghế bành, khi những đám mây đang chinh phục mảng trời xanh đó, kìa nó đến, hoàn toàn không mong đợi, cái phước lành đó, cùng với tinh khiết và vô nhiễm của nó. Nó đến dư thừa và tràn đầy căn phòng cho đến khi căn phòng và quả tim không đủ sức chứa nữa; cường độ của nó quá mạnh mẽ và xuyên thấu và vẻ đẹp của nó lan

tỏa đất đai. Mặt trời đang chiếu sáng cánh đồng cỏ rực rỡ và những cây thông sẫm màu yên lặng đứng đung.

Sáng nay, vẫn còn rất sớm, bình minh sẽ không đến trong vài tiếng đồng hồ nữa, khi thức dậy, mắt hoàn toàn tỉnh táo, người ta có được trạng thái hân hoan lạ lùng; không có nguyên nhân gây ra nó, không có sự đa cảm hay ngồng cuồng của cảm xúc, không có sự nhiệt tình, chẳng sau nó; nó trong sáng đơn giản, vui vẻ, không nhuộm bẩn nhưng lại thừa thãi, không tiếp xúc được nhưng tinh khiết. Không có tư tưởng hoặc lý luận chẳng sau nó và người ta cũng không thể hiểu được nó vì không có nguyên nhân gây ra nó. Hân hoan này đang tràn ra từ thân tâm của người ta và thân tâm hoàn toàn trống không. Giống như một dòng suối tuôn ra từ triền núi, tự nhiên và dưới áp lực, sự hân hoan này đang tràn ra thừa thãi, không từ đâu đến cũng không đi đâu cả, nhưng quả tim và cái trí sẽ không bao giờ giống như cũ nữa.

Người ta không nhận thức được chất lượng của sự hân hoan này khi nó đang trào ra; nó đang xảy ra và bản chất của nó sẽ tự biểu hiện, có thể, đến thời gian và thời gian sẽ không đủ tiêu chuẩn để đo lường nó. Thời gian là tầm thường và nó không thể đo lường được sự phong phú.

Thân thể khá yếu ớt và trống không nhưng đêm qua và sáng nay tiến trình mạnh mẽ, không kéo dài lâu.

17.

Ngày hôm nay có mưa và mây cùng với gió tây bắc, khô khan và lạnh. Thẳng con đường dẫn đến thác nước đã trở thành con suối ồn ào, chúng tôi đang dạo bộ; có rất ít người ngoài đường và xe cộ chạy qua và con suối lao đi, nhanh hơn bao giờ hết. Chúng tôi đi thẳng con đường có cơn gió đuổi theo sau và thung lũng chật hẹp mở rộng và có những đốm nắng trên cánh đồng cỏ xanh tươi lấp lánh. Họ đang mở rộng con đường và khi chúng tôi đi ngang qua họ chào hỏi chúng tôi, bằng nụ cười thân thiện và một vài từ tiếng Ý. Họ đã lao động cực nhọc suốt ngày để đào và vác đá đến nỗi khó tin rằng họ lại có thể mỉm cười được. Nhưng họ đã cười và xa hơn chút nữa dưới một cái lán rộng, máy móc hiện đại đang xẻ gỗ, khoan lỗ và cắt những khuôn mẫu trên những miếng gỗ xẻ to lớn. Và thung lũng mỗi lúc một rộng thêm ra và có một ngôi làng xa hơn và xa hơn nữa lại là một thác nước khởi nguồn từ tảng băng hà cao thật cao trên hòn núi đá.

Người ta cảm thấy còn nhiều hơn người ta nhìn thấy về vẻ đẹp của đất đai và những con người rã rời, về con suối chảy xiết và những cánh đồng cỏ yên lặng. Trên đường về, gần căn nhà gỗ, cả bầu trời phủ đầy những đám mây nặng trĩu và bỗng nhiên mặt trời hoàng hôn đã ở trên vài tảng đá, cao cao trên hòn núi. Đốm ánh sáng mặt trời trên mặt những tảng đá kia bộc lộ chiều sâu của vẻ đẹp và cảm thấy mà không có hình ảnh trang nghiêm nào có thể thể hiện được. Như thể là ngời ngời sáng từ bên trong, một ánh sáng tự phát, thanh thản và không bao giờ phai nhạt. Nó là kết thúc của một ngày.

Chỉ khi thức dậy sớm sáng hôm sau, người ta mới ý thức được sự trống lẹ của buổi chiều hôm trước và tình yêu đã trôi qua. Ý thức không thể chứa đựng cái bao la của vô nhiễm; nó có thể thu nhận cái bao la, nhưng nó không thể theo đuổi hoặc vun quén nó. Toàn bộ ý thức phải yên tĩnh, không đang mong muốn, không đang tìm kiếm, và không bao giờ đang theo đuổi. Toàn bộ ý thức phải yên tĩnh và chỉ đến lúc đó, cái mà không có khởi đầu và không có kết thúc mới hiện hữu. Thiền định là đang làm trống không ý thức, không phải để thu nhận, nhưng để làm trống không tất cả nỗ lực. Phải có không gian cho tĩnh lặng, không phải không gian được tạo ra bởi tư tưởng và những hoạt động của nó nhưng là cái không gian có được qua sự phủ nhận và hủy diệt, khi không còn sót lại bất cứ thứ gì của tư tưởng và những chiếu rọi của nó. Chỉ ở trong trống không mới có sáng tạo.

Khi thức dậy sớm sáng nay vẻ đẹp của sức mạnh đó cùng vô nhiễm của nó, có ở đó, sâu thẳm bên trong và hiện lên bề mặt của cái trí. Nó có chất lượng của mềm dẻo vô biên nhưng không cái gì có thể tạo cho nó một hình thể; nó không thể được tạo ra để điều chỉnh, để qui định vào khuôn mẫu của con người. Nó không thể bị vướng trong những biểu tượng hoặc từ ngữ. Nhưng nó ở đó, bao la và không tiếp xúc được. Mọi thiền định dường như tầm thường và xuẩn ngốc. Nó chỉ ở lại và cái trí tĩnh lặng.

Nhiều lần trong suốt ngày, vào những khoảnh khắc không đều đặn, phước lành đó thường đến và đi. Ham muốn và đòi hỏi không có chút ý nghĩa nào cả. Tiến trình xảy ra êm dịu.

Trời mưa liên tục gần hết đêm và thời tiết trở nên khá lạnh; có khá nhiều lớp tuyết mới trên những quả đồi cao hơn và những hòn núi. Và cũng có cơn gió lạnh buốt. Những cánh đồng cỏ xanh rực rỡ lạ lùng và màu xanh gây kinh ngạc. Và trời cũng đã mưa hầu như suốt ngày và chỉ gần đến buổi chiều tối mới bắt đầu quang đãng và mặt trời lặn trong những ngọn núi. Chúng tôi đang đi dạo dọc theo con đường mòn dẫn từ ngôi làng này qua ngôi làng khác, một con đường uốn quanh những ngôi nhà nông trại, chen qua những cánh đồng cỏ màu mỡ xanh tươi. Những cột đèn cao thể mang những sợi dây cáp điện nặng nề, đứng nổi bật tương phản với bầu trời buổi chiều; ngược nhìn lên những cấu trúc bằng thép vượt cao tương phản với những đám mây chuyển động nhanh và êm ả, có vẻ đẹp và quyền năng. Băng qua một cây cầu bằng gỗ, con suối đầy nước, dâng cao bởi cơn mưa này; nó đang chảy thật nhanh, với một uy lực và sức mạnh mà chỉ những con suối núi mới có. Nhìn lên xuống con suối, bị giữ chặt bởi hai bờ nhồi nhét chặt chẽ bởi đá và cây cối, người ta hiểu rõ được chuyển động của thời gian, quá khứ, hiện tại và tương lai; cây cầu là hiện tại và tất cả sự sống di chuyển và sống qua hiện tại.

Nhưng còn hơn tất cả sự việc này, dọc theo con đường làng lầy lội được rửa bởi cơn mưa, có cái khác lạ, một thế giới không bao giờ có thể tiếp cận được bởi tư tưởng của con người, những hoạt động cũng như những đau khổ không bao giờ cận của nó. Thế giới này không bao giờ là sản phẩm của hy vọng hoặc của tin tưởng. Người ta không hoàn toàn nhận thức rõ nó vào khoảnh khắc đó, có quá nhiều việc để quan sát, để cảm thấy và để nhận biết mùi vị; những đám mây, bầu trời xanh lạt ở ngoài những hòn núi có mặt trời lọt thỏm trong chúng và ánh hoàng hôn trên những cánh đồng cỏ lấp lánh; mùi của những chuồng bò và những bông hoa màu đỏ quanh những ngôi nhà nông trại. Cái khác lạ này ở đó bao phủ tất cả phong cảnh, không bao giờ bỏ sót một sự vật nhỏ nhoi nào, và khi người ta nằm tỉnh giấc trên giường, nó đổ dồn vào, ngập tràn cái trí và quả tim. Ngay lúc đó người ta nhận thức được vẻ đẹp tinh tế của nó, sự đam mê và tình yêu của nó. Nó không phải là tình yêu được thờ phụng trong những hình ảnh, được hồi tưởng bởi những biểu tượng, tranh ảnh và từ ngữ, cũng không phải là tình yêu được che giấu trong ghen tuông và đổ kỵ, nhưng cái tình yêu ở đó đã được giải thoát khỏi tư tưởng và cảm giác, một chuyển động quanh co, muôn đời. Vẻ đẹp của nó có ở đó cùng với tánh tự mê đắm của đam mê. Không có đam mê vẻ đẹp đó nếu không có mộc mạc đơn sơ. Mộc mạc không phải là một sự việc của cái trí, mà đã được tổng hợp cẩn thận qua hy sinh, đè nén và kỷ luật. Tất cả việc này phải ngừng lại, tự nhiên, vì chúng vô nghĩa cho cái khác lạ đó. Nó tràn vào bằng phong phú không giới hạn. Tình yêu này không có trung tâm và chu vi và nó quá hoàn toàn, quá mỏng manh đến độ không có một cái bóng trong nó và vì thế luôn luôn dễ bị hủy diệt.

Chúng ta luôn luôn nhìn từ ngoài vào trong; từ hiểu biết chúng ta tiếp tục tăng thêm hiểu biết, luôn luôn thêm vào và lúc giảm bớt đi lại là một thêm vào khác. Và ý thức của chúng ta được tạo thành bởi hàng ngàn sự việc được lưu lại và công nhận, ý thức về một lá cây đang run rẩy, về bông hoa, về người đàn ông đi qua, về đứa bé đó đang chạy qua cánh đồng; ý thức về tảng đá, con suối, bông hoa đỏ rực rỡ và mùi hôi thối của một cái chuồng lợn. Từ ghi nhớ và công nhận này, từ những đáp trả bên ngoài, chúng ta cố gắng có ý thức về cái sâu kín bên trong, về những động cơ thúc đẩy và những khao khát mãnh liệt sâu sắc hơn; chúng ta tìm hiểu mỗi lúc một sâu hơn vào những chiều sâu vô hạn của cái trí. Toàn qui trình của những thách thức và đáp trả, của sự chuyển động đang trải nghiệm và đang công nhận những hoạt động kín đáo và bộc lộ, toàn bộ qui trình này là ý thức bị giới hạn bởi thời gian.

Cái tách uống nước không phải chỉ là hình dạng, màu sắc, thiết kế mà còn là khoảng trống không phía trong của cái tách. Cái tách là khoảng trống không được vây bọc bởi một hình dạng; nếu không có khoảng trống không đó sẽ không có cái tách cũng như hình dạng. Chúng ta biết được ý thức do những biểu hiện bên ngoài, do những giới hạn về chiều cao và chiều sâu, về tư tưởng và cảm giác. Nhưng tất cả việc này là hình thái bên ngoài của ý thức; từ bên ngoài chúng ta cố gắng tìm ra bên trong. Liệu việc này có được không? Những lý thuyết và những suy đoán không có ý nghĩa lắm; chúng thực sự ngăn cản mọi khám phá. Từ bên ngoài chúng ta cố gắng tìm ra bên trong, từ cái đã được biết chúng ta mò mẫm hy vọng tìm ra cái không biết được. Liệu rằng có thể thăm dò từ bên trong ra bên ngoài? Cái dụng cụ thăm dò từ bên ngoài, chúng ta đã biết rồi nhưng liệu rằng có một dụng cụ mà thăm dò từ cái không biết được đến cái đã được biết không? Có không? Và làm thế nào có được? Không thể có được. Nếu có một dụng cụ,

nó được công nhận và nếu nó được công nhận, nó ở trong lãnh vực của cái đã được biết. Cái phước lành lạ lùng đó đến khi nó muốn, nhưng với mỗi chuyển viếng thăm, sâu thăm phía bên trong, có một sự chuyển đổi; nó không bao giờ giống nhau. Tiến trình tiếp tục, thỉnh thoảng êm dịu và thỉnh thoảng gay gắt.

19.

Một ngày đẹp, một ngày không mây, một ngày của những cái bóng và ánh sáng; sau những cơn mưa lớn mặt trời chiếu sáng trong bầu trời xanh trong suốt và rõ ràng. Những hòn núi, cùng với tuyết của chúng, rất gần, người ta gần như có thể sờ chạm được chúng; chúng đứng tương phản rõ nét với bầu trời. Những cánh đồng sáng rực rỡ đang lấp lánh dưới ánh sáng mặt trời, mỗi ngọn cỏ tự mình nhẩy múa và những chiếc lá lay động nặng nề hơn. Thung lũng rạng rỡ và có trạng thái reo hò vui vẻ; một ngày trắng lệt và có hàng ngàn cái bóng.

Những cái bóng sinh động hơn sự thật; những cái bóng dài hơn, sâu hơn, sậm màu hơn; chúng dường như có một cuộc sống của riêng nó, độc lập và che chở; có một sự thỏa mãn đặc biệt trong trạng thái mờ mịt của chúng. Biểu tượng trở nên quan trọng hơn sự thật. Biểu tượng cho chỗ ẩn náu; thật dễ dàng để tìm được thanh thản trong chỗ ẩn náu. Bạn có thể làm mọi việc bạn muốn cùng với nó, nó sẽ không bao giờ đổi nghịch, nó sẽ không bao giờ thay đổi; nó có thể được bao bọc bằng những vòng hoa hoặc tro tàn. Có một sự thỏa mãn lạ lùng nơi một vật chết, trong một bức ảnh, trong một kết luận, trong một từ ngữ. Chúng không còn sinh khí, qua mọi hồi tưởng và có niềm vui thú trong nhiều hơi hướng của ngày hôm qua. Bộ não luôn luôn là ngày hôm qua, và hôm nay là cái bóng của ngày hôm qua, và ngày mai là tiếp tục của cái bóng đó, được thay đổi trong một chừng mực nào đó nhưng nó vẫn còn là hơi hướng của ngày hôm qua. Vì vậy, bộ não sống và có sự hiện hữu của nó trong những cái bóng; nó an toàn hơn, gây dễ chịu nhiều hơn.

Ý thức luôn luôn đang thu nhận, đang tích lũy, và từ những gì nó đã tập hợp, diễn dịch; thu nhận qua tất cả mọi cơ hội có được; lưu trữ, cảm thấy từ những gì nó đã tập hợp, đánh giá, biên soạn, bổ sung. Nó nhìn, không chỉ bằng đôi mắt, bằng bộ não nhưng còn bằng cái nền quá khứ này. Ý thức đi ra ngoài để thu nhận và trong khi đang thu nhận, nó tồn tại. Trong những chiều sâu kín đáo của nó, nó đã lưu trữ những gì nó đã nhận qua nhiều thế kỷ, những bản năng, những ký ức, bảo vệ, thêm vào, thêm vào, khi xóa đi là lại thêm vào. Khi cái ý thức này nhìn ra ngoài, nó muốn cân nhắc, thăng bằng và thu nhận. Và khi nó nhìn vào trong, cái nhìn của nó vẫn còn là cái nhìn phía bên ngoài, để cân nhắc, để thăng bằng và để thu nhận; tẩy xóa bên trong là một hình thức khác của thêm vào. Qui trình giới hạn bởi thời gian này tiếp tục và tiếp tục với một sự đau đớn, với hạnh phúc qua nhanh và đau khổ.

Nhưng khi nhìn, khi xem, khi lắng nghe, không có cái ý thức này – một chuyển động đi ra ngoài mà không đang thu nhận, là chuyển động hoàn toàn của tự do. Ý thức nhìn ra ngoài này không có trung tâm, một điểm, nhỏ hoặc bao quát, mà từ đó nó chuyển động; vì vậy nó chuyển động trong mọi phương hướng, không có sự cản trở của không gian-thời gian. Lắng nghe của nó là toàn bộ, nhìn của nó là toàn bộ. Cái ý thức nhìn ra ngoài này là bản thể của chú ý. Trong chú ý, có tất cả xao lãng, vì không có xao lãng. Chỉ có tập trung biết những xung đột của xao lãng. Tất cả ý thức là tư tưởng, được diễn tả hoặc không được diễn tả, bằng lời hoặc đang tìm kiếm từ ngữ; tư tưởng như cảm thấy, cảm thấy như tư tưởng. Tư tưởng không bao giờ đứng yên; cái phản ứng đang diễn tả chính nó là tư tưởng và tư tưởng thêm vào nữa lại gia tăng những đáp trả. Vẻ đẹp là cái cảm thấy mà tư tưởng diễn tả. Tình yêu vẫn còn trong lãnh vực của tư tưởng. Có tình yêu và vẻ đẹp trong thành lũy của tư tưởng không? Có vẻ đẹp khi tư tưởng hiện diện không? Cái vẻ đẹp, cái tình yêu mà tư tưởng biết là sự đổi nghịch của xấu xí và hận thù. Vẻ đẹp không có đổi nghịch và tình yêu cũng vậy.

Thấy, không có tư tưởng, không có từ ngữ, không có sự đáp trả của ký ức hoàn toàn khác biệt với thấy có tư tưởng và cảm giác. Cái gì bạn trông thấy mà có tư tưởng là giả tạo; lúc đó đang thấy chỉ là từng phần; đây không phải là đang thấy. Thấy không có tư tưởng là thấy toàn bộ. Thấy một đám mây trên một hòn núi, không có tư tưởng và những đáp trả, là điều kỳ diệu của cái mới mẻ; nó không phải là “đẹp”, nó nổ tung trong cái bao la; nó là một cái gì đó mà không bao giờ đã là và không bao giờ sẽ là. Muốn thấy, muốn nghe, toàn bộ ý thức phải tĩnh lặng cho sáng tạo hủy diệt được hiện hữu. Nó là tổng thể của sự sống và không phải là một bộ phận của tất cả tư tưởng. Không có vẻ đẹp nhưng chỉ có một đám mây trên hòn núi; nó là sáng

tạo.

Mặt trời lặn đã chạm những đỉnh núi, rực rỡ và làm sững sờ và đất đai đứng yên. Chỉ có màu sắc và không phải là những màu sắc khác biệt; chỉ có lắng nghe và không có nhiều âm thanh.

Sáng nay, thức dậy muộn, khi mặt trời đang choàng lên những quả đồi, giống như một ánh sáng chói lọi cái phước lành ở đó; nó dường như có một sức mạnh và quyền năng riêng của nó. Giống như tiếng xì xầm xa xôi của biển cả, có một hoạt động đang xảy ra, không phải của bộ não với những ý muốn và đối gặt của nó, nhưng một hoạt động của mảnh liệt.

Tiến trình tiếp tục với những cường độ khác nhau; thỉnh thoảng khá mạnh.

20.

Một ngày hoàn hảo; bầu trời thật xanh và mọi thứ đang lấp lánh trong ánh mặt trời buổi sáng. Có một ít đám mây đang trôi nổi bồng bềnh, thông dong, không chỗ nào để đi. Mặt trời lốm đốm trên những lá cây dương run rẩy là những hạt nữ trang sáng chói tương phản với những quả đồi dốc xanh. Những cánh đồng cỏ qua một đêm đã thay đổi, mạnh mẽ hơn, mềm mại hơn, một màu xanh hoàn toàn không tương tượng được. Có ba con bò xa xa trên đồi cao, đang thư thả gặm cỏ và tiếng chuông của chúng có thể nghe thấy trong không khí sáng sớm trong lành; chúng di chuyển bèn bĩ theo hàng vừa đi vừa gặm cỏ từ một phía của cánh đồng đến phía bên kia. Và cái thang treo đưa người đi trượt tuyết vượt qua đầu chúng và chúng thậm chí không bao giờ lo lắng nhìn lên hoặc bực bội. Một buổi sáng đẹp và những hòn núi tuyết thật sắc nét đối nghịch với bầu trời, rõ ràng đến nỗi người ta có thể thấy được nhiều thác nước nhỏ. Một buổi sáng của những cái bóng dài và vẻ đẹp vô hạn. Lạ lùng thay, sự hiện diện của những cái bóng trong vẻ đẹp thật đáng yêu, có trạng thái hòa dịu đến nỗi tất cả sự vật gần như đứng yên, vì sợ rằng bất kỳ chuyển động nào sẽ làm người ta nhận ra một cái bóng đang dấu mình. Và có một ít đám mây nữa.

Một chuyến đi xe tuyết vời, trong một cái xe mà dường như để tận hưởng mọi chức năng nó được thiết kế; nó vượt qua nhẹ nhàng mọi khúc quanh, dù ngặt nghèo đến thế nào chẳng nữa, rất dễ dàng và hăng hái và nó leo thang lên con đường dốc nghiêng dài không bao giờ tạo ra một tiếng gầm gừ và vẫn còn thừa công suất để vươn lên bất kỳ chỗ nào con đường dẫn đến. Nó giống như một con thú biết rõ sức mạnh riêng của nó. Con đường uốn khúc vào trong và ra ngoài, xuyên qua một cánh rừng tối có ít ánh mặt trời, và mỗi đốm sáng thật sinh động đang nhảy múa cùng những lá cây; mỗi khúc quanh của con đường lại phơi bày nhiều ánh sáng hơn, nhiều vũ điệu hơn, nhiều thú vị hơn. Mỗi một cái cây mỗi một chiếc lá đứng cô đơn, mạnh mẽ và yên lặng. Qua khoảng hở nhỏ xíu của cây cối, bạn thấy một mảng xanh lạ lùng của một cánh đồng cỏ mở toang dưới ánh nắng mặt trời. Nó kinh ngạc đến độ người ta quên rằng người ta đang đi trên con đường núi hiểm nghèo. Nhưng con đường đã trở nên hiền lành và thư thả uốn quanh một thung lũng khác. Bây giờ những đám mây đang tụ họp vào với nhau và thật dễ chịu vì không còn ánh mặt trời chói chan. Con đường hầu như đã bằng phẳng nhất của một con đường núi; nó tiếp tục đi qua một quả đồi tối mọc đầy thông và kia kìa ở trước mặt có những hòn núi to lớn đầy uy lực, những tảng đá và tuyết, những cánh đồng xanh tươi và những thác nước, những ngôi nhà bằng gỗ nhỏ xíu và những đường nét uốn lượn trải dài của những hòn núi. Người ta hầu như không thể tin được những gì mà đôi mắt trông thấy, cái vẻ oai vệ đầy quyền lực của những tảng đá có hình thù kia, những hòn núi trơ trụi phủ đầy tuyết và tảng đá đứng cheo leo lởm chởm vô tận, và trải thẳng đến chúng là những cánh đồng cỏ xanh tươi, tất cả đều được ôm trọn vào nhau nhờ vào vòng tay bao la của một hòn núi. Thật sự không thể nào tin được; có vẻ đẹp, tình yêu, hủy diệt và vô hạn của sáng tạo, không phải những tảng đá kia, không phải những cánh đồng kia, không phải những ngôi nhà nhỏ xíu kia; nó không ở trong chúng hoặc một phần của chúng. Nó xa thật xa vượt ngoài và trên chúng. Nó ở đó cùng với vẻ oai nghi, cùng với tiếng gầm rú mà không có đôi mắt hoặc đôi tai nào có thể thấy hoặc nghe; nó ở đó với tổng thể và tĩnh lặng đến độ bộ não và tư tưởng không còn chút giá trị nào cả giống như những chiếc lá chết trong cánh rừng. Nó ở đó cùng phong phú, cùng sức mạnh đến độ thể giới, cây cối và quả đất phải đứng yên. Nó là tình yêu, sáng tạo và hủy diệt. Và không còn gì thêm nữa.

Có bản thể của chiều sâu. Bản thể của tư tưởng là trạng thái đó khi tư tưởng không còn hiện hữu. Dù tư tưởng được theo đuổi sâu và rộng như thế nào chẳng nữa, tư tưởng sẽ luôn luôn vẫn còn nông cạn, hời hợt. Kết thúc của tư tưởng là khởi đầu của bản thể đó. Kết thúc của tư

tưởng là phủ nhận và cái gì phủ nhận không có tánh khẳng định; không có phương pháp, không có hệ thống để chấm dứt tư tưởng. Phương pháp, hệ thống là một sự tiếp cận khẳng định đến phủ nhận và vì vậy tư tưởng không bao giờ có thể tìm ra bản thể của chính nó. Nó phải ngừng lại để cho bản thể hiện hữu. Bản thể của hiện hữu là không hiện hữu, và để “thấy” chiều sâu của không hiện hữu, phải có tự do khỏi đang trở thành. Không có tự do nếu có tiếp tục và cái mà có sự tiếp tục bị ràng buộc bởi thời gian. Mỗi một trải nghiệm đang trở thành bị ràng buộc vào thời gian và một cái trí nằm trong tình trạng không đang trải nghiệm ý thức được tất cả bản thể. Trạng thái mà tất cả trải nghiệm chấm dứt không phải là sự tê liệt của cái trí; trái lại, chính cái trí thêm vào, cái trí đang tích lũy, cái trí đó đang tê liệt. Vì sự tích lũy là máy móc, một sự lặp lại; sự phủ nhận để đạt được và điều đạt được cả hai chỉ là lặp lại và bắt chước. Cái trí mà hủy diệt hoàn toàn hệ thống máy móc phòng vệ và tích lũy này được tự do và vì thế trải nghiệm không còn ý nghĩa.

Sau đó chỉ có sự kiện và không còn đang trải nghiệm sự kiện; quan điểm về sự kiện, đánh giá về nó, vẻ đẹp và không vẻ đẹp của nó là trải nghiệm sự kiện. Trải nghiệm sự kiện là chối từ nó, là tẩu thoát khỏi nó. Trải nghiệm một sự kiện mà không có tư tưởng và cảm giác là một sự việc thâm thúy.

Khi thức dậy sáng nay có bất động kỳ lạ của thân thể và bộ não; cùng với nó là một chuyển động đi vào những chiều sâu không đáy của cảm xúc mãnh liệt và của phước lành lớn lao và có cái khác lạ.

Tiến trình xảy ra nhẹ nhàng.

21.

Lại nữa, hôm nay là một ngày có nắng, trong xanh với những cái bóng dài và những chiếc lá lấp lánh; những hòn núi thanh thản, khối đồng nhất và gần gũi. Bầu trời có một màu xanh kỳ diệu, không vấy bẩn và dịu dàng. Những cái bóng phủ đầy quả đất; nó là một buổi sáng dành cho những cái bóng, những cái nhỏ và những cái lớn, những cái nghiêng ngả, dài và những cái mãn nguyện, dày, những cái thô kệch, nặng nề và những cái nhỏ nhắn, vui tươi. Những nóc nhà của những ngôi nhà nhỏ và những nông trại rực sáng giống như đá cẩm thạch láng bóng, những cái mới và những cái cũ. Dường như có hân hoan tung bừng và reo hò trong cây cối và những cánh đồng cỏ; chúng tồn tại vì nhau và trên chúng là thiên đàng, không phải thiên đàng do con người tạo ra, bằng những hành hạ và hy vọng. Và có sự sống, bao la, tráng lệ, đang đập rộn ràng và đang trải dài mọi phương hướng. Nó là sự sống, luôn luôn tươi trẻ và luôn luôn nguy hiểm; sự sống không bao giờ ở lại, lang thang khắp quả đất, dừng dừng, không bao giờ để lại một dấu vết, không bao giờ đang đòi hỏi hay đang cầu xin bất cứ việc gì. Nó ở đó thật phong phú, không có bóng và không chết chóc; nó không bận tâm từ đâu nó đến hoặc nó đang đi đâu. Chỗ nào nó có mặt là sự sống, vượt ngoài thời gian và tư tưởng. Nó là một sự việc tuyệt diệu, tự do, thanh thoát và không soi thấu được. Nó không phải để bị nhốt lại; nơi nào họ nhốt nó, trong những nơi thờ phụng, trong chợ búa, trong nhà cửa, có thói rữa và hư hỏng và sự đổi mới không ngừng của họ. Nó ở đó đơn giản, oai nghi và hủy diệt và vẻ đẹp của nó vượt ngoài tư tưởng và cảm giác. Nó thật bao la và không thể so sánh đến nỗi nó tràn đầy quả đất và bầu trời và ngọn cỏ bị héo tàn thật mau. Nó ở đó cùng với tình yêu và sự chết.

Thời tiết mát mẻ trong cánh rừng, với con suối đang la hét ở phía dưới gần một mét; những cây thông thẳng vút cao lên bầu trời, không một lần cúi xuống để nhìn lại quả đất. Quang cảnh ở đó thật tráng lệ với những con sóc đen tuyền đang gặm nhấm nấm cây và rượt đuổi nhau lên xuống những cái cây theo hình xoắn ốc chặt hẹp; có một con chim cổ đỏ nhấp nhô lên xuống, hoặc con vật nào đó trông giống như nó. Ở đó thật mát mẻ và yên tĩnh, ngoại trừ con suối có những dòng nước núi lạnh ngắt. Và nó đó kìa, tình yêu, sáng tạo, và hủy diệt, không phải như một biểu tượng, không phải trong tư tưởng và cảm giác nhưng là một sự kiện thực sự. Bạn không thể thấy nó, cảm giác nó, nhưng nó ở đó, bao la và hủy diệt, khoẻ bằng mười ngàn lần và có sức sống của cái mong manh nhất. Nó ở đó và mọi sự việc trở nên tĩnh lặng, bộ não và thân thể; nó là một phước lành và cái trí thuộc về nó.

Không có kết thúc của chiều sâu; bản thể của nó không có thời gian và không gian. Nó không thể bị trải nghiệm; trải nghiệm là một việc hào nhoáng bên ngoài, dễ dàng để có được và cũng dễ dàng để mất đi; tư tưởng không thể nào diễn tả được nó và cảm thấy cũng không thể tìm được lối vào. Đây là những sự việc không chín chắn và xuân ngốc. Chín chắn không thuộc về

thời gian, một vấn đề của tuổi tác, chín chắn cũng không đến nhờ vào ảnh hưởng và điều kiện chung quanh. Nó không thể được mua, và cũng không có những quyển sách những vị giáo sư hay những đáng cửu rồi, một người hay nhiều người, đã có lần tạo ra ý nghĩa đúng đắn cho chín chắn này. Chín chắn không phải là một kết thúc trong chính nó; nó hiện hữu mà không cần tư tưởng vun quén, tối tăm, mà không cần thiền định, không đang biết. Phải có chín chắn, hoàn hảo trong sự sống; không phải sự chín mùi được nuôi dưỡng từ bệnh tật và rối loạn, đau khổ và hy vọng. Tuyệt vọng và nỗ lực cực nhọc không thể mang lại chín chắn tổng thể này nhưng nó phải ở đó, không được tìm kiếm.

Vì trong chín chắn tổng thể này có một mạc đơn sơ. Không phải là một mạc của thương khóc và ăn năn sám hối nhưng là của đứng dừng không suy tính trước và tự nhiên đối với những sự việc của thế giới, đạo đức của nó, thần thánh của nó, sự kính trọng của nó, những giá trị và hy vọng của nó. Tất cả những sự việc này phải được phủ nhận hoàn toàn cho cái mạc mạc đơn sơ đến cùng cô đơn. Không có một ảnh hưởng nào của xã hội hay của văn hoá có thể tiếp cận được cô đơn này. Nhưng nó phải ở đó, không cần được gọi nhớ bởi bộ não, mà là dựa trên của thời gian và ảnh hưởng. Nó phải đến âm âm như sấm và không từ địa điểm nào cả. Và nếu không có nó, không có chín chắn tổng thể. Trạng thái cô độc – bản thể của sự tự thương xót và tự phòng vệ và cuộc sống trong sự tách rời, trong thần thoại, trong hiểu biết và ý tưởng – xa vời với trạng thái cô đơn; trong chúng có sự nỗ lực không ngừng nghỉ để hội nhập nhưng luôn luôn phân rời. Sống cô đơn là một cuộc sống trong đó mọi ảnh hưởng chấm dứt. Chính cô đơn này là bản thể của một mạc đơn sơ.

Nhưng một mạc này đến khi bộ não vẫn còn trong sáng, không bị hư hại bởi mọi vết thương tâm lý gây ra do sợ hãi; xung đột dưới mọi hình thức phá hủy tính nhạy cảm của bộ não; tham vọng đi cùng sự tàn bạo của nó, với nỗ lực không ngừng để trở thành, bào mòn những khả năng sắc bén của bộ não; tham lam và đố kỵ làm bộ não trĩu nặng khi mãn nguyện và rã rời khi không được hài lòng. Phải có tỉnh thức, không lựa chọn, một tỉnh thức trong đó mọi thu nhận và điều chỉnh chấm dứt. Ăn uống quá mức và buông thả dưới mọi hình thức làm thân thể ẻo lả và làm dần dần bộ não.

Có một đoá hoa bên lối đi, một đoá hoa rụng rở trong suốt phơi bày trước bầu trời; mặt trời, những cơn mưa, sự tối tăm của ban đêm, những cơn gió và sấm sét và đất đai đã hoà hợp lại để tạo thành bông hoa đó. Nhưng bông hoa lại không phải là một trong những sự việc kia. Nó là bản thể của tất cả những bông hoa. Tự do khỏi quyền lực, khỏi đố kỵ, khỏi sợ hãi, khỏi cô độc sẽ không tạo ra được cô đơn này với một mạc đơn sơ là thường của nó. Nó đến khi bộ não không đang tìm kiếm nó; nó đến khi bạn từ bỏ nó. Vậy thì không có sự việc gì có thể được thêm vào nó hay lấy đi khỏi nó. Vì rằng nó có sự sống riêng của nó, một chuyển động mà là bản thể của tất cả sự sống, không có thời gian và không gian. Phước lành ở đó bình an vô tận. Tiến trình xảy ra êm dịu.

22.

Mặt trăng ẩn mình trong những đám mây nhưng những hòn núi và những quả đồi tối trông rõ ràng và có sự tĩnh lặng lớn lao quanh chúng. Có một ngôi sao lớn vừa lơ lửng trên một quả đồi đầy cây và tiếng ồn duy nhất vọng từ thung lũng là con suối núi khi nó đổ xuống trên những tảng đá. Mọi vật đang yên giấc ngoại trừ ngôi làng xa xa nhưng âm thanh của nó không vọng lên đây được như tiếng ồn của con suối. Sự ồn ào của con suối chẳng mấy chốc đã yếu dần; nó ở đó nhưng nó không tràn đầy thung lũng. Không có một cơn gió nhẹ và cây cối đứng yên; có ánh trăng yếu ớt trên những mái nhà nằm rải rác và mọi vật tĩnh lặng, ngay cả những cái bóng nhạt.

Trong không gian có cảm thấy của bao la quá sức chịu đựng, mạnh mẽ và khẳng khái. Nó không phải là tưởng tượng hảo huyền; tưởng tượng ngừng khi có sự thật; tưởng tượng rất nguy hiểm; nó không có giá trị, chỉ sự kiện có giá trị. Ý tưởng hảo huyền và tưởng tượng gây thích thú và dối gạt và chúng phải được quét dọn sạch sẽ. Mọi hình thức của hoang đường, hảo huyền và tưởng tượng phải được hiểu rõ và hiểu biết rõ ràng này xóa sạch tầm quan trọng của chúng. Nó ở đó, và cái gì đã được bắt đầu như thiền định, bị kết thúc. Thiền định còn có ý nghĩa gì nữa khi sự thật ở đó! Không phải thiền định mang được sự thật ra, không gì có thể làm sự thật hiện hữu; nó ở đó không cần thiền định nhưng cần phải có một bộ não tỉnh thức, nhạy cảm mà đã ngừng hoàn toàn, tự nguyện và dễ dàng, sự huyền thuyên để lý luận và không lý luận của

nó. Bộ não đã trở nên rất yên lặng, đang thấy và đang nghe mà không đang diễn dịch, mà không đang phân loại; nó yên lặng và không có một thực thể hoặc một cần thiết để bắt buộc nó yên lặng. Bộ não rất tĩnh và rất tĩnh. Cái bao la tràn đầy đêm đó và có phước lành.

Nó không có sự liên hệ với mọi sự vật; nó không đang cố gắng để uốn nắn, để thay đổi, để khẳng định; nó không có ảnh hưởng và vì vậy không thể bị lay chuyển. Nó không đang làm điều tốt, không đang đối mới; nó không đang trở thành được kính trọng và vì thế rất hủy diệt. Nhưng nó là tình yêu, không phải cái tình yêu mà xã hội vun quén, một tình yêu hành hạ. Nó là bản thể của chuyển động của sự sống. Nó ở đó không lay chuyển, hủy diệt, cùng với một mong manh mà chỉ cái mới mẻ biết được, như một chiếc lá non mùa xuân, và nó sẽ tác động đến bạn. Và có cái sức mạnh vượt ngoài đo lường và có quyền năng mà chỉ sáng tạo mới có. Và tất cả sự vật yên lặng. Một vì sao duy nhất đó đang đi qua quả đồi và bây giờ đang ở thật cao và nó sáng rực rỡ trong cô đơn.

Vào buổi sáng, đang đi bộ trong cánh rừng trên con suối, cùng với mặt trời trên mỗi cái cây, lại nữa nó ở đó, cái bao la đó thật không mong đợi, thật tĩnh đến độ người ta đi ngang qua nó, tuyệt vời. Một cái lá đơn chiếc đang nhảy múa nhịp nhàng và số còn lại của những chiếc lá dày lại đứng yên. Nó ở đó, cái tình yêu đó không nằm trong phạm vi ao ước và đo lường của con người. Nó ở đó và tư tưởng có thể thổi nó đi và một cảm giác có thể xua đuổi nó dễ dàng. Nó ở đó, không bao giờ để bị chinh phục, không bao giờ để bị chụp bắt.

Cái từ ngữ “cảm thấy” đang giải thích sai lầm; nó còn hơn cảm xúc, hơn cảm tính, hơn một trải nghiệm, hơn sờ chạm hay ngửi hít. Mặc dù cái từ ngữ đó có xu hướng giải thích sai lầm, nó phải được dùng để diễn đạt và đặc biệt là khi chúng ta đang nói về bản thể. Cảm thấy của bản thể không qua bộ não và không qua ý tưởng mơ hồ nào đó; nó không thể trải nghiệm như một cú choáng váng; trên tất cả nó không phải là từ ngữ. Bạn không thể trải nghiệm nó; khi trải nghiệm phải có người trải nghiệm, người quan sát. Đang trải nghiệm, không có người trải nghiệm, là một sự việc hoàn toàn khác hẳn. Chính trong cái “trạng thái” này, trong đó không có người trải nghiệm, không có người quan sát, mới có cái “đang cảm thấy” đó. Nó không phải là một linh cảm, mà người quan sát diễn dịch hoặc tuân theo, mù quáng hoặc có lý do; nó không phải là ham muốn, thèm khát, được chuyển đổi thành linh cảm hoặc là “tiếng nói của Chúa” được gọi lại bởi các chính trị gia và các vị cải cách xã hội tôn giáo. Xa lánh tất cả những sự việc này là điều rất cần thiết, xa lánh để hiểu được cái đang cảm thấy này, cái đang thấy này, cái đang nghe này. Muốn “cảm thấy” đòi hỏi tách một mạt đơn sơ của sự trong sáng, mà trong đó không có hoang mang và xung đột. Cảm thấy của bản thể xuất hiện khi có tách đơn giản để theo đuổi đến tận cùng, mà không đi chệch hướng, đau khổ, ganh tỵ, sợ hãi, tham vọng và vân vân. Tách đơn giản này vượt ngoài quyền hạn của trí năng; trí năng có tách không đơn giản. Sự theo đuổi này là hình thức cao nhất của tách đơn giản, không phải là cái áo hoặc một bữa một ngày của người sống khát thực. “Cảm thấy” của bản thể là phủ nhận tư tưởng và những khả năng máy móc của nó, hiểu biết và lý luận. Lý luận và hiểu biết rất cần thiết trong việc điều hành những vấn đề máy móc, và tất cả những vấn đề của tư tưởng và cảm giác đều là máy móc. Phủ nhận bộ máy ký ức, mà phản ứng của nó là tư tưởng, phải cương quyết thực hiện trong khi theo đuổi bản thể. Hủy diệt [với mục đích để] để đi đến sự kết thúc; hủy diệt không phải những sự vật bên ngoài nhưng những ẩn náu và những kháng cự thuộc tâm lý, những thần thánh và những nơi trú ẩn bí mật của họ. Nếu không có hủy diệt này, không có hành trình để đi vào cái chiều sâu đó mà bản thể là tình yêu, sáng tạo và sự chết.

Khi thức dậy sớm sáng nay, thân thể và bộ não bất động vì có cái quyền năng và sức mạnh đó mà là một phước lành.

Tiến trình êm dịu.

23.

Có một vài đám mây đang trôi giạt trong bầu trời sáng sớm thật lọt lạt, yên lặng và không có thời gian. Mặt trời đang chờ đợi sự tuyệt vời của buổi sáng chấm dứt. Những giọt sương trên những cánh đồng cỏ và không có những cái bóng và cây cối cô đơn, đang chờ đợi cái bóng của chúng. Lúc này vẫn còn rất sớm và ngay cả con suối cũng ngần ngừ khi muốn tạo ra dòng chảy huyền ảo. Thật yên tĩnh và cơn gió nhẹ vẫn chưa tỉnh giấc và những lá cây không lay động. Vẫn chưa có khói từ bất kỳ ngôi nhà nông trại nào nhưng những mái nhà bắt đầu rực lên ánh sáng đang đến. Những vì sao đang miễn cưỡng nhường lối cho bình minh và có sự mong đợi

yên lặng lạ lùng trong lúc mặt trời sắp sửa ló dạng; những quả đồi đang mong đợi và cũng vậy cây cối và những cánh đồng cỏ đang rộng trong niềm hân hoan. Sau đó mặt trời chạm vào những đỉnh núi, một sự tiếp xúc bình thản êm ả và tuyết trở nên rực rỡ do ánh sáng ban mai; lá cây bắt đầu lay động sau một đêm dài và khói đang bốc lên thẳng từ một trong những ngôi nhà và con suối đang liên thoảng chảy, không còn kèm hãm. Và chậm chậm, ngần ngừ cùng sự ập thùy mị những cái bóng dài lan tràn đất đai; những hòn núi tỏa bóng trên những quả đồi và những quả đồi trên những cánh đồng và cây cối cũng đang chờ đợi những cái bóng của chúng nhưng thật mau lẹ chúng đã ở đó, những cái bóng sáng và những cái bóng sẫm, những cái rất nhẹ và những cái nặng nề. Và những cây dương đang nhảy múa, ngày đã bắt đầu.

Thiên định là chú ý này mà trong đó có tỉnh thức, không chọn lựa, về chuyển động của tất cả mọi sự vật, tiếng khàn khàn của những con quạ, cái cưa điện đang cắt khúc cây, sự run rẩy của những lá cây, con suối ồn ào, một cậu bé đang gọi, những cảm giác, những động cơ thúc đẩy, những tư tưởng đang đuổi bắt nhau, và sâu thẳm hơn, ý thức về toàn bộ cái đang biết. Và trong chú ý này, thời gian như hôm qua đang đeo đuổi vào không gian của ngày mai và tánh vắn vèo và biến đổi của ý thức đã trở nên bật tằm và lặng. Trong tỉnh lặng này có một chuyển động không thể so sánh và không đo lường được; một chuyển động mà không đang hiện hữu, đó là bản thể của phước lành và sự chết lẫn sự sống. Một chuyển động mà không thể đeo đuổi bởi vì nó không để lại đường đi và vì nó tĩnh, bất động; nó là bản thể của tất cả chuyển động.

Con đường dẫn về phía tây, uốn quanh những cánh đồng thắm đầy nước mưa, qua những ngôi làng nhỏ nằm trên triền dốc của những quả đồi, băng qua những con suối núi có những dòng nước tuyết trong trẻo, qua những nhà thờ với những tháp chuông bằng đồng; nó tiếp tục đi, đi vào những đám mây tối tăm sâu thẳm và mưa, với những hòn núi vây bọc lại. Trời bắt đầu mưa phùn, và tình cờ nhìn lại qua cửa sau của xe hơi chạy chậm, về nơi chúng tôi đã đến trước đó, có những đám mây sáng lên do ánh mặt trời, bầu trời xanh và những hòn núi trông rõ ràng và rực rỡ. Không nói một lời, theo bản năng, xe hơi ngừng lại, lùi và queo và chúng tôi tiếp tục hướng về phía ánh sáng và những hòn núi. Nó đẹp không thể tin được và khi con đường queo vào một thung lũng trải rộng, quả tim ngừng đập; nó ngừng đập và cũng khoáng đạt như cái thung lũng đang trải rộng, nó đang vỡ nát hoàn toàn. Chúng tôi đã đi qua cái thung lũng đó nhiều lần rồi; hình thể của những quả đồi khá quen thuộc; những cánh đồng cỏ và những ngôi nhà đã được thừa nhận và tiếng ồn thân thuộc của con suối ở đó. Mọi thứ đều ở đó ngoại trừ bộ não, mặc dù nó đang lái chiếc xe hơi. Mọi thứ đã trở nên thật mạnh mẽ, có sự chết. Không phải vì bộ não yên lặng, không phải vì vẻ đẹp của đất đai, hay của ánh sáng trên những đám mây hoặc sự uy nghi bất động của những hòn núi; nó không phải là một trong những sự việc này, mặc dù tất cả những sự việc này có lẽ đã thêm vào một cái gì đó cho nó. Chính xác là chết; mọi thứ đột nhiên kết thúc; không có sự tiếp tục, bộ não đang điều khiển thân thể lái chiếc xe và đó là tất cả. Chính xác đó là tất cả. Xe hơi chạy tiếp tục trong một khoảng thời gian và ngừng. Có sống và chết, thật gần gũi, thật thân mật, không tách rời nhau và cả hai sự việc đều quan trọng. Một cái gì đó đang vỡ vụn đã xảy ra.

Không có lừa dối hay tưởng tượng; nó quá nghiêm túc đến nỗi không có hành vi xuẩn ngốc đó; nó không phải là cái gì đó để đùa giỡn. Chết không phải là một việc bất thường và nó sẽ không rời đi, không có một tranh cãi nào với nó. Bạn có thể có một cuộc thảo luận suốt đời về sự sống nhưng không thể được về chết. Nó kết thúc và tuyệt đối. Nó không phải là cái chết của thân thể; việc đó chỉ là một biến cố dứt khoát và khá đơn giản. Đang sống cùng chết là một sự việc hoàn toàn khác hẳn. Có sống và có chết, chúng ở đó được kết hợp vững chắc. Nó không phải là một cái chết của tâm lý; nó không phải là một cú choáng váng mà đuổi đi tất cả tư tưởng, tất cả cảm giác; nó không phải là hành vi bất thường đột xuất của bộ não hoặc sự bệnh tật tinh thần. Nó không phải là một trong những sự việc này và cũng không phải là một quyết định kỳ lạ của một bộ não bị kiệt sức hoặc thất vọng. Nó không phải là một ước muốn vô thức về chết. Nó không phải là một trong những sự việc này; những sự việc này chỉ là sự thiếu trưởng thành và thật dễ dàng bị thông đồng. Nó là một cái gì đó trong một kích thích khác hẳn; nó là một cái gì đó mà bất chấp sự miêu tả thuộc không gian-thời gian.

Nó ở đó, cái bản thể của chết. Bản thể của cái tôi là chết nhưng chết này cũng là cái bản thể của sống nữa. Thật vậy chúng không phân lìa, sống và chết. Đây không phải là một cái gì đó được hình dung ra bởi bộ não cho sự thanh thản và an toàn ý tưởng của nó. Cái đang sống là

cái đang chết và đang chết là đang sống. Trong chiếc xe hơi đó, với tất cả vẻ đẹp và màu sắc đó, với cái "đang cảm thấy" của hạnh phúc ngất ngây, chết là một phần của tình yêu, một phần của mọi sự vật. Chết không là một biểu tượng, một ý tưởng, một sự việc mà người ta biết. Nó ở đó, trong thực tại, trong sự kiện, mãnh liệt và đòi hỏi như tiếng còi của một chiếc xe hơi khi muốn qua mặt. Cũng như sống sẽ không bao giờ rời đi hoặc có thể bị gạt bỏ, vì thế chết bây giờ sẽ không bao giờ rời đi hoặc có thể bị gạt bỏ. Nó ở đó với cường độ lạ kỳ và một kết thúc.

Suốt đêm người ta sống với nó; nó dường như đã sở hữu bộ não và những hoạt động thông thường; không có quá nhiều những chuyển động của bộ não xảy ra nhưng có một sự dừng đọng bất thường quanh chúng. Có sự dừng đọng trước kia nhưng bây giờ nó là quá khứ và vượt ngoài tất cả sự lập thành công thức. Mọi sự việc đã trở nên mãnh liệt hơn nhiều, cả sống lẫn chết.

Chết ở đó khi thức dậy, không có đau khổ, nhưng có sự sống. Một buổi sáng rất tuyệt vời. Có cái phước lành đó mà là niềm hân hoan của những hòn núi và của cây cối.

24.

Một ngày ấm áp và có nhiều bóng; những tảng đá chiếu sáng bằng sự rực rỡ đồng nhất. Những cây thông sẫm dường như không bao giờ chuyển động, không giống những cây dương lại sẫm sàng lay động khi có tiếng thì thầm nhẹ nhất. Có một cơn gió mạnh phía tây, quét tràn qua thung lũng. Những tảng đá sinh động đến nỗi chúng dường như chạy theo những đám mây và những đám mây bám chặt vào chúng, chụp lấy hình thể và đường cong của những tảng đá; chúng trôi quanh những tảng đá và tách rời những tảng đá khỏi những đám mây thật là khó khăn. Và cây cối đang đi dạo cùng những đám mây. Toàn thung lũng dường như đang chuyển động và những con đường nhỏ chật hẹp dần thẳng lên cánh rừng và ra xa; dường như nhượng bộ và trở nên sinh động. Và những cánh đồng cỏ lấp lánh là nơi lai vãng của những đóa hoa thẹn thùng. Nhưng sáng nay những tảng đá đã thống trị thung lũng; chúng thuộc nhiều màu sắc đến nỗi chỉ có một màu; những tảng đá này trông dịu dàng sáng nay và chúng thuộc về rất nhiều hình thể và kích cỡ. Và chúng thật dừng đọng với mọi thứ, với gió, những cơn mưa và với những tiếng nổ cho nhu cầu của con người. Chúng đã ở đó và chúng luôn luôn sắp sửa là quá khứ.

Một buổi sáng tuyệt vời và mặt trời ở khắp mọi nơi và mỗi chiếc lá đều đang lay động; một buổi sáng đẹp cho chuyến đi xe, không lâu lắm nhưng đủ thời gian để ngắm nhìn vẻ đẹp của đất đai. Một buổi sáng được làm cho mới mẻ bởi chết, không phải cái chết của sự thối rữa, bệnh tật hoặc tai nạn nhưng là chết hủy diệt để cho sáng tạo được hiện hữu. Không có sáng tạo nếu chết không quét sạch mọi thứ mà bộ não đã gom vào để bảo vệ sự tồn tại của cái tôi. Cái chết trước kia, là một hình thức mới của sự tiếp tục; cái chết gắn liền với sự tiếp tục. Với chết xuất hiện một hiện hữu mới, một trải nghiệm mới, một hơi thở mới và một cuộc sống mới. Những cái cũ chấm dứt và những cái mới được sinh ra và sau đó vẫn vậy những cái mới lại nhường chỗ cho một cái mới khác. Chết là phương tiện cho một trạng thái mới, sáng chế mới, cho một phương cách mới của cuộc sống, cho một tư tưởng mới. Nó là một thay đổi gây kinh hãi nhưng sự thay đổi đó đã mang lại một niềm hy vọng tươi mát.

Nhưng bây giờ chết không mang lại bất kỳ cái gì mới mẻ, một chân trời mới, một hơi thở mới. Nó là chết, tuyệt đối và kết thúc. Và sau đó không có gì cả, không có quá khứ lẫn tương lai. Không có gì. Không có đang sinh ra bất kỳ cái gì. Nhưng không có thất vọng, không đang tìm kiếm; chết hoàn toàn mà không có thời gian; đang nhìn ra ngoài từ những chiều sâu thật sâu thẳm mà không có ở đó. Chết ở đó mà không cái cũ cũng như cái mới. Nó là chết mà không nụ cười cũng như nước mắt. Nó không phải là cái mặt nạ đang bao phủ, đang che dấu thực tại nào đó. Thực tại là chết và không cần có cái bao phủ. Chết quét dọn mọi thứ và không để lại bất kỳ thứ gì. Cái không có gì này là vũ điệu của một chiếc lá, nó là tiếng gọi của đứa trẻ đó. Nó không là gì cả và phải không là gì cả. Cái gì tiếp tục thì thối rữa, bộ máy, thói quen, tham vọng. Có sự thối rữa nhưng không có trong chết. Chết là cái trống không toàn bộ. Nó phải ở đó vì từ nó, sự sống có mặt, tình yêu có mặt. Vì trong trống không này sáng tạo tồn tại. Nếu không có chết tuyệt đối, không có sáng tạo.

Chúng tôi đang đọc một cái gì đó, tình cờ và đang bàn luận về tình hình thế giới thì bỗng nhiên và không mong đợi căn phòng tràn ngập cái phước lành đó, bây giờ đã đến khá thường xuyên. Cửa ra vào đang mở trong căn phòng nhỏ xíu và chúng tôi sắp sửa ăn thì đột nhiên qua

cái cửa mở đó nó đến. Người ta có thể rõ ràng, qua cơ thể, cảm thấy nó, giống như một con sóng đang ập vào căn phòng. Nó trở nên mỗi lúc một “tăng thêm” cường độ, tăng thêm này không được sử dụng với ý nghĩa so sánh; nó là một cái gì đó mãnh liệt không thể tin được và bất động, với một quyền lực đang phá nát vụn mọi thứ. Từ ngữ không phải là sự vật và sự vật thực sự không bao giờ diễn đạt qua từ ngữ được; nó phải được thấy, được nghe và được sống; sau đó nó có một ý nghĩa hoàn toàn khác biệt.

Tiến trình thật mạnh vài ngày qua, và người ta không cần viết về nó mỗi ngày *.

25.

Vẫn còn rất sớm vào buổi sáng; sẽ chưa có bình minh trong vài tiếng đồng hồ hay hơn nữa. Chòm sao Orion đang vừa ló lên trên ngọn của đỉnh núi kia xa khỏi những quả đồi cây phủ và uốn lượn. Không có một đám mây trên bầu trời nhưng từ cảm giác nơi không khí, sẽ có thể có sương mù. Sự yên tĩnh đã kéo dài một tiếng đồng hồ và thậm chí con suối cũng đang ngủ; có ánh trăng đang nhạt dần và những quả đồi đen kịt, hình thể rõ ràng, tương phản với bầu trời lạt. Không có gió và cây cối đứng yên và các vì sao sáng rực.

Thiền định không phải là một lục soát; nó không phải là một đang tìm kiếm, một đang kiểm tra chi tiết, một khảo sát tỉ mỉ. Nó là một nổ tung và khám phá. Nó không phải là thuần thực bộ não để phù hợp một khuôn mẫu và nó cũng không phải là một phân tích tự tra xét tư tưởng, cảm giác, động cơ thúc đẩy; chắc chắn nó không phải là đang đào tạo trong sự tập trung mà bao gồm, chọn lựa và phủ nhận. Nó là một cái gì đó đến một cách tự nhiên, khi tất cả những thành tựu và khẳng định tích cực lẫn tiêu cực đã được hiểu và được buông rơi dễ dàng. Nó là trống không hoàn toàn của bộ não. Chính trống không là cốt lõi chứ không phải có gì trong trống không; chỉ có đang thấy từ trống * *Tiến trình không được viết nữa, mặc dù có lẽ nó vẫn tiếp tục.* không; tất cả đạo đức, không phải là những luân lý và kính trọng của xã hội, đều tuôn ra từ trống không. Chính từ trống không này tình yêu đến, trái lại nó không phải là tình yêu. Nền tảng của đạo đức và chính trực ở trong trống không này. Nó là kết thúc và khởi đầu của tất cả sự vật.

Nhìn ra ngoài cửa sổ, khi chòm sao Orion đang leo cao hơn và cao hơn, bộ não thật sinh động và nhảy cảm và thiền định trở thành một việc gì đó hoàn toàn khác hẳn, một việc gì đó mà bộ não không thể giao du và vì thế bộ não rơi trở lại trong chính nó và trở nên bất tâm. Nhiều tiếng đồng hồ trước bình minh và tiếp theo đó dường như đã không có khởi đầu và khi mặt trời lên cao khỏi đỉnh núi và những đám mây bắt được những tia sáng đầu tiên của chúng và đã có sự kinh ngạc trong sự hoành tráng của phong cảnh. Và ngày bắt đầu. Lạ lùng thay thiền định vẫn tiếp tục.

26.

Buổi sáng hôm nay đẹp quá, đầy ánh nắng mặt trời và những cái bóng; ngôi vườn trong khách sạn gần bên đầy màu sắc, tất cả màu sắc và chúng thật rực rỡ và cỏ xanh rì đến nỗi chúng làm lóa mắt và đau nhói quả tim. Và những hòn núi xa xa đang lấp lánh trong tinh khiết cùng sự sắc nét, được rửa sạch bởi sương mai. Một buổi sáng mê hoặc và có vẻ đẹp mọi nơi; trên cái cầu chật hẹp, băng qua con suối, thẳng một con đường mòn vào cánh rừng, nơi ánh nắng đang giốn cột với những chiếc lá; chúng đang run rẩy và những cái bóng của chúng chuyển động; chúng là những cái cây thông thường nhưng chúng đã vượt trội về màu xanh và tươi mát hơn tất cả những cây vút cao đến tận bầu trời xanh. Bạn chỉ còn có thể kinh ngạc bởi tất cả sự dễ chịu này, bởi sự thái quá này, bởi sự run rẩy này; bạn không thể làm gì ngoài trừ sửng sốt bởi sự trang nghiêm tĩnh lặng của mỗi cái cây và thảo mộc và bởi sự hân hoan vô tận của những con sóc đen kia, có những cái đuôi rậm lông và dài. Những dòng nước suối trong trẻo và lấp lánh dưới ánh nắng mặt trời đang đến qua những lá cây. Thời tiết ẩm ướt trong cánh rừng và dễ chịu. Đang đứng đó ngắm nhìn những lá cây tung tăng liên tục bỗng nhiên có cái khác lạ, một sự việc đang xảy ra không thời gian và có sự tĩnh lặng. Đó là tĩnh lặng mà trong đó mọi sự vật chuyển động, nhảy múa và la hét; nó không phải là sự yên lặng có được khi một cái máy ngừng chạy; yên lặng máy móc là một sự việc và tĩnh lặng trong trống không lại là một sự việc khác. Một cái thì lặp lại, thói quen, thói nát đang gây xung đột và bộ não rã rời tìm đến như một chỗ ẩn náu; cái khác thì đang bùng nổ, không bao giờ giống như lần trước, nó không thể được tìm kiếm, không bao giờ lặp lại và vì thế nó không dâng tặng bất kỳ chỗ ẩn náu nào. Tĩnh lặng như thế đến và ở lại khi chúng tôi đang tản bộ dọc theo con đường, và vẻ đẹp của cánh rừng đã tăng

thêm và những sắc màu bùng nổ để những lá cây và những đóa hoa chụp bắt.

Nó không phải là ngôi nhà thờ cũ lắm, khoảng đầu thế kỷ mười bảy ít nhất nó cũng thể hiện như thế khi nhìn vào cái vòm cung; nó đã được phục hồi và gỗ là loại cây thông có màu lát và những cái đỉnh thép trông sáng rực và được đánh bóng, mà không có thể được, tất nhiên; người ta gần như chắc chắn rằng những người đã tụ họp ở đó để lắng nghe loại nhạc nào đó không bao giờ nhìn vào những cái đỉnh kia ở khắp trần nhà. Nó không phải là nhà thờ chính thống giáo, không có mùi hương trầm, đèn cầy hoặc hình ảnh. Nó ở đó và mặt trời len lỏi vào qua cửa sổ. Có thật nhiều trẻ em, được bảo không nói chuyện hoặc đùa giỡn dẫu vậy vẫn không ngăn chặn được chúng khỏi liên tục khuấy động, trông rất nghiêm chỉnh nhưng đôi mắt của chúng sẵn sàng giỡn cợt. Người ta muốn chơi đùa, đến gần hơn nhưng quá nhút nhát không dám tiến sát hơn nữa. Họ đang tập dượt cho buổi hòa nhạc tối hôm đó và mọi người nghiêm chỉnh làm theo bốn phận và có sự thích thú. Phía bên ngoài cỏ sáng rực, bầu trời trong xanh và những cái bóng nhiều quá không đếm xuể. Tại sao có sự tranh đấu liên tục này để được hoàn hảo, để đạt được sự hoàn chỉnh, như máy móc? Ý tưởng, mẫu mực, biểu tượng của sự hoàn hảo là một cái gì đó tuyệt vời, làm cao quý lên nhưng có phải thế không? Dĩ nhiên có nỗ lực để bắt chước cái hoàn hảo, một khuôn mẫu hoàn hảo. Liệu sự bắt chước là sự hoàn hảo không? Liệu rằng có sự hoàn hảo hay nó chỉ là một ý tưởng, được trao cho con người bởi vị giảng đạo để làm cho ông ta được kính trọng? Trong cái ý tưởng về hoàn hảo có nhiều an ủi và an toàn và luôn luôn nó tạo lợi lộc cho cả vị giáo sĩ lẫn người đang cố gắng để trở nên hoàn hảo. Một thói quen máy móc, được lặp đi lặp lại cuối cùng có thể được hoàn hảo; chỉ thói quen có thể được hoàn hảo. Đang nghĩ, đang tin tưởng cùng một sự việc lặp đi lặp lại, mà không lệch hướng, trở thành một thói quen máy móc và có lẽ đây là loại hoàn hảo mà mọi người muốn đạt được. Hành động này nuôi dưỡng một bức tường chống cự hoàn hảo, mà sẽ ngăn cản mọi quấy rầy, mọi bức dọc. Ngoài ra, sự hoàn hảo là một hình thức được tôn vinh của thành công, và tham vọng được ca ngợi thêm bởi sự kính trọng và những người tiêu biểu cùng với những vị anh hùng của thành công. Không có sự hoàn hảo, nó là một sự việc xấu xa, ngoại trừ trong một bộ máy. Thật ra, nỗ lực để hoàn hảo chỉ để phá vỡ một kỷ lục, như trong môn golf; sự ganh đua là thánh thiện. Ganh đua với người láng giềng và với Chúa để có sự hoàn hảo được gọi là tình huynh đệ và tình yêu. Nhưng mỗi nỗ lực hướng về hoàn hảo chỉ dẫn đến nhiều lầm lẫn và đau khổ hơn và nó chỉ tạo ra sự khuyến khích mạnh hơn để hoàn hảo hơn nữa.

Thật là lạ lùng, chúng ta luôn luôn muốn được hoàn hảo trong hoặc với một sự việc nào đó; hành động này tạo phương tiện cho sự thành tựu, và niềm vui khi thành tựu, dĩ nhiên, là hão huyền. Tự hào dưới mọi hình thức là hung bạo và dẫn đến thảm họa. Ham muốn để có được sự hoàn hảo cả bên ngoài lẫn bên trong khước từ tình yêu và nếu không có tình yêu, dù bạn làm bất cứ việc gì, luôn luôn có nỗi thất vọng và đau khổ. Tình yêu không phải là hoàn hảo và cũng không phải là không hoàn hảo; chỉ khi không có tình yêu thì hoàn hảo và không hoàn hảo mới xuất hiện. Tình yêu không bao giờ nỗ lực để đạt một cái gì đó; tình yêu không bao giờ cần chuyển đổi chính nó để hoàn hảo. Tình yêu là một ngọn lửa bùng cháy mà không có khói; trong nỗ lực để được hoàn hảo, chỉ có những cột khói lớn hơn; vậy thì sự hoàn hảo chỉ nằm trong nỗ lực, mà có tính máy móc, mỗi lúc lại hoàn hảo nhiều hơn trong thói quen, trong mô phỏng, trong đang tạo ra nhiều sợ hãi thêm. Mỗi một người được giáo dục để ganh đua, để được thành công; do đó kết quả cuối cùng trở nên quan trọng nhất. Tình yêu cho chính sự việc đó biến mất. Do đó nhạc cụ được sử dụng không phải vì tình yêu âm thanh nhưng vì cái gì mà nhạc cụ sẽ mang lại, sự nổi tiếng, tiền bạc, thanh thế và vân vân.

Đang là quan trọng hơn đang trở nên. Đang là không phải là trái nghịch của đang trở nên; nếu nó là trái nghịch hoặc trong trái nghịch, vậy thì không có đang là. Khi đang trở nên chết đi hoàn toàn, sẽ có đang là. Nhưng đang là này không cố định; nó không là chấp nhận và cũng không chỉ phủ nhận; đang trở nên liên quan đến thời gian và không gian. Tất cả nỗ lực phải chấm dứt; sau đó chỉ có đang là. Đang là không nằm trong lãnh vực của luân lý và đức hạnh xã hội. Nó xé nát những công thức xã hội của cuộc sống. Đang là này là sự sống, không phải là cái khuôn mẫu của cuộc sống. Nơi nào mà sự sống có mặt nơi đó không có sự hoàn hảo; hoàn hảo là một ý tưởng, một từ ngữ; sự sống, cái đang là, vượt ngoài mọi công thức của tư tưởng. Nó ở đó khi cái từ ngữ, cái tiêu biểu và cái khuôn mẫu bị hủy diệt.

Nó ở đó, phước lành này, trong nhiều tiếng đồng hồ và trong những lóe sáng. Khi thức dậy

sáng nay, nhiều tiếng đồng hồ trước khi mặt trời mọc, vào lúc có nguyệt thực, nó ở đó cùng sức mạnh và quyền năng, giấc ngủ vài tiếng đồng hồ không có thể được. Có sự tinh khiết lạ lùng và vô nhiễm trong nó.

27.

Con suối, được nhập vào bởi những con suối nhỏ khác, uốn lượn qua thung lũng, tiếng ồn ào và róc rách không bao giờ giống nhau. Nó có những tâm trạng riêng của nó nhưng không bao giờ khó chịu, không bao giờ có một tâm trạng sâu thẳm. Những con suối nhỏ có giọng điệu thanh hơn, có nhiều đá cuội và đá lớn; chúng có những cái vũng đứng yên dưới bóng râm, nông cùng với những cái bóng đang nhảy múa và vào ban đêm chúng có một giọng điệu hoàn toàn khác hẳn, êm dịu, hòa nhã và ngăn ngừa. Chúng chảy xuống qua những thung lũng khác nhau và từ những nguồn khác nhau, một con suối xa hơn một con khác; một con suối từ tầng băng hà và từ thác nước cong queo và một con khác phải đến từ một nguồn xa quá không đi bộ đến được. Cả hai con suối nhập thành con suối lớn hơn mà có giọng điệu tĩnh và sâu lắng, uy nghi hơn, rộng hơn và chảy xiết hơn. Ba con suối đều có những hàng cây mọc theo dòng chảy và cái hàng cây uốn dài đó chỉ rõ nơi nó đến và nơi nó đi; những con suối là kẻ thống lĩnh thung lũng và mọi thứ khác chỉ là vị khách lạ, kể cả cây cối. Người ta có thể nhìn ngắm chúng hàng giờ và lắng nghe tiếng trò chuyện vô tận của chúng; chúng rất hóm hĩnh và đầy vui tươi, ngay cả con suối lớn hơn mặc dù nó phải giữ vẻ oai nghi nào đó. Chúng thuộc về những hòn núi, từ những độ cao chóng mặt gần sát bầu trời và vì thế tinh khiết lẫn cao quý hơn; chúng không kèn kiệu nhưng chúng vẫn giữ phong thái riêng và chúng khá xa cách và lạnh lùng. Trong bóng tối của ban đêm chúng có bài ca riêng, khi chỉ còn một ít sự vật đang lắng nghe. Nó là một bài hát của nhiều bài hát.

Đang băng qua cây cầu, thẳng lên trong cánh rừng lổm đổm nắng, thiền định là một sự việc hoàn toàn khác biệt. Không có mọi ao ước hay tìm kiếm, không có bất kỳ mọi phản nản của bộ não, có một tĩnh lặng không ép buộc; những con chim bé xíu đang kêu chíp chíp xa xa, những con sóc đang rượt đuổi nhau lên những cái cây, cơn gió nhẹ đang đùa giỡn cùng lá cây và có tĩnh lặng. Con suối nhỏ, con suối đến từ khoảng cách xa, vui tươi hơn mọi khi và vẫn vậy có tĩnh lặng, không phải ở bên ngoài nhưng sâu thẳm, thật xa xôi bên trong. Nó là tĩnh lặng hoàn toàn trong toàn bộ cái trí, mà không có những biên giới. Nó không phải là yên lặng trong rào chắn, trong một khu vực, trong những giới hạn của tư tưởng và vì vậy được công nhận là tĩnh lặng. Không có biên giới, không có kích thước và vì thế tĩnh lặng không được chứa trong trải nghiệm, để được thừa nhận và cất giữ. Nó không bao giờ có thể xảy ra lại và nếu có xảy ra, nó sẽ khác biệt hoàn toàn. Tĩnh lặng không thể tự lặp lại; chỉ có bộ não qua ký ức và hồi tưởng có thể lặp lại cái gì đã là, nhưng cái gì đã là không phải là sự thật. Thiền định là sự vắng mặt hoàn toàn của cái đã được biết được gom lại qua thời gian và không gian. Tư tưởng, bản thể của cái đã được biết, không thể, dù làm cái gì nó muốn, tạo ra tĩnh lặng này; bộ não với tất cả những hoạt động phức tạp và tinh tế của nó phải yên lặng tự nguyện, mà không có sự hứa hẹn của mọi phần thưởng hay của an toàn. Chỉ đến lúc đó nó mới có thể thật nhạy cảm, sinh động và yên lặng. Bộ não đang hiểu những hoạt động riêng của nó, che dấu hay công khai, là một phần của thiền định; nó là nền tảng trong thiền định, nếu không có nó thiền định chỉ là sự tự dối gạt, tự thôi miên, mà không có ý nghĩa gì cả. Phải có tĩnh lặng cho sự nổ tung của sáng tạo.

Chín chắn không thuộc về thời gian và tuổi tác. Không có khoảng ngừng giữa bây giờ và chín chắn; không bao giờ có "trong khi chờ đợi". Chín chắn là trạng thái đó khi tất cả chọn lựa chấm dứt; chỉ có người không chín chắn cần chọn lựa và biết xung đột của chọn lựa. Trong chín chắn không có phương hướng nhưng có một phương hướng mà không phải là một phương hướng của chọn lựa. Xung đột tại bất kỳ mức độ nào, tại bất kỳ chiều sâu nào, chỉ ra sự không chín chắn. Không có một sự việc như là đang trở nên chín chắn, ngoại trừ thuộc hữu cơ, việc xảy ra hiển nhiên thường thấy của những sự vật nào đó, khi muốn chín chắn. Hiểu rõ, mà là sự ưu việt của xung đột, trong vô vàn phức tạp của nó, là chín chắn. Dù nó phức tạp và tinh tế bao nhiêu, chiều sâu của xung đột, bên trong và bên ngoài, có thể hiểu rõ được. Xung đột, bất mãn, thành tựu là một chuyển động duy nhất, cả trong lẫn ngoài. Thủy triều mà đi ra ngoài phải vào trong bờ, và với chính chuyển động đó, được gọi là thủy triều, không có ra và vào. Xung đột dưới mọi hình thức phải được hiểu rõ, không phải bằng trí năng, nhưng thực sự, thực sự bước vào sự tiếp xúc đầy tình cảm với xung đột. Tiếp xúc thuộc cảm xúc, cú choáng váng, không thể xảy ra

nếu nó được chấp nhận, theo trí năng, theo ngôn từ, như cần thiết hoặc bị phủ nhận theo cảm tính. Chấp nhận và phủ nhận không thay đổi một sự kiện và lý luận cũng sẽ không tạo ra một ảnh hưởng cần thiết. Cái gì cần thiết là “đang thấy” sự kiện. Không có “đang thấy” nếu có sự chỉ trích hay biện hộ hay đồng nhất với sự kiện. “Đang thấy” chỉ có thể được khi bộ não không đang tham gia một cách năng động, nhưng đang quan sát, đang tách rời khỏi phân loại, phán đoán và đánh giá. Phải có xung đột khi có sự thúc đẩy để thành tựu, với những thất vọng không tránh khỏi của nó; có xung đột khi có tham vọng, với những ganh đua tàn nhẫn và khôn khéo; ganh tị là một phần của xung đột không ngừng nghỉ này, muốn trở nên, muốn đạt được, muốn thành công.

Không có đang hiểu trong thời gian. Đang hiểu rõ không đến vào ngày mai; nó sẽ không bao giờ đến vào ngày mai; nó là bây giờ hoặc không bao giờ; chỉ có bây giờ và không có không bao giờ. “Đang thấy” là ngay tức khắc; khi từ bộ não ý nghĩa biểu thị của “đang thấy”, đang hiểu rõ, cuối cùng được lau sạch sẽ, lúc đó đang thấy là ngay tức khắc. “Đang thấy” là nổ tung, không được lý luận, không được tính toán. Chính sự sợ hãi thường xuyên ngăn cản “đang thấy”, đang hiểu rõ. Sợ hãi, với những phòng vệ của nó và kiên quyết của nó, là nguồn gốc của xung đột. “Đang thấy” không chỉ với bộ não mà còn vượt khỏi nó. Đang thấy sự kiện mang lại hành động riêng của nó hoàn toàn khác biệt với hành động của ý tưởng, tư tưởng; hành động từ ý tưởng, tư tưởng, nuôi dưỡng xung đột; hành động lúc đó là một phỏng đoán, so sánh với những công thức, với ý tưởng, và việc này mang lại xung đột. Không có kết thúc đối với xung đột, nhỏ hay lớn, trong lãnh vực của tư tưởng; bản thể của xung đột là không xung đột mà là chín chắn.

Khi thức dậy rất sớm sáng nay, cái phước lành lạ lùng đó là thiên định và thiên định là cái phước lành đó. Nó ở đó với cường độ mãnh liệt, khi đang đi bộ trong một cánh rừng thanh bình.

28.

Một ngày khá nắng và nóng, nóng thậm chí tại cao độ này; tuyết trên những đỉnh núi trắng xóa và lấp lánh. Thời tiết đã có nắng và nóng trong nhiều ngày và những con suối trong xanh và bầu trời xanh lạt nhưng vẫn còn độ mạnh của màu xanh tại hòn núi đó. Những đóa hoa qua lối đi rực rỡ và tươi vui lạ thường và những cánh đồng cỏ thật mát mẻ; những cái bóng sẫm màu và có thật nhiều. Có một con đường nhỏ qua những cánh đồng dẫn thẳng lên cao luôn lách qua những quả đồi nhấp nhô, lang thang qua những ngôi nhà nông trại; không có ai trên con đường ngoại trừ một cụ già đang mang một bình sữa và một cái rổ nhỏ đựng rau; bà ta đúng là đã đi lên đi xuống con đường đó suốt cuộc đời, chạy thẳng lên những quả đồi khi còn trẻ và bây giờ, lưng đã còng và khập khiễng, bà ta đang leo lên, chậm chạp, đau đớn, hiếm khi ngược nhìn khỏi mặt đất. Bà ta sẽ chết và những hòn núi sẽ vẫn còn tiếp tục. Có hai con dê ở phía trên cao hơn, trắng, với đôi mắt kỳ lạ; chúng xuất hiện và chờ đợi vỗ về, giữ một khoảng cách an toàn với hàng rào lưới điện dựng lên để ngăn cản chúng không đi ra ngoài. Có một con mèo đen trắng của cùng nông trại với những con dê; nó muốn đùa giỡn; cũng có một con khác ở phía trên cao yên lặng, trong một cánh đồng cỏ, hoàn toàn yên lặng đang rình bắt một con chuột đồng.

Thẳng lên cao trong bóng mát, khí hậu mát mẻ trong lành và đẹp, những hòn núi núi và những quả đồi, những thung lũng và những cái bóng râm. Mặt đất lầy lội từng nơi và ở đó lau sậy mọc lên, thấp và có màu vàng, và lẫn trong màu vàng này là những đóa hoa trắng. Nhưng đây không phải là tất cả. Đi thẳng lên cao và đi xuống, trong suốt nguyên một tiếng rưỡi đồng hồ có cái sức mạnh đó là phước lành. Nó có chất lượng của một khối đồng nhất khổng lồ và không xuyên thấu được; có lẽ, không có một vật chất nào có thể có khối đồng nhất đó. Vật chất thì xuyên thấu được, có thể bị vỡ nát, hoà tan, bốc hơi; tư tưởng và cảm giác có một trọng lượng nào đó; chúng có thể bị cân đo và chúng cũng có thể bị thay đổi, phá hủy tan nát và không còn sót lại bất kỳ cái gì. Nhưng cái sức mạnh này, mà không có cái gì có thể xuyên thấu, cũng không hoà tan, không phải là sự chiếu rọi của tư tưởng và chắc chắn không phải là vật chất. Sức mạnh này không phải là một ảo ảnh, một sáng tạo của một bộ não đang bí mật tìm kiếm quyền lực hoặc là cái sức mạnh mà quyền lực trao tặng. Không có bộ não nào có thể hình thành cái sức mạnh đó, với cường độ và khối đồng nhất lạ thường của nó. Nó ở đó và không một tư tưởng nào có thể hư cấu nó hoặc xô đuổi nó. Cái cường độ mãnh liệt đến khi không có sự đòi hỏi về bất kỳ việc gì. Thực phẩm, quần áo, chỗ ở là những nhu cầu thiết yếu và chúng không phải là những đòi hỏi. Đòi hỏi là sự khao khát được che dấu, mà dẫn đến sự quyến luyến.

Đòi hỏi về dục tình, về uống rượu, có sự nổi danh, được tôn sùng, với những nguyên nhân phức tạp của chúng; đòi hỏi để được tự mãn nguyện với những tham vọng và thất vọng của nó; đòi hỏi về Chúa, về sự bất tử. Tất cả những hình thức đòi hỏi này hiển nhiên đang nuôi dưỡng sự quyến luyến mà gây ra đau khổ, sợ hãi và sự đau đớn của cô độc. Đòi hỏi để bày tỏ bản thân qua âm nhạc, qua viết lách hoặc hội họa và qua những phương tiện khác, gây ra nỗi quyến luyến say đắm đến phương tiện đó. Một nhạc sĩ khi sử dụng nhạc cụ để đạt được sự nổi tiếng, để trở thành người giỏi nhất, không còn là một nhạc sĩ; anh ta không yêu âm nhạc nhưng kiếm lợi lộc từ âm nhạc. Chúng ta lợi dụng lẫn nhau trong những đòi hỏi của chúng ta và gọi nó bằng những cái tên ngọt ngào; từ việc này sinh ra nỗi thất vọng và sự đau khổ vô tận. Chúng ta mượn Chúa làm người ẩn náu, như một người bảo vệ, giống như một loại thuốc nào đó và vì thế nhà thờ, đền chùa, cùng các vị linh mục trở thành rất quan trọng, trong khi chúng lại chẳng là gì cả. Chúng ta lợi dụng mọi thứ, máy móc, kỹ thuật để thỏa mãn những đòi hỏi tâm lý của chúng ta và không còn tình yêu cho chính sự vật đó nữa.

Chỉ có tình yêu khi không đòi hỏi. Bản thể của cái tôi là sự đòi hỏi này cùng sự thay đổi liên tục những đòi hỏi và sự tìm kiếm không ngừng nghỉ, từ một quyến luyến này đến một quyến luyến khác, từ một đền chùa này đến một đền chùa khác, từ một cam kết này đến một cam kết khác. Để cam kết cái tôi vào một ý tưởng, vào một công thức, để lệ thuộc vào một thứ gì đó, vào một giáo phái, vào một tín điều, là một thôi thúc của sự đòi hỏi, bản thể của cái tôi, mà mượn hình dạng của những hoạt động vị tha nhất. Nó là một cái lớp phủ, một cái mặt nạ. Tự do khỏi đòi hỏi là chín chắn. Với tự do này sẽ có cường độ mãnh liệt, mà không có nguyên nhân và không có lợi lộc.

29.

Có một con đường mòn phía ngoài một vài ngôi nhà nông trại và nhà gỗ nằm rải rác đi qua những cánh đồng cỏ và những hàng rào kẽm gai; trước khi con đường đó đi xuống, có một phong cảnh tráng lệ của những hòn núi phủ tuyết và băng hà, của thung lũng và thị trấn nhỏ, với rất nhiều cửa hàng. Từ đó người ta có thể nhìn thấy nguồn của một con suối và những quả đồi phủ thông, sẫm tối; đường viền của những quả đồi tương phản bầu trời buổi chiều thật sắc nét và chúng dường như nói lên thật nhiều thứ. Nó là một buổi chiều dễ yêu; đã không có một đám mây trên bầu trời suốt ngày và bây giờ sự tinh khiết của bầu trời và của những cái bóng đang gây lóa mắt và ánh sáng buổi chiều tối thật dễ chịu. Mặt trời đang thấp dần sau những quả đồi và chúng đang rải những cái bóng lớn qua những quả đồi và cánh đồng khác. Băng qua một cánh đồng đầy cỏ khác, con đường mòn dẫn xuống khá dốc và nhập vào một con đường rộng và lớn hơn, đi qua những cánh rừng. Không có một ai trên con đường đó, nó bị bỏ hoang, và thật yên lặng trong cánh rừng ngoại trừ con suối dường như ồn ào hơn trước khi nó yên lặng trong đêm. Có những cây thông cao ở đó và một hương thơm trong không gian. Bỗng nhiên khi con đường queo, qua một đường hầm dài do cây phủ, là một mảng cỏ xanh và một khoảng rừng thông vừa chặt xuống cùng ánh hoàng hôn trên nó. Vẻ mãnh liệt và hân hoan của nó gây kinh ngạc. Người ta nhìn thấy nó, và tất cả không gian và thời gian biến mất; chỉ còn lại mảng ánh sáng hoàng hôn đó và không có gì thêm nữa. Không phải là người ta trở thành ánh sáng đó hoặc người ta gắn kết với nó; những hoạt động sắc bén của bộ não đã ngừng lại và toàn thân tâm của người ta đã ở đó cùng ánh sáng. Cây cối, con đường, sự ồn ào của con suối đã biến mất hoàn toàn và khoảng cách năm trăm yard giữa ánh sáng và người quan sát cũng không còn. Người quan sát đã ngừng và sự mãnh liệt của mảng sáng hoàng hôn là ánh sáng của tất cả những thế giới. Ánh sáng đó là tất cả mọi thiên đàng và ánh sáng đó là cái trí.

Hầu hết mọi người phủ nhận những sự vật dễ dàng và giả tạo nào đó; có những người khác tiến sâu trong sự phủ nhận của họ và có những người phủ nhận hoàn toàn. Muốn phủ nhận những sự việc nào đó tương đối dễ dàng, nhà thờ và thần thánh của nó, người có thẩm quyền và quyền lực của những người có nó, chính trị gia và phương cách của ông ta và vân vân. Người ta có thể đi khá sâu khi phủ nhận những sự việc gây rắc rối rõ ràng, những liên hệ, những phi lý của xã hội, quan niệm về vẻ đẹp khi được tạo dựng bởi những nhà phê bình và của những người mà nói rằng họ biết. Người ta có thể dẹp bỏ tất cả những việc này và sống cô đơn, cô đơn không phải với cái ý cách ly và thất vọng nhưng cô đơn vì người ta đã hiểu được tầm quan trọng của tất cả việc này và đã đi khỏi chúng tự nhiên mà không có ý tưởng vượt trội hơn. Chúng đã chấm dứt, chết và không có đang quay trở lại chúng. Nhưng đi đến tận cùng của sự

phủ nhận lại là một vấn đề khác hẳn; bản thể của phủ nhận là tự do trong cô đơn. Nhưng chẳng mấy người đi xa được, phá nát mọi chỗ ẩn náu, mọi công thức, mọi ý tưởng, mọi biểu tượng và hoàn toàn trống không, lảng lảng và trong sáng.

Nhưng phủ nhận thật là cần thiết; phủ nhận mà không vươn ra, phủ nhận mà không có sự cay đắng của trải nghiệm và sự hy vọng của hiểu biết. Phủ nhận và trong trạng thái cô đơn, không có ngày mai, không có một tương lai. Con bão của phủ nhận là trống không. Trong trạng thái cô đơn, không nhiệt tình với bất kỳ nguồn hành động nào, với bất kỳ điều khiển nào, với bất kỳ hiểu biết nào, là cần thiết, vì cô đơn này giải tỏa cái biết khỏi ngục tù thời gian. Mọi hình thức của ảnh hưởng phải được hiểu rõ và phủ nhận, không tạo ra con đường trong thời gian cho tư tưởng. Phủ nhận thời gian là bản thể của không thời gian.

Phủ nhận hiểu biết, trải nghiệm, cái đã được biết là để mời mọc cái không biết được. Phủ nhận là bùng nổ; nó không phải là sự việc do ý tưởng và trí năng, một sự việc mà bộ não cùng cộng tác. Trong ngay hành động của phủ nhận có năng lượng, năng lượng của hiểu rõ và năng lượng này không dễ bảo, để được dạy dỗ bởi sợ hãi và tiện lợi. Phủ nhận là hủy diệt; nó không lưu tâm đến kết cục; nó không là một phản ứng và vì vậy nó không phải là đối nghịch của khẳng định. Khi khẳng định rằng có hoặc không có là tiếp tục trong phản ứng, và phản ứng không phải là phủ nhận. Phủ nhận không có chọn lựa và vì vậy không phải là kết quả của xung đột. Chọn lựa là xung đột và xung đột là không trưởng thành. Đang thấy sự thật như sự thật, sự giả dối như sự giả dối và sự thật trong sự giả dối là hành động của phủ nhận. Nó là một hành động và không phải là một ý tưởng. Phủ nhận hoàn toàn của tư tưởng, ý tưởng và từ ngữ từ mang lại tự do khỏi cái đã được biết; với sự phủ nhận hoàn toàn của cảm giác, cảm xúc và cảm tính có tình yêu. Tình yêu vượt ngoài và ở trên tư tưởng và cảm giác.

Phủ nhận toàn bộ cái đã được biết là bản thể của tự do.

Thức dậy sớm sáng nay còn nhiều tiếng đồng hồ nữa mặt trời mới mọc, thiên định vượt ngoài những đáp trả của tư tưởng, nó là một mũi tên đâm vào cái không thể biết được và tư tưởng không thể theo sau nó. Và bình minh đến để làm sáng rực bầu trời và ngay khi mặt trời đang chạm vào những đỉnh núi cao nhất, có cái bao la đó mà tinh khiết của nó vượt ngoài mặt trời và những hòn núi.

30.

Một ngày không mây, nóng, và quả đất cùng cây cối đang gom tụ sức mạnh để chuẩn bị cho mùa đông sắp tới; mùa thu đang chuyển ít lá cây thành màu vàng; chúng có màu vàng rực tương phản với cánh đồng cỏ xanh sẫm. Họ đang cắt những cánh đồng cỏ hoang và những cánh đồng cỏ dày đặc nuôi riêng của họ cho những con bò trong suốt mùa đông dài; mọi người đều đang làm việc, cả người lớn lẫn trẻ em. Nó là một công việc cần thiết và không có nhiều tiếng nói chuyện hay cười đùa. Máy móc đang thay thế những cái liềm và đó đây những cái liềm đang cắt cánh đồng cỏ. Và dọc theo con suối có một con đường mòn, qua những cánh đồng; ở đó thật mát mẻ vì mặt trời nóng bức đã ở phía sau những quả đồi. Con đường đi qua những ngôi nhà nông trại và một xưởng cưa; trong cánh đồng cỏ mới cắt, có hàng ngàn cây nghệ, thật mỏng manh với mùi hương đặc biệt của riêng nó. Một buổi chiều tối yên lặng, và trong sáng và những hòn núi gần gũi hơn bao giờ hết. Con suối yên tĩnh, không có quá nhiều đá và nước đang chảy thật nhanh. Bạn sẽ phải chạy nếu muốn theo kịp nó. Trong không khí, có mùi cỏ vừa được cắt, trong một vùng đất đai quá dư thừa và mãn nguyện. Mọi nông trại đều có điện và đường như có sự thanh bình và trù phú.

Có quá ít người ngắm nhìn núi non hoặc một đám mây. Họ nhìn, làm vài lời bình phẩm và đi qua. Những từ ngữ, những cử chỉ, những cảm xúc ngăn cản đang thấy. Một cái cây, một bông hoa được cho một cái tên, viết vào bảng phân loại và đó là tất cả. Bạn thấy một phong cảnh qua một lối đi có mái vòm hoặc từ một cửa sổ, và nếu bạn tình cờ là một họa sĩ hoặc biết nghệ thuật, hầu như ngay lập tức bạn sẽ nói rằng, nó giống như những bức tranh thời trung cổ hoặc đề cập đến một họa sĩ nào đó mới đây. Hoặc nếu bạn là một nhà văn, bạn thấy với mục đích để miêu tả; nếu bạn là một nhạc sĩ, có thể bạn không bao giờ thấy được đường cong của một quả đồi hoặc những bông hoa ngay dưới chân bạn; bạn bị buộc vào những thói quen hàng ngày của bạn, hoặc bạn bị phủ ngập bởi những tham vọng. Nếu bạn là nhà chuyên nghiệp thuộc loại nào đó, có thể bạn không bao giờ thấy. Nhưng thấy phải có sự khiêm tốn mà bản thể của nó là vô nhiễm. Kìa hòn núi đó với ánh hoàng hôn trên nó; thấy nó lần đầu tiên, thấy nó, như thể từ

trước đến nay chưa thấy, thấy nó bằng sự ngây thơ trong trắng, thấy nó bằng đôi mắt được tắm trong trống không, mà chưa từng bị tổn thương bởi hiểu biết – ngay lúc đó thấy là một trải nghiệm lạ thường. Cái từ trải nghiệm dùng không đúng, với nó sẽ có cảm xúc, hiểu biết, công nhận và một tiếp tục; thấy không liên quan đến bất kỳ những việc này. Nó là một cái gì đó hoàn toàn mới mẻ. Muốn thấy cái mới mẻ này phải có khiêm tốn, sự khiêm tốn chưa bao giờ bị vấy bẩn bởi sự kiêu hãnh, bởi tính tự cao. Với cái đang xảy ra rõ ràng này, buổi sáng đó có “thấy” này như cùng với đỉnh núi với ánh mặt trời hoàng hôn. Toàn bộ thân tâm người ta ở đó mà không có tâm trạng đòi hỏi, xung đột và chọn lựa, toàn thân tâm thụ động. Cái gì đang xảy ra thực sự mới mẻ, một sự việc chưa từng xảy ra trước kia. “Thấy” nó đang xảy ra là điều kỳ diệu của tính khiêm tốn, bộ não hoàn toàn tĩnh, không có mọi đáp trả mặc dù nó lại hoàn toàn tỉnh thức. “Thấy” đỉnh núi đó, thật huy hoàng trong ánh hoàng hôn, mặc dù người ta đã thấy nó hàng ngàn lần, thấy bằng đôi mắt không có hiểu biết, là thấy sự khai sinh của cái mới mẻ. Việc này không phải là lãng mạn và ủy mị xuẩn ngốc với những tâm trạng và hung bạo của nó, hoặc là cảm xúc với những cơn sóng nhiệt tình và u sầu của nó. Nó là một cái gì đó hoàn toàn mới mẻ, cái mà ở trong chú ý tổng thể này là tĩnh lặng. Từ trống không này có cái mới mẻ.

Khiêm tốn không phải là một đức hạnh; nó không thể được tu dưỡng; nó không nằm trong luân lý của những sự việc được kính trọng. Các vị thánh không biết nó, vì họ được công nhận do sự thánh thiện của họ; người sùng bái không biết nó vì anh ta đang thỉnh cầu, đang tìm kiếm; cũng không phải là người sùng đạo và môn đệ vì anh ta đang đi theo. Sự tích lũy phủ nhận tính khiêm tốn, dù nó là tài sản, trải nghiệm hoặc địa vị. Đang học hỏi không phải là qui trình thêm vào; hiểu biết thì thêm vào. Hiểu biết là máy móc; đang học hỏi không bao giờ như vậy. Có thể có càng nhiều hiểu biết thêm nhưng không bao giờ có nhiều thêm trong đang học hỏi. Khi có so sánh đang học hỏi ngừng lại. Đang học hỏi là đang thấy tức khắc mà không ở trong thời gian. Tất cả tích lũy và hiểu biết đều đo đạc đánh giá được. Khiêm tốn không thể so sánh được; không có nhiều hoặc ít hơn của khiêm tốn; vì thế nó không thể được tu dưỡng. Luân lý và kỹ thuật có thể vun quén được; có thể có nhiều hơn hoặc ít hơn của chúng. Khiêm tốn không nằm trong khả năng chứa đựng của bộ não, và tình yêu cũng không. Khiêm tốn luôn luôn là động thái của sự chết.

Rất sớm sáng nay, nhiều tiếng đồng hồ trước bình minh, khi thức dậy có sự mãnh liệt xuyên thấu của cái sức mạnh cùng với sự trang nghiêm của nó. Trong trang nghiêm này, có niềm hạnh phúc. Theo đồng hồ nó “kéo dài” bốn mươi lăm phút bằng một cường độ gia tăng. Con suối và một đêm yên lặng, với những ngôi sao sáng rực, cùng ở trong cái đó.

31.

Thiền định mà không có một công thức sắp đặt trước, mà không có một nguyên nhân và lý do, mà không có chấm dứt và mục đích là một sự kiện không thể tin được. Nó không chỉ là một bùng nổ lớn để làm tinh khiết mà nó còn là sự chết, mà không có ngày mai. Tinh khiết của nó tàn phá; không để lại một ngõ ngách ẩn nấp nào cho tư tưởng có thể mai phục trong những cái bóng tối riêng của nó. Tinh khiết của nó mong manh rất dễ tổn thương; nó không phải là một đức hạnh có được do chế ngự đè nén. Nó tinh khiết vì nó không đè nén, kháng cự, giống như tình yêu. Không có ngày mai trong thiền định, không có tranh luận với sự chết. Sự chết của ngày hôm qua và của ngày mai không để lại sự hiện diện tầm thường của thời gian, và thời gian thì luôn luôn tầm thường, chỉ có hủy diệt là cái mới mẻ. Thiền định là cái này, không phải là những tính toán xuẩn ngốc của bộ não tìm kiếm sự an toàn. Thiền định là hủy diệt sự an toàn và có một vẻ đẹp lớn lao trong thiền định, không phải là vẻ đẹp của sự vật được xếp đặt bởi con người hoặc bởi thiên nhiên nhưng của tĩnh lặng. Tĩnh lặng này là trống không mà ở trong đó và từ đó tất cả mọi vật trôi chảy và có sự hiện hữu. Cái đó không thể biết được, cũng không phải trí năng hay cảm giác có thể vạch lối vào nó; không có lối nào vào nó và một phương pháp để vào nó là sự phát minh của một bộ não tham lam. Tất cả những phương cách và phương tiện của cái tôi tính toán phải bị hủy diệt hoàn toàn; tất cả cái đang tiến tới hoặc lùi lại, cách thức của thời gian, phải chấm dứt, không có ngày mai. Thiền định là hủy diệt; nó là một hiểm họa cho những người ước ao sống một cuộc đời giả tạo và một cuộc sống của sự tưởng tượng hảo huyền và hoang đường.

Các vì sao rất sáng, rực rỡ thật sớm vào buổi sáng. Bình minh còn rất lâu mới đến; sự tĩnh lặng đáng ngạc nhiên, ngay cả con suối náo nhiệt cũng im tiếng và những quả đồi cũng lặng yên. Nguyên một tiếng đồng hồ đã trôi qua trong trạng thái đó khi bộ não không ngủ nhưng thức, thật nhạy và chỉ đang nhìn; trong suốt thời gian có trạng thái đó toàn bộ cái trí có thể đi vượt ra ngoài nó, không có những phương hướng vì không có người điều khiển. Thiền định là một cơn bão, đang phá hủy và đang súc sạch. Sau đó, xa xa, bình minh đã đến. Ở phía đông, có một ánh sáng đang lan tràn, thật non dại và yếu ớt, lặng như tờ và e thẹn; ánh sáng đó đến và đi qua những quả đồi xa xôi và nó sờ vào những hòn núi hùng vĩ và những đỉnh cao. Trong từng nhóm hoặc đơn chiếc, cây cối đứng yên, cây dương bắt đầu thức giấc và con suối reo hò vui vẻ. Bức tường trắng đỏ của một ngôi nhà nông trại, hướng về phía tây, trở nên trắng xóa. Chậm chậm, thanh bình, gần như nài nỉ nó đến và tràn đầy đất đai. Sau đó những đỉnh núi tuyết bắt đầu bừng sáng, màu hoa hồng rực rỡ và những tiếng ồn của buổi sáng sớm bắt đầu. Ba con qua bay ngang bầu trời, yên lặng, tất cả cùng một hướng bay; từ xa vọng lại âm thanh của một cái chuông trên cổ một con bò và vẫn vậy có sự tĩnh lặng. Tiếp theo một chiếc xe hơi đang chạy thẳng lên ngọn đồi và ngày bắt đầu.

Trên con đường đó ở trong cánh rừng, một chiếc lá vàng rơi; vì đối với một số cây mùa thu đây rồi. Nó là một cái lá đơn chiếc, không một tí vết trên nó, không đốm, sạch sẽ. Nó là màu

vàng của mùa thu, chiếc lá vẫn còn dễ thương trong cái chết của nó, không bệnh tật nào ảnh hưởng đến nó. Chiếc lá vẫn còn sự no đủ của mùa xuân và mùa hạ và vẫn vậy tất cả những chiếc lá của cây đó xanh tươi. Nó là cái chết của vinh quang. Sự chết ở đó, không phải trong chiếc lá vàng úa, nhưng thật sự ở đó, không phải là một cái chết thông thường không tránh khỏi nhưng là sự chết luôn luôn ở đó. Nó không là một tường tượng nhưng là một thực tại không thể che lấp. Nó luôn luôn ở đó quanh mọi khúc quẹo của một con đường, trong mọi ngôi nhà, với mọi thần thánh. Chết ở đó cùng tất cả sức mạnh và vẻ đẹp của nó.

Bạn không thể tránh khỏi chết; bạn có lẽ quên nó, bạn có lẽ giải thích nó hoặc tin rằng bạn sẽ đầu thai hoặc phục sinh. Dù làm cái gì bạn muốn, đi đến bất kỳ đền thờ hoặc quyển sách nào nó luôn luôn ở đó, trong hân hoan và trong lành mạnh. Bạn phải sống cùng chết để biết nó; bạn không thể biết nó nếu bạn khiếp sợ nó; sợ hãi chỉ làm tối tăm nó. Muốn biết nó bạn phải yêu nó. Muốn sống cùng nó bạn phải yêu nó. Hiểu biết về nó không phải kết thúc được nó. Nó là kết thúc của hiểu biết nhưng không phải của chết. Muốn yêu nó không phải là quen thuộc với nó; bạn không thể quen thuộc với hủy diệt. Bạn không thể yêu một cái gì đó mà bạn không biết nhưng bạn không biết một cái gì cả, ngay cả vợ của bạn hay ông chủ của bạn, huống chi là một người khách lạ hoàn toàn. Nhưng tuy vậy bạn phải yêu nó, cái khác lạ, cái không biết được. Bạn chỉ yêu cái mà cho bạn chắc chắn, cái mà cho bạn thanh thản, an toàn. Bạn không yêu cái không chắc chắn, cái không biết được; bạn có lẽ yêu sự hiểm nguy, dâng tặng cuộc đời bạn cho người khác hoặc giết người khác vì quốc gia của bạn, nhưng đây không phải là tình yêu; những việc này có phần thưởng và lợi lộc riêng của nó; bạn yêu điều đạt được và thành công dù rằng có đau khổ trong chúng. Không có lợi lộc nào khi biết sự chết nhưng lạ lùng thay sự chết và tình yêu luôn luôn đi với nhau; chúng không bao giờ phân ly. Bạn không thể yêu mà không có sự chết; bạn không thể ôm ấp mà không có sự chết hiện hữu. Nơi nào có tình yêu thì nơi đó có sự chết, chúng không thể phân ly.

Nhưng chúng ta có biết tình yêu là gì không? Bạn biết cảm xúc, cảm động, ham muốn, cảm tình và hệ thống máy móc của tư tưởng nhưng tất cả những sự việc này không phải là tình yêu. Bạn yêu chồng bạn, con cái của bạn; bạn ghét chiến tranh nhưng bạn lại thực hiện chiến tranh. Tình yêu của bạn biết hận thù, ganh tị, tham vọng, sợ hãi; khỏi của những việc này không phải là tình yêu. Quyền lực và thanh danh bạn yêu quý nhưng quyền lực và thanh danh là tội lỗi, gây thối nát. Bạn có biết tình yêu là gì không? Không bao giờ đang biết nó là điều kỳ diệu của nó, vẻ đẹp của nó. Không bao giờ biết, mà không có nghĩa là vẫn còn nghi ngờ cũng không có nghĩa là tuyệt vọng, nó là chết của ngày hôm qua và vì vậy là không chắc chắn hoàn toàn của ngày mai. Tình yêu không có tiếp tục, chết cũng không có tiếp tục. Chỉ có ký ức và hình ảnh trong khung có sự tiếp tục nhưng những thứ này là máy móc và thậm chí máy móc có mòn rồi, cũng nhường chỗ cho những hình ảnh mới, những ký ức mới. Cái gì có sự tiếp tục luôn luôn đang trong thói rữa và cái gì thói rữa không phải là chết. Tình yêu và chết không thể tách rời và nơi nào có chúng luôn luôn có hủy diệt.

1-9.

Tuyết đang tan mau ở những hòn núi vì đã có nhiều ngày không mây và mặt trời nắng gắt; con suối đã đục ngầu và có nhiều nước hơn và nó đã trở nên ồn ào và hung hăng hơn. Đang băng qua cây cầu gỗ nhỏ xíu, nhìn lên từ con suối, có hòn núi, đẹp thật lạ thường, cách biệt, và một sức mạnh mời mọc; tuyết của nó đang lấp lánh dưới mặt trời hoàng hôn. Nó thật xinh xắn, ket giữa cây cối trên hai bờ con suối và dòng nước chảy nhanh. Nó rộng lớn lạ thường, vút cao vào bầu trời, treo lơ lửng trong không gian. Không chỉ hòn núi đẹp mà cả ánh hoàng hôn, những quả đồi, những cánh đồng, cây cối và con suối. Bỗng nhiên toàn bộ vùng đất với những cái bóng của nó và sự thanh bình trở nên thật mãnh liệt, thật sinh động và thu hút. Nó vạch đường qua bộ não như một ngọn lửa đang đốt cháy tánh không nhạy cảm của tư tưởng. Bầu trời, đất đai và người quan sát, tất cả đều bị bủa vây trong mãnh liệt này và chỉ có ngọn lửa và không còn gì khác nữa. Thiền định trong suốt chuyến đi dạo đó, bên cạnh con suối trên con đường mòn ngoằn ngoèo êm ả qua những cánh đồng xanh tươi, nó ở đó không phải vì sự yên lặng hay vì vẻ đẹp của buổi chiều tối hút mất mọi tư tưởng; nó tiếp tục bất kể cuộc nói chuyện. Không thể ngăn cản được nó; thiền định tiếp tục, không phải nơi nào đó ở tiềm thức trong những hóc hẻm của bộ não và ký ức, nhưng nó ở đó, đang xảy ra, giống như ánh hoàng hôn lặn trong cây cối. Thiền định không phải là sự theo đuổi có mục đích mà nuôi dưỡng sự lãng trí và xung đột;

nó không phải là sự khám phá ra một món đồ chơi mà sẽ thu hút tất cả tư tưởng, như một đứa trẻ bị thu hút bởi một món đồ chơi; nó không phải là sự lặp lại của một từ ngữ để làm yên lặng bộ não. Nó bắt đầu bằng hiểu rõ về chính mình và đi vượt ngoài hiểu rõ. Khi đi dạo, nó đang hiểu rõ, đang khuấy động sâu và đang chuyển động trong không phương hướng. Thiền định đang xảy ra vượt ngoài tư tưởng, có ý thức hoặc che dấu, và một đang thấy vượt ngoài khả năng của tư tưởng.

Nhìn ra xa khỏi hòn núi; trong cái nhìn đó là những ngôi nhà gần bên, những cánh đồng cỏ, những quả đồi cân đối và chính những hòn núi; khi bạn lái một chiếc xe hơi, bạn nhìn toàn bộ về phía trước, ba trăm yard hay nhiều hơn; cái nhìn đó nhận vào hai phía đường, cái xe hơi đậu, cậu bé băng qua và chiếc xe tải đang đi ngược chiều, nhưng nếu bạn chỉ nhìn chiếc xe hơi phía trước bạn, bạn sẽ gặp tai nạn. Cái nhìn xa xôi gồm cả cái gần bên nhưng đang nhìn cái gần bên không thể gồm cả cảnh ở xa. Cuộc đời của chúng ta được trải qua trong ngay lập tức, trong giả tạo. Sự sống trong tổng thể cho sự chú ý đến từng phần, nhưng từng phần không bao giờ có thể hiểu được cái tổng thể. Tuy vậy đây là cái gì chúng ta đang luôn luôn gắng sức thực hiện; bám chặt vào những sự vật tầm thường và lại cố gắng tóm thâu cái tổng thể. Cái đã được biết luôn luôn nhỏ bé, phân chia, và với cái nhỏ bé chúng ta lại tìm kiếm cái không biết được. Chúng ta không bao giờ buông cái nhỏ bé; chúng ta chắc chắn tự tin với cái nhỏ bé, chúng ta cảm thấy an toàn trong nó, ít nhất chúng ta nghĩ như vậy. Nhưng thật ra chúng ta không bao giờ có thể chắc chắn về mọi thứ, ngoại trừ có thể, về những đồ vật máy móc và giả tạo và thậm chí chúng cũng không chắc chắn. Ở một chừng mực nào đó, chúng ta có thể dựa vào những sự vật phía ngoài, như những chiếc xe lửa, để vận hành và để chắc chắn vào chúng. Ở phía bên trong, tâm lý, dù chúng ta khao khát nó bao nhiêu chẳng nữa, không có sự chắc chắn, không có sự bền vững; không có trong những liên hệ của chúng ta, trong những niềm tin của chúng ta, trong các thần thánh của bộ não chúng ta. Khao khát mãnh liệt để tìm được sự chắc chắn, tìm được một loại bền vững nào đó và sự kiên không có bền vững là bản thể của xung đột, ảo tưởng và thực tại. Quan trọng nhất là phải hiểu được cái quyền lực tạo ra ảo tưởng hơn là hiểu được thực tại. Cái quyền lực nuôi dưỡng ảo tưởng phải kết thúc hoàn toàn, không phải để đạt được sự thật; không có đang mặc cả với sự thật. Sự thật không là một phần thưởng; cái giả dối phải buông đi, không phải để tìm được sự thật nhưng chỉ vì nó giả dối.

Cũng không có hành động từ bỏ.

2.

Một buổi chiều đẹp trong thung lũng, dọc theo con suối, những cánh đồng cỏ xanh tươi, cỏ quá thừa thãi cho thú vật ăn, những ngôi nhà nông trại sạch sẽ và những đám mây tuyệt đẹp, đầy màu sắc và rõ ràng. Có một đám mây lơ lửng trên hòn núi với màu sắc rực rỡ mà dường như là đám mây yêu quý nhất của mặt trời. Thung lũng mát mẻ, dễ chịu và thật sinh động. Quanh nó có sự yên tĩnh và thanh bình. Những máy móc nông trại hiện đại đã ở đó nhưng nông dân vẫn còn sử dụng cái liềm và áp lực cùng sự hung bạo của nền văn minh vẫn chưa đến đây. Những sợi dây cáp điện trĩu nặng trên những cột điện dẫn qua thung lũng và chúng dường như cũng là một phần của thế giới đơn giản này. Khi chúng tôi đi bộ dọc theo con đường đầy cỏ và hẹp qua những cánh đồng, những hòn núi, có tuyết và màu sắc của nó, dường như thật gần gũi nhưng lại phảng phất, mơ mơ màng màng. Những con dê đang nài nỉ người ta vắt sữa. Không một chút mong đợi, tất cả vẻ đẹp siêu tưởng này, màu sắc, những quả đồi, quả đất màu mỡ này, thung lũng mạnh mẽ này, tất cả cái này hợp nhất là một. Nó không ở trong sự hợp nhất, quả tim và bộ não riêng của người ta hoàn toàn cởi mở, không có rào chắn của thời gian và không gian, hoàn toàn không có tư tưởng và cảm giác đến độ chỉ còn vẻ đẹp này, không còn âm thanh và hình dạng. Nó ở đó và mọi thứ khác ngừng tồn tại. Bao la của tình yêu này, theo cùng vẻ đẹp và sự chết, ở đó tràn đầy thung lũng và toàn thân tâm của người ta là cái thung lũng đó. Một buổi sáng lạ thường.

Không có từ bỏ. Cái gì bị từ bỏ luôn luôn ở đó và sự từ bỏ, hiển dăng, hy sinh không tồn tại ở nơi nào có hiểu rõ. Hiểu rõ là bản thể của không xung đột; từ bỏ là xung đột. Từ bỏ là hành động của ý chí, được sinh ra từ chọn lựa và xung đột. Từ bỏ là đổi chác và trong đổi chác không có tự do nhưng chỉ có nhiều hoang mang và đau khổ.

4.

Đi xuống từ những thung lũng và những hòn núi cao để chun vào một thị trấn rộng lớn, ồn ào

và bản thủ gây ảnh hưởng cho thân thể *. Một ngày dễ thương khi chúng tôi rời đi, qua những thung lũng sâu, những thác nước và những cánh rừng dày đặc đến một cái hồ xanh và những con đường rộng. Một sự thay đổi kinh khiếp từ một nơi cách biệt và thanh bình để đến một thị trấn ồn ào cả ngày lẫn đêm, để đến một không khí nóng, ẩm ướt và khó chịu. Ngồi yên lặng vào buổi chiều, nhìn qua những mái nhà, đang ngắm nhìn hình thể của những mái nhà và ống khói của chúng, hầu như không mong đợi, cái phước lành đó, cái sức mạnh đó, cái khác lạ đó đã đến thật rõ ràng và êm dịu; nó tràn đầy căn phòng và ở nguyên. Nó ở đây khi người ta đang viết.

* Ông đi máy bay đến Paris nơi ông ở với bạn bè trong một căn hộ tầng 8 tại Avenue de la Bourdonnas.

5. *

Từ đỉnh của cửa sổ tầng lầu thứ tám, cây cối dọc theo đại lộ đang chuyển vàng, nâu sẫm và đỏ ở giữa một hàng dài màu xanh đậm. Từ chiều cao này những ngọn cây có màu sắc rực rỡ và tiếng gầm thét của xe cộ vọng lên qua chúng, đã dịu bớt tiếng ồn. Chỉ có màu sắc, không phải những màu khác nhau; chỉ có tình yêu và không phải những diễn tả khác nhau về nó; những phân loại khác nhau về tình yêu không phải là tình yêu. Khi tình yêu bị phá vỡ thành từng phần, như là thiêng liêng và dục vọng, nó ngừng là tình yêu. Ganh tị là khói che đầy ngọn lửa, và đam mê biến thành ngu xuẩn nếu không có mộc mạc đơn sơ, nhưng không có mộc mạc đơn sơ nếu không có tự từ bỏ, mà là khiêm tốn trong đơn giản hoàn toàn. Nhìn xuống khối màu sắc đó, với những màu khác nhau, chỉ có tinh khiết, dù rằng nó có bị phá tan thành từng mảnh; nhưng không tinh khiết dù được thay đổi nhiều, được che dấu, được kèm hãm sẽ luôn luôn vẫn còn không tinh khiết, giống như bạo lực. Tinh khiết không xung đột với không tinh khiết. Không tinh khiết không bao giờ trở thành tinh khiết, giống như bạo lực không thể trở thành không bạo lực. Chỉ đơn giản là bạo lực phải chấm dứt.

Có hai con chim bồ câu làm tổ dưới lớp ngói đá bên kia sân nhà. Con cái vào trước và sau đó từ từ, với dáng vẻ oai vệ, con đực theo sau và suốt đêm chúng ở đó; sáng sớm nay chúng chun ra, con đực trước và sau đó con cái. Chúng vươn cánh, rửa lông và nằm duỗi dài trên mái tôn lạnh. Chẳng mấy chốc không biết từ đâu, những con chim bồ câu khác đến, một tá; chúng đáp xuống quanh hai con này, rửa lông, kêu gù gù, cọ xát nhau thân thiện. Sau đó, bỗng nhiên, tất cả chúng đều bay đi, ngoại trừ hai con đầu tiên. Bầu trời u ám, có những đám mây nặng nề, đầy ánh sáng ở đường chân trời và một vệt bầu trời xanh dài.

Thiền định không có khởi đầu và không có kết thúc; trong nó không có thành tựu và không có thất bại, không có tích lũy và

* Ông nói chuyện buổi đầu tiên trong chín buổi ở Paris vào ngày này. Những buổi nói chuyện kéo dài đến 24-9.

không có từ bỏ; nó là một chuyển động không có kết thúc và vì thế vượt ngoài và ở trên thời gian và không gian. Đang trải nghiệm nó chính là đang phủ nhận nó, vì người trải nghiệm bị giới hạn vào thời gian và không gian, ký ức và công nhận. Nền tảng cho thiền định thực sự là tỉnh thức thụ động mà hoàn toàn tự do khỏi quyền lực và tham vọng, đồ kỵ và sợ hãi. Thiền định không có ý nghĩa, không có tầm quan trọng gì cả nếu không có tự do này, nếu không có hiểu rõ về chính mình; khi nào còn có chọn lựa sẽ không có hiểu rõ. Chọn lựa ám chỉ xung đột mà ngăn cản trạng thái hiểu rõ cái gì là. Lãng thang vào một tưởng tượng nào đó, vào những niềm tin lãng mạn nào đó, không phải là thiền định; bộ não phải cởi bỏ chính nó hết mọi hoang đường, ảo tưởng và an toàn và đối diện với thực tại của sự giả tạo của chúng. Không có sự vật gây xao lãng, mọi sự vật đều ở trong chuyển động của thiền định. Bông hoa là hình dạng, mùi hương, màu sắc và vẻ đẹp mà là cái tổng thể của nó. Xé nó ra từng mảnh nhỏ thực tế hay bằng lời, ngay lúc đó không còn bông hoa nữa, chỉ là một hồi tưởng của cái gì đã là, mà không bao giờ là bông hoa. Thiền định là toàn bộ bông hoa trong vẻ đẹp của nó, đang héo tàn và đang sống.

6.

Mặt trời vừa đang ló dạng qua những đám mây, còn sớm vào buổi sáng và tiếng gầm rú hàng ngày của xe cộ vẫn chưa bắt đầu; trời đang mưa và bầu trời xám xịt. Trên mái hiên nhỏ mưa đang rơi lộp bộp và gió thật mát mẻ. Đang đứng trong chỗ núp, ngắm nhìn con sông trải rộng và những chiếc lá mùa thu, kia cái khác lạ đến, giống một tia lóe sáng và ở lại một khoảng thời gian rồi đi mất. Thật lạ lùng là cái khác lạ đó đã trở nên mạnh mẽ và thực sự. Nó thật như

những nóc mái nhà này với hàng trăm ống khói. Trong nó có một sức mạnh thôi thúc kỳ lạ; bởi vì sự tinh khiết của nó, nó thật mạnh mẽ, sức mạnh của vô nhiễm mà không có gì làm hủy hoại được. Và nó là một phước lành.

Hiếu biết tiêu diệt tánh khám phá. Hiếu biết luôn luôn trong thời gian, trong quá khứ; nó không bao giờ có thể mang lại tự do. Nhưng hiếu biết cần thiết, để hành động, để suy nghĩ và nếu không có hành động sự tồn tại không thể có. Nhưng hành động dù khôn ngoan, ngay thẳng và cao quý đến chừng nào chẳng nữa sẽ không mở cánh cửa đến sự thật. Không có một con đường dẫn đến sự thật; nó không thể mua được qua bất kỳ hành động nào và cũng không qua bất kỳ tinh lọc nào của tư tưởng. Đạo đức chỉ là trật tự trong một thể giới mất trật tự và phải có đạo đức, mà là một chuyển động của không xung đột. Nhưng tất cả những việc trên sẽ không thể mở cánh cửa dẫn đến cái bao la đó. Toàn bộ ý thức phải tự làm trống không khỏi nó tất cả hiếu biết, hành động và đạo đức của nó; không phải làm trống không nó vì một mục đích, để kiếm được, để hiểu thấu đáo, để trở nên. Nó phải giữ được trống không mặc dù vận hành trong thế giới hàng ngày của tư tưởng và hành động. Từ trống không này, tư tưởng và hành động phải đến. Nhưng trống không này sẽ không mở cánh cửa. Phải không có cửa cũng không có bất kỳ nỗ lực nào để vươn tới. Phải không có trung tâm trong trống không này, vì trống không này không có kích thước, chính cái trung tâm mới biết đo lường, cân nặng, tính toán. Trống không này vượt ngoài thời gian và không gian; nó vượt ngoài tư tưởng và cảm giác. Nó đến một cách yên lặng, không dễ dàng nhận biết, giống như tình yêu; nó không có khởi đầu và kết thúc. Nó ở đó không thay đổi được và không đo lường được.

7.

Rất quan trọng cho thân thể được ở yên một nơi trong một khoảng thời gian dài; sự đi lại liên tục này, sự thay đổi của khí hậu, sự thay đổi nhà ở gây ảnh hưởng nhiều cho thân thể; thân thể phải tự điều chỉnh để thích ứng và suốt thời gian điều chỉnh này không có trải nghiệm rất "nghiêm túc" xảy ra được. Và sau đó người ta lại phải rời đi. Tất cả việc này là một thử thách vào thân thể. Nhưng sáng nay, khi thức dậy, sớm trước khi mặt trời lên, khi bình minh đã đến rồi, bất kể sự mệt mỏi của thân thể, có cái sức mạnh đó cùng với mãnh liệt của nó. Thật kỳ lạ qua cái cách mà thân thể phản ứng với nó; thân thể không bao giờ lười biếng, mặc dù thường mệt mỏi, nhưng sáng nay, mặc dù không khí lạnh lẽo, nó trở nên hoặc hơi muốn được hoạt động. Chỉ khi bộ não tĩnh lặng, không mê ngủ hoặc lơ đãng nhưng nhạy bén và tỉnh táo, "cái khác lạ đó" mới có thể hiện hữu. Sáng nay cái khác lạ đó đến thật bất ngờ vì thân thể vẫn còn đang tự điều chỉnh đến môi trường mới.

Mặt trời xuất hiện, trong một bầu trời trong xanh; bạn không thể thấy nó vì có nhiều ống khói chắn đường nhưng sự tỏa sáng của nó lan đầy bầu trời; và những đóa hoa trên hàng hiên chật hẹp dường như sống lại và màu sắc của chúng rực rỡ và mạnh mẽ hơn nhiều. Sáng nay thật đẹp, ánh sáng dư thừa và bầu trời có màu xanh tuyệt vời. Thiền định gồm cả màu xanh đó và những bông hoa kia; chúng là một phần trong thiền định; chúng uốn lượn qua nó; chúng không phải là một sự vật làm xao lãng. Thực sự không có xao lãng, vì thiền định không phải là tập trung, mà có nghĩa loại bỏ, một ngăn chặn, một chống cự và vì vậy một xung đột. Một cái trí thiền định có khả năng tập trung và lúc đó không phải là một loại bỏ, một chống cự nhưng một cái trí tập trung không thể thiền định. Thật kỳ lạ vì thiền định đã trở nên hoàn toàn quan trọng; không có kết thúc cho nó hay cũng không có khởi đầu với nó. Nó giống một giọt mưa; trong giọt mưa đó là tất cả những con suối, những con sông lớn, biển cả và những thác nước; giọt nước mưa đó nuôi dưỡng quả đất và con người; không có nó, quả đất này sẽ biến thành một sa mạc. Nếu không có thiền định quả tim trở thành một sa mạc, một mảnh đất hoang. Thiền định có chuyển động riêng của nó; bạn không thể điều khiển nó, tạo dáng nó hoặc cưỡng bách nó, nếu bạn làm như vậy nó sẽ ngừng là thiền định. Chuyển động này ngừng nếu bạn là một người quan sát, nếu bạn là một người trải nghiệm. Thiền định là một chuyển động hủy diệt người quan sát, người trải nghiệm; nó là một chuyển động vượt ngoài tất cả biểu tượng, tư tưởng và cảm giác. Mau lẹ của nó không ở trong giới hạn đo lường.

Nhưng những đám mây đang che phủ bầu trời và đang có một trận chiến diễn ra giữa chúng và gió, và gió đang thắng thế. Có một khoảng trống rộng lớn của màu xanh, thật xanh và những đám mây quá dư thừa, đầy ánh sáng và bóng tối và những đám mây ở phía Bắc dường như đã quên thời gian, nhưng không gian thuộc về chúng. Trong công viên [the Champ de Mars] mặt

đất phủ đầy những chiếc lá mùa thu và vĩa hè cũng ngập tràn chúng. Hôm nay là buổi sáng rực rỡ và trong lành và những đóa hoa trắng lè do những màu sắc mùa hè của chúng. Ở xa xa vượt khỏi cái tháp to lớn cao và khoáng đẳng [tháp Eiffel], nơi thu hút khách du lịch chính, đang đi qua nó một đám tang, quan tài và xe tang phủ đầy hoa, theo sau nhiều xe cộ. Thậm chí trong cái chết chúng ta cũng muốn quan trọng, không có điểm ngừng cho sự phù phiếm và khoe khoang giả dối của chúng ta. Mọi người đều muốn là một người nào đó hoặc gắn kết vào một người mà là một người nào đó. Quyền lực và sự thành công, nhỏ bé hoặc to lớn, và được công nhận. Nếu không được công nhận họ không còn ý nghĩa, được công nhận bởi nhiều người hoặc bởi một người mà họ chi phối. Quyền lực luôn luôn được kính trọng và vì thế người ta trọng nề nó. Quyền lực luôn luôn tội lỗi, được quản lý bởi nhà chính trị hoặc bởi vị thánh hoặc bởi người vợ với người chồng. Dù nó có tội lỗi nhiều, mọi người đều ham muốn nó, và những người có nó rồi lại muốn nó tăng thêm nữa. Và cái xe tang cùng với những bông hoa rực rỡ kia dưới ánh mặt trời có vẻ đã xa khỏi thế giới này và thậm chí vậy cái chết vẫn chưa chấm dứt quyền lực vì nó tiếp tục trong những người khác. Chính cái bó đuốc của tội lỗi đã tiếp tục từng thế hệ này qua thế hệ khác. Chẳng mấy người có thể gạt nó qua một bên, hoàn toàn và tự do, mà không cần nhìn lại; họ không có phần thưởng. Phần thưởng là thành công, ánh hào quang của sự công nhận. Không được công nhận, thất bại đã được quên từ lâu, không là một người nào cả khi tất cả mọi nỗ lực và xung đột đã chấm dứt, sẽ có cái ơn lành không thuộc về nhà thờ và thần thánh của con người.

Đám trẻ đang gọi nhau và chơi đùa khi xe tang đi qua, thậm chí không thèm nhìn nó, mãi mê trong trò chơi và tiếng cười của chúng.

8.

Ngay cả các vì sao cũng có thể trông thấy được trong thị trấn đèn sáng trung này và có những âm thanh khác ngoài tiếng gầm rú của xe cộ – tiếng gù gù của những con chim bồ câu và tiếng chíp chíp của những con chim sẻ; còn có những mùi khác ngoài mùi khí monoxide – mùi của những chiếc lá mùa thu và mùi của những đóa hoa. Có vài ngôi sao trên bầu trời và những đám mây sộp nhẹ sáng sớm nay và theo cùng chúng là sự xuyên thấu mãnh liệt vào chiều sâu của cái không được biết. Bộ não tĩnh lặng, tĩnh đến nỗi nó có thể nghe được những âm thanh yếu ớt nhất và vì tĩnh lặng nên không có thể bị ngăn cản, có một chuyển động không từ nơi nào đến và tiếp tục, đi qua bộ não, vào chiều sâu không thể biết được nơi từ ngữ mất hết ý nghĩa của nó. Nó quét sạch bộ não và tiếp tục vượt ra ngoài thời gian và không gian. Người ta không đang mô tả một sự tưởng tượng, một giấc mộng, một ảo ảnh nhưng một sự kiện thực sự đã xảy ra, nhưng cái gì đã xảy ra không phải là ngôn từ hay sự mô tả. Có một năng lượng đang bốc cháy, một sức sống tức khắc và bùng nổ và cùng với nó là chuyển động không xuyên thấu này. Nó giống như một cơn gió khủng khiếp, thu gom sức mạnh và hung tợn khi nó quét ngang, gây hủy diệt, tinh lọc, để lại một trống không vô hạn. Có ý thức hoàn toàn về toàn bộ sự vật và có một sức mạnh và vẻ đẹp lớn lao; không phải là sức mạnh và vẻ đẹp được xếp đặt vào nhau nhưng của một cái gì đó hoàn toàn tinh khiết và không hư nát. Theo đồng hồ nó kéo dài mười phút nhưng nó là một cái gì đó không thể ước lượng bằng thời gian.

Mặt trời mọc giữa vẻ lộng lẫy của những đám mây, sinh động lạ thường và màu sắc sâu đậm. Tiếng gầm rú của thị trấn vẫn chưa bắt đầu và những con chim bồ câu và chim sẻ đã ra khỏi tổ. Bộ não nông cạn lạ lùng; tư tưởng dù sâu sắc và tinh tế bao nhiêu, dẫu vậy nó cũng sinh ra từ sự nông cạn này. Tư tưởng giới hạn trong thời gian và thời gian thì tầm thường; chính cái tầm thường này xuyên tạc “đang thấy”. Đang thấy luôn luôn tức khắc, như đang hiểu, và bộ não được đặt vào nhau bởi thời gian, ngăn cản và cũng xuyên tạc đang thấy. Thời gian và tư tưởng không thể tách rời, chấm dứt được cái này, ban chấm dứt cái kia. Tư tưởng không thể bị phá hủy bởi ý chí vì ý chí là tư tưởng trong hành động. Tư tưởng là một việc và cái trung tâm mà tư tưởng từ đó sinh ra là việc khác. Tư tưởng là từ ngữ và từ ngữ là sự tích lũy của ký ức, của trải nghiệm. Nếu không có từ ngữ liệu có tư tưởng không? Có một chuyển động không từ ngữ và nó không thuộc về tư tưởng. Chuyển động này có thể được diễn tả bởi tư tưởng nhưng nó không thuộc về tư tưởng. Chuyển động này hiện hữu khi bộ não tĩnh nhưng tỉnh, và tư tưởng không bao giờ có thể lục soát để tìm ra được chuyển động này.

Tư tưởng là ký ức và ký ức là những đáp trả được tích lũy và vì thế tư tưởng luôn luôn bị điều kiện dù nó có thể tưởng tượng nó được tự do nhiều đến chừng nào chăng nữa. Tư tưởng là

máy móc, bị trói chặt vào trung tâm của hiểu biết riêng của nó. Khoảng cách tư tưởng bao phủ lệ thuộc vào hiểu biết và hiểu biết lại luôn luôn là cái còn lại của ngày hôm qua, của chuyển động đã qua rồi. Tư tưởng có thể chiếu rọi hình ảnh của chính nó vào tương lai nhưng nó lại bị trói chặt vào ngày hôm qua. Tư tưởng xây dựng nhà tù riêng của nó và sống trong nó, dù nó ở trong tương lai hay trong quá khứ, hào nhoáng giả tạo hay đơn giản. Tư tưởng không bao giờ có thể yên lặng, vì bản chất của nó là khuấy động, luôn luôn đẩy tới và lùi lại. Bộ não của tư tưởng luôn luôn chuyển động, ồn ào hoặc yên lặng, trên bề mặt hoặc được che dấu. Tự nó không thể làm kiệt sức. Tư tưởng có thể tự lọc sạch, kiểm soát những lang thang của nó; có thể chọn lựa phương hướng riêng cho nó và làm phù hợp với môi trường nó đang sống.

Tư tưởng không thể vượt ra khỏi nó; nó có thể vận hành trong những lãnh vực chật hẹp hoặc rộng rãi nhưng nó sẽ vẫn luôn luôn ở trong những giới hạn của ký ức và ký ức thì luôn luôn bị giới hạn. Ký ức phải chết một cách tâm lý, phía bên trong, nhưng chỉ vận hành phía bên ngoài. Phía bên trong, phải có sự chết và phía bên ngoài nhạy cảm với mọi thách thức và đáp trả. Sự quan tâm phía bên trong của tư tưởng ngăn ngừa hành động.

9.

Muốn có được một ngày đẹp trong thị trấn dường như chẳng khi nào tìm được; không có được một đám mây trên bầu trời, mặt trời ấm áp và những con chim bồ câu đang sưởi ấm trên mái nhà nhưng tiếng âm ỉ của thị trấn liên tục không thêm xót thương. Cây cối cảm giác không khí mùa thu và những chiếc lá đang chuyển màu, chầm chậm và yếu ớt, không một chút lo âu. Đường phố đông nghẹt người, luôn luôn chăm chú vào những cửa hàng, rất ít người ngẩng nhìn bầu trời; họ trông thấy nhau khi họ đi qua nhưng họ chỉ quan tâm đến bản thân, họ trông như thế nào, họ tạo ra ấn tượng gì; đồ kỵ và sợ hãi luôn luôn hiện diện bất kể tính cách của họ, bất kể hình dáng chải chuốt của họ. Những người lao công quá mệt mỏi, nặng nề và lảm bảm. Và những cái cây um tùm dựa vào bức tường của một viện bảo tàng dường như hoàn toàn đầy đủ trong chính chúng; con sông bị chặn lại bởi xi măng và đá dường như hoàn toàn dừng đọng. Những con chim bồ câu no đủ, khệnh khạng oai vệ theo phong cách riêng của nó. Và thế là một ngày đã trôi qua ngoài đường phố, trong văn phòng. Một thế giới của sự đơn điệu và tuyệt vọng, kèm theo những tiếng cười qua mau. Vào buổi tối, dài kỷ niệm, đường phố, đều lên đèn nhưng có một trống không vô bờ bến và đau khổ không chịu đựng được.

Có một chiếc lá vàng trên vỉa hè, vừa rơi xuống; nó vẫn còn mang đầy hơi hướng mùa hè và mặc dù trong cái chết nó vẫn còn rất đẹp; không một phần nào bị úa tàn, toàn thân vẫn còn nguyên vẹn hình thể và duyên dáng của mùa xuân nhưng nó có màu vàng và sẽ khô héo vào buổi chiều. Vào sáng sớm, khi mặt trời vừa ló dạng trong bầu trời quang đãng, có một lóe sáng của cái khác lạ, với phước lành và vẻ đẹp của nó còn ở lại. Không phải tư tưởng đã nắm bắt được nó và giữ nó mà vì nó đã để lại dấu ấn trên ý thức. Tư tưởng luôn luôn phân chia và cái gì nó giữ luôn luôn là một phần, như ký ức. Nó không thể quan sát cái tổng thể; từng phần không thể thấy cái toàn bộ và cái dấu ấn của phước lành không có lời nói và không thể truyền đạt qua từ ngữ, qua bất kỳ ký hiệu nào. Tư tưởng sẽ luôn luôn thất bại trong nỗ lực muốn khám phá, muốn trải nghiệm cái vượt ngoài thời gian và không gian. Bộ não, bộ máy của tư tưởng có thể yên lặng; bộ não rất năng động có thể yên lặng; bộ máy của nó có thể chạy rất chậm. Sự yên lặng của bộ não, dù vẫn rất nhạy cảm, là rất cần thiết, sau đó tư tưởng có thể tự gỡ rối và bắt tằm. Kết thúc tư tưởng không phải là chết; vì chỉ vậy mới có thể có được vô nhiễm, tươi mát; một chất lượng mới mẻ cho tư tưởng. Chính cái chất lượng này chấm dứt đau khổ và tuyệt vọng.

10.

Sáng hôm nay bầu trời không một đám mây; mặt trời rực sáng dường như đã xua đuổi mọi đám mây ra khỏi thị lực. Thật thanh bình ngoại trừ tiếng gầm thét của xe cộ, mặc dù hôm nay là ngày chủ nhật. Chim bồ câu đang sưởi ấm trên những mái tôn và hầu như cùng một màu của mái tôn. Không khí không có một hơi thở mặc dù mát mẻ và trong lành.

Có hòa bình vượt ngoài tư tưởng và cảm giác. Nó không phải là hòa bình của các chính trị gia hay của vị giáo sĩ hay của người tìm kiếm nó. Nó không thể tìm kiếm. Cái gì được tìm kiếm phải biết trước rồi và cái gì biết trước không bao giờ là sự thật. Hòa bình không dành chỗ cho người có niềm tin, cho một triết gia giỏi học thuyết. Nó không là một phản ứng, một đáp trả trái nghịch đến bạo lực. Nó không có đối nghịch; tất cả đối nghịch phải ngừng lại, sự xung đột

của có hai. Luôn luôn có trạng thái có hai, ánh sáng và bóng tối, đàn ông và phụ nữ và vân vân nhưng sự xung đột giữa những đối nghịch không cần thiết. Xung đột giữa những đối nghịch phát sinh chỉ khi nào có đòi hỏi, thôi thúc để thành tựu, nỗi khát khao dục vọng, nhu cầu thuộc tâm lý để có an toàn. Do vậy chỉ có xung đột giữa những đối nghịch; tẩu thoát khỏi những đối nghịch, quyến luyến và xa lìa, là tìm kiếm hòa bình qua nhà thờ và luật pháp. Luật pháp có thể và cho trật tự giả tạo; hòa bình mà nhà thờ và đền chùa trao tặng là tưởng tượng, một hoang đường dựa vào đó một trí óc hoang mang có thể tẩu thoát. Nhưng đây không phải là hòa bình. Biểu tượng, từ ngữ phải bị hủy diệt, không phải hủy diệt để có hòa bình nhưng chúng phải bị phá nát vì chúng là một cản trở cho hiểu rõ. Hòa bình không phải được bày bán, một món hàng đổi chác. Xung đột, dưới mọi hình thức, phải chấm dứt và rồi thì có lẽ nó ở đó. Phải có phủ nhận toàn bộ, chấm dứt đòi hỏi và khao khát; chỉ sau đó xung đột mới kết thúc. Trong trống không có khởi đầu, khai sinh. Tất cả cấu trúc bên trong của chống đối và an toàn phải chết đi; chỉ sau đó mới có trống không. Chỉ trong trống không mới có hòa bình mà đạo đức của nó không có giá trị và không có lợi lộc nào cả.

Nó ở đó thật sớm vào buổi sáng, nó đến cùng mặt trời trong một bầu trời mờ đục nhưng quang đặng; nó là một sự vật tuyệt vời đầy vẻ đẹp, một phước lành mà không xin gì cả, không hy sinh, không môn đệ, không đạo đức, không có khởi đầu của thời gian. Nó ở đó thật phong phú và chỉ có cái trí và quả tim thừa thãi có thể nhận được nó. Nó vượt ngoài mọi kích thước.

11.

Người ta đông nghẹt ở công viên; mọi nơi đều có người, trẻ em, những phụ nữ theo chăm sóc, thuộc mọi chủng tộc khác nhau, họ đang nói chuyện, la hét, chơi đùa và những vòi nước đang phun. Người quản lý công viên phải có khiếu thẩm mỹ rất khá; có thật nhiều hoa và thật nhiều màu sắc tất cả hòa trộn vào nhau. Nhìn thật ngoạn mục và chúng tạo ra một bầu không khí lễ hội vui vẻ. Một buổi chiều thật dễ chịu và mọi người dường như đều đổ ra đường, trong những bộ quần áo đẹp nhất. Đi qua công viên, băng qua một con đường chính, có một con đường yên tĩnh với cây cối và những ngôi nhà cổ, được chăm sóc cẩn thận; mặt trời đang lặn, làm rực sáng những đám mây và con sông. Nó hứa hẹn lại có một ngày đẹp trời vào ngày mai, và sáng nay, mặt trời mới ló đã rơi vào một vài đám mây, biến chúng thành màu hồng và đỏ rực. Lúc này yên lặng và thiên định rất tốt. Thiếu nhiệt huyết và tĩnh lặng không thể hòa hợp nhau; tĩnh lặng, phải có mãnh liệt và thiên định, lúc đó nó không phải là một trạng thái lang thang không mục đích nhưng rất năng động và mạnh bạo. Thiên định không phải là theo đuổi một tư tưởng hay ý tưởng; nó là bản thể của tất cả tư tưởng, mà vượt khỏi mọi tư tưởng và cảm giác. Vậy thì nó là một chuyển động đi vào cái không biết được.

Thông minh không chỉ là năng lực dự kiến, ghi nhớ và trao đổi; nó còn có năng lực nhiều hơn nữa. Một người có thể rất có hiểu biết và thông minh ở một mức độ của sự tồn tại và hoàn toàn ngu dốt ở một mức độ khác. Ở đó hiểu biết, dù sâu sắc và rộng rãi, không nhất thiết là dấu hiệu của thông minh. Khả năng tiếp thu hiểu biết không phải là thông minh. Thông minh là ý thức nhạy cảm về toàn bộ cuộc sống; cuộc sống với những vấn đề, những mâu thuẫn, những đau khổ, những sung sướng của nó. Ý thức về tất cả việc này không có chọn lựa và không có vương mắc bởi bất kỳ tranh cãi nào của nó và trôi theo toàn bộ cuộc sống là thông minh. Thông minh này không phải là kết quả của ảnh hưởng và môi trường sống; nó không phải là tù nhân của hai thứ này và vì thế nó có thể hiểu được chúng và cũng như tự do và không lệ thuộc vào chúng. Ý thức bị giới hạn, hiển lộ hay che giấu, và hoạt động của nó, dù thật tinh táo, bị giới hạn trong những biên giới của thời gian. Tỉnh thức nhạy cảm, không có chọn lựa, về toàn bộ sự sống là thông minh. Thông minh này không thể bị sử dụng cho mục đích thu được và lợi lộc, cá nhân hay tập thể. Thông minh này là hủy diệt và vì thế hình thức không có tầm quan trọng và đối mới cũng trở thành thoái hóa. Nếu không có hủy diệt hoàn toàn tất cả thay đổi chỉ là sự tiếp tục được bổ sung chút ít. Hủy diệt tâm lý của tất cả cái gì đã là, không chỉ là sự thay đổi bên ngoài, đó là bản thể của thông minh. Nếu không có thông minh này mọi hành động đều dẫn đến khổ sở và hoang mang. Đau khổ tuyệt vọng là phủ nhận thông minh này.

Đốt nát không phải là thiếu thốn về hiểu biết mà là thiếu thốn về hiểu rõ chính mình; nếu không có hiểu rõ sẽ không có thông minh. Hiểu rõ không có tích lũy như hiểu biết; đang học hỏi là từ khoảnh khắc này đến khoảnh khắc khác. Nó không phải là một qui trình thêm vào; trong qui trình tập hợp thêm vào, một trung tâm được thành lập, một trung tâm của hiểu biết,

của trải nghiệm. Trong qui trình này, tích cực hay tiêu cực, không có hiểu rõ, vì chừng nào còn có một dự tính để tập hợp hay phản kháng, chuyển động của tư tưởng và cảm giác không được hiểu rõ, không có không có hiểu rõ về chính mình. Nếu không có hiểu rõ về chính mình sẽ không có thông minh. Hiểu rõ về chính mình là hiện tại năng động, không phải là khả năng suy xét; tất cả tự phán đoán suy xét ám chỉ một sự tích lũy, một sự phân tích giá trị từ một trung tâm của trải nghiệm và hiểu biết. Chính là cái quá khứ này mà ngăn cản hiểu rõ về hiện tại năng động. Trong theo đuổi hiểu rõ về chính mình có thông minh.

12.

Một thị trấn không phải là nơi dễ chịu, dù thị trấn đó xinh đẹp đến chừng nào và thị trấn này là như vậy. Con sông sạch sẽ, những khoảng không gian thoáng đãng, những đóa hoa, sự ồn ào, bầu thiu và cái tháp cao nổi bật, những con chim bồ câu và con người, tất cả sự vật này và bầu trời góp phần cho một thị trấn dễ chịu nhưng nó không phải là một vùng quê, những cánh đồng, những cánh rừng và không khí trong lành; vùng quê luôn luôn đẹp đẽ, thật xa khỏi tất cả khói và tiếng ồn của thị trấn, thật xa khỏi và có quả đất, thật trù phú, màu mỡ. Đi bộ dọc theo con sông, với sự ồn ào liên tục của xe cộ, con sông dường như chứa đựng tất cả quả đất; mặc dù nó bị chặn lại bởi đất đá và xi măng, nó quá rộng lớn, nó là những dòng nước của mọi con sông từ những hòn núi đến những cánh đồng. Nó trở thành màu sắc của hoàng hôn, mọi màu sắc mà mắt đã từng thấy, thật tráng lệ và thoáng qua. Con gió buổi chiều đang đùa giỡn mọi thứ và mùa thu đang sờ chạm mỗi chiếc lá. Bầu trời thật gần gũi, ôm gọn quả đất và có thanh bình không thể tin được. Và đêm đến chậm chậm.

Khi thức dậy sớm sáng nay, khi mặt trời ở dưới đường chân trời và hừng đông đã bắt đầu, thiên định dường lại cái khác lạ mà phước lành là sự rõ ràng và sức mạnh. Nó ở đó đêm qua khi người ta đang vào giường, thật bất ngờ, thật rõ ràng. Người ta đã không cùng với nó trong vài ngày, thân thể đang tự điều chỉnh đến những cách sống của thị trấn, và vì thế khi nó đến, có sự mãnh liệt lớn lao và vẻ đẹp và mọi thứ trở nên yên tĩnh; nó đang tràn đầy căn phòng và xa xa khỏi căn phòng. Có một sự cứng rắn nào đó, không, một bất động nào đó của thân thể, mặc dù thư giãn. Suốt đêm ngủ là nó đã diễn tiến, vì khi thức dậy nó ở đó hiện diện trong năng động, tràn đầy căn phòng và xa xa. Mọi diễn tả về nó đều không quan trọng vì từ ngữ không bao giờ có thể diễn tả được cái bao la hoặc vẻ đẹp của nó. Mọi thứ ngừng hẳn khi nó ở đó, và kỳ lạ thay bộ não với tất cả phản ứng và hoạt động, bỗng nhiên và tự nguyện yên lặng, không có một phản ứng, không có một kỷ niệm và cũng không ghi lại sự việc gì đang xảy. Nó rất sinh động nhưng hoàn toàn tĩnh lặng. Nó bao la quá nên không dành cho bất kỳ sự tưởng tượng nào, mà là hành động không chín chắn và ngu ngốc. Cái gì mà thực sự, có rất nhiều sinh lực và ý nghĩa đến độ mọi tưởng tượng và ảo tưởng đã mất mọi ý nghĩa của nó.

Hiểu rõ nhu cầu rất quan trọng. Có những nhu cầu bên ngoài, cần thiết và thiết yếu, thực phẩm, quần áo và chỗ ở; nhưng ngoài những việc đó còn nhu cầu nào nữa không? Mặc dù mỗi một người đều bị vướng mắc vào tâm trạng lo âu về những nhu cầu bên trong, liệu chúng có thiết yếu không? Nhu cầu về dục tình, đòi hỏi để thỏa mãn, sự thúc giục bức bách của tham vọng, ganh tị, tham lam, chúng có phải là phong cách sống không? Mỗi người đã coi chúng là phong cách sống từ hàng ngàn năm; xã hội và giáo phái kính trọng và tôn vinh chúng rất nhiều. Mỗi người đã chấp nhận phong cách sống đó hoặc là, bị qui định trong đó, đồng lòng với nó, đang yếu ớt chống lại khuynh hướng đó, bị nản chí, tìm kiếm những phương tiện tẩu thoát. Và những phương tiện tẩu thoát lại trở nên có ý nghĩa hơn thực tại. Những nhu cầu tâm lý là hệ thống phòng vệ chống lại một cái gì đó có ý nghĩa và thực sự hơn nhiều. Nhu cầu để thỏa mãn, để được quan trọng phát sinh từ sự sợ hãi một cái gì đó mà đang hiện diện nhưng không được trải nghiệm, không thể biết được. Sự hoàn thành trách nhiệm và tự làm quan trọng, với danh nghĩa một quốc gia hay một đảng phái hoặc vì một niềm tin cậy vừa lòng, là những tẩu thoát khỏi sự thật của không tồn tại, của trống không, của cô độc riêng của một người, của những hoạt động tự tách rời riêng của một người. Những nhu cầu phía bên trong dường như vô tận, sinh sôi nhiều thêm, thay đổi và tiếp tục. Đây là nguồn gốc và khởi điểm của mâu thuẫn và ham muốn mãnh liệt.

Ham muốn luôn luôn ở đó; những mục tiêu của ham muốn thay đổi, giảm bớt hay tăng thêm, nhưng nó luôn luôn ở đó. Dù bị kiểm soát, bị hành hạ, bị phủ nhận, được chấp nhận, bị đè nén, được cho phép phát triển tự do hay loại bỏ, nó luôn luôn ở đó, yếu ớt hay mạnh mẽ. Có

chuyện gì sai trái khi ham muốn? Tại sao lại có sự chiến đấu liên tục để chống lại nó? Nó gây bức dọc, đau khổ, dẫn đến sự lầm lạc và sầu hận nhưng vẫn vậy nó ở đó, luôn luôn ở đó, nhiều hay ít. Khi hiểu rõ nó hoàn toàn, không đè nén nó, không trừng phạt nó từ tất cả những qui ước được xã hội công nhận là hiểu được nhu cầu. Nhu cầu theo cùng ham muốn, giống như thỏa mãn và thất vọng. Không có ham muốn cao quý hoặc hạ cấp nhưng chỉ có ham muốn, luôn luôn xung đột trong chính nó. Vì ẩn sĩ và ông chủ một đảng phái đang cháy bỏng lòng ham muốn, gọi nó bằng những cái tên khác nhau nhưng nó ở đó, phá hủy dần dần tâm điểm của sự việc. Khi có hiểu rõ tổng thể về nhu cầu, phía bên ngoài và bên trong, sau đó ham muốn không phải là sự hành hạ. Và nó có một ý nghĩa hoàn toàn khác hẳn, một tầm quan trọng vượt xa khỏi sự chứa đựng của tư tưởng và nó ra ngoài cảm giác, với những cảm xúc, những hoang đường và những ảo tưởng của nó. Khi có hiểu rõ tổng thể về nhu cầu, không chỉ tổng số và chất lượng của nó, lòng ham muốn lúc đó là một ngọn lửa và không phải là sự hành hạ. Nếu không có ngọn lửa này sự sống chính nó không còn nữa. Chính ngọn lửa này sẽ đốt cháy những mục đích tầm thường của nó, những biên giới, những hàng rào đã được áp đặt vào nó. Sau đó gọi nó bằng mọi cái tên mà bạn muốn, tình yêu, sự chết, vẻ đẹp. Rồi thì nó ở đó mà không có một kết thúc.

13.

Ngày hôm qua là một ngày lạ lùng. Cái khác lạ ở đó suốt ngày, khi đi dạo chút xíu, trong khi nghỉ ngơi và rất mạnh mẽ suốt buổi nói chuyện*. Nó kiên trì ở đó hầu hết trong đêm, và sáng nay, thức dậy sớm, sau giấc ngủ chút ít, nó tiếp tục. Thân thể quá mệt mỏi và cần nghỉ ngơi. Lạ thay thân thể trở nên rất yên lặng, rất tĩnh, bất động nhưng mỗi một inch của nó lại rất sinh động và nhạy cảm.

Đưa tầm mắt ra thật xa, có những ống khói nhỏ và ngắn, tất cả đều không có khói vì thời tiết rất ẩm; đường chân trời ở thật xa, không bằng phẳng, gấp khúc; thị trấn dường như vươn dài không giới hạn. Dọc theo đại lộ có cây cối, đang chờ đợi mùa đông, vì mùa thu đang bắt đầu chậm chậm rồi. Bầu trời có màu bạc, bóng và sáng rực và cơn gió nhẹ trang trí những mẫu vẽ trên con sông. Những con chim bồ câu đã khuấy động từ sáng sớm và khi mặt trời hâm nóng những mái tôn chúng ở đó để phơi nắng. Cái trí, trong đó là bộ não, tư tưởng, cảm giác và mọi cảm xúc tinh tế, hão huyền và tưởng tượng, là một vật dị thường. Tất cả những sự việc chứa đựng trong nó không tạo nên cái trí tuy vậy nếu không có chúng, cái trí không có; nó còn nhiều hơn cái gì nó chứa đựng. Nếu không có cái trí cũng không có mọi chứa đựng; chúng hiện hữu vì cái trí. Trong trống không hoàn toàn của cái trí, trí tuệ, tư tưởng, cảm giác, tất cả ý thức có sự hiện hữu của chúng. Một cái cây không phải là một từ ngữ, cũng không phải là một chiếc lá, cái cành cây hay gốc rễ; toàn bộ chúng là cái cây và tuy nhiên nó không phải là một trong những vật này. Cái trí là trống không đó và ở trong nó những sự việc của cái trí có thể hiện hữu nhưng những sự việc không phải là cái trí. Vì trống không này thời gian và không gian hiện hữu. Nhưng bộ não và những sự việc của bộ não khống chế toàn bộ lãnh vực của sự hiện hữu; nó chứa đầy vô số những vấn đề. Nó không thể nắm bắt được bản chất của cái trí, vì nó chỉ vận hành từng phần và những phần không thể tạo thành * *Đây là buổi nói chuyện thứ ba, chính yếu về đề tài xung đột và ý thức*. cái tổng thể. Và tuy nhiên nó lại bận rộn với việc xếp đặt những phần mâu thuẫn để tạo nên cái tổng thể. Cái tổng thể không bao giờ có thể được tụ họp và xếp đặt.

Hoạt động của ký ức, hiểu biết trong hành động, xung đột của ham muốn đối nghịch, sự tìm kiếm tự do vẫn còn trong hạn chế của bộ não; bộ não có thể tinh lọc, phóng lớn, tích lũy những ham muốn của nó nhưng đau khổ sẽ tiếp tục. Không có sự chấm dứt đau khổ vì tư tưởng chỉ là một đáp trả của ký ức, của trải nghiệm. Có một "đang suy nghĩ" sinh ra từ trống không hoàn toàn của cái trí; trống không đó không có trung tâm và vì thế có khả năng của chuyển động vô tận. Sáng tạo được sinh ra từ trống không này nhưng nó không phải là sự sáng tạo của con người đang xếp đặt mọi sự vật vào nhau. Cái sáng tạo đó của trống không là tình yêu và sự chết.

Lại nữa, hôm nay là một ngày lạ lùng. Cái khác lạ đó hiện diện cùng với người ta ở khắp mọi nơi, trong bất kỳ hoạt động hàng ngày nào. Nó giống như bộ não của người ta đang sống trong nó; bộ não đã rất yên lặng nhưng không chìm vào giấc ngủ, nhạy cảm và tỉnh táo. Có một năng lực quan sát phát sinh từ chiều sâu vô tận. Mặc dù thân thể mệt mỏi, vẫn có sự tỉnh táo kỳ lạ. Một ngọn lửa đang luôn luôn cháy rực.

Suốt đêm đã có mưa liên tục và thật dễ chịu sau nhiều tuần thuộc về mặt trời và bụi bặm. Quả đất rất cứng, khô nẻ vì thiếu nước và có những đường nứt rạn; những đám bụi dày đặc phủ đầy lá cây và những bãi cỏ đang được tưới nước. Trong một thành phố đông đúc và bẩn thỉu, có quá nhiều ngày dành cho mặt trời sẽ không dễ chịu lắm; bầu không khí thật nặng nề và bây giờ trời đang mưa suốt nhiều tiếng đồng hồ. Chỉ những con chim bồ câu là không thích trời mưa; chúng chiếm mọi chỗ núp nơi nào có thể được, sâu thẳm và đã không còn kêu gù gù nữa. Những con chim sẻ thường nhúng mình trong nước cùng với những con chim bồ câu và bây giờ chúng đang ẩn nấp ở một nơi nào đó; chúng thường nháy nhót trên hàng hiên, nhút nhát và háo hức nhưng cơn mưa cuốn phăng mọi thứ và quả đất thật ướt át.

Lại tiếp tục, hầu hết trong đêm, cái phước lành đó, cái khác lạ đó có mặt; mặc dù người ta ngủ, nó ở đó; người ta cảm thấy nó ngay khi thức dậy, mạnh mẽ, kiên trì, thôi thúc; nó ở đó, như thể nó đã tiếp tục thâu đêm. Cùng theo nó, luôn luôn có vẻ đẹp tuyệt diệu, không thuộc về những hình ảnh, cảm giác hay tư tưởng. Vẻ đẹp không thuộc về tư tưởng hay cảm giác; nó không liên hệ gì cả với cảm xúc hay cảm tính.

Có sợ hãi. Sợ hãi không bao giờ là một thực tại; nó hoặc là đến trước hoặc là đến sau hiện tại năng động. Khi có sợ hãi trong cái hiện tại năng động đó, nó có phải là sợ hãi không? Nó ở đó và không có tẩu thoát khỏi nó, không thể thực hiện sự lẩn tránh. Kia kia, ngay khoảnh khắc thực sự đó, có chú ý tổng thể vào ngay tích tắc gặp hiểm nguy, về cơ thể cùng tâm lý. Khi có chú ý tổng thể sẽ không có sợ hãi. Nhưng chính hành động không chú ý nuôi dưỡng sợ hãi; sợ hãi phát sinh khi có sự lẩn tránh về một sự kiện, hành động tháo chạy; vậy thì cái hành động tẩu thoát đó chính là sợ hãi.

Sợ hãi và nhiều hình thái của nó, tội lỗi, âu lo, hy vọng, thất vọng, có mặt ở đó trong mọi chuyển động của những mối quan hệ; nó ở đó trong mọi tìm kiếm để được an toàn; nó ở đó trong cái tạm gọi là tình yêu và tôn sùng; nó ở đó trong tham vọng và thành công; nó ở đó trong cuộc đời và cái chết; nó ở đó trong những sự vật thuộc vật chất và trong những yếu tố thuộc về tâm lý. Có sợ hãi trong mọi hình thái và ở mọi mức độ của ý thức chúng ta. Phòng vệ, chống cự và phủ nhận phát sinh do sợ hãi. Sợ hãi bóng tối và sợ hãi ánh sáng; sợ hãi những sự việc đang rời đi và sợ hãi những sự việc sắp đến. Sợ hãi bắt đầu và chấm dứt cùng với lòng ham muốn để được an toàn; sự an toàn cả bên trong lẫn bên ngoài, cùng với lòng ham muốn để được chắc chắn, để có sự bền vững. Sự liên tục của bền vững được tìm kiếm trong mọi phương hướng, trong đạo đức, trong liên hệ, trong trải nghiệm, trong hiểu biết, trong những sự việc bên ngoài và bên trong. Tìm kiếm và được an toàn là tiếng gào than vô tận. Chính đòi hỏi khẳng khẳng này nuôi dưỡng sợ hãi.

Nhưng có được sự bền vững, bên ngoài hoặc bên trong hay không? Có lẽ trong một giải pháp, phía bên ngoài có thể tìm được, và thậm chí việc đó chỉ nhất thời; những cuộc chiến tranh, những cuộc cách mạng, sự tiến bộ, tai nạn và những vụ động đất. Bắt buộc phải có thực phẩm, quần áo, chỗ nghỉ ngơi; đó là nhu cầu thiết yếu và cần thiết cho mọi người. Mặc dù nó được tìm kiếm, mù quáng và có lý do, liệu có lần nào có được sự chắc chắn bên trong, sự tiếp tục bên trong, tính bền vững? Không có. Lẩn tránh khỏi thực tại này là sợ hãi. Không đủ khả năng để đối diện thực tại này nuôi dưỡng mọi hình thái của hy vọng và thất vọng.

Chính tư tưởng là cái nguồn cho sợ hãi phát sinh. Tư tưởng là thời gian; tư tưởng của ngày mai là vui thú hoặc đau khổ; nếu nó vui thú, tư tưởng sẽ theo đuổi nó, sợ nó mau chấm dứt; nếu nó gây đau khổ, cố gắng lẩn tránh nó là sợ hãi. Cả vui thú và đau khổ đều gây ra sợ hãi. Thời gian như là tư tưởng và thời gian như là cảm giác mang đến sợ hãi. Chính khi hiểu rõ về tư tưởng, bộ máy của ký ức và trải nghiệm, là kết thúc sợ hãi. Tư tưởng là toàn quy trình của ý thức, hiển lộ hay che giấu; tư tưởng không chỉ là cái sự việc được suy nghĩ về nó nhưng còn là nguồn gốc của chính nó. Tư tưởng không chỉ là niềm tin, tín điều, ý tưởng và lý luận nhưng còn là cái trung tâm từ đó những thứ này phát sinh. Trung tâm này là nguồn gốc của tất cả sợ hãi. Nhưng liệu rằng có trải nghiệm về sợ hãi hoặc có ý thức về nguyên nhân của sợ hãi mà từ đó tư tưởng tháo chạy không? Tự bảo vệ thân thể là khôn ngoan, bình thường và lành mạnh nhưng mọi hình thái khác của tự bảo vệ, phía bên trong, là sự chống cự và nó luôn luôn củng cố, tạo dựng cái sức mạnh được gọi là sợ hãi. Nhưng sợ hãi phía bên trong này biến đổi sự an toàn bên ngoài thành một vấn đề của giai cấp, danh tiếng, quyền lực, và vì thế sinh ra sự nhẫn tâm khi

ganh đua.

Khi toàn bộ qui trình này của tư tưởng, thời gian và sợ hãi được nhìn thấy rõ ràng, không phải như một ý tưởng, một công thức có vận dụng tri thức, ngay đó có kết thúc hoàn toàn sợ hãi, nhận biết rõ hay che dấu. Hiểu rõ về chính mình là tỉnh thức và kết thúc sợ hãi.

Và khi sợ hãi chấm dứt, ngay đó cái quyền lực để nuôi dưỡng ảo tưởng, hoang đường, những mộng mị, cùng với hy vọng và thất vọng cũng chấm dứt, và chỉ đến lúc đó sẽ bắt đầu một chuyển động đi ra ngoài ý thức, mà là tư tưởng và cảm giác. Chuyển động đó đang làm trống không mọi hốc hẻm trong thân tâm và những khao khát lẫn ham muốn bị che dấu sâu thẳm. Sau đó khi có trống không toàn bộ này, khi tuyệt đối và chính xác không có gì cả, không ảnh hưởng, không giá trị, không biên giới, không từ ngữ, ngay lúc đó ở trong cái tĩnh lặng hoàn toàn của không gian-thời gian, có cái không gọi tên được.

15.

Một buổi tối đẹp, bầu trời trong và dù có ánh đèn thành phố, những vì sao vẫn sáng rõ; dường như cái tháp ngập tràn ánh sáng từ mọi phía, người ta có thể thấy đường chân trời xa xa và ở phía dưới trên con sông là những mảng ánh sáng; dù luôn có những tiếng gầm thét của xe cộ, buổi tối này vẫn thật thanh bình. Thiền định rón rén len vào người ta giống như một cơn sóng đang chồm qua bãi cát. Nó không phải là một thiền định mà bộ não có thể nhốt trong mạng lưới của ký ức; nó là một cái gì đó mà toàn bộ não phải nhường bộ và không kháng cự. Nó là một thiền định vượt ra ngoài mọi công thức, phương pháp; phương pháp và công thức và sự lặp lại hủy diệt thiền định. Trong chuyển động của nó, nó nhận vào mọi thứ, các vì sao, tiếng động, sự yên lặng, một dải sông. Nhưng không có người thiền định; người thiền định, người quan sát phải ngừng lại cho thiền định xuất hiện. Đang triệt tiêu người thiền định cũng là thiền định; nhưng khi người thiền định ngừng lại ngay lúc đó có một thiền định khác hẳn hoàn toàn.

Vẫn còn rất sớm vào buổi sáng; chòm sao Orion vừa ló dạng trên đường chân trời và chòm sao Thất tinh gần đỉnh đầu. Tiếng ồn ã của thành phố đã mất hẳn và vào giờ đó không có đèn trong mọi cửa sổ và có một cơn gió mát mẻ, dễ chịu. Trong chú ý tổng thể không có đang trải nghiệm. Trong không chú ý lại có; chính không chú ý này thu gom trải nghiệm tăng thêm vô số ký ức, xây dựng những bức tường kháng cự; chính không chú ý này mới tạo lập những hoạt động tự coi mình là trung tâm. Không chú ý là tập trung, có nghĩa là loại trừ, một cắt bỏ; tập trung là xao lãng và xung đột vô tận của kiểm soát lẫn kỷ luật. Trong trạng thái không chú ý, mọi đáp trả đến bất kỳ thách thức nào đều không đầy đủ; không đầy đủ này là trải nghiệm. Trải nghiệm dẫn đến mất nhạy cảm; làm cùn nhụt bộ máy tư tưởng; làm dày đặc những bức tường ký ức, và thói quen, tục lệ, trở thành qui tắc. Trải nghiệm, sự không chú ý không có tự do. Không chú ý là thoái hóa dần dần.

Trong chú ý tổng thể không có trải nghiệm; không có trung tâm để trải nghiệm, cũng không có chu vi ở trong đó trải nghiệm có thể xảy ra. Chú ý không phải tập trung mà đang làm chật hẹp, đang giới hạn. Chú ý tổng thể bao gồm, không bao giờ loại trừ. Bề mặt của chú ý là không chú ý; chú ý tổng thể gồm cả bề mặt lẫn che dấu, quá khứ và ảnh hưởng của nó vào hiện tại, di chuyển vào tương lai. Tất cả ý thức là từng phần, bị hạn chế, và chú ý tổng thể bao gồm ý thức, với những giới hạn của nó và vì thế có thể phá hủy những biên giới, những giới hạn. Tất cả tư tưởng đều bị điều kiện và tư tưởng không có khả năng cởi bỏ chính nó. Tư tưởng là thời gian và trải nghiệm; căn bản nó là kết quả của không chú ý.

Cái gì tạo ra được chú ý tổng thể? Không phải bất kỳ phương pháp hay hệ thống nào; chúng tạo ra một kết quả, được hứa hẹn bởi chúng. Nhưng chú ý tổng thể không phải là một kết quả, giống như là tình yêu; nó không thể bị thúc đẩy, nó không thể bị gây ra bởi bất kỳ hành động nào. Chú ý tổng thể là phủ nhận những kết quả của không chú ý nhưng phủ nhận này không phải là hành động của đang biết sự chú ý. Cái gì giả dối phải bị phủ nhận không phải vì bạn biết trước cái gì là sự thật; nếu bạn biết cái gì là sự thật cái giả dối sẽ không tồn tại. Sự thật không là trái nghịch của cái giả dối; tình yêu không là trái nghịch của hận thù. Bởi vì bạn biết hận thù, bạn không biết tình yêu. Phủ nhận cái giả dối, phủ nhận những sự việc của không chú ý không phải là kết quả của lòng ham muốn để đạt được chú ý tổng thể. Thấy cái giả dối như là cái giả dối và sự thật như là sự thật và sự thật trong cái giả dối không là kết quả của sự so sánh. Thấy được cái giả dối như là cái giả dối là chú ý tổng thể. Cái giả dối như cái giả dối không thể thấy được khi có quan điểm, suy xét, đánh giá, quyền uy và vân vân, mà là kết quả của không chú

ý. Thấy tất cả kết cấu của không chú ý là chú ý tổng thể. Một cái trí chú ý là một cái trí trống không.

Sự tinh khiết của cái khác lạ là sự bao la và sức mạnh không thể xuyên phá được của nó. Và nó ở đó cùng tĩnh lặng lạ thường sáng nay.

16.

Một buổi chiều trong và sáng rực; không có một đám mây. Đẹp đến nỗi thật ngạc nhiên khi có một buổi chiều như thế trong một thị trấn. Mặt trăng ở giữa những vòm cung của cái tháp và toàn cảnh có vẻ giả tạo và huyền ảo. Không khí thật dịu và dễ chịu làm người ta nghĩ đây là một buổi tối mùa hè. Trên ban-công rất yên tĩnh và mọi tư tưởng đã lắng xuống và thiền định dường như là một chuyển động ngẫu nhiên, không có bất kỳ phương hướng nào. Nhưng đâu vậy, vẫn có nó. Nó không bắt đầu ở nơi nào và tiếp tục vào trống không bao la, không đáy nơi là bản thể của mọi sự vật. Trong trống không này có một chuyển động bùng nổ, lan tràn mà sự nổ tung của nó là sáng tạo và hủy diệt. Tình yêu là bản thể của hủy diệt này.

Hoặc chúng ta tìm kiếm qua sợ hãi hoặc tự do khỏi sợ hãi, chúng ta tìm kiếm mà không có động cơ thúc đẩy nào. Tìm kiếm này không phát sinh từ bất mãn; không hài lòng với mọi hình thái của tư tưởng và cảm giác, hiểu rõ ý nghĩa của nó, không phải là bất mãn. Bất mãn dễ được thỏa mãn khi tư tưởng và cảm giác đã tìm ra một hình thức nào đó để trú ẩn, thành công, một chức vụ hài lòng, một niềm tin và vân vân, chỉ bị kích động lại khi chỗ trú ẩn đó bị tấn công, lung lay hoặc phá vỡ. Với chu trình này hầu hết mọi người trong chúng ta đều quen thuộc, hy vọng hay thất vọng. Tìm kiếm, lục soát, động cơ của nó là bất mãn, chỉ có thể dẫn đến một hình thức nào đó của ảo tưởng, một ảo tưởng tập thể hay riêng tư, một nhà tù có nhiều điều quyến rũ. Nhưng có một tìm kiếm mà không có bất kỳ động cơ thúc đẩy nào cả; vậy thì nó có là một tìm kiếm hay không? Tìm kiếm ám chỉ, không phải vậy sao, một mục tiêu, một kết thúc đã được biết hoặc cảm thấy hoặc hình thành trước. Nếu nó được hình thành, nó là sự tính toán của tư tưởng, gom vào cùng với nhau tất cả sự việc nó đã biết hoặc trải nghiệm; để tìm ra cái gì được tìm kiếm sau khi chế ra những phương pháp và hệ thống. Đây không phải là tìm kiếm gì cả; nó chỉ là một ham muốn để có được một kết thúc hài lòng hoặc chỉ để tẩu thoát vào trong một ảo tưởng hoặc hứa hẹn nào đó của một học thuyết hay một niềm tin. Đây không phải là tìm kiếm. Khi sự sợ hãi, sự thỏa mãn, sự tẩu thoát mất đi ý nghĩa của chúng, vậy thì có tìm kiếm nào không?

Nếu động cơ thúc đẩy của mọi tìm kiếm đã mất đi, bất mãn và sự thôi thúc để thành công đã chết; có tìm kiếm nữa không? Nếu không có tìm kiếm, liệu rằng ý thức sẽ thoái hóa, trở nên đình trệ phải không? Trái lại, do bởi tìm kiếm này, đi từ một cam kết này đến một cam kết khác, từ một giáo phái này đến một giáo phái khác, đã làm yếu đi cái năng lượng cần thiết để hiểu cái gì là. "Cái gì là" luôn luôn mới mẻ; nó không bao giờ đã là và không bao giờ sẽ là. Sự giải phóng năng lượng này chỉ có thể được khi mọi hình thái của tìm kiếm ngừng nghỉ.

Sáng hôm nay trời không mây, còn sớm và thời gian dường như đã đứng yên. Đã bốn giờ rưỡi nhưng thời gian có vẻ mất toàn bộ ý nghĩa của nó. Như thế là không có ngày hôm qua hay ngày mai hay khoảnh khắc kế tiếp. Thời gian đứng yên lặng và sự sống không có một cái bóng tiếp tục; sự sống không có tư tưởng và cảm giác tiếp tục. Thân thể ở đó trên hàng hiên, cái tháp cao và ngọn đèn cảnh báo nhấp nháy ở đó và vô số những ống khói; bộ não nhìn thấy tất cả những việc này nhưng nó không đi xa thêm. Thời gian như đo lường, và thời gian như tư tưởng và cảm giác đã ngừng. Không có thời gian; mọi chuyển động đã ngừng nhưng không có cái gì ở trạng thái tĩnh. Trái lại có một cường độ và sự nhạy cảm lạ thường, một ngọn lửa đang bốc cháy, không có khí nóng và màu sắc. Trên đầu là chòm sao Thất tinh và thấp hơn ở phía dưới về phía đông là chòm sao Orion và sao mai ở trên đỉnh của những mái nhà. Và cùng với ngọn lửa này có niềm hân hoan, phước lành. Không phải là người ta hân hoan nhưng có một ngây ngất. Không có sự đồng nhất với nó, không thể có được, vì thời gian đã ngừng nghỉ. Ngọn lửa đó không thể đồng nhất với bất kỳ cái gì và cũng không thân thiết với bất kỳ cái gì. Nó ở đó vì thời gian đã ngừng nghỉ. Và bình minh đang đến và chòm sao Orion và chòm sao Thất tinh đã nhạt dần và lúc này sao mai cũng chuyển đi.

17.

Ngày hôm nay nóng rực ngọt ngào và thậm chí những con chim bồ câu cũng đang dấu mình và không khí oi bức nên ở trong một thành phố không dễ chịu chút nào cả. Một đêm mát mẻ và

một ít ngôi sao nhìn thấy được thật sáng, thậm chí những ngọn đèn thành phố cũng không thể làm mờ nó. Chúng ở đó với một cường độ kinh ngạc.

Hôm nay là một ngày của cái khác lạ; nó tiếp tục yên lặng suốt ngày và có những khoảnh khắc nó lóe lên, trở nên rất mạnh và yên lặng lại, để tiếp tục yên lặng *. Nó ở đó với cường độ mãnh liệt đến độ mọi chuyển động đều không thực hiện được; người ta bị bắt buộc phải ngồi đây. Khi thức giấc lúc nửa đêm nó ở đó với sức mạnh và năng lượng lớn lao. Trên hàng hiên, với những tiếng gầm rú của xe cộ không tạo ra sự chú ý nhiều lắm, mọi hình thái của thiên định đều không đủ và không cần thiết vì nó ao la quá không còn đo lường được. Nó là một phước lành và mọi thứ có vẻ

* Ông có một buổi nói chuyện thứ năm sáng hôm đó.

ngô nghê và ấu trĩ. Vào những dịp này, bộ não luôn luôn rất tĩnh lặng nhưng không ngủ và toàn thân thể bất động. Đó là một sự kiện kỳ lạ.

Con người không thay đổi gì cả. Qua hình thức nào đó của sự cưỡng bách, áp lực, bên ngoài lẫn bên trong, con người thay đổi, mà thực sự chỉ là một điều chỉnh. Sự ảnh hưởng nào đó, một từ ngữ, một cử chỉ, làm con người thay đổi mô hình của thói quen nhưng không nhiều lắm. Sự tuyên truyền, một tờ báo, một biến cố, cũng tạo ra sự thay đổi, trên một mức độ nào đó, dòng chảy của cuộc đời. Sự hãi và phần thưởng phá vỡ thói quen của tư tưởng nhưng chỉ để sửa đổi vào một khuôn mẫu khác. Một phát minh mới, một tham vọng mới, một niềm tin mới cũng tạo ra những thay đổi nào đó. Nhưng tất cả những thay đổi này chỉ xảy ra trên bề mặt, giống như cơn gió mạnh quét trên mặt nước; chúng không có căn bản, sâu sắc, gây hủy diệt. Tất cả những thay đổi gây ra bởi một động cơ thúc đẩy, không thay đổi gì cả. Cách mạng xã hội, kinh tế là một phản ứng và bất kỳ thay đổi nào được tạo ra từ phản ứng không phải là một thay đổi hoàn toàn; nó chỉ là một thay đổi nằm trong khuôn mẫu. Thay đổi như thế chỉ là một điều chỉnh, một sự việc máy móc của lòng ham muốn để có được thanh thản, an toàn, chỉ là sự sống còn thuộc về vật chất.

Vậy thì cái gì tạo ra thay đổi đột biến căn bản? Ý thức, cởi mở và che dấu, nguyên bộ máy của tư tưởng, cảm giác, trải nghiệm, ở trong những biên giới của thời gian và không gian. Ý thức là một tổng thể không thể phân chia; sự phân chia, thấy được và che dấu, có ở đó chỉ cho sự thuận tiện khi giao tiếp xã hội và truyền đạt nhưng sự phân chia không phải là sự thật. Tầng ý thức bên ngoài có thể và thay đổi chính nó, điều chỉnh chính nó, bổ sung chính nó, sửa đổi chính nó, thu được kiến thức, kỹ thuật mới; nó có thể tự thay đổi để phù hợp với một mô hình kinh tế, xã hội mới nhưng những thay đổi như thế chỉ ở bên ngoài và mỏng manh. Tiềm thức, tầng ý thức bên trong, ý thức ẩn dấu, có thể và bắt chước và gợi ý qua những giấc mộng những thúc bách của nó, những đòi hỏi của nó, những ham muốn bị lưu giữ của nó. Những giấc mộng cần sự diễn dịch nhưng người diễn dịch luôn luôn bị điều kiện. Không còn nhu cầu có những giấc mộng nếu trong suốt những tiếng đồng hồ thức giấc có một tỉnh thức không chọn lựa mà trong đó mọi tư tưởng và cảm giác ngằn ngủ đều được hiểu rõ ràng; nhờ vậy giấc ngủ sẽ hoàn toàn có một ý nghĩa khác hẳn. Phân tích tiềm thức cần có người phân tích và vật bị phân tích, người kiểm duyệt và vật bị kiểm duyệt. Trong hành động này không những tạo ra xung đột nhưng chính người phân tích bị điều kiện nên sự đánh giá, sự diễn dịch của anh ta, không bao giờ có thể đúng sự thật; nó sẽ bị quanh co, bị xuyên tạc. Vì thế nếu tự phân tích hoặc được phân tích bởi người khác, dù chuyên nghiệp bao nhiêu, chỉ tạo ra vài thay đổi hời hợt bên ngoài, một sự điều chỉnh trong liên hệ tương quan và vân vân nhưng sự phân tích sẽ không tạo ra một thay đổi hoàn toàn cho ý thức. Phân tích không có khả năng chuyển đổi ý thức.

18.

Mặt trời muộn buổi chiều đang ở trên sông và lẫn trong những chiếc lá ửng đỏ của cây cối mùa thu dọc theo một đại lộ dài; những màu sắc đang sôi nổi mãnh liệt và có đủ mọi màu khác biệt; con sông hẹp cũng bùng lên. Một hàng người thật dài đang chờ đợi dọc theo bến phà để đón con thuyền dạo chơi và những chiếc xe hơi đang tạo ra sự ồn ào kinh khiếp. Vào một ngày nóng nực hầu như không thể chịu đựng được trong một thị trấn lớn; bầu trời quang đãng và mặt trời không biểu lộ một chút nhân từ. Nhưng sáng nay khi còn rất sớm và chòm sao Orion vẫn còn lơ lửng trên đầu và chỉ có một hoặc hai chiếc xe hơi đang chạy qua dọc theo dòng sông. Trên hàng hiên có một tĩnh lặng và thiên định cùng cái trí và quả tim mở toang hoang, đang tiến gần vào sự chết. Mở toang hoàn toàn, mong manh hoàn toàn là chết. Vì vậy chết

không chữa ra một ngõ ngách nào để có thể tìm được chỗ ẩn náu; ngay trong cái bóng, trong những hóc hẻm bí mật của tư tưởng và ham muốn cũng có chết. Cái chết luôn luôn ở đó đón chờ một quả tim đã bị tàn tạ trong nỗi sợ hãi và hy vọng; nó luôn luôn ở đó nơi tư tưởng đang chờ đợi và quan sát. Trong công viên, một con cú đang hú lên và nó là một âm thanh dễ chịu, thật rõ ràng và quá sớm; nó vang lên và bật tắt trong những khoảng ngừng không đều đặn và nó dường như thích giọng điệu riêng của nó vì không có tiếng đáp lại.

Thiền định phá vỡ những biên giới của ý thức; nó phá tan cơ chế của tư tưởng và cảm giác mà tư tưởng khuấy động. Thiền định bị vướng mắc vào một phương pháp, vào một hệ thống của những phần thưởng và những hứa hẹn, làm tê liệt và kềm chế năng lượng. Thiền định là giải phóng cho năng lượng tràn đầy, và kiểm soát, kỷ luật và đè nén phá hỏng tinh khiết của năng lượng đó. Thiền định là ngọn lửa đang đốt cháy mạnh mẽ mà không để lại tro bụi. Từ ngữ, cảm giác, tư tưởng luôn luôn để lại tro bụi và sống dựa vào tro bụi là phương cách của thế giới. Thiền định là nguy hiểm vì nó hủy diệt mọi thứ, không có cái gì còn sót lại, thậm chí không còn một may mắn của ham muốn và trong trống không không đầy bao la này có sáng tạo và tình yêu.

Tiếp tục sự phân tích, thuộc cá nhân hoặc chuyên nghiệp, không tạo ra sự thay đổi của ý thức. Không nỗ lực nào có thể biến đổi nó; nỗ lực là xung đột và xung đột chỉ làm mạnh thêm những bức tường của ý thức. Không có lý luận, dù hợp lý và khôn ngoan, có thể giải phóng được ý thức, vì lý luận là ý tưởng bị gây ra bởi ảnh hưởng, trải nghiệm và hiểu biết và tất cả những việc này là những đứa trẻ của ý thức. Khi tất cả việc này được nhìn thấy như là sự giả dối, một phương cách giả dối dẫn đến thay đổi, phủ nhận cái giả dối là làm trống không ý thức. Sự thật không có đối nghịch và tình yêu cũng vậy; theo đuổi đối nghịch không dẫn đến sự thật, chỉ cần phủ nhận đối nghịch. Không có phủ nhận nếu nó là kết quả của hy vọng hay của điều đạt được. Chỉ có phủ nhận khi không có phần thưởng hoặc trao đổi. Chỉ có phủ nhận khi không có điều đạt được trong hành động phủ nhận. Phủ nhận cái giả dối là tự do khỏi tích cực; tích cực đối với sự đối nghịch của nó. Tích cực là uy quyền với sự chấp nhận, sự tuân theo, sự mô phỏng của nó, và trải nghiệm với hiểu biết của nó. Phủ nhận là cô đơn; cô đơn khỏi mọi ảnh hưởng, truyền thống và khỏi nhu cầu, với lệ thuộc và quyến luyến của nó. Cô đơn là phủ nhận tình trạng bị điều kiện, cái nền tảng quá khứ. Cái khung trong đó ý thức tồn tại và có sự hiện hữu của nó là tình trạng bị điều kiện của nó; ý thức không chọn lựa về tình trạng bị điều kiện này và phủ nhận toàn bộ nó là cô đơn. Cô đơn này không phải tách lìa, cô độc, sống trong tình trạng tự khép kín. Cô đơn không phải là rút lui khỏi cuộc sống; trái lại nó là tự do hoàn toàn khỏi xung đột và đau khổ, khỏi sợ hãi và chết. Cô đơn này là sự thay đổi của ý thức, biến đổi hoàn toàn của cái gì đã là. Cô đơn này là trống không, nó không phải là trạng thái tích cực của đang là, cũng không phải là không đang là. Nó là trống không; trong ngọn lửa của trống không này cái trí được làm tươi trẻ, trong sạch và vô nhiễm. Chính vô nhiễm cô đơn đó có thể thu nhận cái không thời gian, cái mới mẻ mà luôn luôn đang hủy diệt chính nó. Hủy diệt là sáng tạo. Nếu không có tình yêu, không có hủy diệt.

Những cánh đồng, những cánh rừng và những quả đồi nằm xa khỏi thị trấn trải dài rộng lớn.

19.

Có một tương lai không? Có một ngày mai, đã được lên kế hoạch sẵn; những sự việc nào đó phải được làm; cũng có ngày một, với tất cả những sự việc bắt buộc phải được làm; tuần tới và năm tới. Những việc này không thể thay đổi được, có lẽ được bổ sung thêm hoặc được biến đổi cũng ở trong đó nhưng nhiều ngày mai vẫn ở đó; chúng không thể bị phủ nhận. Và có không gian, từ đây đến đó, gần và xa; khoảng cách tính bằng cây số; không gian giữa những thực thể; khoảng cách mà tư tưởng bao phủ trong một ánh chớp; phía bên kia của con sông và mặt trăng xa xôi. Thời gian để bao phủ không gian, khoảng cách, và thời gian để băng qua dòng sông; từ đây đến đó, thời gian cần thiết để phủ không gian đó, nó có lẽ mất một phút, một ngày hay một năm. Thời gian này bởi mặt trời và bởi đồng hồ, thời gian là một phương tiện để đến. Việc này khá đơn giản và rõ ràng. Không hiểu còn có một tương lai ngoài cái thời gian theo tuần tự và máy móc này không? Liệu rằng có một cái đang đến, có một cái kết thúc mà thời gian là cần thiết không?

Những con chim bồ câu đang ở trên mái nhà, thật sớm vào buổi sáng; chúng đang kêu gù gù,

riả lông và rượt đuổi nhau. Mặt trời vẫn chưa lên và có một ít đám mây lơ lửng bay, rải rác khắp bầu trời; chúng vẫn chưa có màu sắc và tiếng ồn của xe cộ vẫn chưa bắt đầu. Vẫn còn có nhiều thời gian để những ồn ào thường lệ bắt đầu và xa khỏi những bức tường này là những ngôi vườn. Vào buổi chiều tối hôm qua, bãi cỏ nơi không một ai được phép dẫm lên dĩ nhiên ngoại trừ những con chim bồ câu và một vài con chim sẻ, rất xanh tươi, xanh choáng ngợp và những đóa hoa ánh lên rất rực rỡ. Mọi nơi khác là con người cùng với những hoạt động và công việc vô tận của anh ta. Có một cái tháp, kết cấu hoàn chỉnh và vững vàng, và lúc này nó ngập tràn ánh đèn sáng rực. Bãi cỏ dường như úa vàng và các bông hoa sẽ chờ đợi héo tàn, vì mùa thu đã ở khắp mọi nơi. Nhưng đã từ lâu trước khi những con chim bồ câu xuất hiện trên mái nhà, ở hàng hiên thiền định là sự hân hoan. Không có lý do cho niềm ngây ngất này – có một nguyên nhân cho sự hân hoan không còn là hân hoan nữa; nó đơn giản chỉ ở đó và tư tưởng không thể giam cầm nó và biến nó thành một kỷ niệm để ghi nhớ. Nó quá mạnh và năng động nên tư tưởng không thể chơi đùa cùng nó và tư tưởng cùng cảm giác trở nên rất tĩnh và tỉnh. Nó đến cuồn cuộn đợt sóng này đến đợt sóng khác, một sự vật linh động không cái gì có thể chứa đựng và cùng với hân hoan này có phước lành. Toàn bộ sự việc vượt ra ngoài tất cả tư tưởng và đòi hỏi. Có một việc đang đến không? Đến có nghĩa là sống trong đau khổ và trong cái bóng của sợ hãi. Liệu có một việc đang đến phía bên trong, một mục đích để được vươn tới, một kết thúc để đạt được không? Tư tưởng đã xếp đặt một kết thúc, Chúa, thiên đường, thành công, đạo đức và vân vân. Nhưng tư tưởng chỉ là một phản ứng, một đáp trả của ký ức và tư tưởng nuôi dưỡng thời gian để bao phủ cái không gian giữa cái là và cái nên là. Cái nên là, lý tưởng, thuộc về từ ngữ, thuộc về lý thuyết; nó không có thực tại. Cái thực tại không có thời gian; nó không có một kết thúc để thành tựu, không khoảng cách để đi tới. Thực tại là và mọi thứ khác không phải là. Không có thực tại nếu không có cái chết đối với lý tưởng, đối với thành tựu, đối với kết thúc; lý tưởng, mục đích là một tẩu thoát khỏi thực tại. Thực tại không có thời gian và không có không gian. Và ngay đó có chết không? Có một việc tàn tạ; bộ máy của các cơ quan vật lý hư hỏng dần, bị sụp đổ mà là cái chết. Nhưng điều đó không tránh khỏi, như chồi của cây bút này sẽ mòn đi. Đó có phải là sự việc gây ra sợ hãi không? Hay là cái chết của thế giới đang trở thành, đang kiếm được, đang thành tựu? Thế giới đó không có giá trị; nó là thế giới của giả vờ, của tẩu thoát. Thực tại, cái gì là, và cái gì nên là là hai sự việc khác biệt hoàn toàn. Cái gì nên là vướng mắc vào thời gian và khoảng cách, đau khổ và sợ hãi. Cái chết của những chiếc lá này chỉ là một thực tại, cái gì là. Không có tương lai đối với cái gì là; tư tưởng, mà nuôi dưỡng thời gian, không thể vận hành vào thực tại; tư tưởng không thể thay đổi thực tại, nó chỉ có thể tẩu thoát khỏi thực tại và khi tất cả mọi thôi thúc để tẩu thoát chết đi, lúc đó thực tại trải qua một biến đổi khủng khiếp. Nhưng phải có cái chết đối với tư tưởng mà là thời gian. Khi thời gian như tư tưởng không còn, vậy thì có thực tại, cái gì là không? Khi có sự hủy diệt thời gian, như là tư tưởng, không có chuyển động trong bất kỳ phương hướng nào, không có không gian để bao phủ, chỉ có tĩnh lặng của trống không. Đây là hủy diệt toàn bộ của thời gian như là hôm qua, hôm nay và ngày mai, như là ký ức của tiếp tục, của đang trở thành.

Ngay lúc đó đang là không có thời gian, chỉ còn cái hiện tại năng động nhưng cái hiện tại đó không thuộc về thời gian. Nó là chú ý không có những ranh giới của tư tưởng và những biên giới của cảm giác. Từ ngữ được sử dụng để truyền đạt và từ ngữ, biểu tượng, không có chút ý nghĩa nào trong chính chúng. Sự sống luôn luôn là hiện tại năng động; thời gian luôn luôn thuộc về quá khứ và vì thế thuộc về tương lai. Và chết đối với thời gian là sống trong hiện tại. Chính sống này là bất tử, không phải là cuộc sống trong ý thức. Thời gian là tư tưởng trong ý thức và ý thức bị gói gọn trong cái khung của nó. Luôn luôn có sợ hãi và đau khổ trong mạng lưới của tư tưởng và cảm giác. Kết thúc đau khổ là kết thúc thời gian.

20.

Ngày hôm nay rất nóng nực và trong cái hội trường * nóng bức đó có một lượng khán giả rất đông, nó gây ra ngột ngạt khó thở. Nhưng bất kể tất cả sự việc này và tình trạng mệt mỏi, thức giấc vào nửa đêm, cùng với cái khác lạ đó trong căn phòng. Nó ở đó với một cường độ mãnh liệt, không phải chỉ tràn đầy căn phòng và vượt ra ngoài nhưng nó còn ở đó sâu thẳm phía trong bộ não, sâu đến độ nó dường như đi xuyên thủng và qua khỏi mọi tư tưởng, không gian và thời gian. Nó mạnh mẽ không kèm hãm được, cùng một năng lượng khủng khiếp đến nỗi không thể nằm trên giường và khi ra ngoài hàng hiên, với cơn gió trong lành, mát mẻ đang

thối, sự mãnh liệt của nó tiếp tục. Nó tiếp tục gần một tiếng đồng hồ, với một sức mạnh và thôi thúc lớn lao; suốt buổi sáng nó ở đó. Nó không phải là một giả vờ, nó không ham muốn để có trạng thái cảm xúc, hưng phấn; tư tưởng không xây dựng nó từ những biến cố ở quá khứ; không có sự tưởng tượng nào có thể hình thành cái khác lạ đó. Là lòng là mỗi lần nó xảy ra, nó là một cái gì đó hoàn toàn mới mẻ, đột ngột và không mong đợi. Tư tưởng đã thử làm, nhận ra rằng nó không thể nhớ lại cái gì đã xảy ra vào những thời điểm khác nhau và nó cũng không thể đánh thức kỷ niệm về sự việc gì đã xảy ra sáng nay. Nó không nằm trong tư tưởng, ham muốn và tưởng tượng. Nó quá bao la và vì vậy tư tưởng hay ham muốn không thể gọi nhớ được; nó quá mê mẩn nên bộ não không thể tạo ra nó. Nó không phải là một ảo tưởng.

Điều kỳ lạ của tất cả sự việc này là rằng người ta thậm chí không quan tâm đến sự việc này; nếu nó đến, nó ở đó, không cần

* Tại buổi nói chuyện của ông ngày hôm qua. Nó là buổi nói chuyện thứ bảy và hầu hết đều liên quan đến sự chết. Khi bắt đầu buổi nói chuyện ông lịch sự đề nghị khán giả nên cố tránh ghi chú.

mời mọc, và nếu nó không đến, có một dừng dừng. Vẻ đẹp và sức mạnh của nó không thể được nô đùa; không có sự mời mọc hay từ chối của nó. Nó đến và đi khi nào nó muốn.

Sáng sớm nay, một khoảng thời gian trước khi mặt trời mọc, thiên định, trong đó mọi loại nỗ lực đã chấm dứt trước đó lâu rồi, trở thành một tĩnh lặng, một tĩnh lặng mà trong đó không có trung tâm và vì thế không có chu vi. Nó chỉ là tĩnh lặng. Nó không có chất lượng, không chuyển động, cũng không có độ sâu hay chiều cao. Nó hoàn toàn bất động. Chính bất động này có chuyển động đang bành trướng vô tận và kích thước của nó không ở trong thời gian và không gian. Bất động này đang nổ bùng, và luôn luôn di chuyển đi khỏi. Nhưng nó không có trung tâm; nếu có một trung tâm, nó sẽ không bất động, nó sẽ là sự phân rã từ tâm; nó không có bất kỳ liên hệ nào với những rối ren phức tạp của bộ não. Chất lượng của sự yên lặng mà bộ não có thể tạo ra, hoàn toàn khác biệt, trong mọi phương cách, với bất động ở đó sáng nay. Nó là bất động không sự việc gì có thể gây quấy rầy, vì nó không có chống đối; mọi sự vật đều ở trong nó và nó ở ngoài mọi sự vật. Dòng xe tải chở thực phẩm và những thứ khác tới thị trấn vào buổi sáng sớm và những chùm sáng quay vòng trên cái tháp cao không thể khuấy động được bất động đó. Nó ở đó, không có thời gian.

Khi mặt trời mọc, đám mây hoành tráng thu được nó, phóng ra những tia ánh sáng xanh suốt bầu trời. Nó là ánh sáng đùa giỡn với bóng tối và trò chơi tiếp tục cho đến khi đám mây tuyệt vời trôi xuống sau hàng ngàn ống khói. Bộ não thật tầm thường làm sao, dù có được giáo dục và hiểu biết nhiều bao nhiêu chăng nữa. Nó sẽ luôn luôn còn tầm thường, dù làm bất kỳ sự việc gì nó muốn; nó có thể đi tới mặt trăng và xa hơn hoặc đi xuống vào những vùng sâu nhất của quả đất; nó có thể phát minh, đặt vào cùng nhau những máy móc phức tạp nhất, máy tính sẽ phát minh những máy tính; nó có thể tự phá hủy và tự tái tạo nhưng dù làm bất kỳ sự việc nào nó muốn, nó sẽ luôn luôn còn tầm thường. Vì nó chỉ có thể vận hành trong thời gian và không gian; những triết lý của nó bị giới hạn bởi tình trạng bị điều kiện riêng của nó; lý thuyết của nó, suy đoán của nó, đều quay tròn trong sự xảo quyết riêng của nó. Nó không thể tẩu thoát khỏi chính nó, dù nó làm sự việc gì nó muốn. Thần thánh của nó, những đấng cứu rỗi của nó, các ông thầy và nhà lãnh đạo của nó cũng nhỏ nhoi và tầm thường như chính nó. Nếu nó ngu ngốc, nó cố gắng để trở nên thông minh và thông minh của nó được đo lường dựa vào sự thành công. Nó luôn luôn đang theo đuổi hoặc đang bị rượt bắt. Cái bóng của nó là sự đau khổ riêng tư của nó. Dù nó làm gì chăng nữa, nó sẽ luôn luôn còn tầm thường.

Hành động của nó là không hành động vì đang theo đuổi chính nó; đối mới của nó là hành động mà luôn luôn cần đối mới thêm nữa. Nó được gói trọn trong hành động và không hành động riêng của nó. Nó không bao giờ ngủ, và những giấc mộng của nó lại là sự đánh thức dấy của tư tưởng. Dù rằng nó thật là năng động, dù rằng nó thật là cao quý hay thấp hèn, nó vẫn tầm thường. Không có sự chấm dứt cho cái tầm thường của nó. Nó không thể nào chạy thoát khỏi chính nó; đạo đức của nó là hèn hạ và luân lý của nó cũng hèn hạ. Chỉ có một sự việc duy nhất nó có thể làm được – là hoàn toàn và tuyệt đối im lặng. Im lặng này không phải là ngủ hoặc lười biếng. Bộ não thật nhạy cảm và để giữ được nhạy cảm, mà không có những đáp trả tự bảo vệ quen thuộc của nó, mà không có những phán đoán thông thường của nó, chê trách và ủng hộ, điều duy nhất nó có thể làm là tuyệt đối im lặng, có nghĩa là giữ trong trạng thái phủ nhận, phủ nhận hoàn toàn chính nó và những hoạt động của nó. Trong phủ nhận này, nó

không còn tầm thường nữa; sau đó nó sẽ không còn thu lượm để đạt được, để hoàn thành, để trở nên. Sau đó nó ở cái chỗ nó là cái gì, máy móc, phát minh, tự bảo vệ, tính toán. Một bộ máy hoàn hảo không bao giờ tầm thường và khi nó vận hành tại mức độ đó nó là một vật kỳ diệu. Giống như mọi máy móc, nó cạn kiệt và chết. Nó trở nên tầm thường khi nó tiến hành thẩm tra cái không biết được, cái mà không đo lường được. Chức năng của bộ não, nằm trong cái đã được biết và nó không thể nào vận hành trong cái không biết được. Những tạo tác của nó nằm trong lĩnh vực của cái đã được biết nhưng nó không nắm bắt được sự sáng tạo của cái không biết được, dù khi vẽ hoặc viết ra từ ngữ; vẻ đẹp của nó bộ não không bao giờ có thể biết được. Chỉ khi nào bộ não tuyệt đối im lặng, tĩnh và không có một từ ngữ và vẫn vậy không một cử chỉ, không một chuyển động, có cái bao la đó.

21.

Ánh sáng chiều tối ở trên sông và xe cộ băng qua cầu chạy rất nhanh và hung tợn. Vĩa hè đông nghẹt người đang quay trở về nhà sau một ngày làm việc trong văn phòng. Con sông đang lấp lánh; sóng gợn lăn tăn, những gợn sóng nhỏ đuổi bắt nhau, thật vui vẻ. Gần như bạn có thể nghe rõ chúng nếu không có quá nhiều tiếng gầm rú của xe cộ. Xa hơn nữa phía dưới dòng sông ánh sáng trên mặt nước đang thay đổi, đang trở nên sẫm hơn và chẳng mấy chốc nữa sẽ tối đen. Mặt trăng ở phía bên kia của cái tháp khổng lồ, trông như thể nổi ra khỏi nền trời, thật giả tạo; mặt trăng không có thật nhưng cái tháp bằng thép cao kia là thật sự; có nhiều người trên tháp; nhà hàng cao trên đó đã thắp sáng lên bạn có thể trông thấy những đám đông người đang đi vào. Và khi đêm tối dày đặc thêm, những chùm sáng của những ngọn đèn quay vòng phủ lấp ánh trăng. Mọi thứ dường như thật xa xôi ngoại trừ cái tháp sừng sững. Chúng ta hiểu biết về bản thân quá ít ỏi. Chúng ta có vẻ hiểu biết nhiều về những sự việc khác, khoảng cách đến mặt trăng, bầu khí quyển của sao Vê nữ, phương cách lắp đặt những bộ não điện tử phức tạp và kỳ dị nhất, phá vỡ nguyên tử và những phân tử vật chất nhỏ nhất. Nhưng chúng ta hiểu biết về bản thân quá ít. Du hành đến mặt trăng hứng thú nhiều hơn là thám hiểm vào sâu trong bản thân chúng ta; có lẽ con người lười biếng hoặc bị kinh hãi, hoặc là nó không có lợi lộc gì cả, theo quan niệm về tiền bạc hoặc thành công, để tìm hiểu bản thân chúng ta. Nó là chuyến hành trình còn dài hơn đi đến mặt trăng nhiều; không thể sử dụng bất kỳ máy móc nào để thực hiện chuyến đi này và cũng không ai có thể giúp đỡ, không một quyển sách nào, không một học thuyết nào, không lời hướng dẫn nào có thể giúp được. Bạn phải tự mình làm nó. Bạn phải có nhiều năng lượng hơn việc phát minh và lắp đặt vào nhau những bộ phận của một cái máy to lớn. Bạn không thể có được năng lượng này qua các loại thuốc men, qua mọi loại ảnh hưởng của sự liên hệ, cũng không nhờ vào chế ngự, phủ nhận. Không thần thánh, lễ nghi, niềm tin, cầu nguyện có thể chuyển nó đến bạn. Trái lại, trong cái hành động đẹp bỏ tất cả việc này, trong khi đang ý thức về mức quan trọng của chúng, năng lượng đó đến để xuyên thủng ý thức và vượt ra ngoài nó.

Bạn không thể mua cái năng lượng đó qua sự tích lũy hiểu biết về bản thân. Mỗi hình thái tích lũy và quyển luyện vào nó, làm giảm bớt và làm hư hỏng năng lượng đó. Hiểu biết về bản thân ngăn trở, đè nặng và ràng buộc bạn; không còn sự tự do để di chuyển, và bạn hành động cùng chuyển động trong những giới hạn của hiểu biết đó. Đang học hỏi về bản thân bạn không bao giờ giống như là tích lũy hiểu biết về bản thân. Đang học hỏi là hiện tại năng động và hiểu biết là quá khứ; nếu bạn đang học hỏi với mục đích để tích lũy, nó ngừng đang học hỏi; hiểu biết là cố định, nhiều điều có thể thêm vào cho nó hoặc lấy đi khỏi nó, nhưng đang học hỏi là năng động, không có gì có thể thêm vào hoặc lấy đi khỏi nó vì không có sự tích lũy vào bất kỳ thời điểm nào. Đang hiểu rõ, đang học hỏi về bản thân không có khởi đầu và kết thúc, trái lại hiểu biết có. Hiểu biết có giới hạn và hiểu rõ, học hỏi không giới hạn.

Bạn là kết quả được tích lũy của nhiều ngàn thế kỷ của con người, những hy vọng và những ham muốn của anh ta, những tội lỗi và những ưu tư của anh ta, những niềm tin và những thần thánh của anh ta, sự thành công và nỗi thất vọng của anh ta; bạn là tất cả việc đó và nhiều sự việc được thêm vào nó trong những lần mới đây. Đang học hỏi về tất cả việc này, sâu thẳm bên trong và trên bề mặt, không chỉ là những lời trình bày trí thức hay từ ngữ của những sự việc rõ ràng, những kết luận. Đang học hỏi là đang trải nghiệm những sự kiện này, cảm xúc và trực tiếp; để bước vào sự tiếp xúc với chúng không phải bằng lý thuyết, từ ngữ, nhưng thật sự, giống như một người đói.

Đang học hỏi không xảy ra nếu có một người học hỏi; người học hỏi là những tích lũy, quá khứ, hiểu biết. Có một sự phân chia giữa người học hỏi và sự việc anh ta đang học hỏi và vì thế có sự xung đột giữa chúng. Sự xung đột này phá hủy, làm giảm bớt năng lượng để học hỏi, để theo đuổi đến tận cùng sự giả tạo toàn bộ của ý thức. Chọn lựa là xung đột và chọn lựa ngăn cản đang thấy; chỉ trích, phán đoán cũng ngăn cản đang thấy. Khi sự thật này được thấy, được hiểu biết, không phải bằng lời nói, lý thuyết nhưng được trông thấy thực sự như một sự kiện, ngay lúc đó đang học hỏi là một động thái từ khoảnh khắc này sang khoảnh khắc khác. Và không có sự chấm dứt đối với đang học hỏi; đang học hỏi là tất cả sự quan trọng, không phải những thất bại, những thành công và những lỗi lầm. Chỉ có đang thấy và không có người thấy và vật được thấy. Ý thức bị giới hạn; bản chất duy nhất của nó là kèm hãm; nó vận hành trong cái khung của sự tồn tại riêng của nó, là trải nghiệm, hiểu biết, ký ức. Đang học hỏi về tình trạng bị điều kiện này phá vỡ cái khung; sau đó tư tưởng và cảm giác có chức năng bị giới hạn của chúng; vì vậy chúng không thể can thiệp vào những đề mục rộng rãi hơn và sâu sắc hơn của cuộc đời. Khi cái tôi kết thúc, cùng với mọi mưu mô bí mật và công khai của nó, sự thúc giục và đòi hỏi khát khao của nó, niềm vui và đau khổ của nó, đó là bắt đầu một chuyển động của sự sống mà vượt ngoài thời gian và nô lệ vào nó.

22.

Có một cây cầu nhỏ xíu vắt ngang dòng sông và chỉ được dùng cho con người; ở đó khá yên lặng. Con sông đầy ánh sáng và một cái xà lan lớn đang đi tới, chất đầy cát mang từ những bãi biển; cát thật mịn màng và sạch sẽ. Có một gò cát trong công viên, được để ở đó với mục đích cho trẻ em nô đùa. Trẻ em thật đông và chúng đang làm những đường hầm sâu, một lâu đài lớn và một cái hào vây quanh nó; chúng đang tận hưởng nhiều vui sướng. Hôm nay là một ngày dễ chịu, khá mát mẻ, mặt trời không quá nắng gắt và có ẩm ướt trong không khí; thêm nhiều cây cối đang chuyển màu nâu và vàng và có mùi của mùa thu. Cây cối đang sẵn sàng cho mùa đông; nhiều cành đã trơ trụi, đen kịt tương phản với bầu trời lạt; mỗi cây đều có sự kết hợp màu sắc hài hòa riêng của nó, trong độ mạnh khác nhau, từ màu nâu óng đến màu vàng lạt. Thậm chí khi chết chúng cũng đẹp. Một buổi chiều dễ chịu đầy ánh sáng và thanh bình, bất kể tiếng ồn của xe cộ.

Có một ít bông hoa trên hàng hiên, và sáng nay, những bông hoa màu vàng rực rỡ và háo hức hơn bao giờ; dưới ánh sáng ban mai sớm chúng có vẻ tỉnh táo và có nhiều màu sắc hơn, cường độ mạnh hơn những bông hoa gần bên của chúng. Hướng đông đang bắt đầu sáng hơn và có cái khác lạ trong phòng; nó đã ở đó được vài tiếng đồng hồ. Khi thức giấc vào nửa đêm, nó ở đó, một cái gì đó hoàn toàn khách quan mà không có tư tưởng và sự tưởng tượng nào có thể tạo ra được. Lại nữa khi thức giấc thân thể thật yên lặng, không có một chuyển động và bộ não cũng ở trạng thái đó. Bộ não không phải ngưng hoạt động nhưng rất tỉnh táo, quan sát mà không diển dịch. Nó là sức mạnh của sự tinh khiết xa lạ không đến gần được, cùng với một năng lượng gây kinh ngạc. Nó ở đó, luôn luôn mới mẻ, luôn luôn sắc sảo. Nó không chỉ ở phía bên ngoài đó, trong căn phòng, trên hàng hiên, nó còn ở cả bên trong lẫn bên ngoài thân thể và không có sự phân chia. Nó là một cái gì đó mà chứa đựng toàn bộ cái trí và quả tim và cái trí và quả tim ngừng khẳng định.

Không có đạo đức, chỉ có tánh khiêm tốn; khi nó hiện diện, có mọi đạo đức. Luân lý của xã hội không phải là đạo đức; nó chỉ là một điều chỉnh đến một mô hình và mô hình đó biến cải hoặc thay đổi tùy theo thời gian và xu hướng chung. Nó được làm cho kính trọng bởi xã hội và tôn giáo có tổ chức, nhưng nó không phải là đạo đức. Luân lý khi được công nhận bởi giáo phái, xã hội, không phải là đạo đức; luân lý được xếp đặt vào chung với nhau, nó tuân theo luật lệ; nó có thể được dạy dỗ và luyện tập; nó có thể được tạo ra qua thưởng và trừng phạt, qua cưỡng bách. Ảnh hưởng tạo khuôn cho luân lý và tuyên truyền cũng vậy. Trong cấu trúc xã hội có những mực độ khác nhau của luân lý, của những sắc thái khác nhau. Nhưng nó không là đạo đức. Đạo đức không thuộc về thời gian và ảnh hưởng; nó không thể được tu dưỡng; nó không phải là kết quả của kiểm soát và kỷ luật; nó không thể là một kết quả vì nó không có nguyên nhân. Nó không thể được làm cho kính trọng. Đạo đức không thể được phân chia giống như lòng tốt, lòng bác ái, tình anh em và vân vân. Nó không phải là sản phẩm của một điều kiện sống, của giàu có hay nghèo đói trong xã hội và cũng không phải của một tu viện hay của bất kỳ tín điều nào. Nó không được sinh ra từ một bộ não ma mẫn; nó không phải là kết quả của

tư tưởng và cảm xúc; nó cũng không phải là một nổi loạn chống lại luân lý xã hội, với những điều đáng kính của nó; một nổi loạn là một phản ứng và một phản ứng là một tiếp tục được bổ sung của cái gì đã là.

Khiêm tốn không thể được tu dưỡng; khi nó được tu dưỡng, nó chỉ là niềm kiêu hãnh đang mặc chiếc áo của khiêm tốn mà đã được kính trọng. Kiêu hãnh không bao giờ trở thành khiêm tốn, giống như tình yêu không thể trở thành thù hận. Bao lực không thể trở thành không bao lực; bao lực phải chấm dứt. Khiêm tốn không phải là một lý tưởng để được theo đuổi; những lý tưởng không có thực tại; chỉ cái gì là có thực tại. Khiêm tốn không phải là đối nghịch của kiêu hãnh; nó không có đối nghịch. Tất cả những đối nghịch có liên hệ qua lại và khiêm tốn không liên hệ với kiêu hãnh. Kiêu hãnh phải chấm dứt, không phải bởi bất kỳ quyết định hay kỷ luật hay vì lợi lộc nào đó; nó chỉ ngừng trong ngọn lửa của chú ý, không phải trong mâu thuẫn và mất trật tự của tập trung. Hiểu rõ kiêu hãnh, bên trong và bên ngoài, trong nhiều hình thái của nó, là kết thúc nó. Hiểu rõ nó là luôn luôn chú ý đến mọi động thái của kiêu hãnh; trong chú ý không có chọn lựa. Chỉ có chú ý trong hiện tại năng động; nó không thể được dạy dỗ; nếu nó như vậy, lúc đó nó trở thành một quyền năng ma mãnh khác của bộ não và khiêm tốn không phải là sản phẩm của nó. Có chú ý khi bộ não hoàn toàn tĩnh, sinh động và nhạy bén, nhưng tĩnh. Không có trung tâm từ đó sinh ra chú ý trái lại tập trung có một trung tâm, cùng với những ngăn ngừa của nó. Chú ý, ngay lập tức và hoàn toàn về toàn bộ ý nghĩa của kiêu hãnh, kết thúc kiêu hãnh. “Trạng thái” đã tỉnh thức này là khiêm tốn. Chú ý là đạo đức, vì trong nó nở hoa lòng tốt và nhân từ. Nếu không có khiêm tốn không có đạo đức.

23.

Thời tiết nóng nực và khá ngột ngạt, ngay cả trong các ngôi vườn; thời tiết đã quá nóng nực trong một thời gian dài là điều bất thường. Một cơn mưa lớn và thời tiết mát mẻ sẽ dễ chịu nhiều. Trong những ngôi vườn họ đang tưới nước bãi cỏ và bất kể sức nóng và thiếu mưa bãi cỏ sáng rực và lấp lánh và những bông hoa thật tuyệt vời; có vài cây đang nở hoa, trái mùa, vì mùa đông sẽ ở đây mau thôi. Những con chim bồ câu ở khắp mọi nơi, nhút nhát lẫn tránh đám trẻ và vài em đang vui vẻ đuổi bắt chúng và những con chim bồ câu biết việc đó. Mặt trời đỏ chói trong một bầu trời nặng nề và ảm đạm; không có màu sắc gì cả ngoại trừ trong những bông hoa và trong bãi cỏ. Con sông mờ đục và chảy lờ đờ.

Thiền định vào giờ đó là tự do và nó giống như đang đi vào một thế giới không biết được của vẻ đẹp và tĩnh lặng; nó là một thế giới không có hình ảnh, biểu tượng hay từ ngữ, không có những đợt sóng của ký ức. Tình yêu là chết của mỗi một giây phút và mỗi một chết là đang làm mới mẻ tình yêu. Nó không là quyến luyến, nó không có gốc rễ; nó nở hoa mà không cần nguyên nhân và nó là một ngọn lửa đốt cháy những giới hạn, những hàng rào được xây dựng cẩn thận của ý thức. Nó là vẻ đẹp vượt ngoài tư tưởng và cảm giác; nó không được xếp đặt vào với nhau trên tranh vẽ, trong từ ngữ hoặc khắc chạm trên đá. Thiền định là hân hoan và cùng nó có một phước lành.

Thật rất kỳ lạ khi mỗi người đều khao khát quyền lực, quyền lực của tiền bạc, chức vụ, khả năng, hiểu biết. Trong khi đang giành giật quyền lực, có xung đột, vô trật tự và đau khổ. Kẻ ẩn dật và nhà chính trị, người nội trợ và nhà khoa học đang tìm kiếm nó. Họ sẽ giết chóc và hủy diệt lẫn nhau để giành giật nó. Người khổ hạnh qua tự từ bỏ, kiểm soát, đè nén giành được quyền lực đó; nhà chính trị nhờ vào lời nói, khả năng, sự khôn khéo của ông ta nhận được quyền lực đó, sự chi phối của người vợ vào người chồng và của ông ta vào bà ấy cảm thấy được cái quyền lực này; vị giáo sĩ mà đã chấp thuận và đảm nhận trách nhiệm của chúa của ông ta, biết cái quyền lực này. Mọi người tìm kiếm cái quyền lực này hoặc muốn hợp nhất với thần thánh hay quyền lực vật chất. Quyền lực nuôi dưỡng uy quyền và với nó xuất hiện xung đột, vô trật tự và đau khổ. Uy quyền làm hư hỏng người có nó và những người gần nó hay đang tìm kiếm nó. Quyền lực của vị giáo sĩ và người nội trợ, của vị lãnh đạo và người tổ chức có khả năng, của vị thánh và nhà chính trị địa phương là tội lỗi; quyền lực càng lớn bao nhiêu thì tội lỗi càng nhiều bấy nhiêu. Nó là một căn bệnh mà mọi người đều bị nhiễm và áp ủ và tôn sùng. Nhưng với nó luôn luôn xuất hiện xung đột, vô trật tự và đau khổ vô tận. Nhưng không một ai khước từ nó, lơ là nó.

Cùng với nó tham vọng và thành công và nhấn tâm đã được biến thành kính trọng và vì thế

được chấp nhận tiếp tục. Mọi xã hội, đền chùa và nhà thờ dâng tặng nó cái phước lành và vì vậy tình yêu bị xuyên tạc và hủy diệt. Và đồ kỳ được tôn sùng và ganh đua là luân lý. Nhưng với nó có sợ hãi, chiến tranh và đau khổ, tuy nhiên không một người nào lơ là nó. Khước từ quyền lực, trong mọi hình thái, là bắt đầu của đạo đức; đạo đức là trong sáng rõ ràng; nó quét sạch xung đột và đau khổ. Cái năng lượng gây hư hỏng này, với những hoạt động xảo quyệt vô tận của nó, luôn luôn mang lại bất ổn, bất hòa và bất hạnh không tránh khỏi của nó; không có kết thúc đối với nó; dù nó được đổi mới và rào chắn bao nhiêu chăng nữa, bởi luật pháp hay bởi tập tục về luân lý; nó sẽ tìm được lối ra, lén lút và không cần mời mọc. Vì nó ở đó, được che dấu trong những ngõ ngách bí mật của những tư tưởng và ham muốn của con người. Chính những sự việc này phải được xem xét và hiểu biết nếu muốn không còn xung đột, mất trật tự và đau khổ. Mỗi một người phải làm việc này, không phải qua người khác, không qua bất kỳ hệ thống của tưởng thưởng và trừng phạt. Mỗi một người phải nhận thức được kết cấu của bản chất giả tạo riêng rẽ của anh ta. Thấy được cái gì là, là kết thúc cái gì là.

Với sự chấm dứt hoàn toàn cái quyền lực này, cùng với vô trật tự, xung đột và đau khổ của nó, mỗi một người đối mặt với cái gì anh ta là, một gánh nặng của những ký ức và tình trạng cô độc đang đào sâu thêm. Ham muốn để có quyền lực và thành công là một tẩu thoát khỏi tình trạng cô độc này và những tro bụi mà là ký ức. Muốn vượt khỏi nó, người ta phải thấy chúng, đối mặt chúng, không phải lẩn tránh nó theo nhiều cách, bằng chê trách hoặc qua sợ hãi cái gì là. Sợ hãi chỉ phát sinh trong ngay cái hành động chạy trốn khỏi sự kiện; cái gì là. Mỗi người phải tuyệt đối và hoàn toàn, tự nguyện và dễ dàng dẹp bỏ quyền lực và thành công và ngay lúc đó trong khi đang đối mặt, đang thấy, đang nhận thức một cách thụ động, không có chọn lựa, những tro bụi và cô độc có một ý nghĩa hoàn toàn khác hẳn. Sống cùng một cái gì đó là yêu thương nó, không phải quyến luyến. Sống cùng những tro bụi của cô độc phải có một năng lượng lớn lao và cái năng lượng này xuất hiện khi không còn sợ hãi.

Khi bạn đã hiểu biết căn kẽ tình trạng cô độc này, giống như bạn đã đi qua một cái cửa ra vào thực sự, sau đó bạn sẽ nhận ra rằng bạn và trạng thái cô độc này là một, bạn không còn là người quan sát đang ngắm nhìn cái trạng thái mà không có từ ngữ diễn đạt. Bạn là cái đó. Và bạn không thể nào chạy thoát khỏi nó như bạn đã làm trước kia theo nhiều phương cách tinh tế. Bạn là trạng thái cô độc đó; không có cách nào lẩn tránh nó và không có cái gì có thể bọc nó lại hoặc lấp kín nó. Sau đó chỉ có bạn đang sống cùng nó; nó là bộ phận của bạn, nó là trọn vẹn của bạn. Không có nỗi thất vọng hay hy vọng nào xóa tan được nó và cũng không có bị quan yểm thế hoặc xảo quyệt nào của ý thức tẩy đi được. Bạn là trạng thái cô độc đó, những tro bụi mà lúc trước đã từng là ngọn lửa. Đây là cô độc hoàn toàn, không thể sửa đổi, vượt ngoài mọi hành động. Bộ não không còn sáng chế những phương pháp và phương tiện tẩu thoát; nó là cái tạo ra trạng thái cô độc này, qua những hoạt động liên tục của tự tách rời, của phòng vệ và thái độ hận thù. Khi nó nhận thức về việc này, thụ động, không có chọn lựa, ngay lúc đó nó tự nguyện chết, tự nguyện tĩnh lặng.

Ra khỏi trạng thái cô độc này, ra khỏi những tro bụi này, một chuyển động mới được sinh ra. Nó là chuyển động của cô đơn. Nó là trạng thái khi tất cả ảnh hưởng, tất cả cưỡng bách, tất cả hình thái tìm kiếm và thành tựu đã tự nhiên và hoàn toàn ngừng hẳn. Nó là chết của cái đã được biết. Sau đó chỉ còn chuyển hành trình vô tận vào cái không biết được. Và có quyền năng mà sự tinh khiết của nó là sáng tạo.

24.*

Có một bãi cỏ được chăm sóc đẹp đẽ, không quá rộng và nó có màu xanh kinh ngạc; nó ở đằng sau hàng rào lưới mắt cáo bằng sắt, được tưới nước cẩn thận, chăm sóc tốt, được san đều và sinh động lạ thường, lấp lánh trong vẻ đẹp của nó. Nó chắc chắn đã trên nhiều trăm năm; thậm chí không có cả một cái ghế trên nó, tách riêng ra và được bảo vệ bởi một hàng rào kín và cao. Ở cuối bãi cỏ, là một bụi hoa hồng duy nhất; với một bông hoa hồng đỏ đơn chiếc đang nở rộ. Nó là một điều kỳ diệu, bãi cỏ mềm mại và bụi hoa hồng cô đơn; chúng ở đó tách rời khỏi toàn bộ thế giới của ồn ào, hỗn độn và đau thương; mặc dù con người đã đặt chúng ở đó, chúng là những vật đẹp đẽ nhất, quá đẹp khi so sánh với những viện bảo tàng, những tháp cao và đường nét của những cây cầu duyên dáng. Chúng trông tráng lệ trong sự cách biệt tuyệt vời của chúng. Chúng là cái gì mà chúng là, cỏ và hoa và không còn gì thêm nữa. Có một vẻ đẹp và yên lặng đặc biệt quanh chúng và sự cao quý của tinh khiết. Buổi chiều thật nóng nực, không có

một cơn gió thoảng và mùi khói xe cộ ở trong không khí nhưng ở đó có mùi riêng của nó và người ta hầu như có thể ngửi được hương thơm của đóa hồng cô đơn. * *Ông thực hiện buổi nói chuyện cuối cùng ở Paris vào ngày này.* Khi thức dậy thật sớm, trăng tròn chuyển dần vào trong phòng, chất lượng của bộ não quá khác biệt. Nó không ngủ cũng không nặng nề do giấc ngủ; nó hoàn toàn tỉnh táo, đang quan sát; nó không quan sát chính nó nhưng một cái gì đó ở ngoài nó. Nó tỉnh táo, ý thức về chính nó như một bộ phận của toàn chuyển động của cái trí. Bộ não vận hành trong chấp vá; nó vận hành trong từng phần, trong phân chia. Nó thích ứng cho một mục đích riêng biệt. Nó không bao giờ là tổng thể; nó cố gắng chụp bắt cái tổng thể, hiểu rõ nó nhưng nó không thể thực hiện được. Do bởi bản chất khởi thủy của nó, tư tưởng luôn luôn không trọn vẹn, cảm thấy cũng vậy; tư tưởng, đáp trả của ký ức, chỉ có thể vận hành trong những sự việc đã được biết hoặc diễn dịch từ cái gì nó đã được biết, hiểu biết. Bộ não là sản phẩm của một mục đích riêng biệt; nó không thể vượt ra khỏi chính nó. Nó phân chia và dành cho một mục đích – nhà khoa học, họa sĩ, giáo sĩ, luật sư, kỹ thuật gia, nông dân. Trong khi đang vận hành, nó chiếu rọi giai cấp riêng của nó, những đặc quyền, quyền hành, danh giá. Chức năng và uy thế đi cùng với nhau vì bộ não là một cơ quan tự bảo vệ. Từ sự đòi hỏi cho giai cấp của nó bắt đầu những yếu tố mâu thuẫn và phản kháng trong xã hội. Cái cá biệt không thể thấy được cái tổng thể.

25.

Thiền định là tinh hoa của hiểu rõ. Hiểu rõ không nằm trong những biên giới của thời gian, thời gian không bao giờ mang lại hiểu rõ. Hiểu rõ không phải là một tiến trình từ từ để được thấu lượm từng chút ít, với sự lưu tâm và kiên nhẫn. Hiểu rõ là ngay lúc này hoặc không bao giờ; nó là một lóe sáng hủy diệt, không phải là một sự kiện kèm chế; do tánh tàn phá này mà con người sợ hãi nó và vì thế con người lẩn tránh nó, vô tình hay cố ý. Hiểu rõ có lẽ thay đổi hướng đi của cuộc đời một người, phương cách của tư tưởng và hành động; nó có thể dễ chịu hay không nhưng hiểu rõ là mối nguy hiểm cho tất cả mọi liên hệ. Nhưng nếu không có hiểu rõ, đau khổ sẽ tiếp tục. Đau khổ chỉ chấm dứt qua việc hiểu rõ về chính mình, tỉnh thức về mọi tư tưởng và cảm giác, mọi chuyển động của ý thức và sự việc được che dấu. Thiền định là hiểu rõ về ý thức, che dấu hoặc bộc lộ, và hiểu rõ về chuyển động nằm ngoài tất cả tư tưởng và cảm giác.

Một chuyên gia không thể trực nhận cái tổng thể, thiên đàng của anh ta là cái gì mà anh ta đặt mục đích vào nó nhưng thiên đàng của anh ta là một công việc tầm thường của bộ não, thiên đàng của tôn giáo hay của một kỹ thuật gia. Khả năng, tài năng, rõ ràng là nguy hại vì nó làm mạnh mẽ thêm cái tôi; nó chia chẻ và vì thế nuôi dưỡng xung đột. Khả năng chỉ có ý nghĩa trong trực nhận tổng thể của sự sống mà ở trong lĩnh vực của cái trí và không phải của bộ não. Khả năng và vận hành của nó ở trong những ranh giới của bộ não và vì thế hóa thành nhãn tâm, dừng dừng đến toàn tiến trình của sự sống. Khả năng nuôi dưỡng sự kiêu hãnh, tánh đố kỵ và thành tựu của nó trở nên quá quan trọng và vì thế nó tạo ra vô trật tự, thù địch và đau khổ; nó chỉ có ý nghĩa khi tỉnh thức hoàn toàn về sự sống. Sự sống không chỉ có mặt tại một mức độ phân chia, lương thực, dục tình, thịnh vượng, tham vọng; sự sống không phân chia; khi nó được tạo ra để là một sự việc gì, nó hoàn toàn trở thành một vấn đề của thất vọng và đau khổ vô tận. Bộ não vận hành trong một mục đích riêng của cái đã phân chia, trong những hoạt động đang tự tách rời và trong lãnh vực giới hạn của thời gian. Nó không có khả năng thấy được cái tổng thể của sự sống, bộ não là một phần, dù nó có được giáo dục thật nhiều; nó không là cái trọn vẹn, tổng thể của sự vật. Chỉ cái trí mới thấy được cái tổng thể và trong lãnh địa của cái trí là bộ não; bộ não không thể chứa được cái trí, dù nó đã cố gắng hết sức.

Muốn thấy tổng thể, bộ não phải ở trong trạng thái phủ nhận. Phủ nhận không phải là trái nghịch của tích cực; tất cả những trái nghịch đều liên quan trong sự pha trộn lẫn nhau. Phủ nhận không có trái nghịch. Bộ não phải ở trong trạng thái phủ nhận để có được thấy tổng thể; nó không được ngăn cản, bằng những đánh giá và những biện giải. Nó phải đứng yên, không phải được làm đứng yên bởi sự bắt buộc của bất kỳ loại nào, vì lúc đó nó là bộ não chết, chỉ thuần túy mô phỏng và uốn theo khuôn mẫu. Khi nó ở trong trạng thái phủ nhận, nó là sự bất động không chọn lựa. Chỉ lúc đó mới có thấy tổng thể. Trong thấy tổng thể này mà là chất

lượng đúng của cái trí, không có người thấy, người quan sát, người trải nghiệm, chỉ có thấy. Cái trí lúc đó hoàn toàn tỉnh thức. Trong trạng thái hoàn toàn tỉnh thức này, không có người quan sát và vật bị quan sát. Chỉ có ánh sáng, sự rõ ràng. Mâu thuẫn và xung đột giữa người suy nghĩ và tư tưởng kết thúc.

27.*

Đang đi bộ dọc vỉa hè nhìn xuống một nhà thờ lớn nhất và xuống những bậc thềm nổi tiếng dẫn đến một vòi nước và nhiều bông hoa đã hái có thật nhiều màu sắc, băng qua một quảng trường đông đúc; chúng tôi đi dọc một con đường một chiều chật hẹp [qua Margutta], yên tĩnh, không có quá nhiều xe cộ; kia kìa dưới ngọn đèn đường mờ, với vài cửa hàng không hợp thời trang, bỗng nhiên và không được chờ đợi, cái khác lạ đó đến kèm theo hòa dịu mãnh liệt và vẻ đẹp đến độ bộ não và thân thể người ta trở nên bất động. Vào những ngày trước, sự hiện diện bao la của nó không được cảm thấy nhiều lắm; nó ở đó mơ hồ, xa xa, một tiếng thì thầm nhưng đó kia cái vô hạn đang lộ rõ, tinh tường và kiên trì chờ đợi. Tư tưởng và lời nói không còn và có rõ ràng cùng niềm hân hoan kỳ lạ. Nó theo xuống con đường dài chật chội cho đến lúc tiếng gầm thét của xe cộ và vỉa hè đông nghẹt nuốt chửng tất cả chúng tôi. Nó là một phước lành vượt ngoài mọi hình ảnh và tư tưởng.

* Ông bây giờ ở Rome. Ông đã đi máy bay đến đó ngày 25.

28.

Thỉnh thoảng và vào những khoảnh khắc bất ngờ, cái khác lạ đã đến, đột ngột và không chờ đợi và trôi đi, không mời mọc và không đòi hỏi. Tất cả nhu cầu và đòi hỏi phải chấm dứt cho nó hiện hữu.

Thiền định trong những tiếng đồng hồ tĩnh lặng của buổi sáng sớm, khi không có xe cộ di chuyển, là bộc lộ của vẻ đẹp. Nó không là tư tưởng tìm hiểu bằng khả năng giới hạn của nó và cũng không là sự nhạy bén của cảm thấy; nó không là bất kỳ một sự việc nào ở trong hoặc ở ngoài đang diễn tả chính nó; nó không phải là chuyển động của thời gian, vì bộ não đã tĩnh lặng. Nó là phủ nhận toàn bộ mọi sự việc đã được biết, không là một phản ứng nhưng là một phủ nhận không có nguyên nhân; nó là một chuyển động trong tự do hoàn toàn, một chuyển động không có phương hướng và kích thích; trong chuyển động đó có năng lượng vô hạn mà bản thể của nó là tĩnh lặng. Hành động của nó là không hành động hoàn toàn và bản thể của không hành động là tự do. Có phước lành lớn lao, một niềm ngây ngất vô cùng mà hủy diệt mọi mây mảy của tư tưởng.

30.

Mặt trời đang lặn trong những đám mây lớn đầy màu sắc phía sau những ngọn đồi Roman; chúng sáng rực, tung tóe qua bầu trời và toàn quả đất được biến thành trắng lợt, ngay cả những cột điện thoại và những dãy nhà cao ốc vô tận. Chẳng mấy chốc nữa sẽ tối và xe hơi đang chạy nhanh *. Những ngọn đồi nhạt dần và vùng quê trở nên bằng phẳng. Nhìn có tư tưởng và nhìn không có tư tưởng là hai sự việc hoàn toàn khác biệt. Nhìn vào những cái cây kia bên lề đường và những khu nhà dọc theo những cánh đồng khô với tư tưởng, làm cho bộ não trói chặt vào giới hạn riêng thuộc thời gian, kinh nghiệm, ký ức của nó; bộ máy của tư tưởng đang làm việc không ngừng nghỉ, liên tục, không mới mẻ, bộ não

* Trên đường đến Circeo, gần biển, giữa Rome và Naples.

bị làm cho cùn lụt, mất nhạy cảm, không có khả năng hồi phục. Muôn đời nó đang đáp trả những thách thức và đáp trả của nó không đầy đủ cũng như là không mới mẻ. Nhìn có tư tưởng giữ bộ não trong khe rãnh của thói quen, sự việc được công nhận; nó trở nên mệt mỏi và lờ đờ; nó sống trong những giới hạn chật hẹp của sự lập thành riêng tư. Nó không bao giờ tự do. Tự do này xảy ra khi tư tưởng không nhìn; nhìn không có tư tưởng không có nghĩa là một quan sát không hồn, lơ đãng vì xao lãng. Khi tư tưởng không nhìn lúc đó chỉ có quan sát, không còn tiến trình máy móc của công nhận và so sánh, bênh vực và chỉ trích; nhìn này không làm lao lực bộ não vì tất cả tiến trình máy móc của thời gian đã chấm dứt. Nhờ sự nghỉ ngơi hoàn toàn bộ não được lọc mới mẻ lại, để đáp trả không còn phản ứng, để sống không còn bằng hoại, để chết không còn bị hành hạ bởi những vấn đề. Nhìn không có tư tưởng là nhìn không còn sự ngăn trở của thời gian, hiểu biết và xung đột. Tự do để nhìn này không là một phản ứng; tất cả những phản ứng đều có những nguyên nhân; nhìn không phản ứng không phải là dừng dưng, xa cách,

một sự rút lui lạnh lùng. Thấy mà không có hệ thống máy móc của tư tưởng là thấy tổng thể, không có cá biệt và phân chia, mà không có nghĩa rằng đồng dạng và không riêng biệt. Cái cây không trở thành một ngôi nhà hoặc một ngôi nhà không trở thành cái cây. Thấy không có tư tưởng không dẫn dắt bộ não vào trạng thái hôn trầm, mê muội; trái lại, nó hoàn toàn tỉnh thức, chú ý, không có xung đột và đau khổ. Chú ý không có những giới hạn của thời gian là tinh túy của thiền định.

3-10.

Những đám mây thật hoành tráng; đường chân trời bị chúng phủ lấp, ngoại trừ phía tây nơi bầu trời vẫn quang đãng. Vài đám mây đen kịt, ảm đạm bởi sấm sét và mưa; những đám khác trắng tinh khiết, đầy ánh sáng và rực rỡ. Chúng có mọi hình dạng và kích cỡ, mỏng manh, đe dọa, cuộn cuộn; chúng chồng chất lên nhau, với vẻ đẹp và quyền năng vô hạn. Chúng có vẻ bất động nhưng lại chuyển động dữ dội bên trong và không có gì chặn đứng được sức tàn phá vô song của chúng. Một cơn gió nhẹ đang thổi tới từ hướng tây, xô đẩy những đám mây núi rộng lớn vào những quả đồi; những quả đồi đang tạo hình thể cho những đám mây và chúng đang di chuyển cùng những đám mây của bóng tối và ánh sáng này. Những quả đồi cùng với những ngôi làng rải rác của chúng đang chờ đợi những cơn mưa đã chưa đến lâu lắm rồi; chúng sẽ mau chóng xanh tươi lại và cây cối chẳng mấy chốc sẽ rung lá khi mùa đông đang đến. Con đường thẳng băng với hai hàng cây cân đối ở hai bên và chiếc xe đang bám chặt con đường với tốc độ cao, ngay cả tại những khúc quanh; chiếc xe được thiết kế để chạy nhanh và bám đường và sáng nay nó đang thi hành chức năng đó rất tốt *. Hình dáng của nó được dành cho tốc độ, thấp, ôm choàng con đường. Chúng tôi đang rời vùng quê quá nhanh và đang đi vào thành phố [Rome] nhưng những đám mây kia còn ở đó, to lớn, dữ dội và chờ đợi.

Vào nửa đêm [tại Circeo], khi hoàn toàn yên lặng, ngoại trừ thỉnh thoảng có tiếng kêu của một con cú đang gọi bạn nhưng không có tiếng trả lời, ở một ngôi nhà nhỏ trong cánh rừng **, thiền định là niềm vui tinh khiết, không có một rung động của tư tưởng, với những tinh tế vô tận của nó; nó là một chuyển động không kết thúc và mọi chuyển động của bộ não đứng yên, đang quan sát từ trống không. Nó là trống không mà đã biết không biết; nó là trống không mà đã biết không không gian; nó trống không không thời gian. Nó trống không, trôi qua tất cả thấy, biết và là. Trong trống không này có cuồng nộ; cuồng nộ của một cơn bão, cuồng nộ của vũ trụ đang nổ tung, cuồng nộ của sáng tạo mà không bao giờ có thể có bất kỳ diễn tả nào. Nó là cuồng nộ của tất cả sự sống, sự chết và tình yêu. Nhưng vẫn vậy nó trống không, một trống không bao la và vô tận mà không có gì có thể làm đầy,

* Trên đường quay trở lại Rome từ Circeo nơi ông đã trải qua ba đêm trong khách sạn La Baya d'argento.

** Một trong những ngôi nhà nhỏ của khách sạn tại Circeo, ở trong một vườn cây. Nó rất yên lặng ở đó. Mỗi ngôi nhà có hai phòng ngủ, một phòng tắm và một phòng khách.

chuyển đổi hoặc phủ lấp. Thiền định là niềm ngây ngất của trống không này.

Sự liên hệ lẫn nhau thật tinh tế của cái trí, bộ não và thân thể là trò chơi phức tạp của sự sống. Có đau khổ khi một cái chiếm ưu thế trên cái khác và cái trí không thể chi phối bộ não hoặc các cơ quan; khi có sự hòa hợp giữa hai cái, lúc đó cái trí có thể cho phép ở cùng với chúng; nó không là trò chơi của cả hai bên. Cái tổng thể có thể chứa đựng cái riêng biệt nhưng cái nhỏ xíu, một phần, không bao giờ có thể hình thành cái tổng thể. Rất khôn ngoan khi hai cái sống cùng nhau trong hòa hợp hoàn toàn, không có cái này hay cái kia đang ép buộc, lựa chọn chi phối. Trí năng có thể và phá hủy thân thể và thân thể với sự tối tăm và không nhạy bén của nó có thể dẫn lạc lối, tạo ra sự thoái hóa cho trí năng. Việc xao lãng của thân thể do chiều chuộng và những ưa thích quá nhiều, cùng với ăn uống quá độ có thể làm cho thân thể nặng nề và mất nhạy cảm và vì vậy làm cho tư tưởng cùn nhụt. Và tư tưởng đang trở nên tinh lọc hơn, lạnh lợi hơn có thể và quên đi những đòi hỏi của thân thể mà lúc đó bắt đầu công việc làm hư hỏng tư tưởng. Một thân thể béo phệ dĩ nhiên ngăn cản sự tinh tế của tư tưởng, và tư tưởng, tẩu thoát khỏi những xung đột và những vấn đề nó đã từng nuôi dưỡng, cũng ảnh hưởng thân thể, một vật ngang ngạnh. Thân thể và bộ não phải nhạy cảm và hòa hợp để sống cùng tinh tế kỳ diệu của cái trí luôn luôn bùng nổ và hủy diệt. Cái trí không là một món đồ chơi của bộ não, với chức năng máy móc của nó.

Khi sự cần thiết tuyệt đối về hòa hợp hoàn toàn giữa bộ não và thân thể được hiểu rõ, lúc

đó bộ não sẽ canh chừng thân thể, không chi phối nó và canh chừng cẩn thận này mãi sắc bộ não và tạo cho cơ thể tỉnh nhạy cảm. Đang thấy là sự kiện và với sự kiện không có thương lượng; nó có thể gạt đi, khước từ, lẩn tránh nhưng nó vẫn là một sự kiện. Đang hiểu rõ sự kiện là cốt lõi và không phải là đánh giá sự kiện. Khi sự kiện được hiểu rõ, lúc đó bộ não sẽ cảnh giác những thói quen, những yếu tố phóng đảng của thân thể. Và tư tưởng không áp đặt một kỷ luật vào thân thể và cũng không chế ngự nó; vì kỷ luật, chế ngự dẫn đến mất nhạy cảm và bất kỳ hình thái mất nhạy cảm nào đều là bằng hoại, đang tàn tạ.

Lại nữa khi thức dậy, lúc không có một chiếc xe nào gầm rú vượt đồi và mùi của cánh rừng nhỏ gần bên ở trong không khí* và mưa đang đập vào cửa sổ, có cái khác lạ đó lại đang tràn ngập căn phòng; nó thật mãnh liệt và có một cảm giác cuồng nộ; nó là cuồng nộ của một cơn bão, của một con sông đầy nước ào ào chảy, cuồng nộ của vô nhiễm. Nó ở đó thật phong phú trong căn phòng đến nỗi mọi hình thức của thiền định kết thúc và bộ não đang nhìn, đang cảm giác từ trống không của riêng nó. Nó kéo dài trong một thời gian đáng kể và không lưu tâm đến cơn cuồng nộ mãnh liệt của nó hoặc vì nó. Bộ não vẫn trống không, đầy cái khác lạ đó. Nó xé nát tan mọi sự việc mà người ta suy nghĩ, mà người ta cảm giác hay thấy; nó là trống không trong đó không có gì hiện hữu. Nó là hủy diệt toàn bộ.

4.

Xe lửa [đến Florence] đang chạy rất nhanh, trên chín mươi dặm một giờ; những thị trấn trên những quả đồi rất thân thuộc và cái hồ [Trasimenus] dường như là một người bạn. Một miền quê quen thuộc, cây ô-liu và cây bách và con đường chạy theo đường xe lửa. Đang có mưa và quả đất đang vui mừng với nó, vì nhiều tháng qua rồi không có mưa và lúc này có những chồi non xanh tươi và những con sông đang chảy đục ngầu, nhanh và căng đầy. Xe lửa đang chạy theo những thung lũng, hú còi tại những ngã tư, và công nhân đang lao động dọc theo đường sắt ngừng công việc và vẫy tay khi xe lửa giảm tốc độ. Sáng hôm nay mát mẻ và dễ chịu và mùa thu đang biến đổi những chiếc lá thành màu nâu và vàng; họ đang cày bừa thật sâu để chừa mùa đông gieo hạt và những quả đồi thật thân thiện, không bao giờ cao quá, hiền lành và

* Ông đang ở Rome tại đường Via dei colli della Farnesina, một con đường mới còn ít xe cộ, con đường đó băng qua cánh rừng nhỏ.

già cỗi. Xe lửa lại chạy rất nhanh và những tài xế của chiếc xe lửa chạy bằng điện này đón chào chúng tôi và mời chúng tôi vào toa xe của họ vì chúng tôi đã gặp nhau nhiều lần trong nhiều năm; trước khi xe lửa khởi hành họ đã nói rằng chúng tôi phải đến thăm họ; họ cũng thân thiện như những con sông và những quả đồi. Từ cửa sổ toa xe của họ vùng quê mở rộng trước tầm mắt và những quả đồi cùng thị trấn của nó và con sông chúng tôi đang đi dọc theo có vẻ đang chờ đợi tiếng ầm ĩ rung chuyển thân thuộc của chiếc xe lửa. Mặt trời đang tiếp xúc một vài quả đồi và có một nụ cười trên khuôn mặt của đất đai. Khi chúng tôi đi về phía bắc, bầu trời mỗi lúc một quang đãng và những cây bách và những cây ô-liu tương phản bầu trời xanh thật mỏng manh trong vẻ trắng lợt của chúng. Quả đất, luôn luôn như vậy, thật xinh đẹp.

Đêm đã khuya lắm rồi khi thiền định đang tràn ngập những khoảng không gian của bộ não và ra xa. Thiền định không phải là một xung đột, một cuộc chiến tranh giữa cái gì là và cái gì nên là; không có chế ngự và vì vậy không xao lãng. Không có sự mâu thuẫn giữa người suy nghĩ và vật được suy nghĩ vì cả hai không tồn tại. Chỉ có đang thấy mà không có người quan sát, đang thấy này từ trống không và trống không đó không có nguyên nhân. Tất cả nguyên nhân nuôi dưỡng không hành động, mà được gọi là hành động.

Tình yêu lạ lùng làm sao và nó đã được kính trọng nhiều làm sao, tình yêu với Chúa, tình yêu với người láng giềng, tình yêu với gia đình. Nó đã được phân chia thật ngăn nắp, dục vọng vật chất và thánh thiện; bốn phận và trách nhiệm; vâng lời và tự nguyện đến với cái chết hoặc phân phát cái chết. Các giáo sĩ nói về nó và các vị tướng lãnh cũng vậy, đang lên kế hoạch những cuộc chiến tranh; các chính trị gia và bà nội trợ muôn đời phàn nàn về nó. Lòng ganh ghét và đố kỵ nuôi dưỡng tình yêu, và tình liên hệ bị nhốt trong nhà tù của nó. Họ có nó trên màn ảnh và trong báo chí và mọi đài truyền thanh và truyền hình thể hiện nó. Khi cái chết tước đi tình yêu, có một bức ảnh trên khung hoặc hình ảnh mà ký ức tiếp tục duyệt lại hoặc nó được giữ vững trong niềm tin. Thế hệ này sang thế hệ khác được nuôi dưỡng dựa vào nó và đau khổ vô cùng tận.

Tiếp tục của tình yêu là niềm vui thú và luôn luôn kèm theo đau khổ nhưng chúng ta cố gắng

lẩn tránh cái này và lại bám vào cái khác. Tiếp tục này là bền vững và an toàn trong liên hệ, và trong liên hệ phải không có thay đổi vì liên hệ là thói quen và trong thói quen có an toàn và đau khổ. Chúng ta bám vào bộ máy vui thú và đau khổ vô tận này và sự việc này được gọi là tình yêu. Muốn chạy trốn khỏi sự chán chường của nó, có tôn giáo và chủ nghĩa lãng mạn. Từ ngữ thay đổi và bổ sung lẫn nhau nhưng chủ nghĩa lãng mạn dâng tặng một chạy trốn tuyệt vời khỏi sự kiện vui thú và đau khổ. Và, dĩ nhiên, chỗ lánh nạn và hy vọng cuối cùng là Chúa đã rất được tôn sùng và gây lợi lộc.

Nhưng tất cả việc này không phải là tình yêu. Tình yêu không có tiếp tục; nó không thể chuyển tới ngày mai; nó không có tương lai. Cái gì có là ký ức, và những kỷ niệm là tro bụi của mọi sự việc đã chết và được chôn cất. Tình yêu không có ngày mai; nó không thể vướng mắc vào thời gian và được tạo ra kính trọng. Nó ở đó khi thời gian không còn. Nó không hứa hẹn, không hy vọng; hy vọng nuôi dưỡng thất vọng. Nó không lệ thuộc vào vị chúa nào hoặc tư tưởng và cảm giác. Nó không được nhắc nhở và gợi nhớ bởi bộ não. Nó sống và chết mỗi một giây phút. Là một sự việc khủng khiếp, vì tình yêu là hủy diệt. Nó là hủy diệt mà không có ngày mai. Tình yêu là hủy diệt.

5.

Có một cây cao, to lớn ở trong vườn, * nó có một cái thân khổng lồ và suốt đêm những chiếc lá khô của nó xào xạc trong cơn gió mùa thu; mỗi cây trong vườn rất sinh động, sột soạt và mùa đông vẫn còn lâu mới đến; tất cả chúng đang xì xầm, hét la và gió luôn lay động. Nhưng cái cây đó thống trị ngôi vườn; nó vút cao qua khỏi ngôi nhà bốn tầng và con sông [the Mugnone] nuôi nấng.

* *Một cây gỗ sồi. Ông đang ở trong một biệt thự, Il Leccio, bắc Florence, trên Fiesole.*

Nó không phải là một trong những con sông lớn kia, càn quét và nguy hiểm; cuộc sống của nó đã được tạo thành nổi tiếng và nó uốn lượn vào ra những thung lũng và chảy ra biển khá xa nơi này. Luôn luôn có nước trong nó và có những người câu cá luẩn quẩn nơi những cây cầu và dọc theo hai bờ sông. Vào ban đêm cái thác nước nhỏ phàn nàn thật nhiều và sự ồn ào của nó lan đầy không gian; tiếng xào xạc của những chiếc lá, thác nước và gió không ngừng nghỉ có vẻ đang nói chuyện dòn dã với nhau. Sáng nay thật tuyệt vời với bầu trời xanh màu nước biển và vài đám mây lảng vảng mọi nơi; có hai cây bách đứng tách khỏi những cây khác và tương phản rõ ràng với bầu trời.

Lại nữa, ngay sau nửa đêm, khi gió đang ồn ào giữa cây cối, thiên định trở thành sự bùng nổ dữ dội, hủy diệt mọi sự việc của bộ não; mỗi tư tưởng xếp khuôn cho mỗi đáp trả và giới hạn hành động. Hành động được sinh ra từ ý tưởng là không hành động; không hành động như thể nuôi dưỡng xung đột và đau khổ. Chính trong khoảnh khắc tĩnh lặng của thiên định có cái sức mạnh đó. Sức mạnh không là nhiều xâu chuỗi của ý chí; ý chí là kháng cự và hành động của ý chí nuôi dưỡng vô trật tự và đau khổ, bên trong lẫn bên ngoài. Sức mạnh không là trái nghịch của yếu ớt; tất cả những trái nghịch chứa đựng mâu thuẫn riêng tư của nó.

7.

Trời đã bắt đầu mưa và những đám mây gây ảm đạm cho bầu trời; trước khi bầu trời bị che phủ hoàn toàn những đám mây rộng lớn tràn đầy đường chân trời và ngắm nhìn chúng là một sự việc tuyệt vời. Chúng thật mê mông và thanh bình, một thanh bình của quyền lực và sức mạnh vô song. Và những quả đồi Tuscan gần sát chúng, đang chờ đợi cơn cuồng nộ của chúng. Nó đến suốt đêm, sấm sét tàn phá đã biểu lộ sức mạnh vào mỗi chiếc lá bị run rẩy bởi gió và sự sống. Một đêm tuyệt vời đầy bão tố, sự sống và bao la. Suốt buổi chiều cái khác lạ đang đến, trong xe hơi và ngoài đường. Nó ở đó hầu hết thời gian trong đêm và sáng sớm, từ lâu trước bình minh, khi thiên định đang vạch lối vào những chiều sâu và chiều cao không biết được; nó ở đó bằng sự cuồng nộ kiên trì. Thiên định nhường cho cái khác lạ. Nó ở đó trong căn phòng, cùng với cành lá của cái cây to lớn đó ngoài vườn; nó ở đó với quyền năng và sự sống kỳ lạ đến nỗi mỗi một đốt xương đều cảm thấy nó; nó có vẻ dồn ép thẳng vào người ta và làm cho thân thể cùng bộ não hoàn toàn bất động. Nó ở đó dịu dàng và hòa nhã suốt đêm và giấc ngủ trở thành một sự việc rất nhẹ nhàng, nhưng khi bình minh đang đến, nó biến thành một quyền lực nghiền nát và xuyên thấu. Thân thể và bộ não rất tỉnh táo, đang lắng nghe tiếng lá cây xào xạc và đang ngắm nhìn bình minh đang đến qua những cành sẫm màu của một cây thông cao và thẳng đứng. Nó có sự mềm mại và vẻ đẹp tuyệt vời luôn luôn trôi chảy và vượt ngoài mọi tư

tưởng và cảm xúc. Nó ở đó và cùng với nó là phước lành.

Sức mạnh không là sự đối nghịch của yếu ớt; mọi đối nghịch nuôi dưỡng những đối nghịch thêm nữa. Sức mạnh không là một sự việc của ý chí và ý chí là hành động trong mâu thuẫn. Có một sức mạnh không có nguyên nhân, không được xếp đặt vào nhau qua vô số những quyết định. Chính sức mạnh đó tồn tại trong phủ nhận và khước từ; chính sức mạnh đó hiện hữu từ cô đơn hoàn toàn. Chính sức mạnh đó đến khi mọi xung đột và nỗ lực hoàn toàn chấm dứt. Nó ở đó khi tất cả tư tưởng và cảm giác đã kết thúc và chỉ có đang thấy. Nó ở đó khi tham vọng, thèm khát, ganh tị kết thúc mà không cần cưỡng bách; nó tàn tạ dần dần khi đang hiểu rõ. Có sức mạnh đó khi tình yêu là chết và chết là sống. Bản thể của sức mạnh là khiêm tốn.

Một chiếc lá non trong mùa xuân thật mạnh mẽ, thật mong manh, thật dễ dàng bị hủy diệt. Mong manh là bản thể của đạo đức. Đạo đức không bao giờ mạnh mẽ; nó không thể nào chịu nổi sự chói lòa của kính trọng và sự hão huyền của tri thức. Đạo đức không là một tiếp tục máy móc của một ý tưởng, của tư tưởng trong thói quen. Sức mạnh của đạo đức là rằng nó dễ dàng bị hủy diệt để được tái sinh hoàn toàn mới mẻ. Sức mạnh và đạo đức đi cùng nhau vì mỗi một cái không thể tồn tại nếu không có cái kia. Chúng chỉ có thể sống được trong trống không.

8.

Đang có mưa suốt ngày; đường sá lầy lội và có thêm nhiều dòng nước đục ngầu trong con sông và những giọt mưa rơi nhẹ nhàng trên con sông đang tạo thêm nhiều tiếng ồn. Qua một đêm tĩnh lặng, một mồi mọc những cơn mưa không bao giờ ngừng đến mãi tận sáng sớm nay. Và mặt trời bỗng nhiên ló dạng và về phía tây bầu trời thật xanh, được rửa sạch sẽ bởi nước mưa và trong sáng, cùng với những đám mây to lớn trắng lè và đầy ánh sáng kia. Sáng nay thật đẹp, và nhìn về phía tây, bầu trời màu xanh mãnh liệt, tất cả tư tưởng và cảm xúc biến mất và đang thấy từ trống không.

Trước hừng đông, thiền định là đang mở rộng bao la vào cái không biết được. Không sự việc gì có thể mở cánh cửa ngoại trừ sự hủy diệt toàn bộ của cái đã được biết. Thiền định là sự nổ tung trong hiểu rõ. Không có hiểu rõ nếu không có hiểu rõ về chính mình; đang học hỏi về cái tôi không phải là đang tích lũy hiểu biết về nó; đang thu lượm hiểu biết ngăn cản đang học hỏi; đang học hỏi không phải là quá trình thêm vào; đang học hỏi xảy ra từ khoảnh khắc này đến khoảnh khắc khác, giống như đang hiểu rõ. Toàn bộ tiến trình của đang học hỏi là sự nổ tung trong thiền định.

9.

Sáng sớm nay; bầu trời không có một đám mây; mặt trời đang lên cao sau những ngọn đồi Tuscan, xám xịt bởi cây ô-liu, bởi cây bách xẫm tối. Không có những cái bóng trên con sông và lá cây dương đứng yên. Một vài con chim vẫn chưa di cư đang hót líu lo và con sông có vẻ bất động; khi mặt trời mọc sau con sông nó thả những cái bóng dài trên dòng nước lặng lẽ *. Nhưng một cơn gió nhẹ nhàng đang thổi qua những quả đồi và những thung lũng; nó lẩn trong lá cây, làm chúng run rẩy và nhảy múa cùng ánh nắng ban mai ở trên chúng. Có những cái bóng dài và ngắn, những cái to béo và những cái nhỏ xíu trên những dòng nước lấp lánh

* Một cái hồ nhỏ được hình thành bởi một con suối trong một cánh rừng.

đục ngầu; một ống khói duy nhất bắt đầu nhả khói; những cột khói xám cuốn qua cây cối. Đó là một buổi sáng đẹp, đầy vui tươi và vẻ đẹp, có quá nhiều cái bóng và quá nhiều lá cây đang run rẩy. Có hương thơm trong không gian và mặc dù lúc này là mặt trời mùa thu nhưng vẫn có sẵn hơi thở của mùa xuân. Một chiếc xe hơi nhỏ đang chạy thẳng lên đồi, tạo nên tiếng ồn khủng khiếp nhưng hàng ngàn cái bóng vẫn không chuyển dịch. Một buổi sáng thật tuyệt vời.

Chiều ngày hôm qua, nó bắt đầu đột ngột, trong một căn phòng nhìn ra một đường phố ồn ào; * sức mạnh và vẻ đẹp của cái khác lạ đang lan rộng từ căn phòng ra ngoài qua mọi xe cộ, đến những ngôi vườn và vượt khỏi những quả đồi. Nó ở đó bao la và không thể xuyên thủng; nó ở đó trong buổi chiều và ngay khi người ta đang đi vào giường nó ở đó bằng sự mãnh liệt cuồng nộ, một phước lành của thiêng liêng vô bờ bến. Không thể nào thân thuộc với nó vì nó luôn luôn khác hẳn, có một sự việc gì đó luôn luôn mới mẻ, một chất lượng mới, một ý nghĩa phảng phất, một ánh sáng mới, một sự việc gì đó mà không được thấy bao giờ trước kia. Nó không phải là một sự việc để được lưu giữ, được gọi nhớ và được tìm hiểu, khi nhàn rỗi; nó ở đó và không tư tưởng nào tiếp cận được vì bộ não lặng và không có thời gian, để trải nghiệm, để lưu giữ. Nó ở đó và tất cả tư tưởng bị bật tắt.

Năng lượng mãnh liệt của sự sống luôn luôn ở đó, đêm và ngày. Nó không có xung đột, không có phương hướng, không có chọn lựa và nỗ lực. Nó ở đó với cường độ mãnh liệt đến nỗi tư tưởng và cảm giác không thể nhốt nó để đúc khuôn nó tùy theo những tưởng tượng, tin tưởng, trải nghiệm và đòi hỏi của chúng. Nó ở đó phong phú đến độ không có sự việc gì có thể giảm bớt được. Nhưng chúng ta cố gắng sử dụng nó, cho nó phương hướng, giam giữ nó trong khuôn mẫu của sự tồn tại của chúng ta và vì vậy xuyên tạc nó để làm cho nó phù hợp vào mô hình, trải nghiệm và hiểu biết của chúng ta. Do bởi tham vọng, ganh tị, tham lam đã thu hẹp năng lượng của nó và vì thế có xung đột và đau khổ; sự tàn nhẫn của tham vọng, cá nhân hóa tập thể, đã bóp méo năng lượng của nó, gây ra hận thù, phản kháng, xung đột. Mọi hành động ganh tị làm làm lạc năng lượng này, tạo ra bất mãn, đau thương, sợ hãi; với sợ hãi sẽ có tội lỗi và âu lo cùng sự đau khổ miên tận của so sánh và mô phỏng. Chính cái năng lượng bị xuyên tạc này đã tạo ra các giáo sĩ và những vị tướng lãnh, các chính khách và những tên ăn trộm. Cái năng lượng vô hạn này đã bị biến thành không tổng thể bởi ham muốn để có được sự bền vững, và an toàn là mảnh đất để phát triển những ý tưởng, ganh đua, hung bạo và cuộc chiến tranh vô giá trị của chúng ta; nó chính là nguyên nhân của xung đột vô tận giữa con người và con người.

Khi tất cả sự việc này bị gạt đi, dễ dàng và không nỗ lực, chỉ lúc đó mới còn lại cái năng lượng mãnh liệt mà chỉ hiện hữu và nở hoa trong tự do. Chính trong tự do, nó không gây ra xung đột và đau khổ; sau đó nó tự gia tăng và không bao giờ chấm dứt; nó là sự sống mà không có khởi đầu cũng như kết thúc; nó là sáng tạo, mà là tình yêu và hủy diệt.

Năng lượng bị sử dụng trong một phương hướng dẫn tới một sự việc, xung đột và đau khổ; năng lượng mà diễn đạt sự sống trọn vẹn là phước lành vô giới hạn.

12.

Bầu trời ửng vàng dưới ánh hoàng hôn và cây bách sẫm màu cùng cây ô-liu xám xinh đẹp kinh ngạc và ở phía dưới là con sông ngoằn ngoèo có màu vàng rực rỡ. Một buổi sáng tuyệt vời, đầy ánh sáng và tĩnh lặng. Từ chiều cao đó *, bạn có thể trông thấy thành phố ở trong thung lũng, cái vòm và tháp chuông đẹp và dòng sông uốn lượn qua thành phố. Đi xuống triền dốc và những bậc thềm phía dưới, người ta cảm được vẻ đẹp tuyệt vời của buổi chiều tối; chỉ còn lại ít người và những du khách tình cờ, lúc nào cũng bồn chồn đã đi qua đó từ sớm, luôn luôn nói chuyện dòn dã, chụp ảnh và hiếm khi nào đang nhìn. Có hương thơm trong không khí và khi mặt trời lặn, sự tĩnh lặng mạnh mẽ, phong phú và không đáy. Chỉ tĩnh lặng này, có đang thấy, đang lắng nghe thực sự và từ đó có thiền định, dù rằng chiếc xe nhỏ đang đi xuống con đường ngoằn ngoèo ồn ào, và bị nhồi lên nhồi xuống nhiều lần. Có hai cây thông Roman đứng tương phản với bầu trời đang ngả vàng và mặc dù người ta đã thấy nó thường xuyên trước kia nó như thể rằng người ta chưa bao giờ thấy nó; quả đồi dốc xuôi êm ả có màu xám bạc do bởi những cây ô-liu và những cây bách cô độc ủ rũ ở khắp mọi nơi. Thiền định là sự nổ tung, không được lên kế hoạch cẩn thận, không được thiết kế và kết hợp cùng nhau bằng một mục đích được khẳng định từ trước. Nó là một nổ tung mà không để lại tàn tích của quá khứ. Nó làm nổ tung thời gian, và chấm dứt cái thời gian không bao giờ cần lại. Trong nổ tung này mọi sự việc không còn cái bóng và nhìn không có bóng là nhìn vượt ngoài thời gian. Một buổi tối tuyệt vời đầy hân hoan và không gian. Thị trấn ồn ào với những ánh đèn của nó và chiếc xe lửa đang chạy êm ả nằm trong tĩnh lặng bao la này và vẻ đẹp của nó ở khắp mọi nơi.

Chiếc xe lửa, chạy về hướng nam [quay trở lại Rome] đông nghẹt du khách và doanh nhân; họ hút thuốc liên tục, ăn uống thật nhiều khi bữa ăn được phục vụ. Vùng quê thật đẹp; mưa đã rửa sạch sẽ, trong lành và không có một đám mây trên bầu trời. Có những thị trấn cổ xây tường bao quanh trên những ngọn đồi và cái hồ của nhiều kỷ niệm có màu xanh, không một gợn lăn tăn; đất đai màu mỡ đã nhường chỗ cho đất khô cằn và kém năng suất và nông trại có vẻ ít phồn thịnh hơn, những con gà ốm yếu hơn, không có gia súc loanh quanh và chỉ có một ít con cừu. Xe lửa đang chạy rất nhanh để cố gắng bù vào thời gian nó bị mất. Ngày hôm nay thật đẹp và đó kìa trong toa xe ngộp khói thuốc, cùng với những hành khách hiếm khi nào nhìn ra cửa sổ, có cái khác lạ đó. Suốt đêm đó, nó có mặt bằng mãnh liệt đến độ bộ não cảm thấy áp lực của nó. Nó như thể có mặt tại ngay trung tâm của tất cả mọi hiện hữu, nó đang vận hành trong tinh khiết và bao la của nó. Bộ não nhìn ngắm, như nó đang nhìn ngắm một cảnh tượng đang chạy đua qua, và trong động thái này, nó đi vượt khỏi những giới hạn riêng của nó. Và suốt đêm

tùng lúc một, thiền định là một ngọn lửa của nổ tung.

13.

Bầu trời trong xanh, cánh rừng nhỏ ngang lối đi đầy ánh sáng và bóng mát. Vào sáng sớm trước khi mặt trời mọc trên quả đồi, khi hừng đông vẫn còn trên đất đai và không có chiếc xe nào đi thẳng lên đồi, thiền định không cạn kiệt. Tư tưởng luôn luôn bị giới hạn, nó không thể đi xa lắm vì nó bị bám chặt vào ký ức, và khi nó đi xa, nó hoàn toàn trở thành ước đoán, tưởng tượng; không có giá trị nào cả. Tư tưởng không thể tìm ra cái gì là và cái gì là vượt khỏi những biên giới thời gian riêng của nó; tư tưởng có tánh ràng buộc vào thời gian. Tư tưởng tự làm sáng tỏ nó, tự gỡ rối khỏi mạng lưới tự tạo thành riêng tư của nó không phải là chuyển động toàn bộ của thiền định. Tư tưởng xung đột với chính nó không phải là thiền định, chấm dứt tư tưởng và bắt đầu cái mới mẻ là thiền định. Mặt trời đang tạo những khuôn mẫu trên tường, những chiếc xe hơi đang leo đồi và lúc này công nhân đang huýt sáo và ca hát trên cao ốc mới ngang lối đi.

Bộ não không ngưng nghỉ, một dụng cụ nhạy bén kinh ngạc. Nó luôn luôn đang thu nhận những ấn tượng, diễn dịch chúng, lưu giữ chúng; nó không bao giờ lặng yên, cả khi thức lẫn khi ngủ. Quan tâm của nó là sống sót và an toàn, những đáp trả của tánh thú vật di truyền; dựa vào nền tảng của những việc này, những phương sách ma mãnh của nó được xây dựng, cả bên trong và bên ngoài; các vị chúa của nó, những đạo đức của nó, những luân lý của nó là những phòng vệ của nó; những tham vọng, những ham muốn, những cưỡng bách và những tuân thủ của nó là những thôi thúc để sống sót và an toàn. Vì rất nhạy cảm, bộ não và bộ máy tư tưởng của nó, bắt đầu vun quén thời gian, những ngày hôm qua, ngày hôm nay, và nhiều ngày mai; việc này cho nó một cơ hội trì hoãn và thành tựu; sự trì hoãn, lý tưởng và thành tựu là sự tiếp tục của chính nó. Nhưng trong sự việc này luôn luôn có đau khổ; từ cái này có sự trốn chạy vào niềm tin, tín điều, hành động và vào vô số hình thức giải trí, gồm cả những lễ nghi tôn giáo. Nhưng luôn luôn có chết và sợ hãi của nó; tư tưởng sau đó lại tìm kiếm an ủi và tẩu thoát trong những tin tưởng, hy vọng, kết luận dựa trên lý trí hay không của nó. Những từ ngữ và những học thuyết trở nên quan trọng cực kỳ, sống dựa vào những việc này và xây dựng toàn bộ cấu trúc của hiện hữu trên những cảm giác này được khơi gợi bởi từ ngữ và kết luận. Bộ não và tư tưởng của nó vận hành tại mức độ rất giả tạo, dù tư tưởng đã hy vọng chuyển hành trình của nó thật sâu thẳm. Với tư tưởng, dù kinh nghiệm đến mức nào, dù thông minh và uyên bác đến chừng nào, cũng vẫn chỉ là bề mặt giả tạo. Bộ não và những hoạt động của nó là một bộ phận trong toàn tổng thể của sự sống; bộ phận đã trở nên quan trọng hoàn toàn cho chính nó và sự liên hệ của nó đến những bộ phận khác. Tánh bộ phận và mâu thuẫn mà nó nuôi dưỡng là sự hiện hữu thực sự của nó; nó không thể hiểu được cái tổng thể và khi nó cố gắng lập công thức tổng thể của sự sống, nó chỉ có thể suy nghĩ trong những qui định của những đối nghịch và những phản ứng mà chỉ nuôi dưỡng xung đột, mất trật tự và đau khổ.

Tư tưởng không bao giờ có thể hiểu hoặc lập công thức cái tổng thể của sự sống. Chỉ khi nào bộ não và tư tưởng của nó hoàn toàn tĩnh lặng, không ngủ hoặc bị làm phiền động bởi kỷ luật, cưỡng bách, hoặc bị làm thôi miên mê hoặc, lúc đó mới có được ý thức về cái tổng thể. Bộ não với tính nhạy cảm kinh ngạc có thể tĩnh lặng, tĩnh lặng trong tính nhạy cảm của nó, chú ý sâu lắng và rộng rãi nhưng hoàn toàn tĩnh lặng. Khi thời gian và tiêu chuẩn để đo lường của nó chấm dứt lúc đó mới có cái tổng thể, cái không thể biết được.

14.

Trong những ngôi vườn [của Villa Borghese], ngay ở trung tâm của một thị trấn bốc mùi và ồn ào, có những cây thông bằng phẳng và nhiều cây cối, đang chuyển màu vàng, nâu và mùi của đất đai ẩm ướt, đang đi dạo bộ rất trân trọng, có ý thức về cái khác lạ. Nó ở đó cùng vẻ đẹp và mềm mại đáng yêu; nó không phải là cái mà người ta đang suy nghĩ về nó – nó lẩn tránh mọi tư tưởng – nhưng nó ở đó thật phong phú đến nỗi tạo ra sự ngạc nhiên và rất dễ chịu. Nghiêm túc của tư tưởng quá vờ vụn và không chín chắn nhưng phải có nghiêm túc mà không phải là sản phẩm của ham muốn. Có một nghiêm túc trân trọng mà có chất lượng giống hệt ánh sáng với đặc tính của nó là xuyên thấu, một ánh sáng không có bóng; nghiêm túc trân trọng này dễ dàng bị ảnh hưởng và vì vậy hân hoan. Nó ở đó và mọi cây cối và lá cây, mọi cọng cỏ và bông hoa trở nên rất sinh động và rực rỡ; màu sắc cực mạnh và bầu trời bao la. Quả đất, ẩm ướt và những chiếc lá rơi rải rác, là sự sống.

15.

Mặt trời sáng sớm ở trên cánh rừng nhỏ phía bên kia con đường; một buổi sáng yên lặng, thanh bình và mềm mại, mặt trời không nóng quá và không khí trong lành mát mẻ. Mỗi cây cối thật sinh động làm say đắm, với thật nhiều màu sắc và có quá nhiều cái bóng; tất cả chúng đang gọi nhau và đang chờ đợi. Từ lâu trước khi mặt trời lên, khi còn yên lặng vì không có chiếc xe nào đang leo lên quả đồi, thiên định là một chuyển động trong phước lành. Chuyển động này trôi vào cái khác lạ, vì nó ở đó trong căn phòng, đang khóa lấp nó và tràn qua nó, bên ngoài và vượt qua, không có kết thúc. Có trong nó một chiều sâu không đáy, của cái bao la và có thanh bình. Thanh bình này không bao giờ biết đến xung đột, không bị vấy bẩn bởi tư tưởng và thời gian. Nó không phải là thanh bình của động thái kết thúc; nó là một sự việc gì đó sinh động cực kỳ và khẩn thiết. Và nó ở đó không cần phòng vệ. Mọi hình thái chống cự là bạo lực, và vì thế nhượng bộ cũng vậy. Nó không phải thanh bình mà xung đột sinh ra; nó vượt ngoài mọi xung đột và đối nghịch của nó. Nó không phải là kết quả của hài lòng và bất mãn, mà trong đó chứa đựng những mầm mống của thoái hóa.

16.

Trước bình minh, khi không có những tiếng ồn và thành phố vẫn còn ngủ yên, bộ não đang thức dậy trở nên yên tĩnh vì cái khác lạ ở đó. Nó đi vào thật rón rén và với thận trọng ngập ngừng vì đôi mắt vẫn còn ngái ngủ nhưng có niềm khoan khoái lớn lao, niềm khoan khoái của đơn giản và tinh khiết lớn lao.

18.

Trên máy bay *. Có sấm và mưa như trút nước; nó đánh thức người ta dậy vào giữa đêm [ở Rome] và cơn mưa đang đập lộp bộp trên cửa sổ và trên cây cối bên đường. Ngày hôm đó nóng nực và không khí lúc này mát mẻ dễ chịu; thị trấn vẫn còn đang ngủ và cơn bão đang hoành hành. Đường sá ướt át và hiếm có xe cộ khi còn sớm như thế này; bầu trời vẫn còn ảm đạm nhiều mây và hùng đông đã phủ đất đai. Nhà thờ [S. Giovanni ở Laterano] cùng những hình dạng chạm khắc bằng vàng sáng lóa mắt do ánh sáng nhân tạo. Phi trường vẫn còn xa ** và chiếc xe mạnh mẽ đang chạy rất trơn tru; nó đang cố gắng đua cùng những đám mây. Nó vượt qua vài chiếc xe đang chạy trên đường và ôm con đường ở mỗi khúc quanh bằng tốc độ rất cao. Xe chạy quá lâu trong thành phố và lúc này nó đang thảnh thơi trên con đường không còn ách tắc. Và đến phi cảng rất mau. Mùi của biển và quả đất ẩm ướt trong không khí; những cánh đồng mới cày xong có màu sẫm đen và màu xanh của cây cối trông rực rỡ; mặc dù mùa thu đã sờ chạm một vài lá cây; gió đang thổi từ phía tây lại và sẽ không có mặt trời trên đất đai trong suốt ngày hôm đó. Mỗi một chiếc lá được rửa ráy sạch sẽ và có vẻ đẹp cùng sự thanh bình trên đất đai. Vào giữa khuya, khi vẫn còn sự yên lặng sau những cơn sấm sét, bộ não hoàn toàn tĩnh lặng và thiên định là một khởi đầu để đi vào trống không vô hạn. Sự nhạy cảm sắc sảo của bộ não đã bắt buộc nó phải yên lặng, nó yên lặng không vì một nguyên nhân; động thái yên lặng có nguyên nhân thúc đẩy tạo ra không hội nhập và suy sụp tinh thần. Nó rất tĩnh lặng đến độ khoảng không gian giới hạn của căn phòng đã biến mất và thời gian đã chấm dứt. Chỉ có một chú ý thức tỉnh, với một trung tâm luôn chú ý; nó là chú ý đã kết thúc khởi nguồn của tư tưởng, không nhờ vào mọi hành vi bạo lực, tự nhiên, dễ dàng. Bộ não đang nghe cơn mưa và chuyển động trong căn phòng kế bên; nó đang lắng nghe không diễn đạt và đang nhìn ngắm không dùng hiểu biết. Thân thể cũng bất động. Thiên định nhường chỗ cho cái khác lạ; nó thuộc về sự tinh khiết tàn phá. Tinh khiết của nó không để lại một cặn bã; nó ở đó, đó là tất cả và không có gì hiện hữu. Vì không có gì, nó hiện hữu. Nó là tinh khiết của bản thể. Sự thanh bình này là một không gian vô giới hạn mệnh mông, của cái trống không vô hạn lượng.

20.

Biển cả, thật xa xôi phía dưới, gần 4000 feet, dường như không có một con sóng, rất bình lặng, rất mệnh mông, không có mọi chuyển động; sa mạc, những quả đồi đỏ cháy, tro trụi, đẹp dễ và tàn nhẫn; thêm nhiều biển cả và những ánh đèn xa xôi của thị trấn nơi tất cả hành khách đang xuống máy bay; sự huyền ảo, một núi hành lý, khám xét và chuyển xe dài qua đường phố ánh đèn yếu ớt và vỉa hè đông nghẹt dân số gia tăng; nhiều mùi thâm nhập khứu giác, những giọng nói lạnh lạnh, những ngôi đền trang trí lộng lẫy, những chiếc xe giăng đầy hoa, vì hôm nay là ngày lễ hội, những ngôi nhà giàu có, những khu ổ chuột tối tăm và chạy xuống một con đường dốc đứng, xe ngừng lại và cửa được mở ra.

Có một cái cây đầy những chiếc lá xanh sáng, rất yên tĩnh trong tình khiết và trang nghiêm của nó, được vây quanh bởi những ngôi nhà thiếu cân đối và những con người không bao giờ để mắt tới cái cây hoặc chỉ một chiếc lá của nó. Nhưng họ kiếm ra tiền, đi làm việc, uống rượu, sinh con đẻ cái và ăn rất nhiều. Đêm qua mặt trăng ở trên nó và tất cả màn đêm tuyệt vời đều sinh động. Và thức dậy chờ bình minh, thiền định là sự tráng lệ huy hoàng của ánh sáng vì cái khác lạ ở đó, trong một căn phòng xa lạ. Lại nữa nó là một bình an thôi thúc mãnh liệt và sắp sửa xảy ra, không phải hòa bình của các nhà chính khách hay của các vị giáo sĩ và cũng không phải của những người được mãn nguyện; nó bao la quá không thể chứa trong không gian và thời gian, hoặc lập thành công thức bởi tư tưởng và cảm giác. Nó là trọng lượng của quả đất và mọi sự vật trên nó; nó là bầu trời và vượt ngoài nó. Con người phải ngừng lại cho nó hiện hữu.

Thời gian luôn luôn đang lặp lại những vấn đề và những thách thức của nó; những đáp trả và những giải pháp liên hệ với hành động ngay lập tức. Chúng ta tổn hao năng lượng với sự thách thức ngay lập tức và với giải pháp ngay lập tức cho nó. Giải pháp ngay lập tức cho yêu cầu ngay lập tức là trần tục vật chất, với tất cả những vấn đề và những nỗi thống khổ liên tục không giải quyết được; những giải pháp trí năng với hành động được sinh ra từ những ý tưởng có gốc rễ của chúng trong thời gian, trong ngay lập tức, và những giải pháp không suy nghĩ, những giải pháp do bị kinh ngạc, theo sau anh ta; vị giáo sĩ của tôn giáo có tổ chức tốt về truyền bá và niềm tin đáp trả lại sự thách thức tùy theo sự việc anh ta được dạy dỗ; những người còn lại tuân theo khuôn mẫu của những sự việc được ưa thích hay không được ưa thích, của thành kiến và ác tâm. Và mỗi tranh cãi và hành động là sự tiếp tục của đau khổ, thất vọng và hoang mang. Không có kết thúc cho nó. Quay lưng lại mọi việc như thế, gọi hoạt động này bằng những cái tên khác biệt, không phải là kết thúc nó. Nó ở đó dù bạn khước từ nó hay không; dù bạn phân tích kỹ càng nó hoặc dù bạn nói toàn bộ sự việc là ảo tưởng, ảo ảnh. Nó ở đó và bạn luôn luôn đang đánh giá nó. Phải chấm dứt những đáp trả ngay lập tức này tới một loạt những yêu cầu ngay lập tức. Sau đó bạn sẽ trả lời từ trống không của không thời gian tới yêu cầu ngay lập tức của thời gian hoặc bạn sẽ không đáp trả gì cả mà có lẽ lại là sự trả lời thực sự. Tất cả những trả lời của tư tưởng và cảm xúc sẽ chỉ kéo dài sự thất vọng và nỗi thống khổ của những vấn đề mà không có câu trả lời; câu trả lời cuối cùng vượt khỏi cái ngay lập tức.

Trong cái ngay lập tức là tất cả hy vọng, tự cao tự đại và tham vọng của bạn, dù rằng cái ngay lập tức đó được phóng vào tương lai của nhiều ngày mai hoặc trong cái bây giờ. Đây là con đường của sự đau khổ. Kết thúc đau khổ không bao giờ tìm được trong những đáp trả ngay lập tức tới những thách thức. Kết thúc đau khổ tìm được khi đang thấy sự kiện này.

21.

Cây cọ đang lắc lư rất uy nghi, vui đùa uốn lượn theo cơn gió nhẹ thổi từ vùng biển phía tây; chúng dường như xa cách khỏi con đường đông đúc ồn ào. Tương phản bầu trời buổi chiều, chúng có màu sẫm, thân cao của chúng có vóc dáng đẹp, được làm thon thả do nhiều năm lao động kiên nhẫn; chúng thống trị buổi chiều tối của các vì sao và biển cả ảm áp. Chúng đuổi dài các cành cọ để thu nhận ban, để chộp bắt ban ra khỏi con đường bắn thủ nhưng cơn gió buổi chiều đã mang chúng đi để làm tràn đầy bầu trời bằng chuyển động của chúng. Con đường đông nghẹt; nó sẽ không bao giờ sạch sẽ, quá nhiều người khạc nhổ trên nó, những bức tường trên đường bị bôi bẩn bởi những tờ quảng cáo giới thiệu những cuốn phim mới nhất; chúng bị đắp lên bởi những ứng cử viên mà bạn phải bầu, những biểu tượng của đảng phái; con đường này thật dơ dáy mặc dù nó là một trong những phố chính; những chiếc xe buýt không được lau chùi găm thét qua lại; những chiếc taxi hú còi vào bạn và nhiều con chó dường như đã chạy qua. Xa hơn chút nữa là biển cả và mặt trời hoàng hôn. Mặt trời có hình dạng như một quả bóng lửa tròn và đỏ rực, một ngày nóng cháy da; nó biến biến cả và một ít đám mây thành màu đỏ. Biển không có gợn sóng nhưng nó khuấy động và mơ mộng. Không thể có được một buổi tối dễ chịu vì thời tiết quá nóng và cơn gió hiu hiu có vẻ quên cả sự thích thú của nó. Đi dọc theo con đường dơ dáy đó, với những con người đang xô đẩy bạn, thiền định là bản thể tận cùng của sự sống. Bộ não thật tinh tế và hay quan sát hoàn toàn tĩnh lặng, ngắm nhìn các vì sao, ý thức về con người, mùi vị, tiếng sủa của những con chó. Một chiếc lá vàng đơn chiếc đang rơi xuống con đường bắn thủ và chiếc xe chạy ngang qua dập nát nó; nó có màu sắc và vẻ đẹp phong phú và bị hủy diệt quá dễ dàng.

Khi người ta đi bộ dọc theo con đường có một ít cây cọ, cái khác lạ đến giống như một cơn

sống đã tinh lọc và làm mạnh mẽ; nó ở đó giống như một hương thơm một hơi thở của bao la. Không có cảm tính, lãng mạn của ảo tưởng hay là mong manh của tư tưởng; nó ở đó, nhạy và trong sáng, không có tiềm năng mơ hồ, không do dự, chắc chắn. Nó ở đó, một sự việc thiêng liêng, và không có gì có thể tiếp cận nó, không có gì có thể phá vỡ tánh kết thúc của nó. Bộ não ý thức được sự gần gũi của những chiếc xe buýt chạy ngang qua, con đường ướt át và tiếng thảng xe kêu ken két; nó ý thức được tất cả những sự việc này, và ngoài xa, biển cả, nhưng bộ não không liên hệ gì đến một việc gì trong bất kỳ những sự việc này; nó hoàn toàn trống không, không còn mọi gốc rễ, đang ngắm nhìn, đang quan sát từ trống không này. Cái khác lạ đang dồn ép vào bằng một thôi thúc mãnh liệt. Nó không phải là một cảm giác, một cảm xúc nhưng có thật như người đàn ông kia đang gọi ai đó. Nó không phải là một xúc động mà gây thay đổi, làm cho khác biệt và tiếp tục, và tư tưởng không thể tiếp xúc nó. Nó ở đó với tánh kết thúc của sự chết mà không lý do nào đủ khả năng để can ngăn. Vì nó không có gốc rễ và sự liên hệ, không có gì có thể nhuộm bẩn nó; nó không thể bị hủy diệt.

23.

Sự tĩnh lặng hoàn toàn của bộ não là một việc lạ thường; nó rất nhạy bén, mạnh mẽ, đầy sinh động, ý thức được mọi chuyển động phía bên ngoài nhưng hoàn toàn tĩnh lặng. Nó tĩnh lặng vì nó hoàn toàn khoáng đãng, không có mọi cản trở, không có bất kỳ đòi hỏi và theo đuổi bí mật nào; nó tĩnh lặng vì không có xung đột mà căn bản của nó là một trạng thái của sự mâu thuẫn. Nó hoàn toàn tĩnh lặng trong trống không; trống không này không phải là trạng thái chân không, một cái không hồn; nó là năng lượng không có một trung tâm, không có một biên giới. Đang đi bộ xuống con đường đông đúc, bốc mùi và dơ bẩn, có những chiếc xe buýt gầm thét chạy qua, bộ não ý thức được những sự vật quanh nó và thân thể đang đi bộ dọc theo con đường, nhạy cảm, nhận thức rõ những mùi vị, sự dơ bẩn, những người lao công đang đổ mồ hôi nhưng không có trung tâm dựa vào đó đang nhìn, đang hướng dẫn, đang kiểm duyệt xảy ra. Trong nguyên một dặm đó và quay trở lại bộ não không có một chuyển động, giống như tư tưởng và cảm giác; thân thể đang bị mệt mỏi, không quen thuộc với sức nóng và độ ẩm kinh khiếp mặc dù mặt trời đã lặn từ lâu rồi. Nó là một hiện tượng lạ lùng mặc dù nó đã xảy ra nhiều lần trước kia. Người ta không bao giờ quen thuộc với bất kỳ việc nào trong những sự việc này vì nó không phải là một sự việc của thói quen và ham muốn. Nó luôn luôn gây ngạc nhiên, sau khi nó chấm dứt

Chiếc máy bay đông nghẹt người [tới Madras] rất nóng nực và ngay cả ở cao độ đó, khoảng 8000 feet, nó có vẻ không bao giờ được mát mẻ. Trong chuyến máy bay buổi sáng đó, đột nhiên và không mong đợi nhất, cái khác lạ đến. Nó không bao giờ giống nhau, luôn luôn mới mẻ, luôn luôn không mong đợi; sự việc kỳ lạ về nó là tư tưởng không thể thông dong xem xét lại nó, cân nhắc lại nó, kiểm tra lại nó. Ký ức không có vai trò trong nó, vì mỗi lần nó xảy ra nó hoàn toàn mới mẻ và không mong đợi đến nỗi nó không để lại bất kỳ kỷ niệm nào đằng sau nó. Vì nó là một sự việc đang xảy ra tổng thể và trọn vẹn, một sự việc không để lại dấu vết, như là kỷ niệm. Vì vậy nó luôn luôn mới mẻ, tươi trẻ, bất ngờ. Nó đến cùng với vẻ đẹp lạ lùng, không phải vì hình thể diễm kiều của những đám mây và ánh sáng trong chúng và cũng không phải vì bầu trời xanh lơ, thật xanh và dịu dàng; không có lý do, không nguyên nhân cho cái vẻ đẹp không tin được đó và đó là nguyên do tại sao nó đẹp. Nó là bản thể không phải của tất cả sự việc được xếp đặt vào nhau và cô đọng lại để được cảm giác và được nhìn thấy nhưng của tất cả sự sống mà đã là, là và sẽ là, sự sống không thời gian. Nó ở đó và nó là cuồng nộ của vẻ đẹp.

Chiếc xe nhỏ xíu đang đi về nhà đến thung lũng của nó xa khỏi những thành phố và nền văn minh; nó đang chạy qua những con đường nhồi lên nhồi xuống, qua những ổ gà, quẹo những khúc quanh ngặt nghèo, đang gầm gừ, đang kêu kít kít nhưng nó vẫn chạy; nó không cũ lắm nhưng nó bị lấp ráp cầu thả; nó tỏa ra mùi xăng và mùi dầu nhưng nó đang chạy hết tốc lực về nhà qua những con đường có trải nhựa hoặc không. Vùng quê thật đẹp; vừa mới có mưa, đêm hôm trước. Cây cối sinh động nhờ vào những chiếc lá xanh tươi và rục rịch – cây me, cây bồ đề và vô số những cây khác; chúng đầy sức sống, tươi mát và non trẻ, dù rằng một số trong chúng chắc là khá già cỗi. Có những ngọn đồi và đất đỏ; chúng không phải là những ngọn đồi to lớn nhưng dịu dàng và nhiều tuổi, một số trong những quả đồi già nua nhất trên quả đất, và trong ánh hoàng hôn chúng rất bình thản, với màu xanh cổ xưa mà chỉ có một số quả đồi nào đó mới có. Một số có đá và trơ trụi, số đồi khác có những bụi rậm nhỏ và một số khác lại có ít cây

nhưng chúng thật là thân thiện như thể chúng đã trải qua tất cả đau khổ. Và mặt đất ở chân đồi có màu đỏ; những cơn mưa làm cho nó đỏ đậm thêm; nó không phải là màu đỏ của máu hay của mặt trời hay của bất kỳ thuốc nhuộm nhân tạo nào; nó là màu đỏ, màu của tất cả những màu đỏ; có một rõ ràng và tinh khiết của nó và màu xanh là màu gây kinh ngạc nhiều vì tương phản với nó. Chiều hôm đó thật dễ yêu và thời tiết đang mát mẻ hơn vì thùng lũng nằm trên một độ cao nào đó.

Ở giữa ánh sáng chiều tối và những quả đồi xanh đậm hơn và đất đỏ màu mỡ hơn, cái khác lạ đến yên lặng cùng phước lành. Nó mới mẻ kỳ diệu mỗi lần tuy vậy nó đều giống nhau. Nó thật bao la cùng với sức mạnh, cái sức mạnh của hủy diệt và mong manh. Nó đến thật phong phú và biến đi trong một ánh chớp; khoảnh khắc vượt ngoài mọi thời gian. Hôm nay là ngày mệt mỏi nhưng bộ não tỉnh thức kỳ lạ, đang thấy không có người quan sát; đang thấy không có trải nghiệm nhưng từ trống không.

24.

Mặt trăng vừa ở trên những quả đồi, bị kẹt trong đám mây dài ngoằn ngoèo như con rắn, tạo cho nó một hình dạng diêm ảo. Mặt trăng thật to lớn, làm nhỏ lại những ngọn đồi, quả đất và những cánh đồng xanh; nơi nó đang xuất hiện rõ ràng hơn nhiều, có ít mây hơn, nhưng chẳng mấy chốc nó sẽ biến mất trong những đám mây u ám có chứa mưa. Bắt đầu có mưa lắt nhắt và mặt đất vui mừng; ở đây mưa không nhiều lắm và có thể đếm được từng giọt mưa; cây bồ đề lớn và cây me và cây xoài sẽ tranh đấu để sống sót nhưng những cây nhỏ bé và vụ lúa đang hân hoan thậm chí với mỗi một giọt mưa nhỏ xíu. Rủi thay ngay cả vài giọt mưa cũng ngừng và lúc này mặt trăng đã chiếu sáng trong một bầu trời quang đãng. Đang có mưa dữ dội trên bờ biển nhưng nơi này người ta thêm khát những cơn mưa thì những đám mây có chứa mưa lại bay đi mất. Tối nay thật đẹp, và có những cái bóng sâu sậm màu, thuộc nhiều khuôn mẫu. Mặt trăng sáng rực và những cái bóng rất yên lặng và những lá cây, đã được rửa sạch sẽ, đang lấp lánh. Đang đi bộ và đang nói chuyện, thiền định đang xảy ra dưới những từ ngữ và vẻ đẹp của đêm tối. Nó đang xảy ra tại một chiều sâu không đáy, chảy cả bên ngoài lẫn bên trong; nó đang nổ tung và đang lan rộng. Người ta ý thức được nó; nó đang xảy ra; người ta không đang trải nghiệm nó, đang trải nghiệm là đang giới hạn; nó đang xảy ra. Không có mọi tham gia trong nó; tư tưởng không thể chia sẻ cùng nó vì tư tưởng là một sự việc quá máy móc và vô dụng, cảm xúc cũng không thể làm phức tạp nó; nó quá năng động gây xáo trộn cho tư tưởng lẫn cảm xúc. Nó đang xảy ra tại một chiều sâu không biết được và không thể đo đạc cái chiều sâu đó. Nhưng có tĩnh lặng lớn lao. Nó gây ngạc nhiên hoàn toàn và không bình thường chút nào cả.

Những chiếc lá sẫm màu đang chiếu sáng và mặt trăng đã lên khá cao; nó đang chuyển động theo đường đi phía tây và tỏa sáng hết căn phòng. Còn nhiều tiếng đồng hồ nữa bình minh mới đến và không có một âm thanh; thậm chí những con chó trong làng, với tiếng sủa ăng ẳng và lạnh lạnh, cũng im tiếng. Thức dậy, nó ở đó, với rõ ràng và chính xác; cái khác lạ ở đó và thức dậy là điều cần thiết, không ngủ; có dụng ý, để ý thức về sự việc gì đang xảy ra, để nhận thức bằng toàn bộ ý thức về sự việc gì đang xảy ra. Khi ngủ, có lẽ có một giấc mơ, một gợi ý mơ hồ của tiềm thức, một lừa phỉnh của bộ não, nhưng khi tỉnh giấc hoàn toàn, cái khác lạ không thể biết được và lạ lùng này là một sự thật rành rành, một sự kiện mà không phải là một ảo tưởng, một giấc mơ. Nó có một chất lượng, nếu có thể dùng từ ngữ để áp đặt nó, của tình trạng vô trọng lượng và sức mạnh không thể xuyên thủng. Lại nữa những từ ngữ ở trên có một ý nghĩa nào đó, xác định và có mục đích truyền đạt, nhưng những từ ngữ này không còn ý nghĩa khi cái khác lạ phải bị diễn đạt qua từ ngữ; từ ngữ là biểu tượng nhưng không một biểu tượng nào đủ khả năng để diễn đạt thực tại. Nó ở đó với cái sức mạnh không thể làm suy yếu và không có gì hủy diệt được, vì nó không thể tiếp cận được. Bạn có thể tiếp cận một sự việc gì đó mà bạn quen thuộc, bạn phải có cùng ngôn ngữ để cảm thấy gần gũi, một loại nào đó của quá trình tư tưởng, bằng lời nói hoặc không; trên hết tất cả là phải có sự công nhận lẫn nhau. Không phải như vậy. Về phần bạn, bạn có thể nói nó là cái này hay cái kia, chất lượng này hay chất lượng kia, nhưng ngay khoảnh khắc của sự việc đang xảy ra không có sự phát biểu bằng lời nói vì bộ não hoàn toàn tĩnh lặng, không còn bất kỳ chuyển động nào của tư tưởng. Nhưng cái khác lạ không có liên hệ với bất kỳ sự việc gì và tất cả tư tưởng cùng với cái đang là là một quá trình nhân quả và vì thế không có sự hiểu biết về nó hoặc liên hệ với nó. Nó là một ngọn lửa không đến gần được và bạn chỉ có thể nhìn nó nhưng lại giữ một khoảng cách. Và khi thức giấc đột ngột, nó ở đó. Và cùng với nó là cái gây ngất không mong đợi, một hân hoan không có lý do; không có nguyên nhân tạo ra nó vì nó không bao giờ được tìm kiếm hay theo đuổi. Vẫn có cái gây ngất này khi thức dậy vào giờ thường lệ; nó ở đó và tiếp tục suốt một khoảng thời gian dài.

25.

Có một cây lau sậy thân thật dài, một loại cỏ nào đó, mọc lộn xộn trong vườn và nó đang nở

hoa tươi và nhẹ như lông vũ, có màu vàng cháy, lóe sáng trong cơn gió nhẹ, run rẩy cho đến khi nó gần bị tan nát nhưng không bao giờ tan nát, ngoại trừ khi gặp phải cơn gió mạnh. Có một lùm lau sậy màu be vàng rực và khi cơn gió nhẹ thổi tới nó nhảy múa; mỗi thân có vũ điệu riêng, sự trắng lợt riêng rẽ và chúng giống như một con sóng khi tất cả chuyển động cùng lúc; lúc đó màu sắc của nó; hòa cùng ánh hoàng hôn, đẹp quá không diễn tả được; nó là màu sắc của mặt trời lặn, của quả đất và của những quả đồi cùng những đám mây vàng óng. Những bông hoa bên cạnh chúng quá khẳng định, quá nguyên vẹn, kiên trì, đòi hỏi bạn phải ngắm nghía chúng. Những cây lau sậy này có sự thanh tú lạ lùng; chúng có mùi hương phảng phất của lúa mì và của thời cổ xưa; chúng cứng cáp và tinh khiết, tràn đầy sự sống phong phú. Một đám mây chiều đang bay qua, đầy ánh sáng khi mặt trời đi xuống phía sau quả đồi sẫm màu. Cơn mưa đã cho quả đất một hương thơm và không khí mát mẻ dễ chịu. Những cơn mưa đang rơi xuống và có hy vọng cho đất đai.

Bỗng nhiên nó xảy ra, khi đang quay về phòng; nó ở đó cùng sự nghinh đón ôm ấp, không mong đợi. Người ta đi vào chỉ để đi ra lại; chúng tôi đang nói chuyện về nhiều vấn đề, không có gì quan trọng lắm. Đó là một choáng váng và một ngạc nhiên khi phát hiện cái khác lạ đang nghinh đón trong phòng; nó đang chờ đợi ở đó với sự mời mọc cởi mở đến nỗi một lời xin lỗi có vẻ không ảnh hưởng gì cả. Nhiều lần, ở khu Common, * rất xa đây và dưới vài cái cây, dọc theo một con đường mòn được sử dụng bởi nhiều người, nó sẽ đang chờ đợi ngay khi còn đường quẹo; đầy kinh ngạc người ta đang đứng ở đó, gần những cái cây kia, hoàn toàn sẵn sàng đón nhận, mong manh, không thốt ra lời, không một chuyển động. Nó không phải là một tượng tượng, một ảo tưởng tự chiếu rọi; người khác, tình cờ có mặt ở đó, cũng cảm thấy nó; vào nhiều dịp nó ở đó, cùng sự nghinh đón ôm trọn vào của tình yêu và nó hoàn toàn không thể tin được; mỗi lần, nó có một chất lượng mới, một vẻ đẹp mới, một mộc mạc mới. Và nó giống như thế đó trong căn phòng này, một cái gì đó hoàn toàn mới mẻ và hoàn toàn không mong đợi. Chính cái vẻ đẹp này làm cho toàn cái trí tĩnh lặng và thân thể không một chuyển động; nó làm cho cái trí, bộ não và thân thể tỉnh thức và nhạy cảm cực độ; nó làm cho thân thể run rẩy và trong một vài phút cái khác lạ nghinh đón đó lại đi, chắc cũng quá nhanh như khi nó đến. Không có tư tưởng hoặc cảm xúc tượng tượng nào có thể hình dung được một sự việc đang xảy ra như thế; tư tưởng tầm thường, làm cái gì nó muốn, và cảm giác lại quá mong manh và dối lừa; không cái nào trong hai sự việc trên, trong nỗ lực ngông cuồng nhất của chúng có thể xây dựng được những sự việc đang xảy ra này. Chúng vĩ đại quá không đo lường được, quá bao la trong sức mạnh và tinh khiết của chúng đến nỗi tư tưởng và cảm giác không hiểu được; những cái này có gốc rễ nhưng chúng không có. Chúng không thể được mời mọc hay nắm giữ; cảm giác và tư tưởng có thể diễn mọi trò lừa gạt tượng tượng và khôn ngoan nhưng chúng không thể sáng chế hay chứa đựng cái khác lạ. Nó chỉ có một mình và không gì có thể sờ chạm được nó.

Nhạy cảm hoàn toàn khác biệt với tu dưỡng; nhạy cảm là một trạng thái hội nhập, tu dưỡng luôn luôn từng phần. Không có nhạy cảm từng phần, hoặc nó là trạng thái của toàn thân tâm người ta, toàn bộ ý thức hoặc nó không có ở đó. Nó không phải để được thu lượm từng chút một; nó không thể được vun quén; nó không là kết quả của trải nghiệm và tư tưởng, nó không là trạng thái của chủ nghĩa cảm xúc. Nó có chất lượng của chính xác, không phải là bóng gió của chủ nghĩa lãng mạn và tượng tượng. Chỉ có tánh nhạy cảm mới có khả năng đối diện với thực tại, mà không tẩu thoát vào mọi loại của những kết luận, những quan điểm và những đánh giá. Chỉ có tánh nhạy cảm mới có thể cô đơn và cô đơn này là hủy diệt. Tánh nhạy cảm này tước bỏ mọi vui thú và vì thế nó có mộc mạc, không phải của ham muốn và ý chí nhưng của đang thấy và đang hiểu rõ. Có niềm vui thú trong tu dưỡng; nó phải liên quan đến giáo dục, văn hóa, môi trường sống. Đường đi của tu dưỡng vô cùng tận; nó là kết quả của chọn lựa, xung đột và đau thương và luôn luôn có người chọn lựa, người mà tu dưỡng, người kiểm duyệt. Và vì thế luôn luôn có xung đột và mâu thuẫn và đau thương. Tu dưỡng dẫn đến tình trạng cô lập, một trạng thái tách rời tự khép kín, một ngăn cách được nuôi dưỡng bởi trí năng và hiểu biết. Tu dưỡng là hoạt động của cái tôi, dù được khai sáng theo luân lý và đẹp đẽ như thế nào chăng nữa. Có được nhiều thỏa mãn trong quy trình tu dưỡng nhưng theo chiều sâu lại không có niềm hân hoan; nó chỉ ở trên bề mặt và nhỏ nhoi, không có ý nghĩa lớn lao gì cả. Nhạy cảm và tu dưỡng là hai sự việc khác biệt; một cái dẫn đến cái chết tách rời và cái còn lại dẫn đến sự sống trường

tồn.

26.

Có một cái cây, ngay phía bên kia hàng hiên với những chiếc lá lớn và nhiều bông hoa lớn có màu đỏ; chúng thật đẹp mắt và bãi cỏ, sau những cơn mưa mới đây, sắc sỡ và mạnh mẽ. Những bông hoa có màu đỏ cam tương phản với cánh đồng cỏ và quả đồi đá, chúng dường như đã nuốt trọn quả đất và chúng bao phủ toàn bộ không gian của buổi sáng sớm. Một buổi sáng đẹp, có mây và có cái ánh sáng đó làm cho mỗi màu sắc đều rõ ràng và sắc nét. Không một chiếc lá nào đang lay động và tất cả chúng đều đang chờ đợi, đang hy vọng có mưa thêm nữa; mặt trời sẽ nóng lắm và quả đất cần thêm nhiều mưa nữa. Lòng sông đã cạn khô trong nhiều năm; những bụi cây đang mọc trong chúng và mọi nơi đều cần nước; những cái giếng rất sâu và dân làng sẽ khổ sở nếu không có thêm nước. Những đám mây đen kịt trên những quả đồi, u ám vì hứa hẹn có mưa. Có những tiếng sấm và sét đánh ở xa xa và lúc này cơn mưa đang trút xuống. Nó không kéo dài lâu lắm nhưng vừa đủ để sự sống tồn tại và có sự hứa hẹn mưa thêm.

Nơi con đường đi xuống và qua chiếc cầu vắt ngang lòng sông khô có cát đỏ, những quả đồi phía tây tối sẫm, đầy doạ nạt và buồn thảm; và trong ánh sáng chiều tối, những cánh đồng lúa xanh ngọt ngào hương thơm đẹp không tưởng được. Bằng qua chúng là cây cối xanh đậm và những quả đồi phía bắc có màu tím than; thung lũng mở rộng đón bầu trời. Có mọi màu sắc, trông thấy hoặc không trông thấy, trong thung lũng vào buổi chiều đó; mỗi màu sắc có gợi ý của nó, che dấu hay lộ liễu, và mỗi một lá cây cùng mỗi một cọng lúa đang bùng nổ trong niềm vui của màu sắc. Màu sắc là chúa tể, không dịu dàng và hòa nhã. Những đám mây đang tụ tập lại đen kịt và dồn dập, đặc biệt trên những quả đồi và có những tia sét đánh, thật xa xôi trên những quả đồi và yên lặng. Đã có một ít giọt mưa; đang có mưa giữa những quả đồi và chẳng mấy chốc nữa nó sẽ ở đây. Một phước lành cho mảnh đất đang chết khát.

Sau bữa ăn nhẹ tất cả chúng tôi đang nói chuyện về những sự việc liên quan đến ngôi trường, việc này hoặc việc kia cần thiết như thế nào, tìm kiếm những giáo viên giỏi thật là khó khăn, những cơn mưa cần thiết như thế nào và vân vân. Họ tiếp tục nói chuyện và đó kia, bất ngờ và không mong đợi, cái khác lạ xuất hiện; nó ở đó bằng bao la và bằng một sức mạnh càn quét đến độ người ta hoàn toàn yên lặng; đôi mắt thấy nó, thân thể cảm được nó và bộ não tỉnh táo mà không có tư tưởng. Cuộc nói chuyện không trang trọng quá và ở giữa bầu không khí thân mật này, một sự việc gì đó tuyệt vời đang xảy ra. Người ta đi ngủ cùng nó và nó xảy ra như một tiếng thì thầm suốt đêm. Không có đang trải nghiệm về nó; nó chỉ đơn giản ở đó cùng cuồng nộ và phước lành. Muốn trải nghiệm cần có một người trải nghiệm nhưng khi không có cả hai, nó là một hiện tượng khác biệt hoàn toàn. Cũng không có đang chấp nhận nó hay đang khước từ nó; đơn giản là nó ở đó như một sự kiện. Sự kiện này không liên hệ đến bất kỳ sự việc gì, không ở trong quá khứ hoặc tương lai và tư tưởng không thể tạo lập mọi giao tiếp nào với nó. Nó không có giá trị theo ý nghĩa của từ hữu dụng và bổ ích, không thể nhận được tài lộc nào từ nó. Nhưng nó ở đó và qua sự hiện hữu của nó có tình yêu, vẻ đẹp, bao la. Nếu không có nó, không có gì cả. Nếu không có mưa, quả đất sẽ chết.

Thời gian là ảo tưởng. Có ngày mai và đã có nhiều ngày hôm qua; thời gian này không phải là một ảo tưởng. Tư tưởng mà sử dụng thời gian như một phương tiện để tạo ra một thay đổi phía bên trong, một thay đổi tâm lý đang theo đuổi một không thay đổi, bởi vì một thay đổi như thế chỉ là một tiếp tục được bổ sung thêm của cái gì đã là; tư tưởng như thế là thụ động, trì hoãn, tìm chỗ ẩn nấp trong ảo tưởng của dần dần, trong những lý tưởng, trong thời gian. Qua thời gian thay đổi không thể thực hiện được. Phủ nhận thời gian là thay đổi; thay đổi xảy ra nơi mà những sự việc do thời gian đã làm cho tồn tại, thói quen, truyền thống, đổi mới, những lý tưởng, bị phủ nhận. Phủ nhận thời gian và thay đổi đã xảy ra, một thay đổi tổng thể, không phải là biến đổi trong những khuôn mẫu và cũng không phải là sự thay thế của một khuôn mẫu bằng một khuôn mẫu khác. Nhưng đạt được hiểu biết, học một phương pháp kỹ thuật, đòi hỏi thời gian mà không thể và không được phủ nhận; chúng tối thiết cho sự sinh tồn. Thời gian để đi từ đây đến đó không phải là một ảo tưởng nhưng mọi hình thức khác của thời gian đều là ảo tưởng. Trong thay đổi này, có chú ý và từ chú ý này có một loại hành động khác biệt hoàn toàn. Hành động đó không trở thành một thói quen, một lặp lại của một cảm xúc, của một trải nghiệm, của hiểu biết mà làm cùn lệt bộ não, không còn nhạy cảm với một thay đổi. Lúc đó đạo đức không phải là một thói quen tốt hơn, thái độ cư xử tốt hơn; nó không có khuôn mẫu, không

có giới hạn; nó không có nhãn hiệu của kính trọng; vậy thì nó không là một lý tưởng để được theo đuổi, được gom vào nhau bằng thời gian. Lúc đó đạo đức là một mối hiểm họa không phải là một sự việc dễ dạy bảo của xã hội. Lúc đó yêu thương là hủy diệt; một cuộc cách mạng, không phải thuộc kinh tế, xã hội nhưng thuộc về ý thức tổng thể.

27.

Nhiều người trong chúng tôi đang ngân nga và hát; đang học những nhịp điệu và bài hát mới; căn phòng nhìn xuống một ngôi vườn bảo dưỡng rất khó khăn vì không có đủ nước; những bông hoa và bụi cây được tưới nước bởi những xô nhỏ, thật ra là những lon đựng dầu hôi. Một ngôi vườn rất đẹp có nhiều loại hoa nhưng cây cối thống trị ngôi vườn; chúng có hình dáng đẹp, tỏa rộng khắp và vào những mùa nào đó, đầy những bông hoa; bây giờ chỉ có một cây đang nở hoa, những bông hoa màu đỏ cam có cánh lớn, quá nhiều cánh. Có nhiều cây với những chiếc lá mỏng manh nhỏ và thanh, những cây như cây mimosa nhưng có nhiều tán lá lớn hơn. Có rất nhiều chim đã đến đây và bây giờ sau hai cơn mưa rào lớn và lâu chúng trông nhếch nhác, thấm tận da, lông của chúng ướt mềm. Có một con chim màu vàng cánh đen, lớn hơn con sáo đá, gần gần bằng con chim két; màu vàng rực rỡ tương phản những tán lá xanh đen và đôi mắt có đuôi dài sáng rực đang ngắm nhìn mọi thứ, những chuyển động nhẹ nhàng nhất lẫn trong những chiếc lá và những lần đến đi của những con chim khác. Có hai con chim đen, nhỏ hơn con quạ, lông của chúng thấm nước, đậu gần con chim vàng trên cùng một cái cây; chúng đã duỗi rộng lông đuôi và vẫy cánh cho khô ráo; vô số loại chim khác có kích cỡ khác nhau đến cái cây đó, tất cả đều sống hòa bình với nhau, tất cả đang ngắm nhìn cảnh giác. Thung lũng cần mưa rất nhiều và mỗi một giọt nước mưa đều được tiếp đãi ân cần; giếng đã rất sâu và những cái bồn lớn chứa nước của thành phố không còn một giọt và những cơn mưa này sẽ giúp đỡ chúng đầy lại. Chúng đã cạn khô trong nhiều năm và bây giờ có niềm hy vọng. Thung lũng rất đẹp, được nước mưa rửa rảy sạch sẽ, trong lành, ngập tràn nhiều màu xanh cây cỏ khác nhau. Những tảng đá đã được lau chùi sạch sẽ và không còn hơi nóng và những bụi cây chậm lớn đang tăng trưởng xen kẽ với đá trong những quả đồi trông hài lòng thỏa mãn và những đáy sông cạn khô đang ca hát. Đất đai lại mỉm cười.

Nhịp điệu hòa xướng và bài hát tiếp tục vang lên trong căn phòng khá trống trơn, không có đồ đạc, và ngồi trên nền nhà dường như bình thường và dễ chịu. Ở khoảng thời gian giữa một bài hát khá bất ngờ và không mong đợi cái khác lại xuất hiện; những người khác đang tiếp tục bài hát nhưng họ cũng bật tắt, không ý thức về sự im lặng của họ. Nó ở đó cùng phước lành và nó tràn đầy không gian giữa quả đất và bầu trời. Về những sự vật thông thường, đến một giới hạn nào đó, sự truyền đạt có thể thực hiện được qua từ ngữ; từ ngữ có ý nghĩa nhưng từ ngữ mất đi ý nghĩa giới hạn của chúng khi chúng ta đang cố gắng diễn đạt về những sự việc không thể nói bằng lời. Tình yêu không phải là một từ ngữ và nó là một sự việc hoàn toàn khác biệt khi tất cả lời nói và sự phân chia ngu xuẩn về cái gì là và cái gì không là chấm dứt. Sự việc này không phải là một trải nghiệm, không phải là một vật của tư tưởng, một công nhận về một sự việc xảy ra của hôm qua, không phải là một sản phẩm của ý thức tại bất kỳ chiều sâu nào. Nó không bị vấy bẩn bởi thời gian. Nó là một sự việc vượt ngoài và trên tất cả những cái này; nó ở đó và từng đó đã đủ cho thiên đàng và quả đất.

Mỗi lời cầu nguyện là một van xin và không còn van xin khi có rõ ràng và quả tim thanh thản. Theo bản năng, mỗi lần có rắc rối, một cầu xin thuộc một loại nào đó bật ra từ đôi môi, để ngăn ngừa sự rắc rối, sự đau đớn hoặc tìm được một lợi lộc nào đó. Có một niềm hy vọng rằng một vị thần trần thế hoặc những thần thánh của trí óc sẽ đáp ứng thỏa mãn, và thỉnh thoảng do tình cờ hoặc qua một trùng hợp lạ lùng nào đó của những biến cố, một lời cầu nguyện được đáp ứng. Vậy thì thần thánh đã trả lời và sự trung thành đã được chứng minh là đúng. Thần thánh của con người, thần thánh thực sự duy nhất, có mặt ở đó để an ủi, để che chở, để đáp ứng mọi đòi hỏi cao quý và tầm thường của con người. Thần thánh như thế thật là nhiều, mỗi nhà thờ, mỗi ngôi đền, mỗi thánh đường đều có các vị. Các vị thần trần thế thậm chí còn có nhiều quyền uy và nhiều đáp ứng tức khắc hơn, mỗi chính thể đều có họ. Nhưng con người cứ tiếp tục đau khổ bất kể mọi hình thái cầu nguyện và van xin. Chỉ bằng cuồng nộ của hiểu rõ lúc đó đau khổ mới chấm dứt nhưng lời cầu nguyện lại dễ dàng hơn, được kính trọng và ít đòi hỏi nỗ lực hơn. Và đau khổ bào mòn bộ não và thân thể, làm cho nó dần dần, mất nhạy cảm và rã rời. Hiểu rõ yêu cầu đang hiểu rõ về chính mình, mà không phải là công việc của chốc lát; học hỏi

về chính mình không khi nào chấm dứt và vẻ đẹp cùng sự vĩ đại của nó là rằng nó không bao giờ chấm dứt. Nhưng hiểu rõ về chính mình xảy ra từ khoảnh khắc này qua khoảnh khắc khác; hiểu rõ này chỉ có trong hiện tại năng động; nó không có sự tiếp tục như hiểu biết. Nhưng cái gì có sự tiếp tục là thói quen, quy trình máy móc của tư tưởng. Hiểu rõ không có tiếp tục.

28.

Có một bông hoa đỏ ẩn giữa những chiếc lá xanh sẫm và từ hàng hiên bạn chỉ có thể trông thấy bông hoa đỏ. Có những quả đồi, cát đỏ của những lòng sông, cây bồ đề cao lớn và nhiều cây me, nhưng bạn chỉ có thể trông thấy bông hoa đỏ, nó thật sặc sỡ, thật phong phú màu sắc; không có một màu sắc nào khác nữa; những mảng bầu trời xanh, những đám mây cháy rực do ánh sáng, những quả đồi tím than, những cánh đồng lúa màu mỡ có màu xanh lục, tất cả màu sắc này đều nhạt nhòa và chỉ có cái màu sắc kỳ diệu của bông hoa đỏ còn lại. Nó phủ đầy hết bầu trời và thung lũng; nó sẽ héo tàn và rơi rụng; nó sẽ ngừng sống và những quả đồi sẽ bao dung nó. Nhưng sáng nay nó vĩnh cửu, vượt ngoài thời gian và tư tưởng; nó gói trọn tình yêu và hân hoan; không có những lỗ bích xuẩn ngốc về tình cảm và lãng mạn trong bông hoa đỏ; và nó cũng không là biểu tượng của một sự vật gì khác. Nó là chính nó, để chết đi vào buổi chiều tối nhưng nó chứa đựng tất cả sự sống. Nó không phải là một vật gì đó mà bạn có thể lý luận ra được và nó cũng không phải là một vật của sự hỗn mang, một tưởng tượng lãng mạn nào đó; nó có thật như những quả đồi kia và những giọng nói đang kêu gọi nhau. Nó là thiên định tổng thể của sự sống, và ảo tưởng chỉ hiện hữu khi nào tác động của sự thật chấm dứt. Cái đám mây đỏ đầy ánh sáng là một sự thật mà vẻ đẹp của nó không có tác động mạnh mẽ vào một cái trí đã bị cùn nhọt và mất nhạy cảm bởi ảnh hưởng, thói quen và tìm kiếm an toàn vô tận. An toàn trong sự nổi danh, trong sự liên hệ, trong hiểu biết phá hủy tánh nhạy cảm và thoái hóa bắt đầu xuất hiện. Bông hoa đỏ, những quả đồi kia và biển xanh luôn luôn khuấy động là những thách thức, giống như những quả bom hạch nhân, của sự sống, và chỉ có cái trí nhạy cảm có thể đáp trả hoàn toàn đến chúng; chỉ có đáp trả hoàn toàn mới không để lại dấu vết của xung đột, và xung đột biểu hiện sự đáp trả từng phần.

Các vị thánh và thầy tu tạm gọi là khổ hạnh đã đóng góp vào sự cùn lệt của cái trí và vào sự phá hủy tánh nhạy cảm. Mỗi thói quen, sự lặp lại, lễ nghi được làm vững chắc bởi niềm tin và giáo điều, những đáp trả giác quan, có thể và được tu dưỡng, nhưng ý thức tỉnh táo, tánh nhạy cảm lại là sự việc hoàn toàn khác hẳn. Tánh nhạy cảm tuyệt đối cần thiết để suy gẫm sâu tận bên trong; chuyển động đi vào bên trong này không phải là một phản ứng với bên ngoài; bên ngoài và bên trong là cùng chuyển động, chúng không tách rời. Sự phân chia của chuyển động này thành phía bên trong và phía bên ngoài nuôi dưỡng tánh không nhạy cảm. Chuyển dịch vào phía bên trong là dòng chảy tự nhiên của phía bên ngoài, chuyển động bên trong có hành động riêng của nó, được diễn tả ra phía bên ngoài nhưng nó không phải là một phản ứng của bên ngoài. Ý thức về toàn bộ chuyển động này là nhạy cảm.

29.

Chiều hôm nay đẹp lạ thường. Đã có những cơn mưa nhỏ dứt quãng suốt ngày; người ta bị nhốt trong nhà cả ngày; có một cuộc bàn luận cùng nhau, gặp gỡ mọi người và vân vân. Đã ngừng mưa vài tiếng đồng hồ và lúc này rất tốt khi được dạo bộ bên ngoài. Về phía tây, những đám mây u ám, hầu như đen kịt, nặng trĩu mưa và sấm; chúng treo lơ lửng trên những quả đồi làm thành màu tím sẫm quá nặng nề và đe dọa. Mặt trời đang lặn trong cơn cuồng nộ hỗn loạn của những đám mây. Về phía đông, những đám mây tỏa ra đầy ánh sáng hoàng hôn; mỗi một đám mây là một hình dạng khác biệt với ánh sáng của riêng nó, cao đồ sộ trên những ngọn đồi, mệnh mang, sinh động nhưng tàn phá, vút lên bầu trời cao. Có những mảng bầu trời xanh, xanh mãnh liệt, màu xanh phảng phất đến nỗi nó phai nhạt vào ánh sáng trắng xóa của những đám mây đang tan vỡ. Những quả đồi được chạm trổ bởi sự trang nghiêm của thời gian vô tận, có một quả đồi sáng lên từ bên trong, tròn suốt và tinh tế lạ kỳ, trông như hoàn toàn giả tạo; một quả đồi khác lại như được đục đẽo từ đá granit, cô đơn ảm đạm, có một hình thể của mọi đền chùa trong thế giới. Mọi quả đồi đều sinh động, đầy chuyển động và kênh kiệu với chiều sâu của thời gian. Chiều nay thật tuyệt vời, tràn đầy vẻ đẹp, yên lặng và ánh sáng.

Lúc đầu tất cả chúng tôi cùng đi dạo với nhau nhưng bây giờ chúng tôi đã rơi vào sự im lặng, tách rời, cách xa nhau một khoảng cách ngắn. Con đường gập ghềnh qua thung lũng, qua những lòng sông khô cạn cát đỏ chỉ còn lại những dòng nước mưa nhỏ xíu. Con đường queo và hướng

về phía đông. Ở phía dưới thung lũng có một ngôi nhà nông trại màu trắng được vây quanh bởi cây cối và một cái cây to lớn bao phủ tất cả chúng. Một cảnh tượng thanh bình và đất đai dường như làm mê hoặc. Ngôi nhà cách đây khoảng một dặm, yên lặng ẩn mình trong những cánh đồng lúa phì nhiêu và xanh rì. Người ta thường trông thấy nó, vì con đường tiếp tục tới cửa ngõ của thung lũng và đi ra ngoài nó; nó là con đường duy nhất vào và ra khỏi thung lũng bằng xe hoặc đi bộ. Ngôi nhà trắng nằm giữa cây cối đã ở đó trong vài năm và nó luôn là một cảnh tượng dễ chịu, nhưng đang thấy nó, buổi chiều nay, khi con đường queo, có một cảm giác và vẻ đẹp hoàn toàn khác hẳn về nó. Vì cái khác lạ ở đó, và đang xuất hiện khắp thung lũng; nó giống như một bức màn mưa nhưng chỉ khi không có mưa; nó đang đến như một cơn gió nhẹ thoang thoảng, êm ả và dịu dàng và nó ở đó cả trong lẫn ngoài. Nó không phải là tư tưởng; nó không phải là cảm giác và cũng không phải là một tưởng tượng, một sự việc của bộ não. Mỗi một lần nó thật mới mẻ và kinh ngạc, một sức mạnh tinh khiết và bao la của nó tạo ra sự sống sót kèm theo niềm hân hoan. Nó là một cái gì đó hoàn toàn không biết được và cái đã được biết không thể tiếp cận với nó. Cái đã được biết phải chết đi cho nó hiện hữu. Trải nghiệm vẫn còn trong lãnh vực của cái đã được biết và vì thế cái khác lạ không thể là một trải nghiệm. Tất cả trải nghiệm là một trạng thái không chín chắn. Bạn chỉ có thể trải nghiệm và công nhận như là trải nghiệm một sự việc nào đó mà bạn đã biết sẵn rồi. Nhưng cái khác lạ không thể trải nghiệm được, không thể biết được; mọi hình thái của tư tưởng và mọi cảm thấy phải chấm dứt; vì tất cả chúng đều đã được biết và có thể biết; bộ não và khả năng tổng thể của ý thức phải được tự do khỏi cái đã được biết và trống không mà không có bất kỳ hình thức nào của nỗ lực. Nó ở đó, cả bên trong lẫn bên ngoài; người ta đang đi bộ trong nó và cùng với nó. Những quả đồi, đất đai và quả đất cùng với nó.

Còn khá sớm vào buổi sáng và trời vẫn còn tối. Đêm qua đã có sấm sét và có mưa; những cửa sổ đập rầm rầm và mưa đang tràn vào căn phòng. Không trông thấy một vì sao nào, bầu trời và những quả đồi phủ đầy mây và trời đang mưa dữ dội và ồn ào. Khi thức dậy, mưa đã ngừng và vẫn còn tối. Thiền định không phải là luyện tập, tuân theo một cơ cấu, một phương pháp; những cái này chỉ dẫn đến việc làm tối tăm cái trí và nó luôn luôn là một chuyển động trong những biên giới của cái đã được biết; có thất vọng và ảo tưởng trong hoạt động của chúng. Sáng sớm nay rất yên tĩnh và không có một con chim hay một chiếc lá nào lay động. Thiền định được bắt đầu tại những chiều sâu không biết được và tiếp tục bằng một cường độ và càn quét mỗi lúc một gia tăng, khám bộ não vào tĩnh lặng toàn bộ; mức sạch sẽ những ngõ ngách sâu kín của tư tưởng; nhổ bật gốc rễ của cảm giác; tẩy rửa bộ não hết sạch những điều đã được biết và những cái bóng của nó. Nó là một cuộc giải phẫu mà không có người giải phẫu, không có bác sĩ; nó đang xảy ra, như một bác sĩ giải phẫu bệnh ung thư, cắt bỏ tất cả những mô đã bị thối rữa, để những chỗ bị hư hỏng không lan tràn lại. Nó đang xảy ra, cái thiền định này suốt một tiếng đồng hồ. Và nó là thiền định không có người thiền định. Người thiền định sẽ ngăn cản bằng những ngu ngốc và hãnh tiến, tham vọng và ham muốn của anh ta. Người thiền định là tư tưởng, được nuôi nấng bằng những xung đột và sự tổn thương, và tư tưởng trong thiền định phải hoàn toàn chấm dứt. Đây là nền tảng cho thiền định.

30.

Mọi nơi đều có sự yên lặng; những quả đồi bất động; cây cối đứng yên và những lòng sông trống không; những con chim đã tìm ra chỗ ngủ qua đêm và mọi sự vật đều im tiếng, ngay cả những con chó trong làng. Trời đã có mưa và những đám mây không động dậy. Tĩnh lặng mỗi lúc một gia tăng và mãnh liệt thêm, rộng hơn và sâu hơn. Cái gì ở phía bên ngoài và bây giờ ở phía bên trong; bộ não mà đã lắng nghe sự yên lặng của những quả đồi, cánh đồng và cánh rừng bây giờ cũng tự yên lặng; nó không còn lắng nghe; nó đã đi qua sự việc đó và đã trở nên yên tĩnh, tự nhiên, không có cưỡng bách. Nó vẫn còn sẵn sàng để khuấy động chính nó ngay tức khắc. Nó đứng yên, sâu lắng trong chính nó; giống như một con chim thu cánh lại, nó đã gói trọn lại; nó không ngủ cũng như lười biếng, nhưng khi gói trọn chính nó lại, nó đã đi vào những chiều sâu vượt ra khỏi chính nó. Bộ não rất thiện cận; những hoạt động của nó hời hợt, gần như máy móc; những hoạt động và đáp trả của nó có tánh tức khắc, mặc dù tức khắc này được chuyển tải tới tương lai. Nhưng tư tưởng và cảm giác của nó ở trên bề mặt, dù rằng nó có thể suy nghĩ và cảm giác xa thêm vào tương lai và lùi lại trong quá khứ. Tất cả trải nghiệm và ký ức tuy rằng sâu sắc nhưng chỉ nằm trong mức độ khả năng giới hạn riêng của nó tuy nhiên bộ não

lặng yên và quay về chính nó, nó không còn đang trải nghiệm bên ngoài và bên trong. Ý thức, những phân chia của thật nhiều trải nghiệm, những cưỡng bách, những sợ hãi, những hy vọng và những thất vọng của quá khứ và tương lai, những mâu thuẫn về chủng tộc và những hoạt động thuộc cái tôi riêng của nó, không hiện diện; nó không ở đó. Toàn thân tâm hoàn toàn tĩnh và khi nó trở nên mãnh liệt, nó khẳng định rõ ràng; nó mãnh liệt, có động thái đang thâm nhập vào một chiều sâu hoặc là một chiều sâu đang hiện hữu mà tư tưởng, cảm giác, ý thức không thể thâm nhập được. Nó là một kích thích mà bộ não không thể nắm bắt hoặc hiểu rõ. Và không có người quan sát, đang chứng kiến chiều sâu này. Mọi bộ phận trong toàn thân tâm người ta tỉnh táo, nhạy cảm nhưng thật tĩnh lặng. Cái mới mẻ này, cái chiều sâu này đang bành trướng, nổ tung, đi khỏi, phát triển trong những bùng nổ riêng của nó nhưng không thời gian và vượt ngoài thời gian và không gian.

31.

Một buổi chiều đẹp đẽ; không khí sạch, những quả đồi có màu xanh, tím và tím than; những cánh đồng lúa có nhiều nước và là một màu xanh phong phú và đang thay đổi từ màu xanh lợt sẫm đến màu kim loại rồi đến màu lạt; một số cây cối đã thu rút lại để chờ đêm tối, sẫm màu và im lặng và những cây khác vẫn còn trải ra và chứa đựng ánh sáng ban ngày. Những đám mây đen trên những ngọn đồi phía tây, và ở phía bắc cùng phía đông những đám mây dày [phản ánh của] mặt trời hoàng hôn mà đã lặn sau những ngọn đồi màu tím đen. Không có một ai trên đường, một ít người đã đi ngang qua giữ im lặng và không có một mảng bầu trời xanh, những đám mây đang tụ họp lại để chờ đêm tối. Tuy nhiên mọi thứ dường như tĩnh thức, những tảng đá, lòng sông cạn khô, những bụi cây dưới ánh sáng phai lạt. Thiền định, khi đi bộ dọc theo con đường bỏ hoang và yên lặng đó, đến như một cơn mưa nhẹ trên những quả đồi; nó đến thật dễ dàng và tự nhiên như buổi tối đang đến. Không có nỗ lực thuộc mọi loại và không có kiểm soát kèm theo những tập trung và xao lãng; không có mệnh lệnh hoặc theo đuổi; không có phủ nhận cũng như chấp nhận và cũng không có mọi tiếp tục của ký ức trong thiền định. Bộ não ý thức về môi trường chung quanh nó nhưng yên lặng không một đáp trả, không bị ảnh hưởng nhưng đang công nhận mà không hưởng ứng. Thật tĩnh lặng và từ ngữ đã mất đi cùng tư tưởng. Có cái năng lượng lạ kỳ đó, gọi nó bằng mọi cái tên, cũng không quan trọng chút nào cả, năng động thật sâu thẳm, không có mục tiêu và mục đích; nó là sáng tạo, mà không cần khung vải vẽ và đã khắc chạm, và hủy diệt; nó không phải là sự việc của bộ não con người, của diễn đạt và thoái hóa. Nó không thể tiếp cận, để được phân hạng và phân tích, và tư tưởng cùng cảm giác không phải là những dụng cụ thuộc về hiểu rõ của nó. Nó hoàn toàn không liên hệ đến mọi sự việc và hoàn toàn cô đơn trong rộng lớn và bao la của nó. Và đi bộ dọc theo con đường đang tối dần đó, có niềm ngây ngất của cái không thể được, không phải của sự thành tựu, đang đến, thành công và tất cả những đòi hỏi và những đáp trả không chín chắn, nhưng cố đơn của cái không thể được. Cái có thể được thuộc máy móc và cái không thể được có thể dự kiến, cố gắng và có lẽ thành tựu mà luân phiên lại trở thành máy móc. Nhưng niềm ngây ngất này không có nguyên nhân, lý do. Nó ở đó thật đơn giản; không phải như một trải nghiệm nhưng một sự kiện, không phải để được chấp nhận hay bị phủ nhận, để được thảo luận hay phân tích mớ xé. Nó không phải là một sự việc để được tìm kiếm vì không có con đường dẫn đến nó. Mọi sự việc phải chết đi cho nó hiện hữu, sự chết, sự hủy diệt mà là tình yêu.

Một người lao động kiệt sức, nghèo nàn trong bộ quần áo bẩn thỉu rách rưới, đang quay về nhà cùng với con bò đờ xương của ông ấy.

1-11

Bầu trời đang tràn đầy trong màu sắc diễm ảo, từng bệt lửa to lớn không thể tin được; bầu trời phía nam đang hùng lên, những đám mây có màu sắc nổ tung và mỗi một đám mây lại cuồng nộ hơn cái khác. Mặt trời đã lặn phía sau quả đồi có hình nhân ngư nhưng không có màu sắc ở đó, nó ảm đạm, không có sự thanh thản của một buổi chiều đẹp. Nhưng phía đông và phía nam lại có trọn vẹn tất cả sự tráng lệ của một ngày đang chấm dứt. Về phía đông bầu trời xanh, màu xanh của một bông hoa bìm bịp, một bông hoa thật mong manh đến độ chạm nhẹ vào nó sẽ làm tan nát những cánh hoa trong suốt và tinh tế; nó là màu xanh cực mạnh có ẩn hiện màu sáng không thể tin được của xanh lá cây lạt, nhưng và sự tinh tường của màu trắng; nó đang tỏa ra, từ đông qua tây, những tia xanh diễm ảo qua bầu trời. Và phía nam bây giờ là nhà ở của những bãi lửa rộng lớn mà không bao giờ dập tắt được. Bên kia màu xanh phong phú của cánh

đồng lúa phì nhiêu là một dải mía đường đang nở hoa, nó như tơ, nhưng lạt, nâu sáng mềm mại của một con chim bồ câu xám than van. Nó ôm trọn ánh sáng hoàng hôn vươn lên và băng qua những cánh đồng lúa xanh ngọt ngào để tới những quả đồi, gần gần giống màu sắc của hoa mía. Những quả đồi liên minh với hoa, đất đỏ và bầu trời đang tối dần, và chiều đó những quả đồi đang reo hò hân hoan vì đó là một buổi chiều thỏa mãn của nó. Các vì sao đang lộ dạng và lúc này không có một đám mây nên mỗi một vì sao chiếu sáng rực rỡ kinh ngạc trong bầu trời đã được rửa sạch sẽ bởi cơn mưa. Và sáng hôm nay, khi bình minh còn lâu lắm mới đến, chòm sao Orion chiếm giữ bầu trời và những quả đồi lặng yên. Chỉ ở phía bên kia thung lũng, tiếng kêu của một con chim cú có yết hầu sâu được đáp lại bởi một con có yết hầu thanh, bằng một âm điệu cao hơn; trong không khí yên tĩnh và trong trẻo giọng của chúng vang xa và chúng đang tiến lại gần hơn cho đến khi chúng có vẻ yên lặng giữa những bụi cây, sau đó chúng tiếp tục hòa nhịp gọi nhau, con này có âm thấp hơn con khác cho đến khi một người đàn ông gọi và một con chó sủa lên.

Nó là thiền định trong trạng thái trống không, một trống không không có biên giới. Tư tưởng không thể theo nó; tư tưởng đã được bỏ lại nơi thời gian bắt đầu, và cũng không có cảm thấy ở đó để xuyên tạc tình yêu. Đây là trống không không có không gian. Bộ não không có cách nào dự phần trong thiền định này; bộ não hoàn toàn tĩnh và trong trạng thái tĩnh đó lại chuyển động bên trong nó và ngoài nó nhưng không có cách nào chia sẻ với trống không rộng lớn này. Toàn bộ cái trí đang thấu nhận hoặc đang cảm thấy hoặc đang ý thức về cái gì đang xảy ra và tuy nhiên nó lại không ở ngoài của chính nó, một cái gì đó có nguồn gốc từ bên ngoài, một cái gì đó xa lạ. Tư tưởng là một cản trở cho thiền định nhưng chỉ qua thiền định cản trở này mới có thể tan biến. Vì tư tưởng phung phí năng lượng và bản thể của năng lượng là tự do khỏi tư tưởng và cảm thấy.

2.

Đã có rất nhiều mây, tất cả những quả đồi trĩu nặng chúng và những đám mây đang chất đồng lại trong mọi phương hướng. Nó đang phun mưa và không có một mảng xanh nào trên bầu trời; mặt trời đã lặn vào tối tăm và cây cối đứng kênh kiêu, xa cách. Có một cây cọ nhiều tuổi đứng tương phản hoàn toàn cùng bầu trời đang tối dần và nó thu hút bất kỳ ánh sáng nào còn sót lại; những lòng sông yên lặng, cát đỏ của chúng ẩm ướt nhưng không có bài ca; những con chim đã im lặng tìm chỗ ở trong những chiếc lá dày đặc. Một cơn gió nhẹ đang thổi từ phía đông bắc và đem cùng nó thêm nhiều đám mây đen và đang lác đác những giọt mưa nhưng vẫn chưa bắt đầu khẩn thiết lắm; mưa sẽ đến trong những cơn cuồng nộ dồn dập sau đó. Và con đường phía trước không một bóng người; nó có màu đỏ, gồ ghề, và có cát và những quả đồi đen kịt nhìn xuống nó; một con đường dễ thương hiếm có xe cộ và dân làng sử dụng những chiếc xe bò di chuyển từ làng này qua làng khác; họ bán thủy, ốm dơ xương, phủ ngoài rách rưới, và bao tử của họ co rút lại nhưng họ rất dẻo dai và cam chịu; họ đã sống như vậy trong nhiều thế kỷ và không một chính phủ nào dự tính thay đổi khẩn cấp tất cả những sự việc này. Nhưng những người này có một nụ cười, mặc dù đôi mắt họ lại mệt mỏi. Họ có thể nhảy múa ca hát sau một ngày lao động cực nhọc và đầy cao hứng khi chơi đùa, họ không khi nào bị gục ngã một cách tuyệt vọng. Đất đai không có những cơn mưa đáng kể trong nhiều năm và đây có lẽ là một trong những năm may mắn sẽ mang lại nhiều thực phẩm cho họ và cỏ cho gia súc ốm yếu của họ. Và con đường tiếp tục để nhập vào con đường lớn có ít xe buýt và xe hơi tại miệng thung lũng. Và trên con đường này, xa thật xa là nhữnh thành phố cùng với sự bẩn thỉu, những xí nghiệp, những ngôi nhà giàu có, đền chùa và những bộ óc tối tăm của chúng. Nhưng ở đây trên con đường quang đặng này, có sự hui quanh và nhiều quả đồi, già cỗi và lãnh đạm.

Thiền định là làm trống không cái trí tất cả tư tưởng vì tư tưởng và cảm giác phung phí năng lượng; chúng lặp lại, tạo ra những hoạt động máy móc mà là một phần cần thiết của sự hiện hữu. Và chúng chỉ là từng phần, và tư tưởng cùng cảm thấy không có thể thâm nhập vào cái bao la của sự sống. Một sự tiếp cận hoàn toàn khác biệt rất cần thiết, không phải con đường của thói quen, liên tưởng và cái đã được biết; phải có tự do khỏi những việc này. Thiền định là làm trống không cái trí khỏi cái đã được biết. Nó không thể thực hiện được bởi tư tưởng hoặc bởi sự thúc giục che dấu của tư tưởng, cũng không phải bởi ham muốn trong hình thức cầu nguyện, cũng không phải qua kỹ thuật thôi miên tự ti mặc cảm của từ ngữ, hình ảnh, hy vọng và hư ảo. Tất cả những sự việc này phải chấm dứt, dễ dàng, không nỗ lực và chọn lựa, trong sự

mãnh liệt của ý thức.

Và đó là khi đang đi bộ trên con đường, có sự trống không hoàn toàn của bộ não, và cái trí không còn bị ràng buộc bởi tất cả trải nghiệm, cái đang biết của ngày hôm qua, dù rằng một ngàn ngày hôm qua đã tồn tại. Thời gian, sự vật của tư tưởng, đã ngừng; chính xác không còn chuyển động trước và sau; không có đang đi, đang đến, đang đứng yên lặng. Không gian gọi là khoảng cách không còn; có những quả đồi và bụi cây nhưng không có cao và thấp. Không có sự liên hệ đến mọi thứ nhưng có ý thức về cây cầu và người qua lại. Tổng thể của cái trí, trong đó là bộ não với tư tưởng và cảm giác của nó, ở trạng thái trống không; và vì nó trống không, có năng lượng, một năng lượng đang mở rộng và đang đào sâu thêm mà không có đo lường. Tất cả so sánh, đo lường đều tùy thuộc vào tư tưởng và vì thế vào thời gian. Cái khác lạ là cái trí không còn thời gian; nó là hơi thở của vô nhiễm và bao la. Từ ngữ không phải là thực tại; chúng chỉ là phương tiện của sự truyền đạt nhưng chúng không là vô nhiễm và bao la. Trống không là cô đơn.

3.

Hôm nay là ngày ảm đạm u ám; những đám mây đang dồn ép vào và trời mưa rất lớn. Những lòng sông cát đỏ đã có ít nước nhưng đất đai cần nhiều mưa hơn nữa cho những lưu vực sông, bồn chứa và những cái giếng được đầy nước thêm; sẽ không có mưa trong nhiều tháng và mặt trời nóng bỏng sẽ thiêu rụi đất đai. Nước rất cần thiết khẩn cấp cho khu vực vùng quê này và mỗi giọt mưa đều được đón chào. Người ta đã phải ở trong nhà suốt ngày và lúc này rất tốt khi đi ra ngoài. Đường sá tung tóe nhiều nước, có một cơn mưa rào lớn và dưới mỗi cây đều có một vũng nước và cây cối ướt sũng nước. Đang tối dần, những quả đồi vẫn còn trông thấy, chúng tối sẫm tương phản với bầu trời, màu sắc của những đám mây; cây cối yên lặng và bất động, mất hút trong sự đe dọa của chúng; chúng đã rút lui và từ chối giao thiệp. Người ta nhận thức, đầy bất ngờ về cái khác lạ không quen thuộc đó; nó ở đó và nó đã ở đó, chỉ khi nào có những buổi nói chuyện, gặp gỡ mọi người vân vân và thân thể không có đủ sự nghỉ ngơi để ý thức về cái khác lạ nhưng khi đi ra ngoài nó ở đó và chỉ lúc đó mới có được nhận thức thấu đáo rằng nó đã ở đó. Vẫn vậy, nó bất ngờ và không mong đợi, với cường độ mãnh liệt mà là bản thể của vẻ đẹp. Người ta đi cùng với nó xuống con đường không phải như một cái gì đó tách rời, không phải như một trải nghiệm, một sự việc gì đó để được quan sát và được tìm hiểu, để được ghi nhớ. Đây là những phương cách của tư tưởng nhưng tư tưởng đã chấm dứt và vì thế không có đang trải nghiệm về nó. Tất cả đang trải nghiệm đều tách biệt và gây thoái hóa, nó là một phần của bộ máy tư tưởng và mọi quy trình máy móc đều gây thoái hóa. Nó là một cái gì đó, mỗi lần, hoàn toàn mới mẻ và cái mới mẻ không có liên hệ gì với cái đã được biết, với quá khứ. Và có vẻ đẹp, vượt ngoài tất cả tư tưởng và cảm thấy.

Không có tiếng gọi của con cú bên kia thung lũng yên lặng; vẫn còn rất sớm; mặt trời vẫn chưa lên đỉnh đồi nhiều tiếng đồng hồ nữa. Có nhiều mây và không trông thấy một vì sao nào cả; nếu bầu trời quang đãng, chòm sao Orion sẽ ở phía bên này của ngôi nhà, đối diện phía tây nhưng mọi nơi đều có bóng tối và sự yên lặng. Thói quen và thiên định không bao giờ có thể tồn tại cùng nhau; thiên định không bao giờ trở thành thói quen; thiên định không bao giờ tuân theo một khuôn mẫu được đặt ra bởi tư tưởng mà hình thành thói quen. Thiên định là hủy diệt tư tưởng và không còn tư tưởng nào bị vướng mắc vào những rối ren phức tạp, những ảo mộng, những theo đuổi hão huyền riêng rẽ của nó. Tư tưởng đang phá tan chính nó dựa vào tánh trống không riêng của nó là sự nổ tung của thiên định. Thiên định này có chuyển động riêng của nó, không phương hướng và vì vậy không nguyên nhân. Và trong căn phòng đó, trong yên lặng đặc biệt đó khi những đám mây thật thấp, hầu như đang chạm vào ngọn cây; thiên định là một chuyển động trong đó bộ não đã tự làm trống không và ở trạng thái tĩnh. Nó là một chuyển động của toàn bộ cái trí trong trống không và không có thời gian. Tư tưởng là vật chất được giữ trong xiềng xích của thời gian; tư tưởng không bao giờ tự do, không bao giờ mới mẻ; mỗi một trải nghiệm chỉ làm tăng thêm trói buộc và vì thế có đau khổ. Trải nghiệm không bao giờ có thể giải phóng tư tưởng; nó làm cho tư tưởng càng thêm ma mãnh, và tu dưỡng không là sự kết thúc đau khổ. Tư tưởng, dù khôn ngoan lanh lẹ đến mức nào, dù trải nghiệm nhiều, không bao giờ có thể kết thúc được đau khổ; nó có thể tẩu thoát đau khổ nhưng nó không bao giờ kết thúc được nó. Kết thúc đau khổ là kết thúc tư tưởng. Không có một sự việc hay sự vật gì có thể kết thúc nó [tư tưởng], không phải những thần thánh riêng của nó, những lý tưởng,

những niềm tin, những tín điều riêng của nó. Mọi tư tưởng dù khôn ngoan hay tầm thường, định hướng sự đáp trả tới thách thức của sự sống vô giới hạn và cái đáp trả thuộc thời gian này nuôi dưỡng đau khổ. Tư tưởng có tính máy móc và vì thế nó không bao giờ có thể tự do; chỉ trong tự do mới không có tư tưởng. Kết thúc tư tưởng là kết thúc đau khổ.

4.

Thời tiết đã đe dọa mưa nhưng nó không bao giờ mưa; những quả đồi xanh nặng trĩu những đám mây; chúng luôn luôn đang thay đổi, đang di chuyển từ quả đồi này qua quả đồi khác nhưng có một đám mây xám trắng dài, vươn dài ở hướng tây qua nhiều quả đồi đến đường chân trời, mà bắt đầu gom tụ từ một trong những quả đồi ở phía đông; nó có vẻ bắt đầu từ đó, từ một bên triền đồi, và liên tục trôi về đường chân trời phía tây trong một chuyển động cuộn tròn, sống động thêm bởi ánh hoàng hôn; nó có màu trắng và xám nhưng cái nền sâu ở dưới lại là tím nhung, một màu tím đang phai lạt; nó có vẻ đang chuyển động cùng màu sắc như vậy qua những quả đồi nó viếng thăm. Nơi khoảng trống phía tây mặt trời đang lặn trong cuồng nộ của những đám mây và những quả đồi đang sẫm hơn và nhiều màu xám hơn và cây cối đang nặng trĩu bởi sự tĩnh lặng. Có một cây bồ đề khổng lồ không bị quấy nhiễu, đã có nhiều tuổi, bên cạnh con đường, nó thật uy nghi, to lớn, đầy sức sống, hờ hững và chiều hôm đó nó là vị lãnh chúa của những quả đồi, quả đất và những con suối; nó có vẻ oai vệ và các vì sao dường như rất nhỏ bé. Dọc theo con đường đó, một người dân làng và vợ đang đi bộ, người này đi sau người kia, người chồng dẫn đường và vợ theo chân; họ trông có vẻ hơi giàu có khi so sánh với những người mà người ta gặp trên đường. Họ đi qua chúng tôi, bà ta không bao giờ nhìn chúng tôi và ông ấy nhìn vào ngôi làng xa xa. Chúng tôi bắt kịp người vợ; bà ta là một phụ nữ nhỏ nhắn, không bao giờ nhắc cặp mắt khỏi mặt đất; bà ta không sạch sẽ lắm; bà ta mặc một cái sari vấy đất màu xanh và áo có màu hồng cam bết bết mồ hôi. Bà ta có một bông hoa trên mái tóc chải dầu óng mượt và đang đi chân đất. Khuôn mặt có nước da ngăm đen và quanh bà ta là cảm giác buồn bã. Có một tươi vui và vững vàng nào đó trong dáng đi của bà ta nhưng lại không tác động vào sự buồn thảm của bà; mỗi trạng thái đang theo cuộc sống riêng của nó, độc lập, sinh động và không liên quan. Nhưng có một sự buồn thảm sâu đậm và bạn cảm được nó ngay tức khắc; nó là một nỗi buồn không cứu vãn được; không có cách giải quyết, không có cách làm dịu bớt, không có cách để tạo ra một thay đổi. Nó ở đó và nó sẽ ở đó. Bà ta ở bên kia đường, cách đây vài feet nhưng không có gì có thể tiếp xúc với bà ta. Chúng tôi đi bộ bên cạnh nhau trong một khoảng thời gian và lúc này bà ta queo và băng qua lòng sông cát đỏ và tiếp tục đi về ngôi làng, người chồng dẫn đường, không bao giờ nhìn lại và bà ta theo sau. Trước khi bà ta queo một việc kỳ lạ đang xảy ra. Vài feet của con đường khoảng cách giữa hai chúng tôi biến mất và cùng với nó cũng biến mất hai thực thể; chỉ có người phụ nữ đó đang đi bộ trong nỗi buồn bí hiểm của bà ta. Không có sự đồng nhất với bà ta, cũng không có đồng cảm và yêu thương ngập tràn; những việc này ở đó nhưng chúng không ở đó do hiện tượng, sự kiện tự nhiên. Đồng nhất với một sự việc khác, dù sâu đậm bao nhiêu, vẫn còn duy trì tách biệt và phân chia; vẫn còn có hai thực thể, một cái đồng nhất với cái khác, một quy trình có ý thức hoặc không ý thức, qua tình thương hay qua hận thù; trong đó nó có sự gắng sức của một loại nào đó, nhỏ nhiệm hay thấy rõ. Nhưng ở đây không phải tất cả những sự việc kia. Bà ta là một con người duy nhất hiện hữu trên con đường đó. Bà ta ở đó và người còn lại thì không. Nó không phải là một sự tưởng tượng hay ảo ảnh; nó là một sự thật đơn giản và không một mức độ lý luận khôn ngoan và giải thích tinh tế nào có thể thay đổi được sự thật đó. Ngay cả khi bà ta queo khỏi con đường và đi rồi, cái người còn lại không ở trên con đường thẳng đó tiếp tục. Nó kéo dài một khoảng thời gian trước khi người còn lại phát hiện anh ta đang đi bộ bên cạnh một đồng đá bề nổi; được chuẩn bị sẵn sàng để sửa lại con đường.

Dọc theo con đường đó, trên khoảng trống trong những quả đồi phía nam, cái khác lạ đến cùng với cường độ mãnh liệt và quyền lực đến nỗi người ta chỉ có thể đứng dậy và tiếp tục chuyển đi bộ với rất nhiều khó khăn. Nó giống như một cơn bão dữ tợn không có gió và ồn ào nhưng cường độ của nó mạnh áp đảo. Lại lòng là mỗi lần nó đến, luôn luôn có một sự việc gì đó mới mẻ, nó không bao giờ giống nhau và luôn luôn bất ngờ. Cái khác lạ này không phải là sự việc gì đó bất thường, một năng lượng kỳ bí nào đó, nhưng lại kỳ bí vì nó là một sự việc không nằm trong thời gian và tư tưởng. Một cái trí vướng vào thời gian và tư tưởng không bao giờ nắm bắt được nó. Nó không phải là một việc để được tìm hiểu, giống như tình yêu không thể bị

phân tích hay hiểu, nhưng nếu không có cái bao la, sức mạnh và năng lượng này, sự sống và tất cả mọi hiện hữu, ở mọi mức độ, trở thành tầm thường và đau khổ. Có một trạng thái tuyệt đối về nó, không phải là một kết thúc; nó là năng lượng tuyệt đối; nó tự tồn tại không cần nguyên nhân; nó không phải là năng lượng tối hậu và kết thúc vì nó là mọi năng lượng. Mọi hình thái của năng lượng và hành động phải chấm dứt để cho nó hiện hữu. Nhưng trong nó lại có mọi hành động. Yêu thương và làm cái gì bạn muốn. Phải có sự chết và hủy diệt toàn bộ để cho nó hiện hữu; không phải là cuộc cách mạng những sự việc bên ngoài nhưng là hủy diệt toàn bộ cái đã được biết mà trong đó tất cả chỗ trú ẩn và tồn tại được nuôi dưỡng. Phải có trống không hoàn toàn và chỉ lúc đó cái khác lạ, cái không thời gian, xuất hiện. Nhưng trống không này không được tạo thành bởi ý định vun quén nó không phải là kết quả mà nguyên nhân có thể mua hay bán được; nó cũng không phải là kết quả của thời gian và qui trình tiến hóa; thời gian chỉ có thể sinh ra nhiều thời gian thêm. Hủy diệt thời gian không phải là một qui trình; tất cả những phương pháp và qui trình kéo dài thời gian. Kết thúc thời gian là kết thúc toàn bộ tư tưởng và cảm thấy.

5.

Vẻ đẹp không bao giờ riêng tư. Những quả đồi xanh sẫm và chứa ánh sáng hoàng hôn. Trước đó đã có mưa và bây giờ những khoảng không rộng lớn màu xanh xuất hiện; màu xanh rực sáng nhờ vào những đám mây trắng vây quanh nó; nó là màu xanh làm cặp mắt long lanh những giọt nước mắt quên lãng; nó là màu xanh của tuổi ấu thơ và vô nhiễm. Và màu xanh đó trở thành màu xanh pha vàng lạt của những lá non mùa xuân và xa xa khỏi nó là màu đỏ rực lửa của một đám mây đang thu gom tốc độ để băng qua những quả đồi. Và trên những quả đồi là những đám mây mưa, sẫm, u ám và bất động; những đám mây này đang chổng chất để chạm vào những quả đồi ở phía tây và mặt trời bị kẹp giữa những quả đồi và những đám mây. Mặt đất thấm nước, đỏ và sạch sẽ, và mỗi cây cùng bụi nhỏ có hơi nước đọng dày đặc; đã có những lá non rồi; cây xoài có những chiếc lá mềm mại màu hung đỏ, cây me có những chiếc lá nhỏ xíu vàng óng, cây mưa có vài nụ màu xanh tươi sáng; sau đợi chờ nhiều tháng dài của mặt trời nóng nung người, những cơn mưa mang lại sự dễ chịu cho quả đất; thung lũng đang mỉm cười. Ngôi làng đầy nghèo đói bốc mùi hôi, bẩn thỉu và quá nhiều trẻ em đang nô giỡn, la hét và cười đùa; chúng có vẻ chẳng thèm lưu tâm đến việc gì ngoài trừ những trò chơi chúng đang tận hưởng. Bố mẹ chúng trông kiệt sức, hốc hác phờ phạc và quên lãng; họ chẳng bao giờ có được một ngày nghỉ ngơi, sạch sẽ hoặc thoải mái; đói khát lao lực và đói khát nhiều thêm nữa; họ sâu thẳm, dù vẫn sẵn sàng mỉm cười, đôi mắt họ lơ đãng, không còn nhớ chuyện gì. Mọi nơi đều có vẻ đẹp, bãi cỏ, những quả đồi và bầu trời dồn ép vào; những con chim đang gọi nhau và vút cao trên không gian một con chim đại bàng đang lượn quanh. Có những con dế ốm yếu trên đồi, ngẫu nhiên mọi thứ nhai được; chúng đói quá mức và những con nhỏ hơn đi nghênh ngang từ tảng đá này qua tảng đá khác. Chúng thật mềm mại khi sờ chạm, da của chúng lấp lánh, sạch và khoẻ mạnh. Cậu bé chăm sóc chúng đang ca hát, ngồi trên một tảng đá và thỉnh thoảng gọi chúng.

Tu dưỡng cá nhân để có được niềm vui về vẻ đẹp là hoạt động của cái tôi; nó dẫn đến tánh không nhạy cảm.

6.

Sáng hôm nay thật đẹp, quang đãng, các vì sao tỏa sáng và thung lũng rất yên lặng. Những quả đồi tối, tối hơn bầu trời và không khí mát mẻ có mùi mưa, mùi những chiếc lá và vài cây lài đang nở hoa thơm ngát. Mọi sự vật đang ngủ và mỗi chiếc lá đều đứng yên và vẻ đẹp của buổi sáng thật diễm ảo; nó là vẻ đẹp của quả đất, bầu trời và của con người, của những con chim đang ngủ và dòng nước suối trong lành trong một lòng sông cạn khô; không thể tin rằng nó không riêng tư. Có một mộc mạc nào đó quanh nó, không phải mộc mạc được vun quén mà rõ ràng là những hoạt động của sự hãi và khước từ nhưng là mộc mạc của tổng thể, hoàn toàn nguyên vẹn đến nỗi nó không biết đến sự thoái rữa. Ở đó trên hàng hiên, với chòm sao Orion trên bầu trời phía tây, sự cuồng nộ của vẻ đẹp lau sạch những phòng vệ của thời gian. Đang thiền định ở đó, vượt ngoài những giới hạn của thời gian, đang nhìn thấy bầu trời rực sáng cùng các vì sao và quả đất yên lặng, vẻ đẹp không phải sự theo đuổi cá nhân của niềm vui thú, của những sự việc cùng gom lại, của những sự việc đã biết, hay những hình ảnh và ảo mộng không biết được của bộ não với tư tưởng và cảm giác của nó. Vẻ đẹp không liên quan gì đến tư

tưởng hay tình cảm hay với cảm giác thích thú được gọi lên bởi một buổi hòa nhạc hay một hình ảnh, hoặc xem một trận bóng đá; vui thú khi xem những buổi hòa nhạc, ngâm những bài thơ, có lẽ tao nhã hơn xem những trận bóng đá nhưng tất cả vui thú đó đều giống hệt như một buổi thánh lễ Mass hoặc lễ cầu nguyện của Ấn độ giáo trong một ngôi đền. Vẻ đẹp vượt ra khỏi thời gian và nỗi đau đớn cùng vui thú của tư tưởng. Tư tưởng và cảm thấy làm hao phí năng lượng và vì thế không bao giờ thấy được vẻ đẹp. Năng lượng, cùng cường độ của nó, là yếu tố cần thiết để thấy vẻ đẹp – cái vẻ đẹp không ở trong giới hạn thị giác của người quan sát. Khi có một người đang nhìn, một người quan sát, lúc đó không có vẻ đẹp.

Ở đó trên hàng hiên có hương thơm, khi bình minh chưa ló dạng và cây cối vẫn còn đứng yên, cái gì gọi là bản thể là vẻ đẹp. Nhưng bản thể này không có thể trải nghiệm được; đang trải nghiệm phải chấm dứt, vì trải nghiệm chỉ làm mạnh thêm cái đã được biết. Cái đã được biết không bao giờ là bản thể. Thiền định không bao giờ là trải nghiệm thêm nữa; nó không những là kết thúc của trải nghiệm, cái đáp trả đến thách thức, to lớn hay nhỏ, nhưng nó còn là hành động mở cánh cửa đến bản thể, mở cánh cửa của một cái lò luyện kim mà lửa của nó hủy diệt toàn bộ, không để lại bất kỳ tro bụi nào; không có vật thừa thãi. Chúng ta là những tàn tích thừa thãi, những người nói vâng chấp nhận của nhiều ngàn ngày hôm qua, một chuỗi liên tục của những kỷ niệm vô tận, của chọn lựa và thất vọng. Cái Đại Ngã và cái tôi nhỏ là khuôn mẫu của sự hiện hữu và hiện hữu là tư tưởng và tư tưởng là hiện hữu, cộng với sự đau khổ vô tận. Trong ngọn lửa thiền định tư tưởng kết thúc và cùng với nó là cảm thấy, vì cả hai đều không là tình yêu. Nếu không có tình yêu, không có bản thể; nếu không có nó chỉ có tro bụi mà đặt nền tảng cho sự hiện hữu của chúng ta. Từ trống không tình yêu hiện hữu.

7.

Tuy còn rất sớm sáng nay những con cú đã bắt đầu gọi nhau. Thoạt đầu chúng ở những khu khác nhau của thung lũng; một con ở hướng tây còn con khác ở phía bắc; giọng của chúng rất rõ ràng trong không khí yên tĩnh và vang vọng rất xa. Trước tiên chúng ở rất xa nhau và dần dần chúng đến gần hơn; giọng của chúng trở nên khàn khàn, sâu, không kéo lê, ngắn hơn và khẳng khẳng nhiều hơn. Khi chúng đến gần hơn chúng tiếp tục gọi nhau thường xuyên hơn; chúng phải là những con chim to lớn, người ta không thể trông thấy chúng, trời còn quá tối thậm chí khi chúng ở cùng một cái cây khá gần và âm điệu cũng như chất lượng của giọng thay đổi. Chúng đang nói chuyện với nhau tại một chiều sâu sâu xa đến độ khó có thể nghe được. Chúng ở đó trong một khoảng thời gian đáng kể, cho đến khi bình minh đến. Sau đó chậm chậm một loạt những tiếng ồn bắt đầu, một con chó sủa, một ai đó kêu lên, một viên pháo nổ – trong hai ngày cuối có một loại lễ hội nào đó – một cái cửa ra vào mở và khi trời sáng rõ hơn tất cả sự ồn ào của một ngày bắt đầu.

Phủ nhận là một điều tối thiết. Phủ nhận ngày hôm nay mà không biết ngày mai sẽ ra sao là giữ sự tỉnh thức. Phủ nhận khuôn mẫu xã hội, kinh tế và tôn giáo là sống cô đơn, là tánh nhậy cảm. Không thể phủ nhận toàn bộ là sống tầm thường. Không thể phủ nhận tham vọng và tất cả phương cách của nó là chấp nhận qui tắc của sự hiện hữu mà nuôi dưỡng xung đột, hoang mang và đau khổ. Phủ nhận các chính trị gia và vì vậy là phủ nhận các chính trị gia trong chính chúng ta, sự đáp trả đến cái ngay lập tức, để sống với tầm nhìn ngắn ngủi, là tự do khỏi sợ hãi. Phủ nhận toàn bộ là sự phủ nhận cái tích cực, cái khuynh hướng thúc đẩy và tuân theo mô phỏng. Nhưng chính phủ nhận là tích cực, vì nó không là một phản ứng. Phủ nhận tiêu chuẩn đã được chấp nhận của vẻ đẹp, quá khứ hay hiện tại, là khám phá vẻ đẹp vượt ngoài tư tưởng và cảm thấy, nhưng, muốn khám phá nó, cần thiết phải có năng lượng. Năng lượng này đến khi không còn xung đột, mâu thuẫn, và hành động không còn từng phần nữa.

8.

Khiêm tốn là bản thể của mọi đạo đức. Khiêm tốn không thể được tu dưỡng, đạo đức cũng vậy. Luân lý được kính trọng của bất kỳ xã hội nào chỉ là sự điều chỉnh đến một khuôn mẫu được thiết lập bởi môi trường tôn giáo, kinh tế, xã hội, nhưng cái luân lý của sự điều chỉnh luôn thay đổi như thế không phải là đạo đức. Sự tuân theo và tự quan tâm bắt chước về an toàn, được gọi là luân lý, là khước từ đạo đức. Trật tự không bao giờ bền vững; nó phải được giữ gìn mỗi ngày, như một căn phòng phải được lau chùi mỗi ngày. Trật tự phải được duy trì từ khoảnh khắc này qua khoảnh khắc khác, mỗi ngày. Trật tự này không phải là sự điều chỉnh cá nhân, riêng tư đến khuôn mẫu của những đáp trả bị điều kiện của ưa thích và không ưa thích, vui thú

và đau thương. Trật tự này không phải là một phương tiện của sự tẩu thoát khỏi đau khổ; đang hiểu rõ đau khổ và đang kết thúc đau khổ là đạo đức, mà tạo ra trật tự. Trật tự không phải là một kết thúc trong chính nó; trật tự, như một kết thúc trong chính nó chỉ dẫn đến sự chấm dứt hoàn toàn của tiêu chuẩn đứng đắn của xã hội, mà bằng hoại và suy đồi. Đang học hỏi là bản thể thực sự của khiêm tốn, đang học hỏi từ mọi sự vật và từ mọi con người. Không có sự phân cấp trong đang học hỏi. Uy quyền khước từ đang học hỏi và một môn đệ sẽ không bao giờ học hỏi.

Có một đám mây đơn chiếc, rực sáng do ánh hoàng hôn, phía sau những quả đồi hướng đông; không một tưởng tượng nào có thể nghĩ ra được đám mây như thế. Nó là hình dạng của mọi hình dạng; không một kiến trúc sư nào đã thiết kế được một cấu trúc như vậy. Nó là kết quả của nhiều cơn gió, của nhiều mặt trời và đêm tối, của áp lực và căng thẳng. Những đám mây khác đều tối đen không ánh sáng; chúng không có chiều sâu hoặc chiều cao nhưng đám mây này phá tan không gian. Quả đồi, nơi có đám mây ở xa xa, dường như mất hẳn sự sống và sức mạnh; nó đã mất đi sự uy nghi thường lệ và vẻ sắc sảo của đường nét. Đám mây đó đã hấp thụ mọi chất lượng của những quả đồi, vẻ hùng vĩ và sự tĩnh lặng của chúng. Dưới cái đám mây đồ sộ đó là thung lũng, xanh rì và sạch sẽ do cơn mưa; có một cái gì đó rất đẹp trong thung lũng cổ xưa này khi vừa hết mưa; nó trở nên sáng và xanh đẹp mắt, màu xanh của mọi sắc thái và quả đất lại đỏ rực thêm. Không khí trong sạch và những tảng đá lớn trên những quả đồi được đánh bóng thành màu đỏ, xanh, xám và tím lạt.

Có nhiều người trong căn phòng, một số người đang ngồi trên nền nhà và số khác trên ghế; có sự yên lặng của am hiểu sâu sắc và thưởng thức. Một người đàn ông đang chơi một loại đàn tám dây. Ông ta đang chơi với đôi mắt nhắm nghiền, cũng thỏa mãn như nhóm nhỏ thánh giả. Nó là âm thanh tinh khiết và người ta lướt đi cùng âm thanh đó, thật xa và rất sâu; mỗi một âm thanh cuốn hút người ta vào sâu thêm. Chất lượng âm thanh mà nhạc cụ tạo ra đưa chuyển hành trình vào vô tận; từ khoảnh khắc ông ta chạm vào nó đến khoảnh khắc ông ngừng chơi, nó là cái âm thanh có chất lượng không thuộc về nhạc cụ, không thuộc về người đàn ông đang trình diễn, không thuộc về thánh giả. Nó có tác động ngăn chặn mọi âm thanh khác, thậm chí cả tiếng pháo các em bé đang đốt; bạn nghe tiếng pháo kêu lách tách và rầm rầm nhưng nó là một phần của âm thanh đó và âm thanh đó là mọi thứ – con ve sầu đang kêu, những cậu bé đang cười, tiếng gọi của một em gái nhỏ và âm thanh của sự yên lặng. Ông ấy chắc là đã chơi trên nửa tiếng đồng hồ và trong toàn bộ thời gian đó chuyển hành trình, xa và sâu lắng, tiếp tục; nó không phải là một chuyển hành trình bị lỗi cuốn trong tưởng tượng, đang bay bổng của tư tưởng hoặc trong sự kích động của cảm xúc. Những chuyển hành trình như thế rất ngăn ngui, với chút ít ý nghĩa hay vui thú; chuyển hành trình này không có ý nghĩa và không có vui thú. Chỉ có âm thanh và không có gì thêm nữa, không tư tưởng, không cảm giác. Âm thanh đó đưa người ta đi qua và vượt ngoài những giới hạn của thời gian, và lặng lẽ nó tiếp tục đi vào trống không bao la để từ đó không bao giờ trở lại. Cái gì đang quay trở lại luôn luôn là kỷ niệm, một sự việc đã là, nhưng ở đây không có kỷ niệm, không trải nghiệm. Sự thật không có bóng, kỷ niệm.

9.

Không có một đám mây trong bầu trời khi mặt trời hạ dần sau những quả đồi; không khí đứng yên và không một chiếc lá nào lay động. Mọi sự vật có vẻ được giữ chặt lại, trong ánh sáng của bầu trời không mây. Phản ánh của ánh hoàng hôn trên một dải nước nhỏ gần vĩa đường đầy năng lượng ngậy ngất và bông hoa dại nhỏ xíu bên lối đi, là tất cả sự sống. Có một quả đồi trông giống như một trong những ngôi đền cổ xưa và thường hằng; nó có màu đỏ tía, sẫm hơn màu tím, đậm và rất hờ hững; nó sinh động bởi một ánh sáng bên trong, không có bóng, và mỗi tảng đá và bụi cây đang reo hò, hân hoan. Một chiếc xe có hai con bò kéo đang đi dọc con đường, chất cỏ khô; một cậu bé đang ngồi trên đồng cỏ và một người đàn ông đang điều khiển chiếc xe gây ra nhiều ồn ào. Họ nổi bật rõ ràng giữa bầu trời; đặc biệt những đường viền của khuôn mặt cậu bé; mũi và trán cậu ta rõ nét, dịu dàng; đó là khuôn mặt không có học hành, và có lẽ không bao giờ có; nó là một khuôn mặt chưa bị hư hỏng, chưa quen thuộc với công việc nặng nhọc cũng như với bất cứ trách nhiệm nào; nó là một khuôn mặt tươi cười. Bầu trời quang đãng phản ánh trên nó. Đang đi bộ dọc theo con đường đó, thiền định dường như là một điều rất tự nhiên; có một thiết tha và một trong sáng và cơ hội này phù hợp với trạng thái

thiền định. Tư tưởng là một lãng phí của năng lượng và cảm thấy cũng vậy. Tư tưởng và cảm thấy mỗi mọc xao lãng và sự tập trung biến thành trạng thái tự thu hút để phòng vệ, giống như một em bé bị thu hút trong món đồ chơi. Món đồ chơi gây cuốn hút và cậu bé chìm đắm trong nó; lấy món đồ chơi đi và cậu bé bị bồn chồn bất an. Cũng như vậy với những người lớn; những món đồ chơi của họ là nhiều hành động tẩu thoát. Đó kia, trên con đường, tư tưởng, cùng với cảm thấy của nó không còn quyền lực của thu hút; nó không còn năng lượng tự sản sinh và vì vậy nó kết thúc. Bộ não trở nên yên lặng, giống như những con nước trở nên yên lặng khi không có gió nhẹ. Nó là tĩnh lặng trước khi sáng tạo xảy ra. Và kia kia trên quả đồi đó, rất gần gũi, một con cú bắt đầu nhẹ nhàng kêu và bỗng nhiên ngừng lại và thật cao trên bầu trời một trong những con chim đại bàng nâu đang bay qua thung lũng. Chính là chất lượng của trạng thái tĩnh lặng mới có ý nghĩa; một sự tĩnh lặng bị kích thích là tù hãm; một sự tĩnh lặng được mua là một món hàng hóa không có giá trị nào cả; một sự tĩnh lặng thuộc về kết quả của kiểm soát, kỷ luật, trấn áp chỉ gây ra huyền ảo ảm ỉ trong tuyệt vọng. Không có một âm thanh trong thung lũng cũng như trong cái trí, nhưng cái trí đi ra khỏi thung lũng và thời gian. Và không có đang quay trở lại vì nó đã đi rồi. Tĩnh lặng là chiều sâu của trống không.

Tại khúc quanh của con đường, con đường êm ả đi xuống bằng qua hai cây cầu bắc qua những lòng sông cát đỏ khô cạn, đến phía bên kia của thung lũng. Chiếc xe bò đã đi xuống con đường đó; vài dân làng đang đi đến đó, nhút nhát và không tiếng ồn; có đám trẻ em đang đùa giỡn dưới lòng sông và một con chim luôn miệng hót. Ngay lúc con đường quay về hướng đông; cái khác lạ đến. Nó đến ngập tràn trong những đợt sóng lớn của phước lành, huy hoàng và bao la. Nó như thể là bầu trời mở toang ra và từ cái bao la này xuất hiện cái không tên; nó đã ở đó suốt ngày, người ta bất thành linh nhận ra và chỉ có lúc này, đang đi dạo một mình, những người khác đã ở hơi xa, người ta nhận ra cái sự kiện đó, và cái gì làm cho nó lạ thường, là sự việc này mà đang xảy ra; nó là tột đỉnh của cái gì đã đang xảy ra và không phải là một sự cố cô lập. Có ánh sáng, không phải của mặt trời lặn và cũng không phải là ánh sáng giả tạo cực mạnh; những cái này tạo ra những cái bóng nhưng có ánh sáng mà không có bóng và nó là ánh sáng.

10.

Một con cú có cuống họng sâu đang kêu trong những quả đồi; giọng sâu của nó xuyên qua căn phòng và kích động thính giác. Ngoại trừ những tiếng kêu này mọi thứ đều yên lặng; thậm chí chẳng có tiếng kêu của con ếch ương hay tiếng sột soạt của một con thú nào đó chạy ngang qua. Sự yên lặng tăng thêm lên giữa những tiếng kêu vọng đến từ những quả đồi phía nam; chúng vang vọng thung lũng và những quả đồi và không gian rộn ràng theo từng tiếng kêu. Nó không được đáp lại trong một thời gian lâu và khi nó đến, nó ở hướng tây dưới thung lũng; giữa chúng, chúng giữ yên lặng và vẻ đẹp của đêm tối. Bình minh sẽ đến trong chốc lát nhưng lúc này trời vẫn còn tối; bạn có thể trông thấy những đường viền của quả đồi và cây bồ đề to lớn. Chòm sao Thất tinh và chòm sao Orion đang lặn trong một bầu trời không mây quang đãng; không khí trong lành do cơn mưa rào ngăn ngui; nó có một hương thơm đến từ những cây già cỗi, mưa, những bông hoa và những quả đồi rất cổ xưa. Một buổi sáng quá tuyệt vời. Cái gì ở phía bên ngoài đang xảy ra ở phía bên trong và thiền định đúng là một chuyển động của cả hai, không bị phân chia. Nhiều hệ thống thiền định chỉ bẫy cái trí vào trong một khuôn mẫu mà dâng tặng những cảm xúc và những tẩu thoát tuyệt vời; chỉ có những người không chín chắn mới cần đến nó, nhận được nhiều thỏa mãn nơi chúng. Nếu không có hiểu rõ về chính mình tất cả phương pháp thiền định đều dẫn đến ảo tưởng và đến những hình thức tự dối gạt khác nhau, thực sự và được tưởng tượng ra. Nó là một chuyển động của năng lượng cực mạnh, cái năng lượng mà xung đột sẽ không bao giờ biết được. Xung đột hướng dần lằm lặc và làm hao tổn năng lượng, giống như những lý tưởng và sự tuân theo các qui ước và phong tục. Tư tưởng không còn nữa cùng với cảm giác nhưng bộ não vẫn sinh động và đầy nhạy cảm. Mỗi chuyển động, hành động có nguyên do thúc đẩy là không hành động; chính cái không hành động này làm hư hỏng năng lượng. Tình yêu có nguyên do không còn là tình yêu; có tình yêu mà không cần nguyên do thúc đẩy. Thân thể hoàn toàn bất động và bộ não giữ trạng thái tĩnh nhưng cả hai thực sự ý thức về mọi sự vật và sự việc mà lại không có tư tưởng lẫn cử động. Nó không phải là một trạng thái thôi miên, một dạng thôi thúc vì không có kiểm được bất kỳ lợi lộc nào từ nó, không những ảo mộng, không những cảm xúc, tất cả sự việc đó chỉ là sự kinh doanh xuẩn ngốc. Nó là một sự kiện và một sự kiện không có sự vui thú lẫn đau khổ. Và chuyển động này

không còn bị ảnh hưởng bởi tất cả công nhận, bởi cái đã được biết.

Bình minh đang đến mang cùng cái khác lạ mà là phần thiết yếu của thiên định. Một con chó sủa và ngày bắt đầu.

11.

Chỉ có những sự kiện, không có những sự kiện lớn hơn hoặc nhỏ hơn. Sự kiện, cái gì là, không thể hiểu được khi tiếp xúc nó bằng những quan điểm hay những phán đoán; những quan điểm, những phán đoán lúc đó trở thành cái sự kiện và không phải là sự kiện mà bạn muốn hiểu. Trong khi bạn đang theo đuổi tìm hiểu sự kiện, trong khi bạn đang quan sát sự kiện, cái gì là, sự kiện dạy bạn và lời giáo huấn của nó không bao giờ máy móc, và để tuân theo lời giáo huấn của nó, cái đang nghe, cái quan sát phải thật minh mẫn; chú ý này không được thừa nhận nếu có động cơ thúc đẩy cho cái đang nghe. Động cơ thúc đẩy làm hao phí năng lượng, làm biến dạng nó; hành động có một động cơ là không hành động, đang dẫn đến hoang mang và đau khổ. Đau khổ bị gom vào nhau bởi tư tưởng và tư tưởng nuôi sống chính nó tạo thành cái tôi làm chủ và cái tôi lệ thuộc. Giống như một cái máy có sự sống, cái tôi làm chủ và cái tôi lệ thuộc cũng vậy, một cuộc sống nhờ vào tư tưởng và cảm giác. Sự kiện triệt tiêu bộ máy này.

Niềm tin không cần thiết, những lý tưởng cũng vậy. Cả hai đều làm hao phí cái năng lượng được cần đến để theo đuổi sự bộc lộ của sự kiện, cái gì là. Những niềm tin giống như những lý tưởng là những tẩu thoát khỏi sự kiện và trong hành động tẩu thoát này không có kết thúc đau khổ. Kết thúc đau khổ là hiểu rõ sự kiện từ khoảnh khắc này sang khoảnh khắc khác. Không có một hệ thống hay phương pháp nào sẽ tạo ra hiểu rõ ngoại trừ một ý thức không chọn lựa về một sự kiện. Thiên định tuân theo một hệ thống là sự lẩn tránh sự kiện bạn là cái gì; rất quan trọng khi hiểu rõ về bản thân bạn, sự thay đổi liên tục của những sự kiện về chính bạn, hơn là bạn thiên định với mục đích tìm được Chúa, có những giấc mộng hoặc kinh nghiệm về tôn giáo, những cảm xúc và những hình thái giải trí khác nhau.

Một con quạ đang vươn dài cổ để kêu lên; nó đang đứng trên một cành cây có tán lá dày đặc. Không trông thấy được nó; những con quạ khác đến và đi nhưng con này cứ tiếp tục và hầu như không ngừng nghỉ cái giọng quác quác sắc bén và xuyên thấu của nó; nó tức giận chuyện gì đó hoặc đang phàn nàn về chuyện gì đó. Những chiếc lá lay động quanh nó và thậm chí vài giọt mưa cũng không bắt nó ngừng kêu được. Nó hoàn toàn mê mải vào cái sự việc đang gây bức tức cho nó. Nó ló ra ngoài, lắc lư thân hình và bay đi chỉ để bắt đầu lại lời phàn nàn lạnh lạnh; lúc này, nó bị mệt và nghỉ ngơi. Và cùng một loài quạ, trong cùng một nơi lại xuất hiện một con quạ khác, thuần thực hơn, khá thân thiện và lười cuốn. Cũng có những con chim khác trên cây, con chim cu Ấn Độ, một con chim màu vàng sáng có cánh đen, một con chim béo màu xám bạc, một trong số những con chim này đang bới tìm dưới gốc cây. Một trong những con sóc có vết nhỏ xuất hiện và leo lên cây. Tất cả chúng đều ở đó trên cây nhưng tiếng kêu của con quạ lại lớn nhất và khăng khăng nhất. Mặt trời đã chun ra khỏi những đám mây và cái cây tỏa ra một cái bóng, đậm đen và bên kia chỗ thũng xuống chật hẹp và nhỏ của vùng đất vọng lên những âm thanh của một chiếc sáo, gây xúc động lạ lùng.

12.

Suốt ngày đều có mây, những đám mây sẫm màu và u ám nhưng chúng lại không đem mưa đến và nếu không có mưa lớn trong nhiều tiếng đồng hồ, người dân sẽ chịu đựng khổ sở, đất đai sẽ không trồng trọt được và sẽ không còn những giọng nói dưới lòng sông; mặt trời sẽ nung nóng đất đai; màu xanh của vài tuần này sẽ biến mất, quả đất sẽ trở trụi. Sẽ là một thảm họa và tất cả làng mạc quanh đây sẽ phải chịu đựng, họ đã quen thuộc với sự chịu đựng đau khổ, với sự bị tước đoạt, để sống sót bằng chút ít lương thực. Mưa là một phước lành và nếu không có mưa bây giờ sẽ không có mưa trong sáu tháng kế tiếp và đất đai sẽ cằn cỗi, đầy cát và đá. Những cánh đồng lúa thường được tưới nước từ những cái giếng và sẽ có một hiểm họa rằng chúng cũng bị cạn khô. Tồn tại thật là khó khăn, tàn bạo, và không chút vui thú nào cả. Những quả đồi dừng dừng; chúng đã trông thấy đau khổ từ thế hệ sang thế hệ khác; chúng đã trông thấy muôn vẻ của đau khổ, đến và đi vì chúng là một số trong những quả đồi cổ xưa nhất trên thế giới, và chúng biết nhưng chúng không thể làm gì được. Con người đã chặt phá rừng của chúng, cây cối của chúng để làm củi đốt và những con dê đã làm tan nát những bụi cây của chúng và những con người đó phải sống. Và chúng dừng dừng, đau khổ sẽ không bao giờ tác động đến chúng; chúng cách biệt, và mặc dù chúng thật gần, chúng lại quá xa xôi. Chúng có màu xanh sáng hôm

đỏ và một số lại chuyển thành tím hoặc xám trong màu xanh của chúng. Chúng không dâng tặng sự giúp đỡ nào mặc dù chúng đẹp đẽ và mạnh mẽ cùng với cảm giác thanh bình mà đến, thật tự nhiên và dễ dàng, không có sự mãnh liệt sâu đậm phía bên trong, trơn tru và không gồ gề. Nhưng sẽ không có thanh bình và phong phú nếu những cơn mưa không đến. Thật là khủng khiếp khi tìm kiếm hạnh phúc của con người mà lại lệ thuộc vào mưa, và những cơn sông cùng những con kênh dẫn nước ở quá xa trong khi chính phủ lại bận rộn với những đường lối chính trị và những kế hoạch của họ. Nước mà thật sống động do ánh sáng và những nháy múa không mệt mỏi được mọi người và mọi sự vật tha thiết cầu xin, chứ không phải là những lời nói và hy vọng.

Đang có cơn mưa bụi và hơi thấp trên quả đồi là một cái cầu vồng, rất tinh tế và tạo ra nhiều tưởng tượng; nó uốn vòng cung ngay trên những cái cây và băng qua những quả đồi phía bắc. Nó không hiện diện lâu vì cơn mưa phùn chỉ là một hiện tượng thoáng qua nhưng nó đã để lại thật nhiều những giọt nước đọng trên những chiếc lá giống như hoa mi-mô-sa của một cái cây có tán rộng gần bên. Trên những chiếc lá này, ba con quạ đang tắm, vung vẩy đôi cánh xám đen của chúng để đón nhận những giọt nước vào phần dưới của những cái cánh và thân thể chúng; chúng kêu gọi lẫn nhau và có niềm sảng khoái trong tiếng kêu của chúng; khi không còn một giọt mưa nào, chúng lại bay đến phần khác của cái cây. Đôi mắt sáng rực nhìn vào bạn và cái mỏ đen lách thật sắc bén; có một chút ít nước đang chảy trong một trong những lòng sông gần bên và có một cái vòi nước nhỏ giọt tạo thành một vũng khiêm tốn cho những con chim; chúng đến đó thường xuyên nhưng ba con quạ này lại thích tắm buổi sáng giữa những chiếc lá mát mẻ tinh khiết. Đó là một cái cây phủ rất rộng, hình dáng đẹp và nhiều con chim đến để ẩn nấp vào buổi trưa. Luôn luôn có một con chim nào đó trên nó, đang kêu lên hoặc liến thoắng hoặc chửi mắng. Cây cối thật đẹp đẽ trong sự sống và trong sự chết; chúng sống và không bao giờ nghĩ về chết; chúng luôn luôn đang làm mới mẻ lại bản thân.

Rất dễ dàng để làm thoái hóa, trong mọi phương cách, thả lỏng thân thể phung phí, trở nên lờ đờ, béo phì; cho phép những cảm giác yếu dần đi; trí óc tự để cho nó trở nên nông cạn, nhỏ nhoi và chai lì. Một cái trí thông minh là một cái trí nông cạn và nó không thể tự làm mới được vì thể chết dần đi trong nỗi cay đắng riêng của nó; nó suy sụp bởi sự rèn luyện tánh nhạy bén không chắc chắn của riêng nó, bởi tư tưởng của riêng nó. Mọi tư tưởng đặt cái trí trong cái khuôn của cái đã được biết; mọi cảm giác, mọi cảm xúc, dù được cải thiện chừng nào chẳng nữa cũng thành lãng phí và trống rỗng và cái thân thể được tư tưởng nuôi nấng và cảm giác mất đi tánh mãnh cảm. Nó không phải là một năng lượng vật chất, mặc dù nó cần thiết, mà phá bỏ tình trạng dần dần chán ngắt; nó không phải nhiệt thành hay tình cảm mà tạo ra được tánh nhạy cảm của toàn thân tâm người ta; nhiệt thành và tình cảm gây hư hỏng. Chính tư tưởng là nhân tố không hòa đồng; vì tư tưởng có gốc rễ trong cái đã được biết. Một cuộc sống dựa vào tư tưởng và những hoạt động của nó, trở thành máy móc; dù nó được vận hành êm ả chừng nào chẳng nữa, nó vẫn còn là hành động máy móc. Hành động có động cơ thúc đẩy làm hao phí năng lượng và vì thế sinh ra tình trạng không hòa đồng. Mọi động cơ hành động, có ý thức hay vô thức, phát sinh từ cái đã được biết. Một cuộc sống của cái đã được biết, mặc dù được chiếu rọi vào tương lai như cái không biết được, là thoái hóa; trong cuộc sống đó sẽ không có hồi sinh mới mẻ lại. Tư tưởng không bao giờ tạo ra được trạng thái vô nhiễm và khiêm tốn, tuy nhiên chính vô nhiễm và khiêm tốn mới làm cho cái trí tươi trẻ, nhạy cảm, không thể hư hại. Tự do khỏi cái đã được biết là chấm dứt tư tưởng; để làm chết đi tư tưởng, từ tích tắc này qua cái tích tắc khác, là để tự do khỏi cái đã được biết. Chính do cái chết này mới chấm dứt được suy sụp thoái hóa.

13.

Có một tảng đá cuội to lớn nhô ra khỏi những quả đồi phía nam; nó thay đổi màu sắc từ giờ này qua giờ khác, nó là một loại đá cẩm thạch đỏ bóng láng, có màu hoa hồng sậm, một màu đỏ gạch đục, một màu đất nung bởi ánh mặt trời được rửa sạch sẽ bằng nước mưa, một màu xám từ màu xanh lá cây có rêu, một bông hoa chứa nhiều màu sắc và thỉnh thoảng nó có vẻ giống như một tảng đá không có sự sống. Nó là tất cả những sự vật này và sáng nay, ngay khi bình minh đang tạo màu xám cho những đám mây, tảng đá này là một ngọn lửa; một ánh lửa hồng sáng giữa những bụi cây xanh; nó đang cúi kính như một con người hư hỏng nhưng tâm trạng của nó không bao giờ nham hiểm, gây sợ hãi; nó luôn luôn có màu sắc, lòe loẹt hay lạng lẽ, la

hét hay cười mỉm, nghinh đón hay khép kín. Nó có lẽ là một trong những vị thần được thờ phụng nhưng nó vẫn còn là một tảng đá, của màu sắc và uy nghiêm. Tất cả những quả đồi này dường như có một cái gì đó đặc biệt cho từng quả đồi riêng rẽ, không quả đồi nào quá cao, chúng mạnh mẽ trong một khí hậu khắc nghiệt, chúng có vẻ như được chạm trổ và nổ tung. Chúng có vẻ hòa hợp với thung lũng, không lớn quá, xa lánh thị trấn và giao thông, xanh tươi khi trời mưa trái lại thì khô cứng; vẻ đẹp của thung lũng là những cây cối ở trong những cánh đồng lúa xanh. Một số trong các cây thật đồ sộ, thân và cành thật to lớn và do hình thể nên chúng thật là oai vệ; những cây khác đang chờ đợi, mong ngóng, một cơn mưa, bị ngăn cản tăng trưởng nhưng lại lớn lên từ từ; những cây khác đầy lá và bóng râm. Không có quá nhiều cây nhưng những cây còn sống được thật là đẹp. Đất có màu đỏ và cây cối lại màu xanh và những bụi cây ở rất gần mặt đất đỏ. Tất cả chúng đều sống sót sau nhiều tháng ngày nắng khắc nghiệt không mưa và khi có mưa, niềm reo mừng sống lại phá tan sự tĩnh lặng của thung lũng; mỗi một cây và bụi nhỏ đang hồ hết hồi sinh và chiếc lá xanh không thể tin được; những quả đồi cũng tham dự vào niềm vui và toàn bộ quả đất có hạnh phúc của thiên đường.

Không có một âm thanh trong thung lũng; trời vẫn còn tối và không một cái lá nào lay động; bình minh sẽ đến trong một tiếng đồng hồ hay như vậy. Thiền định không phải là tự thôi miên, bằng từ ngữ hay tư tưởng, bằng lặp lại hay hình ảnh; tất cả tưởng tượng thuộc mọi loại phải bị gạt đi vì chúng dẫn đến ảo tưởng. Hiểu rõ những sự kiện và không phải là những lý thuyết, không phải là những theo đuổi để đạt đến những kết luận và những điều chỉnh đến chúng cũng như những tham vọng của ảo mộng. Tất cả những việc này phải bị bác bỏ và thiền định là hiểu rõ những sự kiện này và vì thế đi vượt khỏi chúng. Hiểu rõ về chính mình bắt đầu thiền định; ngược lại cái tạm gọi là thiền định chỉ dẫn đến mọi hình thái không chín chắn và xuẩn ngốc. Vẫn còn sớm và thung lũng đang ngủ. Khi tỉnh dậy, thiền định là tiếp nối của cái gì đã và đang xảy ra; thân thể không có một chuyển động; nó không bị bắt buộc yên lặng nhưng nó yên lặng; không có tư tưởng nhưng bộ não lại tỉnh thức, không có bất kỳ xúc cảm nào; cũng không có cảm giác hoặc tư tưởng hiện hữu. Và một chuyển động không thời gian bắt đầu. Từ ngữ là thời gian, đang chỉ định không gian; từ ngữ thuộc về quá khứ và tương lai nhưng cái hiện tại năng động không có từ ngữ. Những vật chết có thể diễn tả bằng từ ngữ nhưng những vật đang sống không thể dùng từ ngữ để diễn đạt. Mỗi một từ ngữ được sử dụng để truyền đạt về cái đang sống là sự khước từ cái đang sống. Nó là một chuyển động đi qua và ở giữa những bức tường của bộ não nhưng bộ não không tiếp xúc được nó; nó không có thể đeo đuổi hay công nhận. Chuyển động này là một sự việc gì đó không sinh ra từ cái đã được biết; bộ não có thể tuân theo cái đã được biết vì nó có thể công nhận cái đã được biết nhưng ở đây không có công nhận, thuộc bất kỳ loại nào, có thể xảy ra được. Một chuyển động có phương hướng nhưng cái này không có phương hướng; nó không cố định. Vì nó không có phương hướng, nó là bản thể của hành động. Tất cả phương hướng thuộc về ảnh hưởng hoặc thuộc về phản ứng. Nhưng hành động nếu không là kết quả của phản ứng, đẩy, hay kéo, là năng lượng tổng thể. Năng lượng này, tình yêu có chuyển động riêng của nó. Nhưng cái từ ngữ tình yêu, cái đã được biết, không phải là tình yêu. Chỉ có sự kiện, tự do khỏi cái đã được biết. Thiền định là nổ tung của sự kiện.

Những vấn đề của chúng ta sinh sôi nảy nở và tiếp tục; sự tiếp tục của một vấn đề làm sai lạc và hư hỏng cái trí. Một vấn đề là một xung đột, một đề tài không được giải quyết và hiểu rõ ràng, những vấn đề như thế trở thành những vết sẹo và tánh vô nhiễm bị phá hủy. Mọi xung đột phải được hiểu rõ tường tận và vì thế được kết thúc. Một trong những yếu tố của thoái hóa là cuộc sống về một vấn đề được tiếp tục; mỗi vấn đề nuôi dưỡng vấn đề khác, và một cái trí nóng bỏng những vấn đề, cá nhân hay tập thể, xã hội hay kinh tế, đều ở trong tình trạng thoái hóa.

14.

Nhạy cảm và cảm xúc là hai sự việc khác biệt. Những cảm xúc, cảm giác mạnh mẽ về bất kỳ loại nào, như yêu thương, vui mừng, căm hận, sợ hãi và ganh tị luôn luôn để lại một căn bã, mà tích lũy của nó làm dần dần và sai lạc. Những cảm xúc luôn luôn mâu thuẫn và vì thế gây xung đột; xung đột luôn luôn làm dần dần cái trí, gây sai lạc trực nhận của tri giác. Am hiểu và đánh giá vẻ đẹp qua cảm xúc, thuộc về thích và không thích, không phải là cảm thụ vẻ đẹp; cảm xúc chỉ có thể phân chia thành cái đẹp đẽ và cái xấu xí nhưng sự phân chia không phải là vẻ đẹp. Vì những cảm xúc những cảm giác nuôi dưỡng xung đột, để loại bỏ xung đột, kỷ luật, chế ngự, đè

nén đã được mọi người sử dụng nhưng việc này chỉ xây dựng chống cự và vì thế gia tăng xung đột và gây ra tình trạng đàn độn và mất tánh nhạy cảm nhiều hơn. Kiểm soát và đè nén thuộc thánh thiện là sự ngu dốt hung tợn và vô cảm thuộc thánh thiện mà lại được đánh giá rất cao. Để làm cho cái trí thêm ngu dốt và tối tăm, những lý tưởng và kết luận được phát minh và truyền bá rộng rãi. Mọi hình thái của những cảm xúc, dù tao nhã hay thô thiển, luôn nuôi dưỡng kháng cự và đang làm suy đồi. Nhạy cảm là đang chết đi mọi căn bản của cảm xúc; nhạy cảm hoàn toàn và mãnh liệt, với một bông hoa, với một con người, với một nụ cười, và không có mọi vết sẹo của ký ức, vì mỗi một vết sẹo hủy diệt nhạy cảm. Ý thức được mọi cảm xúc, cảm giác, tư tưởng khi nó phát sinh, từ khoảnh khắc này đến khoảnh khắc khác, không chọn lựa, là tự do khỏi những vết sẹo, không bao giờ cho phép một vết sẹo được hình thành. Những cảm xúc, những cảm giác, những tư tưởng luôn luôn từng phần, phân ra và hủy hoại. Nhạy cảm là một tổng thể của thân thể, trí óc và quả tim.

Hiếu biết là máy móc và phục vụ một chức năng; hiếu biết, năng lượng, được sử dụng để tìm kiếm uy thế và thanh danh, nuôi dưỡng xung đột, phản kháng, ganh ghét. Người nấu bếp và người cai trị là những chức năng và khi địa vị uy thế của họ bị đánh cắp, tiếp theo sẽ bắt đầu những cãi cọ, khinh miệt và tôn sùng địa vị, chức vụ và quyền lực. Quyền lực luôn luôn xấu xa và chính cái xấu xa này làm hư hỏng xã hội. Sự quan trọng thuộc tâm lý của địa vị chức năng tạo ra sự phân cấp của uy thế và thanh danh. Phủ nhận sự phân cấp là phủ nhận uy thế và thanh danh; có sự phân cấp trong chức năng nhưng không có trong uy thế và thanh danh. Từ ngữ có tầm quan trọng rất nhỏ bé nhưng sự kiện lại có tầm quan trọng lớn lao. Sự kiện không bao giờ mang lại đau khổ nhưng từ ngữ đang che lấp sự kiện và những tẩu thoát khỏi sự kiện, nuôi dưỡng xung đột và đau khổ không kể xiết.

Nguyên một đàn gia súc đang gặm cỏ trên một bãi cỏ xanh tươi; tất cả chúng đều có màu nâu thuộc nhiều sắc màu khác biệt và khi chúng đồng di chuyển có vẻ quả đất cũng chuyển động theo. Chúng khá lớn, biếng nhác và bị quấy nhiễu bởi ruồi nhặng thật nhiều, những con này đã được chăm sóc đặc biệt, được cho ăn no đủ, không giống như những gia súc trong làng; những con kia nhỏ ốm dơ xương, sinh sản rất ít, khá hôi thối và luôn luôn đói. Luôn luôn có một cậu bé nào đó hoặc một cô gái nhỏ theo chúng, đang la hét chúng, đang nói chuyện với chúng, đang gọi chúng. Mọi nơi cuộc sống thật khó khăn, có bệnh tật và chết chóc. Có một bà già đi qua đây mỗi ngày, mang một bình sữa nhỏ hoặc thức ăn thuộc một loại nào đó; bà cụ có vẻ nhút nhát, không răng; quần áo bẩn thỉu và có nét cực khổ trên bộ mặt; thỉnh thoảng bà cụ mỉm cười nhưng có vẻ khá bất buộc. Bà cụ từ ngôi làng gần bên và luôn luôn đi chân đất; chúng là những bàn chân nhỏ kinh ngạc và cứng ngắt nhưng có sự rực lửa nơi bà cụ; bà là một cụ già gân guốc dẻo dai. Dáng đi thanh thản của cụ không có một chút gì là thanh thản. Mọi nơi đều hiện diện nỗi cơ cực và một nụ cười miễn cưỡng. Thần thánh đã đi rồi ngoại trừ trong những đền thờ và quyền lực của đất đai không bao giờ quan tâm đến cụ già đó. Nhưng đã có mưa, một cơn mưa rào lớn và lâu và những đám mây xâm chiếm trọn những quả đồi. Cây cối theo sau những đám mây và những quả đồi đang đuối theo chúng và con người bị bỏ lại đằng sau.

15.

Đã bình minh; những quả đồi ở trong những đám mây và mọi chim chóc đang hót, gọi nhau, kêu ríu rít, một con bò đang rống lên và một con chó tru. Sáng nay thật dễ chịu, ánh sáng dịu và mặt trời nằm sau những quả đồi và những đám mây. Và một ống sáo đang được chơi dưới cây bồ đề to lớn già cỗi; nó được phụ họa theo bởi một cái trống nhỏ. Tiếng sáo át hẳn tiếng trống và tràn đầy không gian; bằng những nốt nhạc rất êm ả và dịu dàng, nó dường như thấm qua toàn thân tâm của bạn; bạn lắng nghe nó dù rằng những âm thanh khác cũng đang tiến đến bạn; nhiều tiếng bập bùng thay đổi của cái trống nhỏ lướt trên những con sóng của tiếng sáo tiến đến bạn và tiếng kêu khàn khàn của con quạ theo cùng tiếng trống. Mọi âm thanh đều thâm nhập, một số bạn ngăn cản và số khác bạn lại đón chào, âm thanh khó chịu và âm thanh hài lòng và thế là bạn tẩu thoát khỏi thực tại âm thanh. Tiếng kêu của con quạ theo cùng tiếng trống và tiếng trống lướt trên những nốt nhạc tinh tế của ống sáo và vì thế tất cả mọi âm thanh đều dễ dàng thâm nhập thật sâu vượt khỏi mọi ngăn cản và vui thú. Và trong đó có vẻ đẹp kỳ diệu, không phải vẻ đẹp mà tư tưởng và cảm giác biết đến. Và thiên định đang bùng nổ lướt trên âm thanh đó; và trong thiên định đó, tiếng sáo, tiếng trống bập bùng, tiếng kêu khàn khàn của con quạ và tất cả những sự vật trên quả đất này đều tham gia vào chặt chẽ và bằng cách đó

tao chiều sâu và rộng lớn cho bùng nổ. Bùng nổ có tính hủy diệt và hủy diệt là quả đất và sự sống, giống như tình yêu. Nốt nhạc của tiếng sáo đó bùng nổ, nếu bạn cho phép nó, nhưng bạn sẽ không vì bạn muốn một cuộc sống an toàn chắc chắn và vì thế cuộc sống trở thành một sự việc nhàm chán; đã làm cho nó nhàm chán rồi, sau đó bạn cố gắng cho ý nghĩa, mục đích tới cái xấu xí, bằng vẻ đẹp tầm thường của nó. Và thế là âm nhạc là một cái gì đó để được thưởng thức, kích thích nhiều cảm giác, giống như bóng đá hoặc lễ nghi tôn giáo nào đó. Cảm giác, cảm xúc là hoang phí và vì thế dễ dàng dẫn đến hận thù. Nhưng tình yêu không phải là cảm xúc, một sự việc được nắm bắt bởi cảm giác. Đang lắng nghe hoàn toàn, không có sự ngăn cản chống đối; không có vật cản trở là điều kỳ diệu của nổ tung, phá tan nát cái đã được biết và khi lắng nghe cái nổ tung đó, mà không có động cơ thúc đẩy, mà không có phương hướng là xâm nhập vào nơi mà tư tưởng, thời gian không thể đuổi bắt.

Thung lũng có thể rộng khoảng một dặm tại nơi hẹp nhất, nơi những quả đồi tụ vào và chúng chuyển về hướng đông và tây, mặc dù một hoặc hai ngọn đồi ngăn cản những quả đồi khác không di chuyển tự do; chúng chuyển về phía tây; nơi mặt trời đến thật rộng mở, đồi này qua đồi khác. Những quả đồi này nhạt nhòa dần vào chân trời bằng sự chính xác và độ cao nhất; chúng dường như có chất lượng lạ lùng của màu nhung xanh có được do tuổi già và mặt trời nóng. Vào buổi chiều tối những quả đồi này thu hút ánh sáng của mặt trời lặn và sau đó chúng trở nên hoàn toàn ảo mộng, tuyệt vời trong màu sắc của chúng; tiếp theo bầu trời phía đông có mọi màu sắc của ánh hoàng hôn, bạn có lẽ lại nghĩ rằng mặt trời lặn ở đó. Một buổi chiều của những đám mây sẫm và hồng nhẹ. Ngay lúc người ta bước ra khỏi nhà, đang nói chuyện với một người khác về những sự việc hoàn toàn khác biệt, cái khác lạ đó, cái không thể biết được, ở đó. Nó thật bất ngờ, vì người ta đang ở điểm chính của cuộc bàn luận quan trọng và nó ở đó đầy thúc bách. Tất cả bàn luận chấm dứt, rất dễ dàng và tự nhiên. Người còn lại không nhận thấy sự thay đổi trong chất lượng của bầu không khí và tiếp tục nói một việc gì đó mà không cần đáp lại. Chúng tôi đi bộ nguyên một dặm hầu như không nói một lời và chúng tôi đi dạo cùng với nó, dưới nó và trong nó. Nó hoàn toàn là cái không biết được, mặc dù nó đến và đi; mọi công nhận đều ngừng lại vì công nhận vẫn còn là phương cách của cái đã được biết. Mỗi lần đều có sức mạnh, không xuyên thủng, mãnh liệt và vẻ đẹp "lớn lao hơn". Đây cũng là bản chất của tình yêu.

16.

Một buổi chiều rất yên tĩnh, những đám mây đã bay đi và đang tụ họp quanh mặt trời đang lặn. Cây cối lay động liên tục do cơn gió nhẹ đang chuẩn bị chờ đêm tối; chúng cũng đã yên lặng; những con chim đang bay đến, kiếm chỗ ngủ qua đêm giữa những cây cối có tán lá dày đặc. Có hai con cú nhỏ, đang đứng cao trên những sợi dây điện, cặp mắt không nhấp nháy, nhìn chòng chọc. Và như thường lệ những quả đồi đứng cô đơn tách xa hẳn mọi loại quấy nhiễu; suốt ban ngày chúng đã phải chịu đựng những tiếng ồn của thung lũng nhưng lúc này chúng rút lui khỏi mọi giao tiếp và bóng đêm đang vây quanh vào chúng, dù vẫn còn ánh sáng yếu ớt của mặt trăng. Mặt trăng có quầng của những đám mây bốc hơi quanh nó; mọi sự vật đang chuẩn bị chìm vào giấc ngủ ngoại trừ những quả đồi. Chúng không bao giờ ngủ; chúng luôn luôn đang canh chừng, đang chờ đợi, đang quan sát và đang nói chuyện thân mật cùng nhau, vô tận. Hai con cú nhỏ kia trên dây điện đang gây ra những tiếng ồn lách cách, giống những hòn đá lay động trong một cái hộp kim loại, tiếng kêu lách cách của chúng còn lớn hơn thân thể nhỏ xíu của chúng nhiều, thân chúng giống như những nắm tay lớn, bạn sẽ nghe được chúng trong đêm tối, bay từ cây này qua cây khác, đường bay của chúng cũng yên lặng như những con lớn hơn. Chúng bay khỏi sợi dây điện và bay xuống thấp ngay trên những bụi cây, bay lên lại đến những nhánh thấp của một cái cây, và từ một khoảng cách an toàn chúng sẽ nhìn và chẳng mấy chốc mất đi sự thích thú. Trên cái cột điện cong queo xa hơn một chút là một con cú lớn, nó có màu nâu với cặp mắt khổng lồ và một cái mỏ bén trông như thể lòi ra giữa cặp mắt đang nhìn chòng chọc. Nó bay đi chỉ bằng ít nhịp đập của đôi cánh, với một yên lặng và từ tốn đến nỗi nó làm bạn phải thắc mắc về cấu trúc và sức mạnh của đôi cánh duyên dáng kia; nó bay thẳng vào trong những quả đồi và mất hút trong bóng đêm. Con này đúng là con cú, với bạn tình có tiếng hú sâu, gọi nhau trong đêm; đêm qua chắc là chúng đã bay vào những thung lũng khác bên kia quả đồi; chúng sẽ quay trở lại, vì nhà của chúng ở một trong những quả đồi phía bắc kia nơi bạn có thể nghe được tiếng gọi nhau vào buổi chiều sớm nếu bạn tình còn yên lặng đi ngang

qua. Bên kia những ngọn đồi này là những mảnh đất phì nhiêu hơn, với những cánh đồng lúa xanh rì ngọt ngào hương thơm.

Nghi vấn đã trở thành một nỗi loạn, một phản ứng với cái gì là và mọi phản ứng không có ý nghĩa gì cả. Những người cộng sản nổi loạn chống lại những người tư bản, cậu con trai chống lại người cha; sự từ chối để chấp nhận quy ước của xã hội, để phá vỡ nhà tù của giai cấp và kinh tế. Có lẽ, những cuộc nổi loạn này cũng cần thiết nhưng vẫn vậy chúng không sâu sắc lắm; thay thế cái cũ, một khuôn mẫu mới được lập lại và trong khi phá vỡ cái cũ một cái mới xuất hiện, rào cái trí lại và vì thế hủy diệt nó. Cuộc nổi loạn vô tận trong cái nhà tù là phản ứng nghi vấn về cái ngay lập tức, và đang xây dựng một mô hình khác và tái trang hoàng những bức tường của nhà tù dường như cho chúng ta một sự hài lòng mãnh liệt đến độ chúng ta không bao giờ phá vỡ những bức tường. Không thỏa mãn nghi vấn vẫn còn trong giới hạn của những bức tường, không dẫn chúng ta xa lắm; nó sẽ mang bạn đến mặt trăng và đến những quả bom hạt nhân nhưng tất cả những việc này vẫn còn ở trong tiếng gọi của đau khổ. Nhưng nghi vấn về cấu trúc của sự đau khổ và đi ra khỏi nó không phải là sự tẩu thoát của phản ứng. Cái nghi vấn này còn cấp bách nhiều hơn là đi tới mặt trăng hoặc tới ngôi đền thờ; chính cái nghi vấn này sẽ xé nát tan cấu trúc và không phải là xây dựng một nhà tù mới và đắt tiền hơn, với những thần thánh và đẳng cấp rồi của nó, với những nhà kinh tế và lãnh đạo của nó. Cái nghi vấn này phá hủy bộ máy của tư tưởng và không phải là sự thay thế một cái này bằng một tư tưởng, kết luận, lý thuyết khác. Cái nghi vấn này đập tan tành quyền lực, quyền lực của trải nghiệm, từ ngữ và cái quyền lực tội lỗi được kính trọng nhất. Cái nghi vấn này, mà không phải sinh ra từ phản ứng, từ chọn lựa và động cơ, làm nổ tung hoạt động của cái tôi được kính trọng và có luân lý; chính hoạt động của cái tôi này luôn luôn đang đổi mới và không bao giờ bị đập vỡ. Đổi mới vô tận này là đau khổ vô tận. Cái gì có nguyên nhân và động cơ rõ ràng phải nuôi dưỡng thống khổ và thất vọng.

Chúng ta sợ hãi sự hủy diệt toàn bộ cái đã được biết, là nền tảng của cái tôi làm chủ, cái tôi lệ thuộc và cái của tôi; cái đã được biết vẫn tốt hơn là cái không biết được, cái đã được biết cùng với hoang mang, xung đột và đau khổ của nó; tự do khỏi cái đã được biết này cho phép hủy diệt cái gì chúng ta gọi là yêu thương, tình liên hệ, hạnh phúc và vân vân. Tự do khỏi cái đã được biết, cái đang nghi vấn nổ tung, không thuộc về phản ứng, kết thúc đau khổ, và vì thế lúc đó tình yêu là một điều gì đó mà tư tưởng và cảm giác không thể đo lường.

Cuộc sống của chúng ta rất nông cạn và trống rỗng, những tư tưởng nhỏ nhen và những hoạt động tầm thường, được đan kết trong xung đột và đau khổ và luôn luôn đang làm cuộc hành trình từ cái đã được biết đến cái đã được biết, sự an toàn đòi hỏi của tâm lý. Không có an toàn trong cái đã được biết dù người ta tha thiết nó nhiều bao nhiêu chăng nữa. An toàn là thời gian và không có thời gian tâm lý, nó là một hoang đường và một ảo tưởng, đang nuôi dưỡng sợ hãi. Không có sự việc và sự vật nào vĩnh cửu lúc này hoặc từ lúc này trở đi, hoặc trong tương lai. Bằng cách đang nghi vấn và đang lắng nghe đúng đắn thật sự, cái khuôn mẫu được đúc ra bởi tư tưởng và cảm giác, cái khuôn mẫu của cái đã được biết, bị tan nát. Hiểu rõ về chính mình, đang biết những phương cách của tư tưởng và cảm giác, đang lắng nghe mọi chuyển động của tư tưởng và cảm giác, kết thúc cái đã được biết. Cái đã được biết nuôi dưỡng đau khổ, và tình yêu là tự do khỏi cái đã được biết.

17.

Quả đất là màu sắc của bầu trời; những quả đồi, những cánh đồng lúa chín xanh tươi, cây cối và lòng sông có cát khô cạn là màu sắc của bầu trời; mỗi một tảng đá trên những ngọn đồi, những hòn đá cuội to, là những đám mây và những đám mây lại là những tảng đá. Thiên đàng là quả đất và quả đất là thiên đàng; mặt trời hoàng hôn đã chuyển đổi mọi sự vật. Bầu trời đang rực sáng, tràn vào mọi vệt mây, trong mọi cục đá, trong mọi cọng cỏ, trong mọi hạt cát. Bầu trời bùng bùng xanh, đỏ tía, tím biếc; màu chàm, kết hợp với cơn cuồng nộ của ngọn lửa. Trên quả đồi đỏ lan rộng lớn màu đỏ tía và màu vàng; trên những quả đồi phía nam là một màu xanh lá cây sắc sảo và sáng cùng với những màu xanh nước biển đang phai nhạt; về phía đông có một mặt trời hoàng hôn đối xứng rất trắng lợt trong màu đỏ thắm, màu nâu vàng rực, màu đỏ tía và tím biếc đang phai nhạt. Mặt trời hoàng hôn đối xứng đang bùng nổ sự trắng lợt giống như ở phía tây; một ít đám mây đã tụ họp quanh mặt trời hoàng hôn và chúng là đám lửa không có khói và tinh khiết mà sẽ không bao giờ chết đi. Mệnh mệnh của đám lửa này cùng cường độ

cao của nó xuyên thủng mọi thứ và đi vào quả đất. Quả đất là bầu trời và bầu trời là quả đất. Và mọi sự vật đều sinh động và bùng lên màu sắc và màu sắc là thần thánh, không phải là thần thánh của con người. Những ngọn đồi trở thành trong suốt, mọi tảng đá và đá cuội không còn trọng lượng, nổi bồng bênh trong màu sắc và những quả đồi xa xa có màu xanh, màu xanh của mọi biển cả và bầu trời thuộc mọi khí hậu. Những cánh đồng lúa chín có màu hồng và xanh lá cây cực mạnh, một mảnh đất giăng dài thu hút sự chú ý ngay lập tức. Và con đường qua thung lũng có màu đỏ tía và trắng, sinh động đến độ nó là một trong những tia sáng thi đua tốc độ ngang qua bầu trời. Bạn thuộc về ánh sáng đó, nóng bỏng, mãnh liệt, bùng nổ, không có bóng, không có rề và từ ngữ. Và khi mặt trời xuống thấp thêm nữa, mỗi một màu sắc trở nên sặc sỡ hơn, mãnh liệt hơn và bạn hoàn toàn chìm đắm không còn nữa, vượt qua tất cả hồi tưởng. Một buổi chiều không còn ký ức.

Mỗi tư tưởng và cảm giác phải nở hoa hoàn toàn để cho chúng sống và chết; nở hoa hoàn toàn mọi sự việc trong bạn, tham vọng, tham lam, hận thù, sung sướng, đam mê; trong điều kiện nở hoa đó có cái chết của chúng và tự do. Chỉ có trong tự do mà mọi thứ có thể hưng thịnh, không phải trong đè nén, trong kiểm soát và kỷ luật; những sự việc này chỉ làm sai lạc, làm hư hỏng. Nở hoa và tự do là đức tính tốt cùng mọi đức hạnh. Muốn cho phép ganh ghét được nở hoa không phải dễ dàng; nó bị chê trách hoặc được ấp ủ nhưng không bao giờ được cho tự do. Chỉ trong tự do cái sự kiện ganh ghét sẽ phơi bày ra sắc màu của nó, hình dạng của nó, chiều sâu của nó, những tính chất riêng của nó; nếu bị đè nén, nó sẽ không phơi bày đầy đủ và tự nguyện. Khi nó đã biểu lộ đầy đủ, sẽ có kết thúc nó chỉ để phơi bày một sự kiện khác, sự trống rỗng, sự cô đơn, nỗi sợ hãi, và khi mỗi sự kiện được cho phép bộc lộ ra, trong tự do, trong trọn vẹn của nó, xung đột giữa người quan sát và vật quan sát kết thúc; không còn người kiểm duyệt nhưng chỉ có sự quan sát, chỉ có đang thấy. Tự do chỉ có thể trong toàn bộ và không ở trong lặp lại, đè nén, vâng lời đến một khuôn mẫu của tư tưởng. Chỉ có tổng thể trong bộc lộ hoàn toàn và chết; không có nở hoa hoàn toàn nếu không có kết thúc. Cái gì có tiếp tục là tư tưởng trong thời gian. Nở hoa hoàn toàn của tư tưởng là kết thúc của tư tưởng; vì chỉ trong cái chết mới có cái mới mẻ. Cái mới mẻ không thể hiện hữu nếu không có tự do khỏi cái đã được biết. Tư tưởng, cái cũ, không thể tạo ra sự hiện hữu của cái mới mẻ; nó phải chết cho cái mới mẻ hiện hữu. Cái gì nở hoa phải kết thúc

20.

Trời rất tối; các vì sao sáng rõ trong một bầu trời không mây và không khí vùng núi mát mẻ và trong lành. Những ngọn đèn pha quét rõ những cây xương rồng cao và chúng được đánh bóng màu bạc; những giọt sương ban mai rơi trên chúng và chúng chiếu sáng; những cây nhỏ xịu sáng lên do sương mai và những ngọn đèn pha làm cánh đồng xanh lấp lánh và lóe sáng lên một màu xanh không thuộc về ban ngày. Mỗi cây đều yên lặng, bí mật và đang mơ mộng và không thể tiếp cận được. Chòm sao Orion và chòm sao Thất tinh đang lặn giữa những quả đồi tối sẫm; ngay cả những con cú cũng xa xôi và yên lặng; ngoại trừ tiếng ồn của chiếc xe đang chạy, vùng quê đang ngủ; chỉ còn những con cú muỗi, có cặp mắt long lánh đỏ, trông thấy được do ánh đèn pha, đang ngồi trên mặt đường, nhìn chòng chọc vào chúng tôi và vỗ cánh bay đi. Còn quá sớm, những ngôi làng đang ngủ và một ít người ở trên đường quán quanh kín người chỉ lộ rõ những khuôn mặt đang bước đi mệt mỏi từ làng này qua làng khác; họ nhìn như thể là họ đã phải đi bộ suốt đêm; một ít người dồn cục quanh một đồng lửa, đổ những cái bóng dài qua con đường. Một con chó đang ngồi gãi giữa đường; nó sẽ không đi chỗ khác và chiếc xe hơi phải chạy quanh nó. Rồi bỗng nhiên, sao mai ló dạng; ngay tức khắc to bằng cái đĩa, rực sáng kinh ngạc và dường như lắc lư lay động cả hướng đông. Khi nó lên cao, sao Thủy xuất hiện, ngay phía dưới chòm sao Orion, nhợt nhạt và đang lặn lớt. Bầu trời hưng hửng sáng và bình minh đang bắt đầu ở xa xa. Con đường uốn khúc vào và ra, không khi nào thẳng và những hàng cây ở hai bên đường giữ chặt nó khỏi lang thang vào những cánh đồng. Có những con kênh dẫn nước rộng lớn, được sử dụng để tưới ruộng vào mùa hè khi nước hiếm hoi. Những con chim vẫn còn đang ngủ, ngoại trừ một hoặc hai con và khi bình minh đến gần hơn, chúng bắt đầu thức dậy, những con quạ, những con kên kên, những con bồ câu và vô số những con chim nhỏ khác nữa. Chúng tôi đang đi xe lên cao và qua một rặng núi dài phủ nhiều cây; không một con

thú rừng nào chạy băng qua đường. Và bây giờ có những con khỉ trên mặt đường, một con khỉ to lớn, đang ngồi dưới gốc cây me lớn; nó không bao giờ di chuyển khi chúng tôi đi qua trong khi những con khác lại chạy tung tăng bất kể phương hướng. Có một con nhỏ xíu, chắc chỉ mới được sanh ra ít ngày, bầu vào bụng con mẹ trông hơi bức dọc mọi thứ. Bình minh đang nhường bộ ban ngày và những chiếc xe tải âm ỉ chạy qua đã tắt đèn. Và lúc này những ngôi làng đã thức dậy, người ta đang quét những bậc tam cấp trước nhà và hất bụi ra ngoài đường; nhiều con chó gầy còm vẫn còn ngủ say ngay giữa đường; chúng có vẻ thích ngay trung tâm con đường hơn; những chiếc xe tải phải vòng quanh chúng, những chiếc xe nhỏ và mọi người cũng vậy. Phụ nữ đang xách nước từ cái giếng, có những em bé nhỏ theo sau. Mặt trời mỗi lúc một nóng và chói lòa và những quả đồi cân cỏi có ít cây hơn và chúng tôi đang rời núi non để đi xuống biển vào trong một vùng quê bằng phẳng và rộng; không khí ẩm ướt nóng nực và chúng tôi đang tiến đến gần hơn một thành phố lớn, bắn thủ và đông đúc * bỏ lại sau những quả đồi.

Xe hơi đang chạy khá nhanh và nơi này rất tốt cho thiền định. Tự do khỏi từ ngữ và không cho nó quá nhiều quan trọng; hiểu rõ từ ngữ không phải là sự vật và sự vật không bao giờ là từ ngữ; không bị vướng vào những gợi ý của từ ngữ nhưng sử dụng từ ngữ cẩn thận và hiểu rõ, nhạy bén với từ ngữ và không bị oằn xuống bởi chúng; phá vỡ rào cản từ ngữ và cân nhắc sự kiện; tránh sự đầu độc của từ ngữ và cảm nhận vẻ đẹp của chúng; dẹp bỏ mọi đồng nhất với từ ngữ và tìm hiểu chúng, vì từ ngữ là cái bẫy giăng và đánh lừa. Chúng là những biểu tượng và không phải là sự thực. Cái màn chắn của từ ngữ đóng vai một chỗ trú ẩn cho cái trí đối gạt, không suy nghĩ và lười biếng. Nô lệ vào từ ngữ là khởi đầu của không hành động mà có vẻ là hành động và một cái trí bị vướng mắc trong những biểu tượng không có thể vươn xa được. Mỗi một từ ngữ, tư tưởng uốn nắn cái trí và nếu không hiểu biết mọi tư tưởng, cái trí trở thành vật nô lệ cho từ ngữ và đau khổ bắt đầu. Những kết luận và giải thích không kết thúc được đau khổ.

Thiền định không phải là một phương tiện dẫn đến một kết thúc; không có kết thúc, không có tới nơi; nó là một chuyển động trong thời gian và ra khỏi thời gian. Mỗi hệ thống, phương pháp, trói chặt tư tưởng vào thời gian nhưng tỉnh thức không chọn lựa đến mọi tư tưởng và cảm giác, hiểu rõ những động cơ thúc đẩy của chúng, hệ thống máy móc của chúng, thả lỏng chúng nở hoa hoàn toàn là bắt đầu thiền định. Khi tư tưởng và cảm giác ở tột đỉnh và chết đi, thiền định là chuyển động ra khỏi thời gian. Trong chuyển động này có ngây ngất; trong trống không hoàn toàn có tình yêu, và với tình yêu có hủy diệt và sáng tạo.

21.

Tất cả tồn tại là chọn lựa; chỉ trong cô đơn sẽ không có chọn lựa. Chọn lựa, dưới mọi hình thái, là xung đột. Mâu thuẫn chắc chắn sẽ xảy ra trong chọn lựa; mâu thuẫn này, cả bên trong lẫn bên ngoài nuôi dưỡng hoang mang và đau khổ. Tẩu thoát khỏi đau khổ này, thần thánh, niềm tin, chủ nghĩa quốc gia, cam kết vào những khuôn mẫu hoạt động khác nhau trở thành những nhu cầu cưỡng bách. Tẩu thoát rồi, chúng trở nên quan trọng nhất và tẩu thoát là con đường của ảo tưởng; tiếp theo sợ hãi và âu lo bắt đầu hiện diện. Thất vọng và đau khổ là phương cách của sự chọn lựa và không có kết thúc cho đau khổ. Chọn lựa, tuyển lựa, phải luôn luôn tồn tại khi có người chọn lựa, cái ký ức được tích lũy bởi vui thú và đau thương, và mọi trải nghiệm của chọn lựa chỉ làm mạnh thêm ký ức mà đáp trả của nó trở thành tư tưởng và cảm thấy. Ký ức chỉ có một ý nghĩa từng phần, để đáp trả một cách máy móc; đáp trả này là chọn lựa. Không có tự do trong chọn lựa. Bạn chọn lựa dựa vào nền tảng quá khứ mà bạn đã được nuôi dưỡng trong nó, dựa vào tình trạng bị điều kiện về tôn giáo, kinh tế và xã hội của bạn. Chọn lựa luôn luôn củng cố thêm tình trạng bị điều kiện này; không có tẩu thoát khỏi tình trạng bị điều kiện này, nó chỉ nuôi dưỡng thêm nhiều đau khổ.

Có một ít đám mây đang tụ họp quanh mặt trời; chúng ở xa phía dưới trên đường chân trời và đang rực lửa. Những cây cọ dừa có màu sẫm tương phản với bầu trời chói lọi; chúng đứng trong những ruộng lúa có màu xanh lá cây vàng nhẹ trải dài vào đường chân trời. Có một cây hoàn toàn riêng rẽ, trong cánh đồng lúa xanh đang chín vàng; nó không cô đơn, dù rằng nó trông khá tội nghiệp và xa xôi. Một cơn gió nhẹ êm ả đang thổi từ biển vào và một ít đám mây đang đuổi bắt nhau, nhanh hơn cơn gió. Những ngọn lửa đang yếu dần đi và ánh trăng làm mạnh thêm những cái bóng. Mọi nơi đều có những cái bóng, đang thì thầm lặng lẽ với nhau. Mặt trăng vừa lên trên đỉnh đầu và bên kia đường những cái bóng đậm màu và lừa dối. Một con

rắn nước có lẽ đang băng qua đường; yên lặng trườn đi, đuổi theo một con ếch; có nước trong ruộng lúa và những con ếch đang kêu ộp ộp, hầu như cùng nhịp điệu; trong cái kênh dẫn nước dài bên cạnh con đường, đầu của chúng ngoi lên, khỏi mặt nước, chúng đang đuổi bắt nhau; chúng sẽ chìm xuống và ngoi lên để rồi lại biến mất. Mặt nước màu sáng bạc, lấp lánh và ẩm áp khi sờ vào và đầy những tiếng ồn bí mật. Những chiếc xe bò đi qua, chở củi đến thị trấn; một tiếng chuông xe đạp kêu leng keng, một chiếc xe tải với ngọn đèn pha sáng lóa mắt rít lên đòi nhường chỗ và những cái bóng vẫn bất động. Một buổi tối thật đẹp và đó kia ở trên con đường rất gần thị trấn, có sự tĩnh mịch lắng sâu và không một âm thanh nào quấy nhiễu được nó, thậm chí cả mặt trăng hoặc chiếc xe tải. Nó là một tĩnh mịch mà không tư tưởng nào, không từ ngữ nào diễn đạt được, một tĩnh mịch kéo theo ếch nhái và những chiếc xe đạp, một tĩnh mịch theo sát bạn, bạn đi trong nó, bạn hít thở cùng nó, bạn thấy nó. Nó không e thẹn, nó ở đó nài nỉ và ngênh đón. Nó vượt ra khỏi bạn vào trong những bao la vô hạn và bạn có thể theo cùng nó nếu tư tưởng và cảm giác của bạn hoàn toàn yên lặng, tự lãng quên chúng và tự mất chúng cùng với những con ếch dưới dòng nước; chúng không quan trọng và có thể tự làm mất rất dễ dàng, để bị nhạt lên khi được cần đến. Một buổi tối tuyệt vời, đầy trong sáng và nụ cười phai nhạt nhanh.

Chọn lựa luôn luôn nuôi dưỡng đau khổ. Hãy nhìn ngắm nó và bạn sẽ thấy nó, lẫn lút, đòi hỏi, nặng nề và nài nỉ, và trước khi bạn biết bạn ở nơi nào bạn đã bị kẹt vào mạng lưới của những bốn phân, những trách nhiệm và những thất vọng không tẩu thoát được. Hãy nhìn ngắm nó và bạn sẽ thấy sự kiện. Hãy thấy sự kiện; bạn không thể thay đổi sự kiện; bạn có thể bao bọc nó, chạy trốn nó, nhưng bạn không thể thay đổi nó. Nó ở đó. Nếu bạn cho phép nó cô đơn, không ngăn cản nó bằng những ý kiến và hy vọng, những sợ hãi và thất vọng của bạn, bằng những phán đoán lạnh lợi và tính toán của bạn, nó sẽ nở hoa và bộc lộ tất cả những phức tạp của nó, những phương cách nhỏ nhiệm của nó và có nhiều, những nguyên tắc đạo đức và sự quan trọng hơi hợt của nó, những sở thích và động cơ thúc đẩy của chúng. Nếu bạn để sự kiện này một mình, nó sẽ bộc lộ cho bạn tất cả những sự việc này và nhiều thêm nữa. Nhưng bạn phải thấy nó không chọn lựa, đi theo nó thật nhẹ nhàng. Sau đó bạn sẽ hiểu rằng chọn lựa, đã nở hoa, chết đi và có tự do, không phải rằng là bạn tự do nhưng có tự do. Bạn là người tạo ra sự chọn lựa, bạn phải ngừng chọn lựa. Không có gì để chọn lựa. Từ trạng thái không chọn lựa này sẽ nở hoa cô đơn. Chết của nó không bao giờ kết thúc. Nó luôn luôn đang nở hoa và nó luôn luôn mới mẻ. Chết đi cái đã được biết là cô đơn. Tất cả chọn lựa đều ở trong lĩnh vực của cái đã được biết; hành động trong lãnh vực này luôn luôn nuôi dưỡng đau khổ. Có kết thúc đau khổ trong cô đơn.

22.*

Trong khoảng hở của một đồng lá cây là một bông hoa màu hồng có ba cánh; nó bị ôm chặt trong màu xanh lá cây và nó cũng bị ngạc nhiên bởi vẻ đẹp riêng của nó. Nó mọc trên một bụi hoa cao, đấu tranh để sống còn giữa tất cả đám cây cỏ xanh rì này; có một cái cây thật to đồ sộ phủ trên nó và có vài bụi hoa nhỏ khác, tất cả đều đang chiến đấu để sinh tồn. Có nhiều bông hoa khác trên bụi hoa này nhưng bông hoa này lẫn trong những lá cây không có bạn đồng hành, nó hoàn toàn chỉ có một mình và vì thế gây sững sờ nhiều hơn. Một làn gió nhẹ len lỏi giữa những lá cây nhưng nó không bao giờ đến được bông hoa này; nó bất động và cô đơn và vì nó cô đơn, nó có một vẻ đẹp lạ lùng, giống như một vì sao duy nhất khi bầu trời trơ trọi. Và ra ngoài những chiếc lá xanh kia là một thân cây cọ màu đen; nó không đen lắm nhưng nó trông giống một cái vòi voi. Và khi bạn ngắm nhìn nó, màu đen chuyển thành màu hồng đang rực rỡ nhất; ánh hoàng hôn ập vào nó và tất cả những ngọn cây đều rực lửa, bất động. Con gió nhẹ không còn thổi nữa và những đốm sáng của ánh hoàng hôn đang phủ trên những chiếc lá. Một con chim nhỏ đứng trên nhánh cây, rĩa lông. Nó ngừng lại để nhìn chung quanh và lúc này bay đi vào mặt trời. Chúng tôi đang ngồi đối diện những nhạc công và họ đang hướng về mặt trời hoàng hôn; có rất ít người trong chúng tôi và cái trống nhỏ đang được vỗ bằng kỹ thuật phi thường cùng niềm vui thú; những ngón tay kia thật uyển chuyển dịu dàng làm sao. Người chơi trống không bao giờ nhìn bàn tay anh ta; chúng dường như có cuộc sống riêng, chuyển động rất vững vàng và mau lẹ, đập vào mặt trống căng thật chính xác và rõ ràng; không bao giờ lưỡng lự. Công việc bàn tay phải làm bàn tay trái không bao giờ biết đến vì lúc đó nó đang bận rộn tạo ra một âm điệu khác hẳn nhưng luôn luôn kết hợp hài hòa. Nhạc công còn rất trẻ,

nghiêm nghị nhưng đôi mắt sáng long lanh; cậu ta có tài năng và mẫn nguyện khi đang chơi cho một nhóm nhỏ thính giả trân trọng thưởng thức. Tiếp theo một nhạc khí bằng dây nhập vào và cái trống nhỏ đuổi theo. Nó không còn cô đơn nữa.

Mặt trời đã lặn và một ít đám mây lang thang chuyển màu hoa hồng nhạt; ở cao độ này không có ánh hoàng hôn và mặt trăng, gần gần tròn trịa, trông rõ ràng trong một bầu trời không mây. Đi bộ trên con đường đỏ, cùng ánh trăng trên mặt nước và tiếng ộp ộp của nhiều con ếch, trở thành một phước lành. Thật lạ lùng khi thấy rằng thế giới đã ở thật xa và người ta đã đi vào những chiều sâu bao la. Cột điện báo, những chiếc xe buýt, những chiếc xe bò và những người dân làng ở đó bên cạnh bạn nhưng bạn lại thật xa xôi, sâu thẳm đến nỗi mọi tư tưởng không thể theo sau được, mọi cảm giác đều ở quá xa. Bạn đang đi bộ, ý thức về mọi sự vật đang xảy ra quanh bạn, mặt trăng đang tối dần đi bởi những đám mây đồ sộ, tiếng chuông xe đang leng keng để cảnh báo, nhưng bạn ở thật xa, không phải bạn nhưng là chiều sâu bao la vô tận. Chiều sâu này tiếp tục tư sâu thẳm thêm trong nó, qua thời gian và những giới hạn của không gian. Ký ức không thể theo nó; ký ức bị xiềng xích, nhưng cái này lại không. Nó là tự do nguyên vẹn và toàn bộ, không có gốc rễ và phương hướng. Và thật thẳm sâu, thật xa xôi từ tư tưởng một năng lượng đang bùng ra là sự ngây ngất, một từ ngữ có ý nghĩa bày tỏ sự biết ơn và làm vữa lòng tư tưởng nhưng tư tưởng không bao giờ bắt giữ được nó hoặc đi một khoảng cách không không gian để đuổi theo nó. Tư tưởng là một việc cần cỗi và không bao giờ có thể theo sau hoặc giao tiếp với sự việc không thời gian. Chiếc xe buýt to lớn, với ánh đèn lóa mắt, gần như hất người ta ra khỏi con đường, vào những vùng nước đang nhảy múa.

Bản thể của kèm chế là đè nén. Đang thấy trung thực chấm dứt mọi hình thức đè nén; đang thấy tinh tế nhiều hơn là kèm chế. Kèm chế tương đối dễ dàng, nó không cần nhiều hiểu biết; tuân theo một khuôn mẫu, vâng lời quyền lực đã được công nhận, sợ hãi không làm đúng, sợ hãi vì truyền thống, thôi thúc để thành công, đây là những sự việc tạo ra sự đè nén cái là hoặc là lý tưởng hóa cái gì là. Trạng thái tinh khiết của đang thấy sự kiện, dù sự kiện là bất cứ việc gì, mang lại hiểu rõ riêng về nó và từ hành động này, thay đổi xảy ra.

25.

Mặt trời đang sau những đám mây và những mảnh đất bằng phẳng trải dài vào đường chân trời đang chuyển thành nâu vàng và đỏ; có một con kênh nhỏ trên nó là con đường giữa nhiều ruộng lúa. Chúng là màu vàng của vàng và xanh lá cây, trải rộng trên cả hai bên đường, cả đông và tây, đến biển và đến cả mặt trời hoàng hôn. Có một sự việc gì đó gây xúc động và đẹp lạ thường khi ngắm nhìn những cây cọ dừa, đen tương phản với bầu trời nóng bỏng, giữa những ruộng lúa; không phải vì là phong cảnh lãng mạn hay đa cảm hay giống như tấm bưu ảnh; có thể bởi tất cả sự vật này nhưng có mãnh liệt và vẻ cao quý lan rộng cùng hài lòng trong chính quả đất và trong những sự vật thông thường mà người ta đi ngang qua mỗi ngày. Con kênh, một dải nước chật hẹp và dài của lòng nhiệt tình đang tan chảy, chảy về phía bắc và nam giữa những ruộng lúa, yên lặng và cô đơn; không có nhiều giao thông trên nó; có những chiếc xà lan, được làm thô sơ, với những cánh buồm hình tam giác hoặc vuông đang chở gỗ hoặc cát và những người đàn ông ngồi chụm vào nhau, nhìn rất nghiêm nghị. Những cây cọ thống trị quả đất xanh và rộng; chúng có mọi hình thể và kích cỡ, không lệ thuộc và vô tư lự, cuốn theo gió và rừng rực cùng mặt trời. Những ruộng lúa đang chín có màu vàng của vàng và có những con chim màu trắng khá lớn trong ruộng; bây giờ chúng đang bay về phía hoàng hôn, những cái chân dài đuổi thẳng ra phía sau, cánh vỗ thư thả trong không gian. Những chiếc xe bò, chở củi thông đến thị trấn, đi qua, một hàng dài xe, kêu cọt két và người đánh xe đi bộ và xe chất đầy củi. Không phải những cảnh tượng thông thường này làm nên buổi chiều tối mê hoặc; chúng là mọi phần của buổi chiều đang tàn, những chiếc xe buýt ồn ào, những chiếc xe đạp yên lặng, những tiếng kêu ộp ộp của ếch nhái, mùi của buổi chiều tối. Có mãnh liệt đang mở rộng ở sâu thẳm, một rõ ràng sắp xảy ra của cái khác lạ đó, cùng với sức mạnh không xuyên thủng và tinh khiết của nó. Cái gì đẹp để lúc này được tôn vinh thành tráng lệ huy hoàng; mọi sự vật được bao phủ trong nó; có ngây ngất và tiếng cười vui không những sâu thẳm bên trong mà còn lẫn trong những cây cọ và ruộng lúa. Tình yêu không chỉ là một việc thông thường nhưng nó ở đó trong ngôi nhà tranh với ngọn đèn dầu; nó ở cùng bà cụ già, đang đội trên đầu một thứ gì đó nặng nề; nó ở cùng cậu bé trần truồng, đang nhún nhảy trên một miếng gỗ phát ra nhiều tia lửa, vì nó là những pháo hoa của cậu ta. Nó ở khắp mọi nơi, thông thường đến nỗi bạn có thể

nhặt nó dưới một chiếc lá rụng hoặc trong cây hoa nhài kia bên cạnh ngôi nhà cũ kỹ xiêu vẹo. Nhưng mọi người đều bị chứa đầy ắp; bận rộn và mất hút. Nó ở đó ngập tràn quả tim bạn, cái trí của bạn và bầu trời; nó vẫn còn ở đó và sẽ không bao giờ rời xa bạn. Bạn chỉ cần chết đi mọi thứ, không còn gốc rễ, không còn một giọt nước mắt. Lúc đó nó sẽ đến với bạn, nếu bạn may mắn và bạn mãi mãi ngừng theo đuổi nó, nài nỉ, hy vọng, khóc lóc van xin. Dừng dừng với nó, nhưng không có đau khổ, và tư tưởng để lại thật xa. Và nó sẽ ở đó, trên con đường tối tăm và bụi bặm kia.

Nở hoa thiền định là đạo đức. Nó không là đức hạnh được thu lượm từng chút một, từ từ trong không gian của thời gian; nó không là luân lý được kính trọng bởi xã hội và nó cũng không là lễ giáo do uy quyền quy định. Chính vẻ đẹp của thiền định tạo hương thơm cho nở hoa của nó. Làm thế nào có thể có hân hoan trong thiền định nếu nó là sự dụ dỗ của ham muốn và đau khổ; làm thế nào để nó nở hoa nếu bạn đang tìm kiếm nó qua kềm chế, đè nén và hy sinh; làm thế nào nó có thể trở hoa trong tối tăm của sợ hãi hoặc trong tham vọng đòi bại và trong hương vị của thành công; làm thế nào nó có thể nở rộ trong cái bóng của hy vọng và thất vọng? Bạn sẽ phải bỏ lại tất cả những sự việc này thật xa, không tiếc nuối, thật dễ dàng, thật tự nhiên. Bạn biết chứ, thiền định không có dòng giống xây dựng những phòng vệ, để chống cự và để tàn tạ; nó không được tạo thành từ sự luyện tập được duy trì của bất kỳ hệ thống nào. Tất cả mọi hệ thống chắc chắn tạo ra một khuôn mẫu cho tư tưởng và tuân theo khuôn mẫu hủy diệt nở hoa của thiền định. Nó chỉ nở hoa trong tự do và tàn tạ của sự việc mà là. Nếu không có tự do không có hiểu rõ về chính mình và nếu không có hiểu rõ không có thiền định. Tư tưởng luôn luôn tầm thường và nông cạn dù nó có thể lang thang xa bao nhiêu khi tìm kiếm hiểu biết; đang thu được hiểu biết nhiều hơn không là thiền định. Nó nở hoa chỉ trong tự do khỏi cái đã được biết và bị tàn tạ trong cái đã được biết.

26.

Có một cây cọ dừa, hoàn toàn một mình, ở giữa một ruộng lúa; nó không còn nhỏ nữa, chỉ có một ít cây cọ. Nó rất cao và rất thẳng; nó có phẩm hạnh của đạo đức bất kể sự nhốn nháo và huyền ảo của kính trọng. Nó ở đó và nó cô đơn. Nó không bao giờ biết đến mọi sự vật khác và nó sẽ tiếp tục sống như thế cho đến khi nó chết hoặc bị hủy hoại. Bạn bỗng nhiên gặp nó tại khúc quanh của con đường và bị giật mình khi thấy nó giữa những ruộng lúa phì nhiêu và dòng nước đang chảy; dòng nước và những ruộng lúa xanh rì đang thì thào cùng nhau như chúng luôn luôn làm như vậy từ những ngày xa xưa và những tiếng thì thào hòa nhã này không bao giờ vọng lên đến cây cọ; nó cô đơn cùng với những đám mây trôi nhanh và bầu trời trên cao. Nó ở một mình, toàn diện và tách biệt và nó sẽ không là bất kỳ sự vật gì khác nữa. Dòng nước đang lấp lánh trong ánh hoàng hôn và xa xa khỏi con đường về phía tây là cây cọ dừa và bên kia nó là nhiều cánh đồng lúa hơn; trước khi gặp nó bạn phải đi qua vài con đường bụi bặm, bẩn thỉu và ồn ào, đầy trẻ em, dê và gia súc; những chiếc xe buýt bốc những đám bụi lên mà dường như không một người nào thèm lưu tâm và những con chó dơ xương đông nghẹt con đường. Chiếc xe tách khỏi con đường chính chạy thẳng, qua nhiều ngôi nhà nhỏ và vườn tược, qua những ruộng lúa. Chiếc xe quẹo trái, chạy qua vài cái cổng tráng lệ, và xa hơn chút nữa, ở khoảng trống có những con nai, đang gặm cỏ. Phải có đến hai hoặc ba tá; một vài con đã có những cái sừng cao và nặng và một số trong những con nhỏ đang nhú sừng, sắc bén, cái gì chúng sẽ là; phần nhiều trong số chúng là màu trắng có đốm; chúng trông kích động, ve vẩy đôi tai lớn của chúng nhưng chúng vẫn tiếp tục gặm cỏ. Nhiều con đã băng qua con đường đất đỏ để vào khu đất trống và có nhiều con nữa đang chờ đợi giữa những bụi cây để xem thử chuyện gì sắp sửa xảy ra; chiếc xe nhỏ đã ngừng lại và lúc này tất cả chúng đã băng qua đường và nhập vào những con khác. Buổi tối thật trong sáng và các vì sao đang lộ dạng, rực rỡ và rõ ràng; cây cối đang co rút lại cho đêm tối và tiếng hót ríu rít nồn nóng của những con chim đã ngừng lại. Ánh sáng buổi tối ở trên mặt nước.

Trong ánh sáng buổi tối đó, dọc theo con đường chật hẹp, mảnh liệt của thích thú gia tăng và không có nguyên nhân tạo ra nó. Nó bắt đầu khi đang ngắm nhìn con nhện nhỏ bé đang nhảy nhót bằng sự mau lẹ kinh ngạc vào những con ruồi và kẹp chặt chúng rất dữ tợn; nó bắt đầu khi đang ngắm nhìn một chiếc lá đơn côi lay động trong khi những chiếc lá khác đứng yên; nó bắt đầu khi đang ngắm nhìn con sóc nhỏ có vằn, đang la mắng cái gì đó hoặc một con khác, cái đuôi dài của nó đang nhấp nhô lên xuống. Thích thú không có nguyên nhân, và hân hoan là

một kết quả thật nhỏ nhoi và hân hoan này biến đổi theo sự thay đổi. Thích thú không mong đợi, lạ lùng này gia tăng trong mãnh liệt của nó và cái gì mãnh liệt không bao giờ hung bạo; nó có phẩm chất nhượng bộ nhưng nó vẫn duy trì mãnh liệt. Nó không là mãnh liệt của tất cả năng lượng, được tập trung; nó không bị gây ra bởi tư tưởng đang theo đuổi một ý tưởng hoặc bị choán đầy nó; nó không phải là một cảm giác được làm tăng thêm, vì tất cả sự việc này có động cơ thúc đẩy và mục đích. Mãnh liệt này không có nguyên nhân, không kết thúc, nó cũng không được làm hiện hữu qua tập trung mà thực sự ngăn cản sự thức giấc của toàn bộ năng lượng. Nó gia tăng mà không cần một sự việc nào đó thực hiện cho nó; nó là, như một sự việc nào đó bên ngoài bạn, mà bạn không kèm chế được nó; bạn không có quyền quyết định trong vấn đề này. Trong đà gia tăng của mãnh liệt, có hòa nhã. Từ này gây lầm lẫn; nó thể hiện sự yếu ớt, ủy mị, không kiên quyết, lưỡng lự, một khép kín e thẹn, một sợ hãi rõ ràng và vân vân. Nhưng nó không phải là một trong những sự việc này; nó đầy sinh khí và mạnh mẽ, không có những phòng vệ và vì thế, mãnh liệt. Bạn không thể vun quén nó, nếu bạn muốn làm; nó không thuộc về sự phân loại của mạnh mẽ và yếu ớt. Nó mong manh giống như tình yêu vậy. Thích thú cùng với sự hòa nhã của nó gia tăng mãnh liệt. Không có sự việc nào khác nữa ngoại trừ nó. Việc đến và đi của con người, chuyển đi trong xe hơi và cuộc nói chuyện, con nai và cây cọ dừa, các vì sao và các ruộng lúa ở đó, trong vẻ đẹp và sự tươi mát của chúng, nhưng tất cả chúng đều ở bên trong và ở bên ngoài mãnh liệt này. Một ngọn lửa có một hình dạng, một đường nét, nhưng bên trong ngọn lửa chỉ có sức sống mãnh liệt không có hình dạng và đường nét.

27.

Những đám mây đang chồng chất bị cuốn đi về hướng tây nam bởi một cơn gió mạnh; chúng là những đám mây cuộn cuộn to lớn, hoành tráng, đầy cuồn cuộn và chiếm không gian; chúng có màu trắng và xám sẫm, có mang mưa, đầy bầu trời. Những cây già cối tức giận chúng và cơn gió. Chúng muốn được để lại một mình, mặc dù chúng cần mưa; cơn mưa sẽ tắm rửa chúng sạch sẽ, rửa hết mọi bụi bặm và những chiếc lá của chúng sẽ lấp lánh lại nhưng chúng không thích bị quấy nhiễu, giống như những người già. Ngôi vườn có thật nhiều hoa, thật nhiều màu sắc và mỗi bông hoa đang thực hiện một vũ điệu, một điệu nhảy cách quãng hay một điệu nhảy vọt và mỗi chiếc lá đều lay động; ngay cả những cọng cỏ nhỏ xíu trên bãi cỏ nhỏ đang bị lắc lư. Và hai bà cụ già ốm yếu đang nhổ cỏ; hai cụ già; già trước tuổi, ốm yếu và mệt mỏi; họ đang ngồi xồm trên bãi cỏ, nói chuyện đùa và nhổ cỏ, thanh thản; họ không phải ở đó hoàn toàn, họ ở nơi nào đó, bị dẫn dắt bởi tư tưởng, mặc dù họ đang nhổ cỏ và nói chuyện. Họ trông thông minh, đôi mắt long lanh nhưng có lẽ do có quá nhiều con cái và thiếu hụt thức ăn bổ dưỡng làm cho họ già nua và tiều tụy. Bạn trở thành họ, họ là bạn và cỏ và những đám mây; nó không phải là một cái cầu của từ ngữ từ mà bạn băng qua vì lòng trắc ẩn hay vì cảm tình lạ lùng, mơ hồ nào đó; bạn không đang suy nghĩ gì cả, những cảm xúc của bạn cũng không bị khuấy động. Chúng là bạn và bạn là chúng; khoảng cách và thời gian đã chấm dứt. Một chiếc xe hơi chạy đến cùng với người tài xế và ông ta nhập vào thế giới đó. Nụ cười nhút nhát và sự chào đón kính trọng của ông ta là những sự việc của bạn và bạn đang thắc mắc không hiểu ông ta đang mỉm cười với ai và ông ta đang chào đón ai; ông ta cảm thấy hơi hơi ngượng ngùng, không quen thuộc hoàn toàn với cảm giác hòa hợp chung đó. Cụ già và người tài xế là bạn và bạn là họ; hàng rào họ thiết lập đã biến mất và khi những đám mây trên đầu trôi đi, tất cả sự việc đó có vẻ giống như một vòng tròn đang lan rộng, bao gồm thật nhiều thứ, con đường bẩn thỉu và bầu trời trắng lè và người qua đường. Nó không có liên hệ gì đến tư tưởng, tư tưởng chỉ là một sự việc hèn hạ và cảm giác cũng không liên quan đến. Nó giống như một ngọn lửa đốt cháy rụi mọi thứ trên đường đi không để lại một dấu vết, không để lại tro tàn; nó không là một trải nghiệm, với những kỷ niệm của nó, để được lặp lại. Chúng là bạn và bạn là chúng và nó chết cùng cái trí.

Thật lạ lùng, lòng ham muốn để phô trương mình hoặc để là một ai đó. Tánh đổ kỵ là hận thù và lòng tự cao tự đại làm hư hỏng. Có vẻ quá khó khăn khi muốn đơn giản, để là bạn là gì mà không giả vờ. Để là bạn là gì trong chính nó rất gay go mà không cố gắng trở thành một cái gì đó, một điều quá dễ dàng. Bạn có thể luôn giả vờ, khoác vào một cái mặt nạ nhưng để là bạn là gì là một công việc vô cùng phức tạp; vì bạn luôn luôn đang thay đổi; bạn không bao giờ giống như hết và mỗi tích tắc lại bộc lộ một khía cạnh mới, một chiều sâu mới, một bề mặt mới. Bạn không thể là tất cả sự việc này trong một tích tắc vì mỗi tích tắc mang lại sự thay đổi riêng rẽ của nó. Vì vậy nếu bạn thực sự thông minh, bạn nên từ bỏ là bất kỳ cái gì. Bạn nghĩ rằng bạn rất nhạy cảm và một sự việc xảy ra, một tư tưởng thoáng qua, chứng tỏ rằng bạn không như vậy; bạn nghĩ bạn khôn ngoan, đọc nhiều, có năng khiếu nghệ thuật, có đức hạnh nhưng khi bạn gặp tình huống khó xử, bạn phát hiện ra rằng bạn không phải là một trong những sự việc này nhưng thật ra bạn rất tham vọng, đổ kỵ, thiếu sót, hung dữ và lo âu. Bạn tuân tự là những sự việc này và bạn muốn thứ gì đó để liên tục, bền vững, dĩ nhiên chỉ sự việc gì cho bạn lợi lộc, khoái trá. Vì vậy bạn đuổi theo cái đó và tất cả nhiều sự việc là bạn khác nữa đang âm ỉ đòi hỏi để có dịp hiện diện, để có dịp thể hiện nó. Thế là bạn trở thành bãi chiến trường và thông thường là tham vọng, với những vui thú và đau thương, đạt được, mà có cả ganh tỵ và sợ hãi. Cái từ ngữ tình yêu được thêm vào để bày tỏ sự kính trọng và để giữ gia đình vào cùng nhau nhưng bạn lại vướng mắc trong những cam kết và hoạt động riêng rẽ của bạn, cách biệt, la hét đòi hỏi sự công nhận và nổi danh, bạn và quốc gia của bạn, bạn và đảng phái của bạn, bạn và vị chúa an ủi của bạn.

Vì vậy để là bạn là gì là một công việc vô cùng khó khăn; nếu bạn hoàn toàn tỉnh thức, bạn biết mọi sự việc này và mọi đau khổ của nó. Vì vậy bạn chìm ngập bản thân vào công việc, trong niềm tin của bạn; trong những lý tưởng và những hệ thống thiện định tuyệt vời của bạn. Đến lúc đó bạn đã già và sẵn sàng cho nắm mồ, nếu bạn không chết sẵn rồi phía bên trong. Dẹp bỏ tất cả những sự việc này, với những mâu thuẫn và đau khổ đang gia tăng của chúng, và không là gì cả là sự việc thông minh và tự nhiên nhất cần thực hiện. Nhưng trước khi bạn có thể không là gì cả bạn phải khai quật tất cả những sự việc bí mật này, phơi bày chúng ra và vì thế hiểu rõ chúng. Muốn hiểu những thôi thúc và ép buộc che giấu này, bạn phải ý thức được chúng, không chọn lựa, như với chết; sau đó trong hành động đang thấy thuần túy, chúng sẽ tàn tạ và bạn sẽ không còn đau khổ và vì thế giống như không là gì cả. Là không là gì cả không phải là một trạng thái tiêu cực, khước từ mọi sự việc bạn đã là là hành động tích cực nhất, không phải tích cực của phản ứng, mà là không hành động; chính không hành động này gây ra đau khổ. Khước từ này là tự do. Hành động tích cực này cho năng lượng, và chính những ý tưởng hao phí năng lượng. Ý tưởng là thời gian và sống trong thời gian là không hòa đồng, đau khổ.

28.

Có một khoảng trống rộng lớn trong khu rừng trồng thông sát nhau và dày đặc bên cạnh một con đường yên tĩnh; gần về buổi chiều tối cánh đồng tối đen, hiu quạnh và khoảng trống mờ mịt bầu trời. Xa hơn phía dưới con đường là một cái nhà nhỏ có tường mỏng và những chiếc lá cọ, được bện thắt vào nhau, dùng lợp mái, trong nhà có một ánh sáng mập mờ, một cái bắc đang cháy trong một đĩa dầu và hai người, một đàn ông và một đàn bà, đang ngồi trên nền nhà, đang ăn tối, nói chuyện lớn tiếng, thỉnh thoảng có tiếng cười. Hai người đàn ông đang tiến đến qua những ruộng lúa trên một con đường mòn nhỏ, phân chia ruộng lúa và để chặn nước. Họ đang nói chuyện huyền thoại, mang một cái gì đó trên đầu. Có một nhóm dân làng, cười thê thê và đang giải thích một điều gì đó cho nhau, với rất nhiều cử chỉ điệu bộ. Một con bê vài ngày tuổi đang được dắt đi bởi một phụ nữ, theo sau là con mẹ dịu dàng tạo tự tin cho đứa con. Một đàn chim trắng có chân dài đang bay về hướng bắc, cánh của chúng vỗ trong không gian chậm chậm và theo nhịp điệu. Mặt trời đã lặn trong bầu trời quang đãng và một tia sáng có màu hoa hồng vạch ngang bầu trời gần như từ đường chân trời này đến đường chân trời kia. Một buổi tối rất yên tĩnh và những ánh đèn thành phố thật xa. Chính cái khoảng trống nhỏ xíu trong khu rừng trồng thông ôm trọn buổi tối và khi người ta đi bộ qua nó, người ta ý thức được sự tĩnh lặng lạ thường của nó; tất cả những ánh sáng và sự chói lòa của ban ngày đã bị quên lãng và sự nhộn nhịp đến và đi của những người đàn ông cũng vậy. Bây giờ khoảng trống đó yên lặng, được vây phủ bởi cây cối tối đen và ánh sáng phai nhạt nhanh. Không những yên lặng

mà còn có niềm vui trong nó, niềm vui của cô đơn bao la và khi người ta đi qua nó, cái khác lạ luôn luôn lạ lùng đó đến, như một cơn sóng bao phủ quả tim và cái trí trong vẻ đẹp và rõ ràng của nó. Tất cả thời gian ngừng lại, khoảnh khắc kế tiếp không có khởi đầu. Chỉ từ trống không mới có tình yêu.

Thiền định không phải là trò chơi của tưởng tượng. Mọi hình thức của hình ảnh, từ ngữ, biểu tượng phải ngừng hẳn cho sự nở hoa của thiền định. Cái trí phải đánh mất nô lệ của nó vào từ ngữ và phản ánh của chúng. Tư tưởng là thời gian, và biểu tượng, dù cổ xưa và có ý nghĩa như thế nào chăng nữa, phải không bị lệ thuộc vào tư tưởng. Lúc đó tư tưởng không còn tính liên tục; và ngay đó tư tưởng chỉ là khoảnh khắc này đến khoảnh khắc khác và thế là mất đi tánh khẳng khái máy móc của nó; tư tưởng sau đó không tạo khuôn cho cái trí và bao phủ nó trong cái khung của những ý tưởng và quy định nó theo văn hóa, theo xã hội, mà nó sống ở trong đó. Không phải tự do trong xã hội nhưng là tự do trong ý tưởng; sau đó mỗi quan hệ, xã hội không còn quy định cái trí. Toàn bộ ý thức là cặn bã còn sót lại, đang chuyển đổi, đang bổ sung, đang tuân thủ và thay đổi chỉ xảy ra khi thời gian và tư tưởng ngừng hẳn. Kết thúc không phải là một kết luận; một từ ngữ để bị hủy hoại, một ý tưởng để bị khước từ hay bị chấp nhận. Nó phải được hiểu qua hiểu rõ về chính mình; biết không là học hỏi; biết là công nhận và tích lũy mà ngăn cản học hỏi. Học hỏi từ khoảnh khắc này qua khoảnh khắc khác vì bản chất của cái tôi đang làm chủ, cái tôi lệ thuộc, luôn luôn đang thay đổi, không bao giờ cố định. Tích lũy, hiểu biết, xuyên tạc và chấm dứt học hỏi. Tập hợp hiểu biết, dù ranh giới của nó có mở rộng bao nhiêu chăng nữa, trở thành máy móc và một cái trí máy móc không phải là cái trí tự do. Hiểu rõ về chính mình giải phóng cái trí thoát khỏi cái đã được biết; sống toàn bộ cuộc đời trong hoạt động của cái đã được biết chỉ nuôi dưỡng xung đột và đau khổ miên tận. Thiền định không là sự thành tựu của cá nhân, một tìm kiếm thực tại dài lâu của cá nhân; thiền định trở thành cá thể khi nó bị kềm hãm bởi những phương pháp và những hệ thống và thế là những đối gạt và ảo tưởng được nuôi dưỡng. Thiền định làm tự do cái trí khỏi sự tồn tại bị giới hạn, chật hẹp để đến sự sống không thời gian và luôn luôn đang lan rộng.

29.

Nếu không có nhạy cảm sẽ không có yêu thương; phản ứng cá nhân không là dấu hiệu của nhạy cảm; bạn có lẽ nhạy cảm về gia đình của bạn, về thành tựu của bạn, về địa vị và khả năng của bạn. Loại nhạy cảm này là một phản ứng, bị giới hạn, chật hẹp, và đang gây thoái hóa. Nhạy cảm không phải là khiêu thẩm mỹ tốt vì khiêu thẩm mỹ tốt có tính cá nhân và tự do khỏi phản ứng cá nhân là ý thức về vẻ đẹp. Nếu không có am hiểu trân trọng sâu sắc về vẻ đẹp và nếu không có nhận thức nhạy cảm về nó, không có tình yêu. Ý thức nhạy cảm này với thiên nhiên, với con sông, với bầu trời, với con người, với con đường bẩn thỉu là thương yêu. Bản thể của thương yêu là nhạy cảm. Nhưng hầu hết mọi người đều sợ hãi nhạy cảm; đối với họ nhạy cảm là bị tổn thương và vì thế họ làm chai lì xơ cứng chính họ lại và vì vậy duy trì nỗi đau khổ của họ. Hoặc là họ tẩu thoát vào mọi hình thức giải trí, nhà thờ, đền chùa, ngồi lê đôi mách và phim ảnh và đổi mới xã hội. Nhưng nhạy cảm không là cá nhân và khi nó là cá nhân, nó dẫn đến đau khổ. Phá vỡ cái phản ứng cá nhân này là thương yêu, và tình yêu dành cho một người cùng với nhiều người; nó không bị hạn chế tới một người hay tới nhiều người. Muốn nhạy cảm, tất cả giác quan phải hoàn toàn sinh động, năng động và sợ hãi là nô lệ của các giác quan hiển nhiên chỉ là sự lẩn tránh, một sự kiện tự nhiên. Ý thức về sự kiện không dẫn đến thân phận nô lệ; chính sợ hãi về sự kiện mới dẫn đến cảnh tù tội. Tư tưởng thuộc về giác quan và tư tưởng góp phần vào sự giới hạn nhưng vẫn vậy bạn lại không sợ hãi tư tưởng. Trái lại nó được tạo thêm cao quý bằng sự kính trọng và làm cho linh thiêng bằng tính tự phụ. Nhận thức nhạy cảm về tư tưởng, về cảm giác, về thế giới quanh bạn, về văn phòng của bạn và về thiên nhiên, là bùng nổ trong thương yêu từ khoảnh khắc này sang khoảnh khắc khác. Nếu không có lòng thương yêu, mọi hành động trở thành gánh nặng và máy móc và dẫn đến suy sụp thoái hóa.

Buổi sáng có mưa và bầu trời nặng trĩu những đám mây, u ám và hỗn loạn; bắt đầu có mưa rất sớm và bạn đang nghe nó giữa những chiếc lá. Và có rất nhiều chim chóc trên bãi cỏ nhỏ xíu, những con lớn và những con nhỏ, màu xám nhẹ, màu nâu với đôi mắt vàng; những con quạ màu đen to lớn; và những con nhỏ, nhỏ hơn những con chim sẻ; chúng đang bới tìm, lôi kéo, hót líu lo, liên tu bất tận, than van và hài lòng. Trời đang mưa bụi và chúng có vẻ không thêm bận tâm nhưng khi trời bắt đầu mưa lớn hơn, tất cả những con chim đều bay tán đi, than van

âm ỉ. Nhưng những bụi cây và những cây già cổ to lớn lại đang vui sướng; những chiếc lá của chúng được rửa sạch sẽ hết mọi bụi bặm của nhiều ngày. Những giọt mưa đang vút vào ngọn của những chiếc lá; một giọt sẽ rơi xuống mặt đất và giọt khác sẽ hình thành để rơi xuống; mỗi một giọt là cơn mưa, cơn sông và biển cả. Và mỗi một giọt đều sáng ngời, long lanh; nó lỏng lẻo hơn tất cả những viên kim cương và đáng yêu nhiều hơn; nó gom tụ thành một giọt, không có gì thay đổi trong vẻ đẹp của nó và biến mất vào trong đất, không để lại dấu vết. Nó là một đám rước dài vô tận và biến mất vào trong đất đai. Nó là một đám rước vô tận không nằm trong thời gian. Trời lúc này đang mưa và quả đất đang nuốt trọn những giọt mưa để bù đắp cho những ngày cháy bỏng trong nhiều tháng trường. Mặt trời ở đằng sau nhiều đám mây và quả đất đang nghỉ ngơi sau đợt nóng. Con đường rất xấu, đầy những ổ gà sâu, bị ngập tràn nước đục ngầu; thỉnh thoảng một chiếc xe nhỏ chạy qua chúng, thỉnh thoảng tránh chúng nhưng lại tiếp tục chạy. Có những bông hoa màu hồng leo lên cây cối, dọc theo những hàng rào kẽm gai, mọc hoang dại trên những bụi cây, và cơn mưa lẫn trong chúng, biến màu sắc chúng mịn màng hơn và hòa nhã hơn; chúng ở khắp mọi nơi và sẽ không bị khước từ. Con đường chạy qua một ngôi làng bán thủy, có những cửa hàng bán thủy và nhà hàng bán thủy và khi nó quẹo, có một ruộng lúa, được vây quanh bởi những cây cọ dừa. Chúng bao bọc thửa ruộng, gần như giữ nó cho riêng chúng, vì sợ rằng con người sẽ phá hỏng nó. Ruộng lúa này nương theo những hàng cây cọ quanh co và vượt xa nó là những mảnh rừng chuối và những chiếc lá to bóng loáng của chúng có thể nhìn thấy qua những cây cọ. Thửa ruộng đó gây mê hoặc, màu xanh lục của nó thật kinh ngạc, thật đậm đà và kỳ diệu; nó không thể tin được, nó tước đoạt quả tim và cái trí của bạn. Bạn ngắm nhìn nó và bạn biến mất, không bao giờ giống như cũ lại. Màu sắc đó là chúa, là âm nhạc, là tình yêu của quả đất; bầu trời tiến đến những cây cọ và bao phủ quả đất. Nhưng ruộng lúa đó lại là ơn lành của vĩnh cửu. Và con đường tiếp tục ra biển; biển có màu xanh lục lạt, với những cơn sóng cuộn cuộn, khổng lồ đang vỗ mạnh vào bờ; chúng là những cơn sóng tàn phá và khốc liệt do bởi sự cuồng nộ bị dồn ép lại của nhiều cơn bão; biển trông bình thản nhưng lại hung dữ ngấm ngấm và những cơn sóng biểu lộ mối nguy hiểm của nó. Không có một con thuyền nào trên biển, những con thuyền thân đôi mỏng manh và nhẹ nhàng kia, được buộc chặt lại với nhau thật thô thiển bằng một sợi dây thừng; tất cả dân chài đều ở trong những cái nhà lợp lá cọ dừa tối tăm trên những bãi cát, sát cạnh nước. Và những đám mây cuộn cuộn được những cơn gió mang đến mà bạn không thể cảm thấy được. Và sẽ có mưa lại, cùng với sự vui đùa dễ chịu.

Đối với những người tam gọi là mộ đạo khi có nhạy cảm là phạm tội lỗi, một điều ác chỉ dành riêng cho thế giới trần tục; đối với những người mộ đạo, cái đẹp là sự cảm dỗ, phải bị kềm hãm lại; nó là một xao lãng đầy tội lỗi phải bị khước từ. Những công việc phước đức không là một thay thế cho tình yêu, và nếu không có tình yêu mọi hoạt động đều dẫn đến đau khổ, cao quý hoặc thấp hèn. Bản thể của thương yêu là nhạy cảm và nếu không có nó mọi thờ phụng là một tẩu thoát khỏi thực tại. Đối với các vị thầy tu, các khất sĩ, những giác quan là phương tiện của sự đau thương, huống chi là tư tưởng đều phải dành cho những vị chúa của tình trạng bị điều kiện của họ. Nhưng tư tưởng lại thuộc về những giác quan. Chính là tư tưởng mà tụ họp thời gian lại và chính là tư tưởng mà làm cho nhạy cảm thành có tội. Vượt khỏi tư tưởng là đạo đức và đạo đức đó đưa nhạy cảm lên cực điểm mà chính là tình yêu. Tình yêu và không có tội lỗi; tình yêu và làm cái gì bạn muốn và sau đó không có đau khổ.

30.

Một vùng quê nếu không có một con sông rất bất hạnh. Nó là một con sông nhỏ, nếu cho phép gọi là một con sông, nhưng nó lại có một cái cầu bằng đá và gạch khá lớn; * nó không rộng lắm nên những chiếc xe buýt và xe hơi phải chạy chậm chậm và luôn luôn có dân làng đi bộ cũng như những chiếc xe đạp. Nó giả vờ là một con sông và trong thời điểm có những cơn mưa nó trông giống như một con sông căng phồng nhưng lúc này khi những cơn mưa gần chấm dứt, nó trông giống như dải nước rộng lớn với một hòn đảo to, có nhiều bụi cây ở giữa nó. Nó chảy về biển, ở ngay phía đông, với nhiều náo nhiệt và hân hoan. Nhưng bây giờ đã có một dải cát rộng ngăn chặn và vì thế nó chờ đợi mùa mưa sau. Gia súc đang lội lên hòn đảo và vài dân chài đang cố gắng bắt một ít cá; những con cá luôn luôn nhỏ, khoảng kích cỡ một ngón tay lớn và chúng ngửi tanh hôi khi người ta đang bày bán dưới những cái cây. Và chiều tối đó, dưới dòng nước lặng lẽ, có một con cò lớn, hoàn toàn cứng đờ và yên lặng. Nó là một con chim duy nhất trên

sông; vào buổi chiều những con quạ và những con chim khác sẽ bay qua con sông nhưng chiều nay không có con chim nào cả, ngoại trừ duy nhất con cò đó. Bạn không thể nào không nhìn nó được; nó rất trắng, bất động, hòa cùng bầu trời có ánh sáng mặt trời. Mặt trời ngả vàng và biển có màu xanh lạt ở xa xa và khi đất đai chuyển về phía chúng, ba cây cọ lớn đối diện với con sông và biển cả. Mặt trời hoàng hôn phủ tràn chúng và biển ở xa xa, náo động, nguy hiểm và có màu xanh dễ chịu. Đứng nơi cầu, bầu trời dường như thật mê mông, thật gần gũi và nguyên vẹn; nó cách phi trường thật xa. Nhưng buổi chiều đó, con cò cô đơn và ba cây cọ dừa là toàn bộ quả đất, thời gian quá khứ và hiện tại và sự sống mà không có quá khứ. Thiên đình trở thành đang nở hoa mà không có gốc rễ và vì thế đang chết. Tiêu cực là một chuyển động kỳ diệu của sự sống và tích cực chỉ là một phản ứng đối với sự sống, một kháng cự. Với kháng cự không có sự chết mà chỉ có sợ hãi; sợ hãi nuôi dưỡng thêm sợ hãi và thoái hóa. Chết là nở hoa cái mới mẻ; thiên đình là chết đi cái đã được biết.

Lạ thay khi người ta không bao giờ có thể nói, “Tôi không biết”. Muốn thực sự nói nó và cảm thấy nó, phải có khiêm tốn. Nhưng người ta không bao giờ thú nhận sự kiện là không bao giờ biết; chính tự cao nuôi dưỡng cái trí bằng hiểu biết. Tự cao là một căn bệnh lạ lùng, luôn luôn hy vọng và luôn luôn thất vọng. Nhưng thú nhận không biết là ngừng lại qui trình máy móc của biết. Có nhiều ý nghĩa của câu “Tôi không biết” – giả vờ và tất cả những phương pháp lén lút và nhỏ nhiệm của nó, để gây ấn tượng, để có được sự quan trọng và vân vân; câu “Tôi không biết” mà đang thực sự giậm chân tại chỗ để tìm ra và câu “Tôi không biết” mà không đang tìm kiếm để biết; câu đầu tiên không bao giờ học hỏi, nó chỉ thu lượm và không bao giờ học hỏi, và câu thứ hai luôn luôn trong trạng thái đang học hỏi, mà không bao giờ đang tích lũy. Phải có tự do để học hỏi và vì thế cái trí có thể vẫn ở trạng thái trẻ trung và vô nhiễm; tích lũy làm cái trí suy sụp, trở nên già nua và tàn tạ. Vô nhiễm không là sự thiếu thốn trải nghiệm nhưng là tự do khỏi trải nghiệm; tự do này là làm chết đi mọi trải nghiệm và không cho phép nó bám rễ trong mảnh đất của bộ não đang làm màu mỡ sạch sẽ. Sự sống không là gì cả nếu không có trải nghiệm nhưng sự sống không là gì cả khi mảnh đất chứa đầy gốc rễ. Nhưng khiêm tốn không đang lau sạch sẽ có ý thức về cái đã được biết; đó là tự cao trong thành tựu, nhưng khiêm tốn là cái hoàn toàn không đang biết đó mà có nghĩa là đang chết. Sợ hãi về cái chết chỉ xảy ra trong đang biết, không xảy ra trong không đang biết. Không có sợ hãi về cái không biết được, chỉ có sợ hãi trong thay đổi cái đã được biết, trong kết thúc cái đã được biết.

Nhưng thói quen của từ ngữ, nội dung cảm xúc của từ ngữ, những ám chỉ che dấu của từ ngữ, ngăn cản tự do khỏi từ ngữ. Nếu không có tự do này bạn là kẻ nô lệ của từ ngữ, của những kết luận, của những ý tưởng. Nếu bạn sống nhờ vào từ ngữ, giống như nhiều người sống như vậy, sự đói khát bên trong không làm thỏa mãn được; nó mãi mãi đang cày bừa và không bao giờ đang gieo hạt. Vậy thì bạn sống trong thế giới không thực, của giả vờ, của đau khổ mà không có ý nghĩa gì cả. Một tin tưởng là một từ ngữ, một kết luận của tư tưởng, được pha trộn bởi từ ngữ và chính nó là sự thoái nát, đang làm hư hỏng vẻ đẹp của cái trí. Khi hủy diệt từ ngữ là phá sập cấu trúc an toàn phía bên trong, mà chỉ là tưởng tượng. Không an toàn, mà không là sự chia cách đau đớn hung bạo từ an toàn, đang dẫn đến nhiều hình thái khác biệt về bệnh tật, nhưng không an toàn mà có từ nở hoa của an toàn, là khiêm tốn và vô nhiễm mà sức mạnh của nó người ngạo mạn không bao giờ biết được.

1-12-1961

Con đường đầy bùn, bị xe cọ làm lún sâu, đông người; nó ở ngoài thị trấn và từ từ một vùng ngoại ô đang được xây dựng, nhưng lúc này nó vẫn không tưởng được, đầy những hố; những con chó, những con dê, gia súc lang thang, những chiếc xe buýt, những chiếc xe hơi, mỗi lúc mỗi đông người thêm; những cửa hàng đang bán những thứ nước uống có màu trong chai, những cửa hàng bày bán vải vóc, thực phẩm, củi đốt, một ngân hàng, một cửa hàng sửa xe đạp, nhiều thực phẩm thêm, nhiều dê và nhiều người thêm. Vẫn còn có vùng quê ở hai bên đường, những cây cọ, những ruộng lúa, và những vũng nước lớn. Mặt trời ở giữa những đám mây sau những cây cọ đang bùng lên màu sắc và những cái bóng rộng lớn; những vũng nước bùng sáng và mỗi bụi nhỏ và mỗi cây bị sùng sờ bởi sự bao la của bầu trời. Những con dê đang gặm rễ cây, phụ nữ đang giặt giũ quần áo tại vòi nước, trẻ em đang tiếp tục nô đùa; mọi nơi đều có hoạt động và không một ai bỏ chút thời gian để nhìn ngắm bầu trời hay những đám mây kia, mang đầy màu sắc; đó là một buổi chiều sẽ biến mất thật mau và không bao giờ tái hiện và có

về không một người nào thêm lưu tâm. Ngay lập tức là quan trọng nhất, ngay lập tức mà có lẽ kéo dài vào tương lai ra khỏi tầm nhìn. Tầm nhìn xa là tầm nhìn ngay lập tức. Chiếc xe buýt xuất hiện thật mạnh mẽ trên đường, không bao giờ nhường đường, tự tin về chính nó, mọi người đều nhường lối, nhưng con trâu nặng nề đã chặn nó lại; nó ở ngay giữa đường, di chuyển bằng dáng điệu nặng nề cố hữu, không lúc nào thêm lưu tâm đến tiếng kèn và tiếng kèn tắt ngấm đầy diên tiết. Trong đáy lòng, mỗi một người đều là một nhà chính trị, quan tâm đến ngay lập tức và cố gắng cưỡng bách tất cả cuộc sống vào cái ngay lập tức. Và tiếp theo sẽ có đau khổ, quanh một ngã đường, nhưng sự việc đó không thể tránh khỏi; có thuốc men, nhậu nhẹt, đèn chùa và gia đình của những cái ngay lập tức. Bạn có thể chấm dứt tất cả sự việc đó nếu bạn tin tưởng mãnh liệt một sự việc nào đó hoặc đắm mình trong công việc hoặc giao phó bản thân vào một khuôn mẫu nào đó của tư tưởng. Nhưng bạn đã thử tất cả những việc đó rồi và trí óc của bạn cần cỗi như quả tim và bạn băng qua phía bên kia của con đường và bị lạc lối trong ngay lập tức. Lúc này những đám mây nặng trĩu trong bầu trời và chỉ còn một mảng màu sắc nơi mặt trời đã có mặt. Con đường tiếp tục, qua những cây cọ, những cây thông, những ruộng lúa, những chòi tranh và tiếp tục tiếp tục rồi bỗng nhiên như luôn luôn không mong đợi, cái khác lạ đến với sự tinh khiết và sức mạnh mà không có tư tưởng hoặc trạng thái điên khùng nào đã có lần hình thành ra và nó ở đó và quả tim của bạn dường như nổ tung vào bầu trời trống không, cùng ngậy ngất. Bộ não hoàn toàn tĩnh, bất động, nhưng nhạy cảm, đang tỉnh thức. Nó không thể theo vào trống không; nó thuộc về thời gian nhưng thời gian đã ngừng và nó không thể trải nghiệm; trải nghiệm là công nhận và cái gì nó công nhận sẽ là thời gian. Vì thế bộ não bất động, im lìm thụ động, không đang hỏi, không đang tìm kiếm. Và tánh tổng thể của tình yêu này hoặc bất kỳ từ ngữ nào bạn muốn, từ ngữ không phải là sự việc đó, đã thâm nhập vào mọi sự việc và biến mất. Mọi sự việc đều có không gian của nó, nơi chốn của nó, nhưng cái này không có và vì thế nó không thể được tìm ra; dù bạn muốn làm bất kỳ sự việc gì bạn sẽ không tìm ra nó. Nó không ở nơi chơ búa cũng như trong mọi đèn chùa; mọi thứ phải bị hủy diệt, mọi ngõ ngách sâu kín phải bị lật tung, không còn một nền tảng để bám víu, nhưng thậm chí sau đó trống không này phải không kèm một giọt nước mắt, lúc đó cái không thể biết được có lẽ đi qua. Nó ở đó và vẻ đẹp.

Mọi khuôn mẫu cố ý của thay đổi là không thay đổi; thay đổi có động cơ, mục đích, phương hướng và vì thế nó chỉ là một tiếp tục, bị bổ sung thêm, của cái gì đã là. Thay đổi như thế không hiệu quả; nó giống như thay quần áo trên một con búp bê nhưng con búp bê vẫn y nguyên, máy móc, không sinh khí, dễ vỡ, dễ bị đập bể và bị quăng đi. Chết là sự kết thúc hiển nhiên của thay đổi; cuộc cách mạng xã hội, kinh tế là chết trong khuôn mẫu của thay đổi. Nó không là một cuộc cách mạng gì cả, nó là một tiếp tục, bị bổ sung thêm, của cái gì đã là. Thay đổi, cách mạng toàn bộ, xảy ra chỉ khi nào thay đổi, khuôn mẫu của thời gian, được hiểu rõ như là điều giả dối và trong phủ nhận toàn bộ của nó thay đổi xảy ra.

2.

Biển động, với những con sóng hung bao ập vào từ xa; gần bên là một ngôi làng được xây dựng quanh một cái ao sâu và rộng, một cái bồn chứa nước nó được gọi như thế, và một ngôi đền đã sụp đổ. Nước của cái bồn chứa này có màu xanh lục lạt và có những bậc thềm dẫn xuống nó, từ mọi phía. Ngôi làng bị bỏ quên, bẩn thỉu và hiếm có con đường nào, và quanh cái bồn chứa này là những ngôi nhà và ở một phía là ngôi đền cũ bị phá hủy hoàn toàn và một ngôi đền hơi mới, có những bức tường kẻ vạch đỏ; những ngôi nhà xiêu vẹo nhưng cái làng đó có một cảm giác thân thiện, quen thuộc quanh nó. Bên cạnh lối đi dẫn ra biển nguyên một nhóm phụ nữ đang mặc cả rất to tiếng để mua một số cá; mọi người có vẻ hứng thú về mọi thứ; đó là cách giải trí buổi chiều của họ vì họ đều đang cười đùa vui vẻ. Và rác rưởi bụi bặm của con đường dồn thành đồng lớn ở một góc và nhiều con chó tiểu tụy xơ xác chúi mũi vào nó sục sạo tìm kiếm và một cửa hàng gần đồng rác đang bán thức uống, đồ ăn, và một người đàn bà cơ cực bế một em bé và những cái giẻ rách đang đứng xin ăn tại cửa của cửa hàng. Biển hung dữ gần bên, tiếng ầm ầm vọng lại và những ruộng lúa xanh rì thơm ngon ở ngoài ngôi làng, thanh bình, đầy hứa hẹn trong ánh hoàng hôn. Những đám mây đang bay đến từ phía biển, chậm rãi, mang theo mặt trời và mọi nơi đều có hoạt động và không một ai ngước nhìn lên bầu trời. Những con cá chết, nhóm người ồn ào, dòng nước xanh trong cái ao sâu đó, những bức tường kẻ vạch của ngôi đền dường như giữ lại mặt trời hoàng hôn. Nếu bạn đi bộ trên con đường, ngang qua

con kênh, bên cạnh ruộng lúa và cánh rừng thông, mọi người đi ngang qua mà bạn biết, họ đều thân thiện, họ ngừng lại và nói chuyện với bạn, rằng bạn nên đến sống cùng họ, rằng họ sẽ chăm sóc bạn, và bầu trời đang tối dần và màu xanh của những ruộng lúa không còn thấy nữa và các vì sao sáng rực rỡ.

Đi bộ trên con đường đó dưới bóng đêm với ánh đèn của thành phố trong những đám mây, cái sức mạnh không thể xâm phạm đó đến với phong phú và rõ ràng đến nỗi nó làm bạn sững sờ. Tất cả sự sống là sức mạnh đó. Nó không là sức mạnh do ý chí cần thận phát triển thành, cũng không là sức mạnh của những phòng vệ hay kháng cự; nó không là sức mạnh của lòng can đảm và cũng không là sức mạnh của ghen tuông cũng như cái chết. Nó không có chất lượng, không diễn tả nào có thể chứa đựng nó và tuy vậy nó ở đó như những quả đồi xa xăm tối đen kia và cây cối bên cạnh con đường. Nó bao la quá đến độ tư tưởng không thể tạo ra hay suy đoán. Nó là một sức mạnh không nguyên nhân và vì thế không có thứ gì có thể được thêm vào hoặc lấy bớt đi khỏi nó. Nó không thể biết được; nó không có hình thể, vóc dáng và không thể tiếp cận được. Biết là công nhận nhưng nó luôn luôn mới mẻ, một sự việc gì đó không thể đo lường trong thời gian. Nó ở đó suốt ngày, ngập ngừng, không một kèo nài giống như tiếng thì thầm nhưng lúc này nó ở đó đầy khẩn khoản và phong phú đến nỗi không còn sự việc gì khác ngoại trừ nó. Từ ngữ đã bị làm hư hỏng và biến thành thông thường; cái từ ngữ tình yêu đã bị mua bán nhưng cái từ ngữ đó có một ý nghĩa hoàn toàn khác hẳn, khi đang đi bộ trên con đường không một bóng người đó. Nó theo cùng cái sức mạnh không xuyên thấu đó; hai thứ không tách rời, giống như màu sắc của cánh hoa. Bộ não, quả tim, và cái trí bị nó nuốt trọn và không còn sót lại bất kỳ thứ gì ngoại trừ cái đó. Nhưng vẫn vậy những chiếc xe buýt di chuyển nhanh, dân làng đang nói chuyện lớn tiếng và chòm sao Thất tinh vừa ở trên đường chân trời. Nó tiếp tục, dù đi bộ một mình hay với người khác, và nó tiếp tục suốt đêm đến lúc bình minh xuất hiện giữa những cây cọ. Nhưng nó vẫn ở đó giống như một tiếng thì thầm ẩn trong những chiếc lá.

Thiền định là một sự việc thật kỳ lạ. Nếu có bất cứ loại cưỡng bách nào, nỗ lực nào để bắt buộc tư tưởng phải tuân theo, bắt chước, lúc đó nó trở thành một chịu đựng gây suy sụp. Tĩnh lặng bị ham muốn ngừng đang soi sáng; nếu nó là sự theo đuổi của những tưởng tượng và trải nghiệm, lúc đó nó dẫn đến những ảo tưởng và tự thôi miên. Chỉ trong đang nở hoa của tư tưởng và vì thế kết thúc tư tưởng thì thiền định mới có ý nghĩa; tư tưởng chỉ có thể nở hoa trong tự do chứ không phải trong những khuôn mẫu luôn luôn mở rộng của hiểu biết. Hiểu biết có lẽ tạo thêm những trải nghiệm mới mẻ hơn về cảm xúc thú vị nhưng một cái trí đang tìm kiếm những trải nghiệm thuộc mọi loại đều không chín chắn. Chín chắn là tự do khỏi tất cả trải nghiệm; nó không còn kẹt dưới bất kỳ mọi ảnh hưởng để là và để không là. Chín chắn trong thiền định là đang làm tự do cái trí khỏi hiểu biết vì hiểu biết tạo khuôn mẫu và kiểm soát tất cả trải nghiệm. Một cái trí là một ngọn đèn cho chính nó không cần trải nghiệm. Không chín chắn là lòng khao khát để có được trải nghiệm rộng rãi hơn và lớn lao hơn. Thiền định là đang rong chơi qua thế giới của hiểu biết và đang tự do khỏi nó để thâm nhập vào cái không biết được.

3.

Họ đang cãi nhau trong cái túp lều nhỏ đó, với ngọn đèn dầu, trên con đường dễ chịu đó; bằng giọng nói lớn và rít lên, bà ta đang the thé một việc gì đó về tiền bạc, không còn sót lại cái gì để mua gạo; trong âm điệu hù dọa, hạ thấp giọng ông ta đang lầm bầm một việc gì đó. Bạn có thể nghe được giọng của bà ta từ khá xa và chỉ có chiếc xe buýt đông nghẹt mới lấn át được nó. Những cây cọ đã yên lặng và ngay cả những ngọn thông nhẹ như lông cũng ngừng sự rung động dịu dàng của nó. Không có trăng và trời tối thui, mặt trời đã lặn giữa những đám mây đang tụ họp, cách đây một khoảng thời gian. Những chiếc xe buýt và xe hơi đã chạy qua, thật nhiều trong số chúng, vì tất cả những chiếc xe đã đến đây để tham quan một ngôi đền cổ và con đường trở lại yên lặng, cô lập và xa cách. Một ít dân làng đi qua nói chuyện nhỏ nhẹ, rẽ rời sau một ngày lao động. Cái bao la la lung đó đang đến và nó ở đó đầy dịu dàng và thương yêu không thể tin được; giống như một chiếc lá non, mềm mại vào mùa xuân, thật dễ dàng bị tan nát, nó ở đó hoàn toàn không bảo vệ và vì thế luôn luôn không thể hủy diệt. Mọi tư tưởng và cảm giác biến mất và công nhận ngừng hẳn.

Rất kỳ lạ khi tiền bạc đã trở thành quan trọng làm sao đâu, cả đối với người cho lẫn đối với

người nhận, đối với người có quyền hành lẫn đối với người nghèo. Họ nói về tiền bạc liên tục hoặc lẩn tránh kể về tiền bạc, vì nó là hình thức xấu xa nhưng lại biết rõ về tiền bạc. Tiền bạc để làm công việc tốt lành, tiền bạc cho buổi tiệc, tiền bạc cho ngôi đền, và tiền bạc để mua gạo. Nếu bạn có tiền bạc bạn bị khổ sở và nếu bạn không có tiền bạn cũng khổ sở. Họ bảo với bạn anh ta trị giá bao nhiêu khi họ kể với bạn chức vụ của anh ta và những bằng cấp anh ta đã đậu, sự tài khéo của anh ta, khả năng của anh ta và anh ta đang kiếm được bao nhiêu tiền. Sự ghen tỵ của người giàu và sự ghen tỵ của người nghèo, sự ganh đua để phô trương, hiểu biết, quần áo và tài giỏi khi nói chuyện. Mọi người đều muốn gây ấn tượng đến một người nào đó, đám đông càng lớn bao nhiêu càng tốt hơn bấy nhiêu. Nhưng tiền bạc quan trọng hơn bất kỳ thứ gì khác ngoại trừ quyền lực. Hai sự việc này là một kết hợp tuyệt vời; vị thánh có quyền lực, mặc dù ông ta không có tiền; ông ta đang gây ảnh hưởng đến cả người giàu lẫn người nghèo. Nhà chính trị sẽ sử dụng quốc gia, vị thánh, các thần thánh hiện diện, để đạt đến tột đỉnh và bảo cho bạn điều vô lý của tham vọng lẫn sự tàn nhẫn của quyền lực. Không có chấm dứt đối với tiền bạc và quyền lực; bạn càng có nhiều bao nhiêu, bạn càng muốn nhiều thêm bấy nhiêu và không có chấm dứt đối với nó. Nhưng đằng sau cả tiền bạc lẫn quyền lực, có đau khổ mà không thể bị phủ nhận; bạn có thể cất nó qua một bên, cố gắng quên nó nhưng nó luôn luôn ở đó, một vết thương hằn sâu mà không thứ gì có vẻ chữa khỏi.

Không người nào muốn tự do khỏi nó, muốn hiểu rõ được đau khổ quá phức tạp; nó đều được giải thích trong những quyển sách, và những quyển sách, những từ ngữ, những kết luận, đều trở thành quan trọng nhưng đau khổ ở đó vẫn còn bị bao bọc bởi những ý tưởng. Và tẩu thoát trở thành quan trọng; tẩu thoát là bản thể của nông cạn hơi hợt, mặc dù nó có lẽ có chiều sâu biến đổi. Nhưng đau khổ không dễ dàng bị lừa gạt. Bạn phải đi vào ngay trung tâm của nó để kết thúc nó; bạn phải đào xới thật sâu vào chính bạn, không bao giờ để lại một ngõ ngách nào chưa lật tung. Bạn phải thấy được mọi vận veo và biến đổi của tư tưởng tinh ranh, mọi cảm giác về mọi thứ, mọi chuyển động của mọi phản ứng, mà không kèm hãm, mà không chọn lựa. Nó giống như là theo sau một con sông về nguồn của nó; con sông sẽ mang bạn đến đó. Bạn phải theo sau mọi đe dọa, mọi manh mối dẫn đến tâm điểm của đau khổ. Bạn chỉ cần quan sát, nhìn, nghe; tất cả đều ở đó không che giấu và rõ ràng. Bạn phải thực hiện chuyển hành trình, không phải để tới mặt trăng, không phải để đến các thần thánh nhưng để đi vào chính bạn. Bạn có thể thực hiện một bước tức khắc vào chính bạn và vì thế kết thúc đau khổ mau lẹ hoặc kéo dài chuyển hành trình, thư thả, lười biếng và bình thản. Bạn cần có đam mê để kết thúc đau khổ, và đam mê không mua được nhờ vào tẩu thoát. Nó ở đó khi bạn ngừng tẩu thoát.

4.

Rất yên lặng dưới những cái cây; có quá nhiều chim chóc đang gọi nhau, đang hót, đang lú lo, liên tu bất tận. Những nhánh cây rất to lớn, có hình dáng đẹp, bóng loáng, nhẵn thín và bạn rất sững sờ khi nhìn thấy chúng và chúng có một cảm xúc và một duyên dáng làm bạn rơi lệ và làm bạn kinh ngạc về mọi sự vật của quả đất. Quả đất không còn sự vật nào đẹp đẽ hơn cái cây đó và khi nó chết nó sẽ vẫn còn đẹp đẽ; mọi nhánh cây đều trơ trụi, phơi bày trước bầu trời, bị tẩy trắng bởi mặt trời và sẽ có chim chóc dựa vào sự trơ trụi của nó. Sẽ có nơi ẩn náu cho những con cú, ở đó trong những cái lỗ sâu, và những con vẹt rực rỡ đang lạnh lạnh sẽ làm tổ cao thật cao trong cái lỗ của nhánh cây đó; những con chim gõ kiến sẽ đến, với những cái lông trang trí trên cái mào đỏ nhô thẳng ra khỏi cái đầu của chúng để điều khiển vào trong một vài cái lỗ; tất nhiên sẽ có những con sóc có sóc kia, chạy thật nhanh quanh những cành cây, luôn luôn cầu nhàu một điều gì đó và luôn luôn hiếu kỳ; ngay trên nhánh cây cao nhất, sẽ có một con chim đại bàng màu đỏ và trắng đang quan sát vùng đất đầy uy nghi và cô đơn. Sẽ có nhiều kiến, đỏ và đen, chạy lon ton thẳng lên cây và những con khác cũng lon ton chạy xuống và nếu bị nó cắn chắc sẽ đau lắm. Nhưng lúc này cái cây vẫn còn sống, tuyệt vời, và có nhiều bóng râm và mặt trời đang bùng lửa không bao giờ chạm đến bạn; bạn có thể ngồi đó cả tiếng đồng hồ và trông thấy và lắng nghe mọi thứ mà còn sống và đã chết, bên ngoài và bên trong. Bạn không thể trông thấy và lắng nghe phía bên ngoài mà không nghĩ lan man vào phía bên trong. Thật ra phía bên ngoài là phía bên trong và phía bên trong là phía bên ngoài và rất khó khăn, hầu như không thể tách rời chúng được. Bạn nhìn vào cái cây trắng lè đó và bạn thắc mắc ai đang ngắm nhìn ai và lúc này không còn người quan sát. Mọi thứ rất sinh động và chỉ còn lại sự sống và người quan sát đã chết như chiếc lá đó. Không có đường phân chia giữa cái cây, chim chóc, và

người đàn ông đó đang ngồi dưới bóng râm và quả đất mà thật trù phú. Đạo đức ở đó không có tư tưởng và vì thế có trật tự; trật tự không là trường cửu; nó ở đó chỉ từ khoảnh khắc này đến khoảnh khắc khác và cái bao la đó đến hòa cùng mặt trời đang lặn thật ngẫu nhiên, đang nghinh đón quá cởi mở. Chim chóc bắt đầu im lặng vì trời đang tối và mọi sự vật đang dần dần sẵn sàng hoàn toàn cho đêm tối. Bộ não, cái vật sinh động, nhạy cảm, tuyệt diệu đó hoàn toàn tĩnh, chỉ đang quan sát, đang lắng nghe mà không có một tích tắc của phản ứng, mà không đang ghi lại, mà không trải nghiệm, chỉ đang thấy và đang lắng nghe. Với bao la đó, có tình yêu và hủy diệt và hủy diệt đó là một sức mạnh không thể tiếp cận. Tất cả những lời này chỉ là từ ngữ, giống như cái cây chết đó, một biểu tượng của cái đã là và nó không bao giờ là. Nó đã trôi qua rồi, di chuyển xa khỏi từ ngữ; từ ngữ không có sinh khí và sẽ không bao giờ nắm bắt được trống không còn quét đó. Chỉ từ trống không bao la đó mới có tình yêu, với tánh vô nhiễm của nó. Làm thế nào bộ não hiểu biết được tình yêu đó, bộ não mà thật năng động, nhồi nhét, trĩu nặng bởi hiểu biết, bởi trải nghiệm? Mọi thứ phải bị phủ nhận để cho cái đó hiện hữu.

Thói quen, dù thuận tiện bao nhiêu, tạo hủy diệt tánh nhạy cảm; thói quen cho cảm giác an toàn và làm thế nào có thể có được tỉnh thức, nhạy cảm, khi thói quen được nuôi dưỡng; cũng không phải không an toàn đó có thể mang lại ý thức tỉnh táo. Mọi thứ trở thành thói quen rất mau lẹ làm sao, đau khổ cũng như vui thú và tiếp theo đó chán ngán hiện diện và một việc đặc biệt đó được gọi là nhàn hạ thông dong. Sau cái thói quen mà đã vận hành suốt bốn chục năm dài, lúc đó bạn mới có sự nhàn hạ hoặc là nhàn hạ vào cuối một ngày. Thói quen có chuyển động tròn của nó và lúc này đến phiên của nhàn hạ thông dong mà lại chuyển thành thói quen. Nếu không có nhạy cảm sẽ không có lòng thương yêu và trạng thái hội nhập đó mà không là phản ứng thúc bách của sự tồn tại mâu thuẫn. Bộ máy của thói quen là tư tưởng mà luôn luôn đang tìm kiếm an toàn, một trạng thái dễ chịu nào đó để từ đó nó sẽ không bao giờ bị quấy rầy. Chính bởi sự tìm kiếm để có được trường cửu đã khước từ nhạy cảm. Nhạy cảm không bao giờ gây tổn thương, chỉ có những thứ mà bạn đã tìm đến ẩn náu tạo ra đau thương. Nhạy cảm tổng thể là sinh động hoàn toàn và đó là tình yêu. Nhưng tư tưởng rất tinh ranh; nó sẽ lẫn tránh sự việc theo đuổi, mà là một tư tưởng khác; tư tưởng không thể nào theo đuổi một tư tưởng khác. Chỉ có đang nở hoa của tư tưởng có thể được trông thấy, được lắng nghe, và cái gì nở hoa trong tự do kết thúc, chết đi mà không để lại một dấu vết.

5.

Con chim cu này đang gáy từ lúc bình minh nhỏ hơn một con quạ, có màu xám hơn, cái đuôi dài và cặp mắt đỏ rực sáng; nó đang đậu trên một cái cây cọ nhỏ gần gần dấu mình; gáy bằng những âm điệu êm ả rõ ràng; đuôi và đầu của nó đang nhô ra và đó kia trên một cái cây nhỏ là bạn tình của nó. Con mái nhỏ hơn, nhút nhát hơn, dấu mình nhiều hơn; sau đó con đực bay đến con cái đã ló ra đậu trên một nhánh cây trống; chúng ở đó, con đực gáy và lúc này chúng bay đi. Có những đám mây trong bầu trời và một cơn gió nhẹ đang nô đùa giữa những chiếc lá; những cây cọ nặng nề đứng yên, giờ của chúng sẽ đến, muộn hơn trong ngày, gần về buổi chiều tối để biểu diễn vũ điệu dữ dội của chúng nhưng lúc này chúng đứng yên, im lìm và đứng vững. Trời chắc đã mưa suốt đêm và mặt đất ướt át và cát tôi vụn; ngôi vườn thanh bình vì ngày vẫn chưa bắt đầu; những cây to còn ngủ và những cây nhỏ hơn đều thức giấc, và hai con sóc đang đuổi bắt nhau giỡn cợt luồn lách ra sau và ra trước những nhánh cây. Những đám mây của bình minh sớm đang nhường chỗ cho những đám mây của ban ngày và những cây thông đang lay động.

Mỗi động thái của thiên định không bao giờ giống nhau, có một hơi thở mới mẻ, một tàn phá mới mẻ; không có khuôn mẫu để bị phá nát vì không có đang xây dựng của một sự việc khác, một thói quen mới mẻ đang che lấp cái cũ kỹ. Tất cả những thói quen, dù vừa có được, đều cũ; chúng được hình thành từ những sự việc cũ nhưng thiên định không đang tàn phá những khuôn mẫu cũ để có một khuôn mẫu mới. Thiên định mới mẻ và đang hủy diệt; nó mới mẻ, không ở trong lãnh vực của những khuôn mẫu cũ; nó đã không bao giờ đi vào mảnh đất đó; nó mới mẻ vì nó không bao giờ biết những cái cũ; nó đang tàn phá trong chính nó; nó không đang phá nát một sự việc nào đó nhưng chính nó là hủy diệt. Nó hủy diệt và vì thế nó mới mẻ và có sáng tạo.

Không có một đồ chơi trong thiên định mà thu hút bạn hoặc bạn thu hút chúng. Nó là hủy diệt của tất cả món đồ chơi, những ảo tưởng, những ý tưởng, trải nghiệm mà đi tới sự đang tạo

thành thiền định. Bạn phải đặt nền móng cho thiền định đúng đắn nếu không bạn sẽ vướng mắc vào những hình thái khác nhau của ảo tưởng. Thiền định là sự tiêu cực tinh khiết nhất, tiêu cực mà không phải là kết quả của phản ứng. Phủ nhận và ở lại cùng phủ nhận trong tiêu cực là hành động không có động cơ thúc đẩy, mà là tình yêu.

6.

Có một con chim lốm đốm màu xám, to gần bằng con quạ; nó không nhút nhát lắm và nó có thể được ngắm nhìn lâu đến chừng nào người ta còn thích; nó đang ăn những quả dâu, chọn lựa rất cẩn thận, đang đeo lủng lẳng trong những chùm nặng trĩu, có màu xanh lục và bạc. Lúc này hai con chim khác; to gần bằng con chim có đốm, đến để bám trên những chùm dâu khác; chúng là những con chim cu của ngày hôm qua; lần này không có những tiếng gáy từ cổ họng êm dịu, tất cả chúng đều đang bận rộn ăn. Thông thường chúng là những con chim nhút nhát, những con chim cu này, nhưng chúng có vẻ không lưu tâm đến người nào đó đang đứng rất gần ngắm nhìn chúng, chỉ cách một vài feet. Sau đó con sóc có sọc đến để nhập vào chúng nhưng cả ba con đều bay đi và con sóc quả quyết bắt đầu và đang ăn ngẫu nhiên thì bỗng nhiên một con quạ vừa đến vừa kêu và từng này đã quá no cho con sóc nên nó chạy biến đi. Con quạ không ăn quả dâu nào cả nhưng có thể không thích những con khác thụ hưởng. Buổi sáng mát mẻ và mặt trời đang lên chậm chậm đằng sau những cái cây rậm rạp; có những cái bóng dài và giọt sương mai mịn màng vẫn còn trên cỏ, và trong cái ao nhỏ có hai bông huệ tây màu xanh với nhụy màu vàng; nó có màu vàng nhạt và màu xanh là màu xanh của bầu trời mùa xuân và những cái lá đang nổi của nó tròn trĩnh, xanh lục sẫm và một con ếch nhỏ đang ngồi trên một trong những chiếc lá, không cựa quậy, đôi mắt nhìn chòng chọc. Hai bông huệ tây này là điều thích thú của cả ngôi vườn, ngay cả những cây lớn nhìn xuống chúng mà không có cái bóng nào; chúng mảnh khảnh, mềm mại và lặng lẽ trong cái ao của chúng. Khi bạn nhìn chúng, mọi phản ứng ngừng hẳn, những tư tưởng và cảm giác của bạn từ từ tắt hẳn và chỉ có hai bông hoa còn tồn tại, trong vẻ đẹp của chúng và yên lặng của chúng; chúng mãnh liệt, giống như mọi sự vật đang sống, ngoại trừ con người luôn luôn bận rộn với bản thân. Khi bạn nhìn ngắm hai bông hoa này, thế giới được thay đổi, không phải để vào một trật tự xã hội tốt đẹp hơn nào đó, có ít chuyên chế hơn và nhiều tự do hơn hoặc là sự cơ cực được loại bỏ, nhưng không có đau thương, không sầu khổ, đến và đi của lo âu và không có sự nặng nhọc của buồn chán; nó được thay đổi vì hai bông hoa kia ở đó, màu xanh với nhụy vàng. Nó là điều kỳ diệu của vẻ đẹp.

Con đường đó bây giờ thân thuộc với tất cả chúng tôi, người dân làng, một hàng dài xe bò với một người đàn ông bên cạnh mỗi một chiếc xe, mười lăm hoặc hai chục chiếc trong một hàng dài, cùng với những con chó, con dê và những ruộng lúa đang chín tới, và buổi chiều tối đó nó đang mỉm cười cởi mở và bầu trời rất gần gũi. Đã tối rồi và con đường sáng lên do ánh sáng của bầu trời và đêm đang vây kín. Thiền định không là con đường của nỗ lực; mọi nỗ lực đều gây mâu thuẫn, kháng cự; nỗ lực và chọn lựa luôn nuôi dưỡng xung đột và thiền định sau đó chỉ trở thành một tẩu thoát khỏi sự kiện, cái gì là. Nhưng trên con đường đó, thiền định nhường lối cho cái khác lạ, làm tâm lăng hoàn toàn bộ não đã yên tĩnh rồi; bộ não chỉ là một nơi chuyển qua cho cái không thể đo lường được đó; như một con sông rộng và sâu chảy giữa hai bờ dốc đứng, cái khác lạ lạ lẫm đó di chuyển, không có phương hướng, không có thời gian.

7.

Từ cửa sổ bạn có thể trông thấy một cây cọ còn non và một cái cây đầy những bông hoa lớn có cánh hồng giữa những chiếc lá xanh lục. Những chiếc lá cọ đóng đưa mọi phương hướng, nặng nề và vụng về và những bông hoa không lay động. Ở thật xa là biển cả và bạn nghe được nó suốt đêm, sâu lắng và xuyên thấu; nó không bao giờ thay đổi âm thanh nặng nề của nó mà cứ cuộn cuộn vào; trong nó có một mối đe dọa, không ngại ngùng và một sức mạnh hung bạo. Khi bình minh hiện diện tiếng gầm thét của biển tắt dần và những tiếng ồn khác thế chỗ, chim chóc, xe cộ và cái trống. Thiền định là ngọn lửa thiêu rụi tất cả thời gian và khoảng cách, thành tựu và trải nghiệm. Chỉ có trống không không giới hạn, bao la nhưng trong nó có chuyển động, sáng tạo. Tư tưởng không thể sáng tạo; nó có thể gom góp mọi sự việc vào với nhau, trên một bức tranh vải, trong từ ngữ, khắc trên đá hay trong một hỏa tiễn phi thường; tư tưởng, dù được đánh bóng nhiều bao nhiêu, dù tinh tế bao nhiêu vẫn còn trong những giới hạn của thời gian; nó chỉ có thể bao phủ không gian; nó không thể đi ra ngoài chính nó. Nó không thể tự làm tinh khiết; nó không theo đuổi chính nó; nó chỉ có thể nở hoa, nếu nó không ngăn chặn chính nó và

chết. Mọi cảm thấy đều là cảm xúc của giác quan và trải nghiệm thuộc về nó, và cảm giác cùng với tư tưởng xây dựng những biên giới của thời gian.

9.

Từ khá xa bạn đã có thể nghe được biển, ầm ầm vọng lại, con sóng này tiếp theo con sóng khác, vô tận; đây không phải là những con sóng vô hại; chúng nguy hiểm, cuồng nộ, tàn nhẫn. Biển trông có vẻ êm đềm, đang mở rộng, nhả nài những con sóng rất to, cao và gây kinh hãi. Người ta bị cuốn đi, bị chết đuối và có một dòng nước đang chuyển động mạnh mẽ. Những con sóng không bao giờ dịu dàng, những hình cong cao của chúng hoành tráng, rực rỡ khi ngắm nhìn từ xa nhưng có sức mạnh hung bạo và tàn khốc. Những con thuyền thân đôi, rất ọp ẹp, những người đàn ông ốm yếu có nước da ngăm đen, chun qua những con sóng kia, đứng dưng, cầu thả, không bao giờ có chút sợ hãi; họ sẽ ra xa đến tận chân trời và có thể sẽ trở lại muộn trong ngày, trên thuyền đầy cá. Những con sóng chiều nay đặc biệt cuồng nộ, rất cao kèm theo sự mất kiên nhẫn và tiếng ầm ầm của chúng khi đập vào bờ làm điếc tai mọi người; bờ biển trải dài theo hướng bắc nam, cát được rửa sạch sẽ, hơi hơi vàng, bị thiêu cháy bởi mặt trời. Và mặt trời cũng chẳng dịu dàng gì cả; nó luôn luôn nóng bỏng, bùng bùng và chỉ trong sáng sớm, ngay khi nó đang lộ dạng khỏi biển hay hoàng hôn giữa những đám mây đang tụ họp, nó mới dịu dàng dễ chịu. Biển cuồng nộ và mặt trời cháy bỏng đang tra tấn đất đai và con người cơ cực, ốm yếu, luôn luôn đói; đau khổ ở đó, luôn luôn hiện diện và chết chóc rất dễ dàng, còn dễ hơn sinh sản, đang nuôi dưỡng sự dưng dưng và suy sụp. Những người khá giả cũng dưng dưng, chai lì, ngoại trừ trong việc kiếm tiền và tìm quyền lực hay trong việc xây dựng một cây cầu; họ rất khôn ngoan khi làm loại công việc này, có thêm nhiều hơn và nhiều hơn – nhiều hiểu biết hơn, nhiều khả năng hơn – nhưng luôn luôn đang mất và luôn luôn có chết. Nó có tính kết thúc, nó không thể bị lừa gạt, không có sự biện luận nào, dù sâu sắc và tinh khôn, có thể ngăn chặn nó; nó luôn luôn ở đó. Bạn không thể xây dựng những bức tường chống lại nó mặc dù bạn có thể chống lại sự sống; bạn có thể lừa gạt nó, chạy trốn khỏi nó, đi đến đền chùa, tin tưởng những đấng cứu rỗi, đi lên mặt trăng; bạn có thể làm mọi thứ với sự sống nhưng đau khổ ở đó cùng sự chết. Bạn có thể che giấu đau khổ nhưng không che dấu được chết. Ngay cả tại khoảng cách đó bạn vẫn nghe được những con sóng vọng lại ầm ầm và nhìn thấy những cây cọ tương phản với bầu trời hoàng hôn đỏ rực. Những vũng nước và con kênh đang lóe sáng do mặt trời hoàng hôn.

Mọi loại động cơ thúc đẩy đều điều khiển chúng ta, mọi hành động có một động cơ thúc đẩy và vì thế chúng ta không có tình yêu. Chúng ta cũng không yêu quý cái gì chúng ta đang làm. Chúng ta nghĩ rằng chúng ta không thể hành động, hiện hữu, sống mà không có một động cơ thúc đẩy và vì thế biến sự tồn tại của chúng ta thành một sự việc tầm thường và tối tăm. Chúng ta sử dụng chức năng để đạt được địa vị; chức năng chỉ là một phương tiện dẫn đến một sự việc nào khác. Tình yêu cho chính sự việc đó không tồn tại và vì thế mọi sự việc trở thành xoàng xĩnh và tình liên hệ chỉ là một vấn đề gây kinh sợ. Sự quyến luyến chỉ là một phương tiện để bao bọc nông cạn, cô độc, thiếu thốn riêng rẽ của chúng ta; đồ kỹ chỉ nuôi dưỡng hận thù. Tình yêu không có động cơ thúc đẩy và vì không có tình yêu, mọi loại động cơ thúc đẩy rón rén chen vào. Sống không có động cơ thúc đẩy rất dễ dàng; nó đòi hỏi hòa đồng và không phải tuân phục vào những ý tưởng, những niềm tin. Có hòa đồng là nhận thức tự phê bình, nhận thức về mình là gì từ khoảnh khắc này sang khoảnh khắc khác.

10.

Một mặt trăng còn rất non dường như đang treo lơ lửng giữa những cây cọ; nó không ở đó ngày hôm qua; nó có lẽ đang núp sau những đám mây, nhút nhát lẩn tránh, vì nó chỉ là một vệt nhỏ giống như một đường cong màu vàng mảnh khảnh, và ở giữa những cây cọ, tối và trang nghiêm, nó là niềm thích thú kỳ diệu. Những đám mây đang dón vào để che dấu nó nhưng nó ở đó cởi mở, dịu dàng và thật gần gũi. Những cây cọ yên lặng, khô khan, khắc nghiệt và những ruộng lúa đang ngả vàng do gần chín. Buổi chiều đầy những câu chuyện giữa những chiếc lá và biển đang vỗ ầm ầm xa xa. Dân làng không nhận thức về vẻ đẹp của buổi chiều tối; họ đã quen thuộc với nó; họ chấp nhận mọi thứ, sự nghèo khổ của họ, sự đói kém của họ, bụi bặm, dơ bẩn và những đám mây đang gom tụ. Người ta quen thuộc với mọi sự vật, với đau khổ và với hạnh phúc; nếu bạn không quen thuộc với mọi thứ bạn sẽ đau khổ hơn, bị bức dọc nhiều hơn. Nên sống vô cảm, chai lì còn hơn là mời mọc thêm phiền phức; chết từ từ, dễ dàng hơn nếu sống

như thế. Bạn có thể tìm ra những lý do tâm lý và kinh tế cho tất cả việc này nhưng sự thật vẫn còn nguyên, với cả người khá giả lẫn người nghèo, rằng sẽ dễ dàng hơn khi quen thuộc với mọi thứ, đi tới cơ quan, nhà máy, trong ba chục năm kế tiếp, nhằm chán và vô ích trong tất cả sự việc này; nhưng người ta phải sống, người ta còn có trách nhiệm và vì thế sẽ an toàn hơn khi quen thuộc với mọi thứ. Chúng ta quen thuộc với tình yêu, với sợ hãi và với cái chết. Thói quen trở thành tốt lành và đạo đức và thậm chí cả những tẩu thoát lẫn thần thánh. Một cái trí nhồi nhét đầy những thói quen là một cái trí đỡ dẫn, nông cạn.

11.

Bình minh chậm chạp có mặt; các vì sao vẫn còn sáng rực và cây cối vẫn còn khép kín; không có con chim nào đang hát, thậm chí cũng không còn tiếng kêu của những con cú nhỏ đã huyền thuyên suốt đêm từ cây này qua cây khác. Yên lặng lạ thường ngoại trừ tiếng ầm ầm của biển. Có mùi của nhiều bông hoa đỏ, những chiếc lá đang rửa nát và mặt đất ẩm ướt; không khí quá lặng và có mùi ở khắp nơi. Quả đất đang chờ đợi bình minh và ngày đang đến; có sự chờ đợi; kiên nhẫn và tĩnh lặng lạ kỳ. Thiên định tiếp diễn cùng tĩnh lặng đó và tĩnh lặng đó là tình yêu; nó không là tình yêu về một sự việc gì đó hoặc về một người nào đó, hình tượng và biểu tượng, từ ngữ và những bức hoạ. Nó đơn giản là tình yêu, không có tình cảm, không có cảm giác. Nó là một sự việc gì đó hoàn toàn trong chính nó, trống không, mãnh liệt, không có gốc rễ và phương hướng. Âm thanh của con chim xa xa kia là tình yêu đó; nó là phương hướng và khoảng cách, nó ở đó không có thời gian và từ ngữ. Nó không phải là một cảm xúc, mà phai lạt và tàn ác; biểu tượng, từ ngữ có thể bị thay thế nhưng không phải là tình yêu. Vì trống không, nó hoàn toàn mong manh và vì thế không bị hủy diệt. Nó có sức mạnh không thể tiếp cận của cái khác lạ đó, cái không thể biết được, mà đang đến qua cây cối và vượt khỏi biển cả. Thiên định là âm thanh của con chim đó đang hát từ trống không và tiếng gầm rống của biển, ầm ầm vỗ vào bờ. Tình yêu chỉ có thể ở trong trống không hoàn toàn. Bình minh đang xám dần ở đó xa xa trên đường chân trời và những cái cây sẫm màu sẫm hơn và mạnh mẽ. Trong thiên định không có sự lặp lại, một tiếp tục của thói quen; có cái chết của mọi sự việc đã được biết và đang nở hoa của cái không biết được. Các vì sao đã phai nhạt và những đám mây đã thức giấc cùng với mặt trời đang đến.

Trải nghiệm giết chết sự trong sáng và đang hiểu rõ. Trải nghiệm là cảm xúc, sự đáp trả đến mọi loại kích thích khác nhau, và mọi trải nghiệm làm dày đặc những bức tường vây bọc, dù trải nghiệm đó có phát triển và rộng lớn như thế nào chăng nữa. Tích lũy hiểu biết có tính máy móc, mọi quy trình thêm vào đều như thế, và đều cần thiết cho sự tồn tại máy móc, nhưng hiểu biết trói buộc vào thời gian. Khao khát trải nghiệm không ngừng nghỉ giống như tất cả cảm xúc. Sự tàn khốc của tham vọng là đang làm tăng thêm trải nghiệm, trong cảm xúc của quyền lực và làm chai cứng trong năng lượng. Trải nghiệm không mang lại khiêm tốn mà là bản thể của đạo đức. Chính trong khiêm tốn có học hỏi và học hỏi không là sự thu nhận hiểu biết.

Một con quạ bắt đầu buổi sáng và mọi chim chóc trong vườn phụ hoạ vào và bỗng nhiên mọi sự vật thức giấc và cơn gió nhẹ len lỏi giữa những chiếc lá và có sự huy hoàng.

13.

Có một dải dài những đám mây đen chứa đầy mưa từ đường chân trời này qua đường chân trời kia, bắc, nam, và màu trắng là những vệt chặn ngang; mưa đang trút xuống ở phía bắc và từ từ chuyển về phía nam, và từ chiếc cầu bắc ngang con sông có một đường dài màu trắng của những con sóng tương phản với đường chân trời màu đen. Những chiếc xe buýt, xe hơi, xe đạp và bàn chân đất đang cố gắng tìm lối đi qua cầu và mưa đang rơi xuống đầy hưng tợn. Con sông hiu quạnh, vì nó thường như vậy vào thời gian này và nước sông cũng tối đen như bầu trời; thậm chí cũng chẳng còn con cò dễ thương và nó rất vắng vẻ. Qua bên kia cầu là một phần của thị trấn lớn, đông đúc, ồn ào, bắn thủ, phô trương, phồn thịnh, và xa hơn chút nữa về phía bên trái là những ngôi nhà tranh trét bùn, những tòa nhà đổ nát, những cửa hàng nhỏ, dơ dáy, một nhà máy nhỏ và một con đường đông nghẹt, một con bò đang nằm ngay chính giữa con đường, xe buýt và xe hơi đi quanh nó. Có những vạch màu đỏ rực ở phía tây của bầu trời nhưng chúng cũng đang bị che lại bởi cơn mưa đang đến. Đi qua khỏi đồn cảnh sát, qua một chiếc cầu chật hẹp, là một con đường len lỏi giữa những ruộng lúa, hướng về phía nam, thoát khỏi thị trấn bắn thủ ồn ào. Sau đó bắt đầu có mưa, mưa như trút nước và nặng hạt tạo thành vũng nước trong chốc lát trên con đường và có dòng nước chảy nơi đất cứng; một cơn mưa hung

tọn, một cơn mưa đang bùng nổ và rửa sạch sẽ, tẩy xóa, làm tinh khiết quả đất. Dân làng thấm ướt sũng đến tận da nhưng họ có vẻ không thêm lưu tâm; họ vẫn tiếp tục cười cợt và tán chuyện gẫu, bàn chân đất của họ trong những vũng nước. Cái chòi tranh nhỏ xíu có ngọn đèn dầu đang bị dột, những chiếc xe buýt gầm thét chạy ngang qua, bắn nước tung tóe vào mọi người, và những chiếc xe đạp, với những ngọn đèn yếu ớt, chạy qua kêu leng keng, chun vào cơn mưa tầm tã.

Mọi sự việc đang được lau chùi sạch sẽ, quá khứ và hiện tại, không có thời gian, không có tương lai. Mỗi một chuyển động đều không có thời gian, và tư tưởng, một vật của thời gian, ngừng lại; nó không thể đi xa hơn hoặc lùi lại, nó không có sự hiện hữu. Và mỗi một giọt nước của cơn mưa hung tợn đó là sông ngòi, biển cả, và tuyết đông đặc. Có trống không hoàn toàn, toàn bộ và trong nó là sáng tạo, tình yêu và sự chết, không phân lìa. Bạn phải nhìn kỹ bước chân của bạn, những chiếc xe buýt chạy ngang qua gần như chạm vào bạn.

15.

Buổi chiều tối rất đẹp; một vài đám mây đã tụ họp quanh mặt trời hoàng hôn; có một vài đám mây lang thang, quá nhiều màu sắc nóng bỏng và trắng non kết lại giữa chúng. Tiếng gầm thét của biển vọng lại qua cây thông và cây cọ, làm êm dịu cơn cuồng nộ. Những cây cọ thẳng, cao có màu đen đối nghịch với màu hoa hồng chát chúa, rực rỡ của bầu trời và nguyên một đàn chim nước màu trắng đang bay về phương bắc, đàn này tiếp theo đàn khác, đôi chân mảnh khảnh của chúng duỗi thẳng ra phía sau, cánh của chúng đập chầm chầm. Và một hàng dài xe bò kêu cọt két đang hướng về thị trấn, chất đầy củi, những cây thông bị đốn xuống. Con đường đông nghẹt trong một khoảng thời gian và hầu như vắng tanh khi bạn tiếp tục đi xa thêm nữa và khi trời tối thêm. Ngay lúc mặt trời lặn, lặn lẽ trên đất đai kia kìa một ý thức lạ lùng về bình an, một hòa dịu, một đang tẩy sạch. Nó không phải là một phản ứng; nó ở đó trong thị trấn với những tiếng ồn ào, dơ bẩn nghèo khổ, những con người hồi hã và rộn ràng; nó ở đó trong một cái mảnh đất nhỏ xíu bị bỏ quên; nó ở đó nơi cái cây có con điều đầy màu sắc bị vướng vào; nó ở đó trên con đường trống không, bên kia ngôi đền; nó ở mọi nơi, chỉ cần người ta phải trống không ngày hôm đó. Và chiều hôm đó, dọc theo con đường đó, nó ở đó, dịu dàng quyến rũ bạn ra khỏi mọi thứ và mọi con người, và khi trời tối thêm, nó càng trở nên mãnh liệt và đẹp đẽ. Các vì sao giữa những cây cọ và chòm sao Orion lại ở giữa chúng, lên cao khỏi biển, và chòm sao Thất tinh đã ở ngoài tầm đến của chúng, thực hiện xong ba phần tư chuyển hành trình. Dân làng đang dần dần biết chúng tôi, muốn nói chuyện với chúng tôi, bán cho chúng tôi miếng đất nào đó, để cho chúng tôi có thể gần gũi với họ. Và khi buổi chiều tối đang đến cái khác lạ đó ập xuống với phước lành đang nổ tung và bộ não bất động như những cái cây kia, không có một cái lá nào lay động. Mọi sự vật trở nên mãnh liệt hơn, mỗi một màu sắc, mỗi một hình thể và dưới ánh trăng nhạt đó mọi vũng nước ở phía bên đường là những vũng nước của sự sống. Mọi sự vật phải qua đi, phải được xóa sạch sẽ, không để thu nhận nó nhưng bộ não phải hoàn toàn tĩnh lặng, nhạy cảm, để quan sát, để ngắm nhìn. Giống như một cơn lụt phủ lên một mảnh đất khô nứt nẻ nó đến đầy thích thú và rõ ràng và nó ở lại.

17.*

Còn lâu lắm mới đến bình minh thì bỗng nhiên có tiếng kêu lạnh lạnh của một con chim đã đánh thức đêm tối trong chốc lát và sự thanh thoát của tiếng kêu đó tan dần. Và cây cối vẫn còn tối đen, bất động, tan vào không gian; một đêm yên tĩnh và êm dịu, sinh động vô tận; nó tĩnh táo, có chuyển động; đang có khuấy động sâu thẳm với yên lặng hoàn toàn. Ngay cả ngôi làng gần bên, với nhiều con chó luôn luôn sủa, cũng yên lặng. Nó là yên lặng lạ lùng, đầy hiệu nghiệm, sinh động nhưng hủy diệt. Nó rất sinh động và tĩnh đến độ bạn sợ hãi chuyển động; vì thế thân thể bạn đông cứng thành bất động và bộ não, mà đã bị đánh thức bởi tiếng kêu lạnh lạnh của con chim, đã trở nên tĩnh, với nhạy cảm cao độ. Một đêm sáng với các vì sao trong một bầu trời không mây; chúng dường như thật gần gũi và chòm sao Thánh Giá Nam vừa ở trên cây cối lóe sáng trong bầu không khí ấm áp. Mọi sự vật rất yên lặng. Thiên định không bao giờ ở trong thời gian; thời gian không thể tạo ra thay đổi; nó có thể tạo ra thay đổi mà cần được thay đổi lại, giống như tất cả những đổi mới, thiên định mà bắt nguồn từ thời gian luôn luôn đang trói buộc, không có tự do trong nó và nếu không có tự do luôn luôn có chọn lựa và xung đột.

18.

Thật cao trong những hòn núi, giữa những tảng đá trơ trụi không có một cái cây lẫn một bụi rậm, là một con suối nhỏ, khởi nguồn từ tảng đá đồ sộ, không đến được; hầu như không gọi là con suối được, nó là một dòng nước chảy rỉ rỉ. Khi nó chảy xuống nó tạo thành một thác nước, chính xác là một tiếng thì thầm, và nó chảy xuống, xuống tới thung lũng, và nó đang la hét gom tụ sức mạnh, nó sẽ chảy thật xa, qua những thị trấn, những thung lũng, những cánh rừng và những vùng đất trống thoáng đãng. Nó sẽ là một con sông không kèm hãm nổi, quét qua hai bờ, tự làm trong sạch khi nó chảy đi, đâm sầm vào những tảng đá, trôi vào những nơi xa xôi, chảy vô tận ra biển cả.* Nó không lưu tâm đến việc chảy ra biển, nhưng đang là một con sông, rất rộng, rất sâu, màu mỡ và hoành tráng; nó sẽ nhập vào biển cả và tan biến trong đại dương mệnh mông không đáy nhưng biển cả còn xa lắm, cách đây nhiều ngàn dặm, nhưng từ bây giờ đến lúc đó là sự sống, vẻ đẹp và tươi vui vô tận; không vật gì có thể chặn được cái đó, thậm chí cả những nhà máy hay những cái đập. Nó đúng là một con sông kỳ diệu, rộng, sâu, với rất nhiều thành phố bên hai bờ sông, trôi chảy tự do và không bao giờ ruồng bỏ chính nó. Mọi sự sống đều ở đó trên hai bờ của nó, những cánh đồng xanh tươi, những cánh rừng, những ngôi nhà cô đơn, sự chết, tình yêu và hủy diệt; có những chiếc cầu rộng và dài, thanh tú và được sử dụng cẩn thận. Những dòng suối và con sông khác nhập vào nó nhưng nó là mẹ của mọi con sông, những con sông nhỏ và những con sông lớn. Con sông luôn luôn đầy nước, luôn luôn tự lọc sạch, và vào một buổi chiều tối nhìn ngắm con sông là một phước lành, cùng với màu sắc đang sẫm thêm trong những đám mây và dòng nước có màu vàng. Nhưng dòng nước chảy rỉ rỉ ở thật xa, giữa những tảng đá khổng lồ kia mà dường như rất tập trung trong việc sinh ra con suối, là khởi đầu của sự sống và kết thúc của nó vượt ra khỏi hai bờ và biển cả.

Thiền định cũng giống như con sông đó, chỉ không có khởi đầu và kết thúc; nó khởi đầu và kết thúc của nó là khởi đầu của nó. Không có nguyên nhân và chuyển động của nó là hồi sinh của nó. Nó luôn luôn mới mẻ, nó không bao giờ thấu thập để trở nên già cỗi; nó không bao giờ bị vấy bẩn vì nó không có gốc rễ trong thời gian. Rất tốt khi thiền định, không cưỡng bách nó, không tạo ra bất kỳ nỗ lực nào, bắt đầu cùng con suối nhỏ rỉ rỉ đó và ra ngoài thời gian và không gian, nơi tư tưởng và cảm giác không thể đi vào, nơi trải nghiệm không còn.

* Bây giờ ông đang ở Benares và đang nhớ lại cái nguồn sông Hằng mà ông đã viếng thăm lúc trước. Ông ở tại Rajghat, ngay phía bắc Benares, trên bờ sông Hằng, nơi có một trường học của Krishnamurti. Người Ấn độ gọi đó là Benares Banaras hay Varanasi.

19.

Sáng nay thật đẹp, khá mát mẻ và bình minh còn yên lặng ở xa lắm; một vài cái cây và bụi rậm quanh ngôi nhà dường như đã trở thành một cánh rừng trong suốt đêm và đang dấu diếm nhiều con rắn và thú hoang và ánh trăng với hàng ngàn cái bóng làm ấn tượng thêm sâu sắc; chúng là những cây to lớn, ở xa và cao trên ngôi nhà và chúng đều đứng yên và chờ đợi bình minh. Và bỗng nhiên, qua cây cối và từ xa xa vọng lại một bài hát, một bài hát hiền dâng của tôn giáo; giọng hát rất phong phú và người hát đang hướng hết tâm hồn vào nó và giọng hát lướt thật xa vào đêm tối có ánh trăng. Khi bạn lắng nghe nó, bạn lướt trên cơn sóng của âm thanh và bạn thuộc về nó và vượt khỏi nó, vượt khỏi tư tưởng và cảm thấy. Tiếp đó lại có một âm thanh khác của một loại nhạc cụ, rất yếu ớt nhưng rõ ràng.

26.

Con sông rộng và tráng lệ ở đây; nó sâu và êm ả như một cái hồ, không có một gợn sóng. Có một vài con thuyền, hầu hết đều của dân chài và một chiếc thuyền lớn, có một cánh buồm bị rách, đang chờ cát đến thị trấn, ra khỏi chiếc cầu. Cái gì thực sự đẹp để là dải nước chảy về hướng đông và hai bờ sông; con sông trông giống như một cái hồ khổng lồ, đầy vẻ đẹp không tả và không gian tương xứng cùng bầu trời; nó là một vùng quê bằng phẳng và bầu trời tràn đầy quả đất, và đường chân trời vượt khỏi cây cối, xa thật xa. Cây cối ở trên bờ bên kia ngoài cánh đồng lúa mì vừa gieo hạt; có những cánh đồng trải rộng xanh tươi và ngoài chúng là cây cối, vây quanh những ngôi làng. Con sông dâng lên rất cao trong suốt những cơn mưa và mang theo phù sa màu mỡ và vụ lúa mì đông được gieo khi mực nước sông hạ xuống; nó là một cánh đồng tuyệt vời, thật màu mỡ và trù phú, và bờ sông rộng và dài là một tấm thảm xanh mê hoặc. Từ bờ bên này con sông cây cối trông giống như một cánh rừng dày đặc nhưng có những ngôi làng tụm lại trong chúng. Nhưng có một cái cây, thật to lớn, rêu lộ trên mặt đất, là niềm vinh hạnh của bờ sông; một ngôi đền màu trắng, nhỏ xíu ở dưới nó nhưng các vị thần của nó cũng

giống như những dòng nước chảy đi và cái cây còn ở lại; nó có tán lá dày và những chiếc lá có phần cuối dài và chim chóc vượt sông để qua đêm ở đó; nó cao và tỏa trùm những cây khác và dù bạn đi bộ thật xa ở bờ bên này con sông bạn vẫn có thể trông thấy nó. Nó có sự hiện diện của vẻ đẹp, sự uy nghi của cái mà cô đơn. Nhưng những ngôi làng kia rất đông đúc, nhỏ, dơ dáy, và con người phóng uế bừa bãi quanh chúng. Từ bờ bên này, những bức tường màu trắng của ngôi làng lẫn trong cây cối trông tươi mát, dịu dàng và có vẻ đẹp tuyệt vời. Vẻ đẹp không phải do con người tạo ra được; những sự vật của con người kích thích cảm giác, cảm tính, nhưng những sự vật này không liên hệ đến vẻ đẹp. Vẻ đẹp không bao giờ có thể xếp đặt vào chung, không ở sự vật được làm ra, cũng không trong viện bảo tàng. Người ta phải vượt qua tất cả sự việc này, mọi sự lựa chọn và thưởng thức cá nhân, phải tẩy sạch mọi cảm xúc vì tình yêu là vẻ đẹp. Con sông lượn quanh rất đẹp khi nó chảy về phía đông *, qua làng mạc, thị trấn, và những cánh rừng hun hút nhưng ở đây, ngay dưới thị trấn và chiếc cầu, con sông và bờ bên kia là bản thể mọi sông ngòi và hai bờ của chúng; mọi con sông đều có bài ca riêng của nó, niềm thích thú và tinh ranh riêng của nó, nhưng ở đây từ yên lặng của nó, nó chứa đựng quả đất và bầu trời. Nó là một con sông thiêng liêng, như mọi con sông khác, nhưng lại nữa ở đây một phần của con sông khúc khuỷu và dài, có dịu dàng của hủy diệt và chiều sâu vô hạn. Nhìn nó lúc này, bạn sẽ bị đắm đuối bởi tuổi tác chín chắn và thanh tịnh của nó. Và bạn sẽ quên cả quả đất lẫn thiên đàng. Trong tĩnh mịch thanh bình đó cái khác lạ lạ lùng đến và thiên định không còn ý nghĩa. Nó giống như một con sóng, đang tiến đến từ xa, tăng sức mạnh khi nó đến, đâm sầm vào bờ, quét sạch mọi thứ trước mặt nó. Chỉ không có thời gian và khoảng cách; nó ở đó bằng sức mạnh vô song, bằng sinh lực hủy diệt và vì thế là bản thể của vẻ đẹp mà là tình yêu. Không có một tượng tượng nào có khả năng hình dung ra tất cả sự việc này; không một thôi thúc ẩn nấp sâu thẳm đã có lần chiếu rọi cái bao la này. Mỗi một tư tưởng và mỗi một cảm giác, mỗi một khao khát và thúc bách hoàn toàn vắng mặt. Nó không là một trải nghiệm; trải nghiệm ngụ ý công nhận, một trung tâm đang tích lũy, ký ức và một sự tiếp tục. Nó không là một trải nghiệm; chỉ có người không chín chắn mới thêm muốn trải nghiệm và vì vậy bị vướng mắc vào trong ảo tưởng; nó đơn giản chỉ là một sự kiện, một sự việc đang xảy ra, một sự thật, giống như một mặt trời lặn, giống như chết và con sông uốn khúc. Ký ức không thể bắt nó bỏ vào trong lưới và giữ nó và vì vậy hủy diệt nó. Thời gian và ký ức không thể điều khiển nó và tư tưởng cũng không theo đuổi nó. Nó là một lóe sáng trong đó tất cả thời gian và vĩnh cửu bị nuốt trọn, không để lại bất kỳ tro bụi, ký ức. Thiên định là đang làm trống không hoàn toàn và toàn bộ cái trí, không phải với mục đích để thu nhận, để kiểm được, để đến, nhưng là một lột bỏ mà không có động cơ thúc đẩy; nó thực sự đang làm trống không cái trí khỏi cái đã được biết, ý thức và vô thức, khỏi mọi trải nghiệm, tư tưởng và cảm giác. Tiêu cực chính là bản thể của tự do; khẳng định và theo đuổi tích cực là ngục tù.

30.

Hai con quạ đang đánh nhau, chúng tức giận nhau đầy ác ý; có sự hung tợn trong tiếng kêu của chúng, cả hai đều ở trên mặt đất nhưng một con đang có lợi thế chúi cái mỏ đen và cứng vào con kia. La hét chúng từ cửa sổ không có hiệu quả và một con sắp sửa bị giết chết. Một con quạ bay ngang đâm bổ xuống đột ngột bề ngang hướng bay, kêu lên, quạc quạc lớn tiếng hơn hai con ở dưới đất; nó hạ xuống bên cạnh chúng, vỗ đôi cánh bóng láng và đen của nó vào hai con kia. Trong chốc lát, hơn nửa tá quạ đến, tất cả đều quạc quạc hung dữ và nhiều con trong số chúng dùng đôi cánh và cái mỏ tách lìa hai con đang dự tính giết nhau. Chúng có lẽ giết những con chim khác, những sinh vật khác, nhưng sẽ không có giết chóc giữa loài riêng của chúng và điều đó có nghĩa là kết thúc tất cả chúng. Hai con vẫn còn muốn đánh nhau nữa nhưng những con khác đang bảo chúng ngừng lại và lúc này tất cả bọn chúng đều bay đi mất và có sự yên lặng trong khoảng không gian trống trải nhỏ xíu giữa cây cối bên cạnh con sông. Đã trở vào buổi chiều, mặt trời đằng sau cây cối và cái lạnh rất khắc nghiệt đã chấm dứt và mọi chim chóc, suốt ngày đang hót, đang gọi nhau và đang tạo ra mọi âm thanh dễ chịu mà chúng thích. Những con vẹt đang điên dại bay vào để nghỉ đêm; còn hơi sớm nhưng chúng đang bay vào; cây me lớn chứa được chúng rất nhiều; màu của chim chóc gần giống màu của những chiếc lá nhưng màu xanh của chúng mạnh hơn nhiều, sinh động hơn nhiều; nếu bạn quan sát kỹ càng bạn sẽ thấy được sự khác biệt và bạn cũng thấy được những cái mỏ cong rục rờ của chúng mà chúng dùng để cắn và để leo trèo; chúng khá vụng về khi di chuyển giữa những nhánh cây, từ

nhánh này qua nhánh khác nhưng chúng là ánh sáng của bầu trời khi di chuyển; âm thanh của chúng phát ra gay gắt và the thé và đường bay của chúng không bao giờ thẳng, nhưng màu sắc của chúng là mùa xuân của quả đất. Sớm hơn, vào sáng nay, trên một cái nhánh của cây đó, hai con cú nhỏ đang phơi nắng, phơi thân thể trước mặt trời đang mọc; chúng đứng yên đến độ bạn sẽ không nhận thấy chúng, chúng là màu sắc của nhánh cây, màu xám và những đốm khác màu, chỉ do tình cờ, bạn mới thấy được, chúng đang ló ra ngoài cái lỗ của cây me. Thời tiết đã lạnh khắc nghiệt, rất bất thường, và hai con chim ăn ruồi đã rơi xuống chết sáng nay vì đợt lạnh này; một con là con đực và con còn lại là con cái, chúng đứng là bạn tình của nhau; chúng chết cùng một lúc và thân thể vẫn còn mềm mại khi sờ vào. Chúng có màu xanh lá cây ánh vàng, với những cái mỏ cong và dài; chúng rất mỏng manh, vẻ sinh động trong bất động của chúng rất lạ lùng. Màu sắc kỳ lạ lắm; màu sắc là chúa tể và hai con chim kia là niềm vinh quang của ánh sáng; màu sắc sẽ tồn tại, mặc dù bộ máy của cuộc sống đã chấm dứt. Màu sắc khoan dung nhiều hơn quả tim; nó đi ra khỏi thời gian và đau khổ.

Nhưng tư tưởng không thể nào giải quyết được nỗi đau đớn của đau khổ. Bạn có thể lý luận thông suốt mọi chi tiết nhưng nó vẫn còn ở đó sau chuyến hành trình phức tạp và lê thê của tư tưởng. Tư tưởng không bao giờ giải quyết được những vấn đề của con người; tư tưởng có tính máy móc mà đau khổ lại không. Đau khổ cũng là lòng như tình yêu, nhưng đau khổ làm cho tình yêu không xuất hiện được. Bạn có thể giải quyết hoàn toàn đau khổ nhưng bạn không thể rời bỏ tình yêu. Đau khổ là tự thương xót với tất cả nỗi âu lo, sợ hãi, tội lỗi của nó nhưng tất cả việc này không thể được lau sạch sẽ bởi tư tưởng. Tư tưởng nuôi dưỡng người suy nghĩ và đau khổ là kết quả giữa chúng. Chấm dứt đau khổ là tự do khỏi cái đã được biết.

31.

Có nhiều thuyền đánh cá khi mặt trời đã lặn sâu ở phía tây và bỗng nhiên con sông được đánh thức dậy bởi tiếng cười và chuyện trò lớn tiếng; có hai mươi ba người trong bọn họ và mỗi chiếc thuyền chở hai hoặc ba người. Ở đây con sông rộng và một vài con thuyền này dường như đã quản lý vùng nước này, họ đang đua thuyền, la hét, gọi nhau bằng giọng nói hứng khởi, giống như các em bé khi đùa giỡn; họ là những con người nghèo khổ, mặc những bộ quần áo rách nát dơ bẩn nhưng ngay lúc này họ chẳng thêm lưu tâm đến việc gì và trò chuyện lớn tiếng cùng tiếng cười đùa vang đầy không gian. Con sông đang lấp lánh và cơn gió nhẹ tạo những khuôn mẫu trên dòng nước. Những con quạ bây giờ đang bắt đầu bay trở lại từ bên kia con sông để đến những cái cây thân thuộc của chúng; những con nhạn đang bay thật thấp, gần như chạm mặt nước.

1-1-1962 *

Một con suối uốn khúc đang vạch đường đến con sông rộng; nó chảy qua một vùng dơ dáy của thị trấn bị làm bẩn thỉu bởi mọi thứ có thể tưởng tượng ra được và chảy đến sông gần như đã kiệt sức; gần nơi nó gặp gỡ con sông lớn, có một chiếc cầu yếu ớt bắc qua nó được làm bằng tre, dây thừng và rơm; khi nó đang gần gần sụp đổ, họ cắm một cái cọc tại chỗ đáy mềm của con suối và thêm nhiều rơm và bùn và bện chặt nó lại bằng một sợi dây thừng không to lắm và sợi dây thừng đó có nhiều nút. Nguyên chiếc cầu là một vật gần quy xuống; lúc trước chắc nó khá thẳng, nhưng bây giờ nó trũng xuống gần chạm vào con suối lở dờ và khi bạn đi bộ qua nó, bạn nghe bùn và rơm rơi lồm bồm vào dòng nước. Nhưng trên một mức độ nào đó nó phải rất cứng cáp; nó là một chiếc cầu chật hẹp; khá khó khăn khi tránh không chạm phải người đi ngược chiều. Những chiếc xe đạp chất đầy thùng sữa, vui vẻ vượt qua nó, mà không một chút quan tâm cho chính họ lẫn những người khác; nó luôn luôn bận rộn với dân làng đi tới thị trấn mang theo nông sản và quay trở về vào buổi chiều đến những ngôi làng của họ, rã rời, kèm theo một món đồ này hay món đồ kia, cái kẹp, cái điều, dầu hôi, một miếng gỗ, một phiến đá mỏng, và những vật dụng họ không thể nhặt nhanh trong ngôi làng riêng của họ. Họ đều mặc những bộ quần áo như giẻ rách, bẩn thỉu, bệnh tật và có sự nhân nại vô biên, đi bộ, với bàn chân trần, những dăm dãi vô tận; họ không còn năng lượng để phản kháng, để đuổi tất cả các chính khách ra khỏi quốc gia nhưng tiếp theo đó chính bản thân họ chẳng mấy chốc sẽ trở thành các chính khách, trục lợi, ma mãnh, phát minh những phương cách và phương tiện để bám chặt vào quyền lực, cái tội lỗi mà hủy diệt con người. Chúng tôi đang băng qua chiếc cầu đó cùng với một con trâu to bự, nhiều xe đạp và những dân làng cùng đi; chiếc cầu đã sẵn sàng sụp đổ nhưng dù sao tất cả chúng tôi đã vượt qua nó và con vật cồng kềnh đó dường như chẳng

thèm quan tâm. Đi thẳng trên bờ theo một con đường nhỏ có cát đã mòn nhẵn, qua một ngôi làng có một cái giếng lâu đời, bạn đi vào một vùng quê bằng phẳng và trải rộng. Có những cây xoài, những cây me và những cánh đồng lúa mì mùa đông; nó là một vùng quê bằng phẳng trải dài dăm nầy qua dăm khác cho đến khi nó gặp gỡ, rất xa, những chân đồi và những ngọn núi trùng điệp. Con đường mòn rất xưa rồi, nhiều ngàn năm và vô số người hành hương đã dẫm lên nó, với những ngôi đền điêu tàn *. Khi con đường quẹo, bạn bắt gặp cảnh tượng của con sông, giữa cây cối ở xa xa.

Một buổi chiều tối dễ thương, mát mẻ, yên tĩnh và bầu trời bao la, không cây cối, không đất đai nào có thể chứa đựng nó; ở chừng mực nào đó, không có đường chân trời, cây cối và quả đất bằng phẳng vô tận tan vào bầu trời lan rộng. Nó là màu xanh da trời thanh thanh và lạt và ánh hoàng hôn đã để lại làn sương khói màu vàng nơi đáng lẽ ra là đường chân trời. Chim chóc đang gọi nhau từ những cái cây trú ẩn của chúng, một con dê đang kêu be be và ở xa một cái xe lửa đang huýt còi; vài dân làng, tất cả là phụ nữ, chen chúc nhau quanh một đồng lửa và lạ thay tất cả bọn họ đều yên lặng. Cây mù tạt đang nở hoa, một màu vàng lan rộng và từ một ngôi làng bên kia những cánh đồng một cột khói bốc thẳng lên vào không gian. Tĩnh lặng đang thâm nhập rất lạ lùng; nó qua bạn và ra ngoài bạn; nó không có một chuyển động, không có một làn sóng; bạn đi trong nó, bạn cảm giác nó, bạn hít thở nó, bạn thuộc về nó. Không phải bạn mang tĩnh lặng này hiện diện, bởi những phính phờ thường lệ của bộ não. Nó ở đó và bạn thuộc về nó; bạn không đang trải nghiệm nó; không có tư tưởng nào mà có thể trải nghiệm, mà có thể hồi tưởng, thu lượm. Bạn không tách rời khỏi nó, để quan sát, để phân tích. Chỉ là nó ở đó và không có gì thêm nữa. Thời gian, theo đồng hồ đang muộn và, theo đồng hồ, tĩnh lặng diệu kỳ này kéo dài gần nửa tiếng đồng hồ nhưng không có một khoảng thời gian xác định, không thời gian. Bạn đang đi bộ trở lại trong nó, qua cái giếng cổ, ngôi làng, vượt qua chiếc cầu chật hẹp, vào căn phòng tối thui. Nó ở đó và cùng với nó là cái khác lạ, tràn ngập và nghinh đón. Tình yêu không là một từ ngữ lẫn một cảm giác; nó ở đó cùng sức mạnh vô song và sự mong manh của một chiếc lá mới, rất dễ dàng bị hủy diệt. Chòm sao Thất tinh lơ lửng ngay trên đầu và chòm sao Orion trên những ngọn cây và vì sao sáng nhất ở trên dòng nước.

* Con đường hành hương đi qua khu Rajghat, nối Kashi với Sarnath nơi Đức Phật thuyết pháp lần đầu tiên sau khi Giác ngộ.

2.

Những cậu bé của làng đang chơi thả diều trên bờ dọc theo con sông; chúng đang hò reo hết sức mình, cười đùa, đuổi bắt nhau và lội vào con sông để nhặt lên những cái diều bị rơi xuống; sự hưng khởi của chúng lây lan qua những người lớn tuổi, ngồi cao trên bờ sông, đang quan sát chúng, la hét chúng, khuyến khích chúng. Có vẻ đó là việc giải trí của toàn ngôi làng; ngay cả những con chó đói dơ xương cũng đang sủa; mọi người đang tham dự đầy hứng thú. Họ đều đói lụng lụng, không có một ai mập mạp trong số họ, ngay cả những người già; họ càng già bao nhiêu họ càng ốm yếu bấy nhiêu; ngay cả đám trẻ cũng thật là gầy còm nhưng chúng dường như có nhiều năng lượng. Tất cả mọi người đều mặc những bộ quần áo bẩn thỉu và rách rưới, vá chằng vá đụp bằng những mảnh vải khác biệt có nhiều màu sắc. Nhưng mọi người đều reo hò vui vẻ, ngay cả những người già yếu và bệnh tật; họ có vẻ không ý thức về cảnh cơ cực riêng của họ, về sự yếu ớt của thân thể họ, vì nhiều người trong số họ đã vác những bó nặng nề; họ có tánh nhẫn nại kinh ngạc và họ phải có nó vì chết chóc ở đó, rất gần gũi và cũng có nỗi khổ cực của cuộc đời; mọi sự việc ở đó cùng một thời điểm, chết chóc, sinh nở, ái ân, nghèo khổ, thiếu ăn, hứng khởi, nước mắt. Họ có một nơi, dưới vài cái cây cao hơn trên bờ sông, không xa ngôi đền cổ hư nát lắm để chôn cất những người chết; * có nhiều em bé nhỏ xíu quen thuộc tình trạng đói, mùi của thân thể không tắm rửa và mùi của tử thần. Nhưng con sông luôn luôn ở đó, thỉnh thoảng đe dọa ngôi làng nhưng lúc này yên lặng, bình thản với những con nhạn đang bay lượn rất thấp, gần như chạm vào mặt nước, mà có màu sắc của ngọn lửa diu. Con sông là mọi thứ, họ thỉnh thoảng ngấm mình trong nó, họ giặt giũ quần áo của họ trong nó và rửa ráy sạch sẽ thân thể gầy yếu của họ, và họ thờ cúng con sông và thả những bông hoa, khi nào họ có thể lấy được chúng, trong con sông để bày tỏ sự tôn kính; họ bắt cá trong nó và chết bên cạnh nó. Con sông quá dửng dưng với niềm vui và nỗi đau khổ của họ; nó rất sâu, có một trọng lượng và quyền năng đáng sợ; nó rất sinh động và đầy nguy hiểm. Nhưng bây giờ nó yên tĩnh, không một gợn sóng và mỗi một con nhạn đều tỏa ra một cái bóng trên nó; chúng

không bay xa lắm, chúng thường bay thấp trong khoảng một trăm feet, hay bay lên cao một chút, lượn vòng và chúi xuống lại và bay trong một trăm feet hay như thế, cho đến khi màn đêm buông xuống. Có những con chim nước nhỏ, đuôi của chúng nhấp nhô lên xuống, nhanh nhẹn khi bay; có những con lớn hơn, gần đồng màu với đất ẩm ướt, màu nâu hơi xám, đang lội lên xuống bờ nước. Nhưng điều kỳ diệu của tất cả là bầu trời, thật mênh mông, không giới hạn, không cả đường chân trời. Ánh sáng chiều muộn rất mềm mại, rõ ràng và rất dịu; nó không để lại một cái bóng và mỗi bụi rậm, mỗi cái cây và mỗi con chim đều cô đơn. Con sông lóe sáng ban ngày bây giờ là ánh sáng của bầu trời, bị mê hoặc, đang mơ màng và mất hút trong tình yêu và vẻ đẹp của nó. Trong ánh sáng này, mọi thứ đều ngừng hiện hữu, quả tim đang kêu van và bộ não đang xáo trộn; vui thú và đau khổ đã tan biến và chỉ để lại ánh sáng, trong suốt, dịu dàng và âu yếm. Nó là ánh sáng; tư tưởng và cảm giác không có dự phần trong nó, chúng không bao giờ cho ánh sáng; chúng không ở đó, chỉ có ánh sáng này khi mặt trời hoàn toàn ở phía sau những bức tường của thành phố và không có một đám mây trong bầu trời. Bạn không thể thấy ánh sáng này nếu bạn không biết chuyển động không thời gian của thiên định; kết thúc của tư tưởng là chuyển động này. Nhưng tình yêu không phải là lối đi của tư tưởng hay cảm giác.

Rất yên tĩnh, không một chiếc lá nào đang lay động và trời tối thui; tất cả các vì sao mà có thể lấp đầy con sông đều ở đó và chúng lan tràn khắp bầu trời. Bộ não hoàn toàn tĩnh nhưng rất tỉnh và đang quan sát, đang quan sát không có người quan sát, không có một trung tâm để từ đó nó đang quan sát; cũng không có bất kỳ cảm xúc nào. Cái khác lạ ở đó, sâu thẳm bên trong tại một chiều sâu không còn là chiều sâu; nó là hành động, đang quét sạch sẽ mọi sự việc mà không để lại một dấu vết của cái gì đã là và cái gì là. Không có không gian mà trong đó có một biên giới và cũng không có thời gian mà trong đó tư tưởng có thể tạo hình cho chính nó.

3.

Có một sự việc gì đó thú vị kỳ lạ khi đi bộ, một mình, dài theo một con đường mòn, sâu trong vùng quê, đã được sử dụng trong nhiều ngàn năm bởi những người hành hương; có những cây rất già cỗi dọc theo nó, cây me và cây xoài, và nó xuyên qua nhiều ngôi làng. Nó đi qua giữa những cánh đồng lúa mì xanh tươi; nó mềm mại dưới bàn chân, như bột khô và mịn màng, và nó chắc chắn trở thành đất sét cứng vào mùa mưa; đất tơi và mịn đó bám vào bàn chân, vào mắt và mũi của bạn, không quá nhiều. Có những ngôi đền và những cái giếng cổ và các vị thần đang bị quên lãng. Đất đai bằng phẳng, bằng phẳng như lòng bàn tay, trải dài tận đường chân trời, nếu có một đường chân trời. Con đường nhỏ có rất nhiều khúc quanh, chỉ cần trong một vài phút nó đã hướng về mọi phương hướng của cái la bàn. Bầu trời dường như theo sau con đường đó cởi mở và thân thiện. Chỉ có một ít con đường mòn giống như thế trong thế giới dù rằng mỗi con đường đều có vẻ quyến rũ và vẻ đẹp. Có một con đường [tại Gstaad] đi qua thung lũng, leo lên dịu dàng, giữa đồng cỏ màu mỡ, sẽ được cắt cho mùa đông để làm thức ăn cho những con bò; thung lũng trắng xóa bởi tuyết nhưng vào lúc đó [thời gian ông ở đó] nó là cuối mùa hè, đầy hoa, với những ngọn núi tuyết vây quanh và có một con suối ồn ào chảy qua thung lũng; hầu như không có ai trên con đường đó và bạn đi trên nó trong tĩnh lặng. Sau đó còn có một con đường mòn khác [ở Ojai], leo dốc đứng bên một sườn núi để sụp lở có bụi và khô cứng; nó có đá, gồ ghề và trơn trượt; không có một cây nào gần bên, ngay cả một bụi rậm; một con chim cú với một đàn chim non còn bé của nó, trên một tá, ở đó và xa hơn ở trên cao bạn bất ngờ gặp phải một con rắn rung chuông như chết, cuộn tròn toàn bộ thân mình lại, sẵn sàng để mổ nhưng lại cảnh báo bạn bằng tiếng thán. Nhưng lúc này, con đường mòn này không giống như bất kỳ con đường nào khác; nó đầy bụi bị làm dơ bẩn đó đây bởi con người, và có những ngôi đền cổ bị hư hại cùng với những hình ảnh của chúng; một con bò lớn đang nhét đầy bụng bằng những hạt ngũ cốc chưa chín, không bị quấy rầy; cũng có những con khỉ và những con vẹt, ánh sáng của bầu trời. Nó là con đường mòn của hàng ngàn con người trong nhiều ngàn năm. Khi bạn đi bộ trên nó bạn không còn nữa; bạn bước đi mà chẳng còn một tư tưởng nào và có bầu trời không thể tưởng được và cây cối đầy tán lá và chim chóc. Có một cây xoài rất to lớn trên con đường đó; nó có lá nhiều đến nỗi không thể trông thấy cành cây và nó rất già. Khi bạn tiếp tục đi, không có một cảm giác nào cả; tư tưởng cũng biến mất nhưng có vẻ đẹp. Nó tràn đầy quả đất và bầu trời, mỗi lá cây và cả mỗi cọng cỏ đang héo tàn. Nó ở đó bao phủ mọi sự vật và bạn thuộc về nó. Bạn không bị bắt buộc để cảm thấy tất cả sự việc này nhưng nó ở đó và vì bạn không hiện hữu nữa, nó ở đó, không một từ ngữ, không một chuyển động. Bạn đi bộ trở lại

trong tĩnh lặng và ánh sáng đang phai nhạt.

Mọi trải nghiệm để lại một dấu vết và mỗi dấu vết làm biến dạng trải nghiệm; vì thế không có một trải nghiệm nào mà không đã là. Mọi thứ đều cũ kỹ và không có gì mới mẻ. Nhưng cái này không phải như vậy. Tất cả những dấu vết của mọi trải nghiệm đều bị quét sạch; bộ não, kho lưu trữ của quá khứ, trở nên hoàn toàn lặng và bất động, không có một phản ứng, nhưng sinh động, nhạy cảm; ngay lúc đó nó mất quá khứ và được tạo ra mới mẻ lại.

Nó ở đó, cái bao la đó, không quá khứ, không tương lai; nó ở đó, không lần nào đang biết hiện tại. Nó tràn đầy căn phòng, đang mở rộng vượt ngoài mọi đo lường.

5.

Mặt trời ra khỏi cây cối và lặn trên thị trấn và ở giữa cây cối và thị trấn là tất cả sự sống, là tất cả thời gian. Con sông chảy giữa chúng, sâu, sinh động và bình lặng; nhiều con thuyền nhỏ đi tới lui trên nó; một số có những cánh buồm vuông và lớn, chèo gỗ, cát, đá chẻ và thỉnh thoảng đàn ông và phụ nữ quay trở lại làng mạc của họ nhưng hầu hết đều là những con thuyền đánh cá nhỏ bé, với những người đàn ông đen sạm gầy còm. Họ có vẻ là những con người lém lỉnh và rất hạnh phúc, đang kêu gọi và la hét nhau mặc dù họ đều phủ bởi những giẻ rách, không có nhiều để ăn, và không tránh khỏi có quá nhiều con cái. Họ không biết đọc và viết; họ không có một sự giải trí nào phía bên ngoài, không rạp xi nê vân vân, nhưng họ tự vui đùa bằng cách ca hát, trong hợp xướng, những bài ca hiến dâng hoặc kể những câu chuyện tôn giáo. Họ đều rất nghèo nàn và cuộc sống rất cơ cực, bệnh tật và chết chóc luôn luôn ở đó, giống như quả đất và con sông. Và chiều đó có nhiều chim nhận hơn bao giờ, bay thấp, gần chạm mặt nước và nước là màu của ngọn lửa đang tàn. Mọi thứ thật sinh động, thật mãnh liệt; bốn hay năm con chó con mập mạp đang nô đùa bên cạnh con mẹ đói và ốm yếu của chúng; những con quạ, nhiều bầy của chúng, đang bay trở lại bờ bên kia; những con vẹt đang bay trở lại cây cối của chúng, trong dáng điệu rít lên và vút đi thật nhanh; một chiếc xe lửa đang băng qua cầu và sự ồn ào của nó vang xa xuống con sông và một phụ nữ đang tắm rửa trong con sông lạnh buốt. Mọi thứ đều đang tranh đấu để sống còn, một cuộc chiến để sinh tồn và luôn luôn có chết chóc, để chiến đấu mỗi khoảnh khắc của sự sống và sau đó để chết. Nhưng giữa khoảng mặt trời mọc và lặn đằng sau những bức tường của thành phố, thời gian đã nuốt trọn tất cả sự sống, thời gian quá khứ và hiện tại âm thầm gây đau đớn cho tâm hồn của con người; anh ta tồn tại trong thời gian và vì vậy biết đến đau khổ.

Nhưng những người đàn ông ở làng đang đi bộ đằng sau dọc con đường mòn chật hẹp bên cạnh con sông, kéo dài thẳng hàng người này tiếp theo người khác, vì lý do nào đó là một phần của người đàn ông đang đi bộ phía trước; có tám người trong số họ và người đàn ông già ngay phía sau luôn luôn ho sù sù và khạc nhổ và những người khác hầu như đang đi bộ yên lặng. Người đàn ông phía trước ý thức được họ, sự yên lặng của họ, sự rã rời của họ sau một ngày dài; họ không khuấy động nhưng yên lặng và không biết chút gì vui vẻ cả. Ông ta ý thức được họ như ông ta ý thức được con sông rực sáng, được ngọn lửa dịu dàng của bầu trời và chim chóc đang quay trở về nhà của chúng; không có trung tâm từ đó ông ta đang nhìn, đang cảm thấy, đang quan sát; tất cả sự việc này ám chỉ từ ngữ, tư tưởng. Không có tư tưởng nhưng chỉ có những sự việc này. Tất cả họ đang đi bộ nhanh và thời gian ngừng tồn tại; những dân làng kia đang quay về những mái nhà lụp xụp của họ và người đàn ông đang đi cùng với họ; họ là một phần của ông ta, không phải là ông ta ý thức về họ như là một phần. Họ đang chảy theo con sông, bay cùng chim chóc và khoáng đãng lẫn lộn khắp như bầu trời. Nó là một sự kiện và không phải là tưởng tượng, tưởng tượng là một sự việc giả mạo và sự kiện là một sự thật nóng bỏng. Tất cả chín người kia đang đi bộ vô tận, không đi nơi nào và không đến từ đâu; nó là một diễn hành vô tận của sự sống. Thời gian và mọi nhận diện đã chấm dứt, thật lạ lùng. Khi người đàn ông phía trước quay người để đi trở lại, tất cả dân làng, đặc biệt người đàn ông già đi rất gần, ngay đằng sau ông ta, chào hỏi như thể họ là bạn bè từ lâu. Trời đang tối dần, những con chim nhận đã bay đi; có những ngọn đèn trên chiếc cầu dài và cây cối đang co rút vào trong chúng. Xa xa một cái chuông của ngôi đền đang ngân vang.

7.

Có một con kênh nhỏ, rộng khoảng một foot, chảy giữa những cánh đồng lúa mì xanh tươi. Có một con đường mòn dọc theo nó và bạn có thể đi bộ cùng con kênh trong một khoảng thời gian, mà không gặp gỡ một con người nào. Chiều hôm đó yên tĩnh lạ lùng; một con chim giẻ cùi

với đôi cánh màu xanh rực rỡ gây kinh ngạc đang uống nước trong con kênh đó; nó có màu nâu vàng, với đôi cánh xanh rực rỡ kia; nó không là một trong những con chim giẻ cùi kia; bạn có thể tiến lại nó khá gần mà không bị kêu lên. Nó nhìn bạn sững sốt thú vị và bạn nhìn nó bằng lòng thương yêu bùng nổ; nó tròn trịa và thanh thản và rất đẹp. Nó chờ đợi bạn để xem thử bạn sẽ làm gì và khi bạn không làm gì cả, nó bình tĩnh hơn và lúc này bay vụt đi mà không có một tiếng kêu. Trong con chim đó bạn đã gặp gỡ mọi chim chóc đã từng có trên quả đất này; nhờ vào bùng nổ đó đã tạo cho bạn như thế. Nó không phải là bùng nổ được tư tưởng nghĩ ra, và được lên kế hoạch cẩn thận; nó chính xác đã xảy ra bởi một mãnh liệt và cuồng nộ mà sự choáng váng bị gây ra bởi chúng kết thúc mọi thời gian. Nhưng bạn đi dọc theo con đường mòn chập chội đó, ngang qua một cái cây đã trở thành biểu tượng của một ngôi đền, vì đã có những bông hoa và một hình ảnh được sơn phết vung vơ và ngôi đền là biểu tượng của một sự việc nào đó và một sự việc nào đó cũng là một biểu tượng bao la. Những từ ngữ, những biểu tượng đã trở thành, giống như lá cờ, quan trọng kinh khiếp. Những biểu tượng là tro bụi dùng nuôi sống cái trí và cái trí cần cỗi không còn sinh ra quả và tư tưởng lại sinh ra từ chất thải đó. Nó khôn khéo, có tài phát minh, giống như tất cả mọi thứ sinh ra từ cái trống rỗng khô khan đó. Nhưng cái cây rất hùng vĩ, đầy lá, đang ấp ủ vô số chim chóc; mặt đất chung quanh được quét dọn và giữ gìn sạch sẽ; họ đã làm một bệ đất bùn quanh cái cây và trên nó là một bức tượng, dựa vào thân cây đồ sộ. Chiếc lá có thể bị héo tàn nhưng bức tượng bằng đá lại không; nó sẽ bao dung, những cái trí đang bị hủy diệt.

8.

Mặt trời sáng sớm ở trên mặt nước, tỏa ánh sáng óng lánh, gần như đang làm mù mắt; chiếc thuyền của một người dân chài đang chui qua con đường mòn rực rỡ đó và có một làn sương mù mỏng lẫn trong cây cối, trên bờ bên kia. Con sông không bao giờ đứng yên, luôn luôn có một chuyển động, một vũ điệu với vô số bước nhảy và sáng nay nó rất sinh động, đang làm cây cối, bụi rậm nặng nề và dờ dẫm ngoại trừ chim chóc đang gọi nhau, đang hót và những con vẹt khi chúng bay ngang kêu kék kék. Những con vẹt này sống trong cây me bên cạnh ngôi nhà và chúng sẽ đang đến và đang đi suốt ngày, không ngơi nghỉ trong đường bay của chúng. Những thân thể màu xanh lá cây sáng này óng ánh dưới mặt trời và những cái mỏ cong rực rỡ lên khi chúng bay xẹt qua. Đường bay của chúng nhanh và không chao đảo và bạn có thể nhìn thấy chúng trong những lá cây xanh nếu bạn nhìn kỹ càng, và ngay khi chúng ở trên lá cây chúng trở nên vụng về và không ồn ào như trên đường bay của chúng. Tuy rằng còn sớm nhưng tất cả những con chim đã bay ra khỏi chỗ ngủ đêm từ lâu trước khi mặt trời ở trên con sông. Thậm chí vào giờ đó con sông được đánh thức bởi ánh sáng của bầu trời và thiên định là đang mài bén sự bao la của cái trí; cái trí không bao giờ ngủ; không bao giờ hoàn toàn không cảm thụ; đó đây những mảnh vá rách nối của nó, bị dũa mòn bởi xung đột và đau thương, bị làm dần dần bởi thói quen và những thoả mãn trôi nhanh, và mỗi một thú vui để lại một vết sẹo của khao khát. Nhưng tất cả những sự việc bị làm tối tăm này không để lại một chút không gian nào cho tánh tổng thể của cái trí. Những sự việc này trở nên quan trọng khủng khiếp và luôn luôn nuôi dưỡng thêm nhiều sự quan trọng ngay lập tức và cái bao la vô hạn bị dẹp qua một bên để nhường lối cho cái nhỏ xíu, cái ngay lập tức. Cái ngay lập tức là thời gian của tư tưởng và tư tưởng không bao giờ có thể giải quyết bất kỳ vấn đề nào ngoại trừ những vấn đề thuộc máy móc. Nhưng thiên định không theo phương cách của một cái máy; nó không bao giờ có thể gom tụ cùng nhau để đạt tới một chỗ nào đó; nó không phải là con thuyền để đi qua bờ bên kia. Không có bờ, không đang đến và, giống như tình yêu, nó không có động cơ thúc đẩy. Nó là một chuyển động vô tận mà hành động của nó ở trong thời gian nhưng không thuộc về thời gian. Mọi hành động của ngay lập tức, thuộc thời gian, là mảnh đất của đau khổ; không sự việc nào có thể mọc trên nó ngoại trừ xung đột và đau thương. Nhưng thiên định là ý thức về mảnh đất này và một cách không chọn lựa, không bao giờ cho phép một hạt giống bám rễ, dù nó có gây thú vị bao nhiêu và dù nó có đau thương bao nhiêu. Thiên định là đang chết đi trải nghiệm. Và ngay lúc đó chỉ còn trong sáng mà tự do của nó ở trong đang thấy. Thiên định là sự thú vị lạ lùng không mua được nơi chợ búa; không một vị thầy hay đệ tử nào có lần thuộc về nó; mọi theo sau và hướng dẫn phải chấm dứt thật dễ dàng và tự nhiên như một chiếc lá rơi xuống đất. Cái vô hạn ở đó, tràn đầy khoảng không gian nhỏ xíu và toàn bộ không gian; nó đến êm ả như cơn gió nhẹ thổi qua dòng nước nhưng tư tưởng không thể giữ nó và quá khứ, thời gian, không

đủ khả năng đo lường.

9.

Bên kia sông, khói đang bốc lên thành một cụm trắng đứng; nó là một chuyển động đơn giản bùng lên vào bầu trời. Không có một hơi thở của không khí; không có một gợn sóng trên con sông và mọi chiếc lá đứng yên; những con vẹt là chuyển động ồn ào duy nhất khi chúng bay xẹt qua. Ngay cả con thuyền của người đánh cá nhỏ xíu cũng không khuấy rầy dòng nước; mọi thứ có vẻ đã đông cứng trong tĩnh lặng, ngoại trừ khói. Mặc dù nó đang bốc thẳng lên bầu trời nhưng vẫn có một vẻ tươi vui nào đó trong nó và tự do của hành động tổng thể. Và xa khỏi ngôi làng và khói là bầu trời bùng sáng của buổi chiều. Đã có một ngày mát mẻ và bầu trời khoáng đạt và có ánh sáng của một ngàn mùa đông; nó gần, đang xuyên thấu và đang lan rộng; nó đi cùng bạn khắp mọi nơi, nó sẽ không rời bạn. Giống như hương thơm, nó ở đó trong những nơi bất ngờ nhất; nó dường như đã thâm nhập vào mọi ngõ ngách bí mật nhất của thân tâm người ta. Nó là một ngọn đèn không có bóng và mọi cái bóng đều mất đi chiều sâu; vì nó, mọi vật chất đều mất đi tính dày đặc; như thể là bạn nhìn xuyên thấu mọi thứ, qua cây cối ở phía bên kia bức tường, qua cái tôi riêng của bạn. Cái tôi của bạn không rõ ràng và khoáng đạt như bầu trời. Nó rất mãnh liệt và ở cùng nó là ở cùng đam mê, không phải đam mê của ham muốn hay cảm giác, nhưng một đam mê sẽ không bao giờ úa tàn hay chết đi. Nó là một ánh sáng lạ lùng, nó phơi bày mọi thứ và làm cho dễ tổn thương, và cái gì không có sự bảo vệ là tình yêu. Bạn không thể là cái gì bạn đã là, bạn bị đốt cháy, không để lại bất kỳ tro tàn nào và thật bất ngờ không còn một sự vật gì ngoại trừ ánh sáng đó.

12.

Một bé gái nhỏ xíu cỡ tuổi mười hoặc mười hai đang dựa vào một cái cột trong vườn; em bé bẩn thỉu, tóc không được gội trong nhiều tuần lễ, đầy bụi và không được chải; quần áo em bé rách nát và cũng không giặt giũ, giống như thân thể em. Em bé có một miếng giẻ dài quấn quanh cổ và em đang nhìn một số người đang uống trà ở mái hiên; em nhìn bằng sự dừng đọng hoàn toàn, không một cảm giác, không một tư tưởng của sự việc gì đang xảy ra; cặp mắt em bé dán vào nhóm người dưới lầu và mỗi con vẹt bay xẹt qua không tạo ấn tượng gì nơi em và cả những con chim bồ câu mềm mại có màu đất ở rất gần em bé cũng vậy. Em không bị đói, có thể em bé là con gái của một trong những người hầu vì dường như em đã thân thuộc với nơi này và được cho ăn đầy đủ. Em kèm chế bản thân như thể em là một cô gái trẻ đã trưởng thành, đầy tự tin và quanh em có một sự cách biệt lạ lùng. Khi bạn nhìn ngắm em tương phản con sông và cây cối, bạn bỗng nhiên cảm thấy rằng bạn đang nhìn ngắm buổi tiệc trà, mà không có một cảm xúc, mà không có một tư tưởng, hoàn toàn dừng đọng với mọi sự vật và đến mọi thứ có thể xảy ra. Và khi em bé đi khỏi tới một cái cây nhìn ra con sông, chính là bạn mà đang đi khỏi, chính là bạn mà ngồi trên đất, gồ ghề đầy bụi bặm; chính là bạn mà nhặt một khúc cây lên và ném nó qua bờ sông, cô đơn, không cười và không bao giờ lưu tâm. Lúc này bạn đứng dậy đi khỏi và lang thang quanh ngôi nhà. Và lạ lùng thay, bạn là những con chim bồ câu, những con sóc chạy thật nhanh lên cây và người tài xế bẩn thỉu, không tắm rửa đó và con sông mà chảy đi, rất lặng lẽ. Tình yêu không là đau khổ và nó cũng không được tạo ra do ghen tuông nhưng nó nguy hiểm vì nó hủy diệt. Nó hủy diệt mọi thứ mà con người đã xây dựng quanh anh ta ngoại trừ những viên gạch. Nó không thể xây dựng đền chùa và cũng không đổi mới xã hội đang thối nát; nó không thể làm gì cả, nhưng nếu không có nó không có gì có thể được làm ra, dù bạn có làm bất kỳ việc gì. Mọi máy vi tính và sự tự động hoá có thể thay đổi hình thể của những sự vật và cho con người sự nhàn nhã mà sẽ trở thành một vấn đề khác khi đã có quá nhiều vấn đề rồi. Tình yêu không có vấn đề và đó là lý do tại sao nó rất hủy diệt và nguy hiểm. Con người sống bằng những vấn đề, những sự việc liên tục và không giải quyết được kia; nếu không có chúng, anh ta sẽ không biết làm cái gì; anh ta sẽ không còn nữa và không kiếm được cái gì trong khi đang không còn nữa. Vì vậy những vấn đề gia tăng vô tận; trong khi đang giải quyết một cái thì lại nảy sinh một vấn đề khác, nhưng dĩ nhiên, cái chết là hủy diệt; nó không là tình yêu. Cái chết là tuổi già, bệnh tật và những vấn đề mà không máy vi tính nào có khả năng giải quyết. Nó không là hủy diệt mà tình yêu mang lại; nó không phải là chết mà tình yêu mang lại. Nó là tro tàn của một ngọn lửa đã được tạo ra cẩn thận và nó là sự ồn ào của những cái máy tự động đang chạy liên tục không bị gián đoạn. Tình yêu, sự chết, sáng tạo không tách rời được; bạn không thể có một sự việc nhưng lại phủ nhận hai sự việc còn lại, bạn không thể mua nó nơi chợ

búa hay trong mọi nhà thờ; kia là những nơi cuối cùng mà bạn sẽ tìm nó. Nhưng nếu bạn không nhìn và nếu bạn không có những vấn đề, không một vấn đề nào, sau đó nó có lẽ đến khi bạn đang nhìn hướng khác.

Nó là cái không biết được, và mọi thứ bạn biết phải tự cháy rụi, không để lại tro tàn; quá khứ, phong phú hay không thú vị, phải bị bỏ lại thật ngẫu nhiên, không cần mọi động cơ thúc đẩy như cô bé đó đang ném một cây gậy qua bờ sông. Đang đốt cháy cái đã được biết là hành động của cái không biết được. Ở xa xa một ống sáo đang thổi không hay lắm và mặt trời đang lặn, một quả cầu màu đỏ khổng lồ đằng sau những bức tường của thị trấn, và con sông là màu sắc của ngọn lửa dịu và mọi con chim đang ủa vào cây cối để qua đêm.

13.

Bình minh vừa ló dạng và sẵn sàng rồi, mọi con chim dường như thức giấc, đang gọi nhau, đang hát, đang lặp đi lặp lại liên tục một hoặc hai âm điệu; những con quạ là những con lớn tiếng nhất. Có rất nhiều trống số chúng, đang quát quát với nhau và bạn phải lắng nghe cẩn thận để bắt được những âm điệu của những con chim khác. Những con vet luôn luôn kêu kékét khi đang bay, xẹt qua thật lẹ và trong ánh sáng nhạt, màu xanh lá cây dễ yêu của chúng rất trắng lẹ. Không một chiếc lá lay động và con sông ánh màu bạc, rộng khắp, dạt dào, sâu thẳm qua một đêm; đêm tối đã làm một sự việc gì đó cho nó; nó đã trở nên màu mỡ hơn, thâm sâu cùng với quả đất và không thể tách lìa; nó rất sinh động với sự mãnh liệt mà gây hủy diệt trong tinh khiết của nó. Bờ bên kia còn chưa tỉnh giấc, cây cối và những cánh đồng lúa mì xanh tươi giăng dài và rộng vẫn còn huyền bí và tĩnh mịch và xa xa một tiếng chuông của ngôi đền ngân lên, không có tiếng nhạc. Mọi thứ lúc này đang bắt đầu thức dậy, reo hò cùng mặt trời đang đến. Mọi tiếng quát quát đều lớn hơn và mỗi tiếng kékét và màu sắc của mỗi chiếc lá và bông hoa, và mùi của đất bốc lên rất mạnh. Mặt trời đã ở trên những lá cây và tạo ra một con đường màu vàng băng qua con sông. Buổi sáng hôm nay rất đẹp và vẻ đẹp của nó sẽ còn tồn tại, không phải trong ký ức; ký ức là giả mạo; nó là một vật chết và ký ức không bao giờ có thể nắm giữ được vẻ đẹp hay tình yêu. Nó hủy diệt chúng. Nó là máy móc, có công dụng của nó, nhưng vẻ đẹp không thuộc về ký ức. Vẻ đẹp luôn luôn mới mẻ nhưng cái mới mẻ không có liên hệ với cái cũ kỹ, mà thuộc về thời gian.

14*

Mặt trăng còn hơi non tuy vậy nó đã toả ra đủ ánh sáng cho những cái bóng; có nhiều bóng và chúng rất tĩnh. Dọc theo con đường mòn chật hẹp đó, mỗi cái bóng dường như sinh động, đang thì thầm với nhau, mỗi chiếc lá có bóng đang chuyện phiếm cùng người hàng xóm của chúng. Hình thể của chiếc lá và thân cây nặng nề rõ ràng trên mặt đất và con sông phía dưới thuộc về màu bạc; nó rộng, yên lặng và có một dòng nước chuyển động ngầm rất sâu không có một dấu hiệu nào trên bề mặt. Ngay cả cơn gió nhẹ buổi chiều cũng ngừng nghỉ và không có đám mây nào tụ tập quanh mặt trời hoàng hôn; cao hơn trong bầu trời có một làn mây mỏng manh màu hoa hồng và cô đơn đứng bất động đến khi nó tan biến vào ban đêm. Mỗi cây xoài và cây me đang thu rút vào để chờ đêm tối và tất cả chim chóc đều im lặng, tìm chỗ trú ẩn, thật sâu giữa những chiếc lá. Một con cú nhỏ đang đậu trên đường dây điện báo và đúng lúc bạn ở dưới nó, nó bay đi bằng đôi cánh tĩnh lặng lạ thường. Sau khi giao sữa xong, những chiếc xe đạp đang quay trở lại, những cái thùng thiếc trống không kêu leng keng; có rất nhiều người trong số họ, đi một mình hoặc trong từng nhóm, nhưng nếu không có tất cả huyền thoại và ồn ào của họ chỉ còn lại sự tĩnh lặng đặc biệt của vùng quê thoáng đãng và bầu trời bao la. Chiều hôm đó không có gì có thể quấy rầy nó, ngay cả chiếc xe lửa chở hàng hoá đang băng qua cây cầu bằng thép. Có một con đường mòn nhỏ ở phía bên phải ngoằn ngoèo giữa những cánh đồng lúa mì xanh tươi và khi bạn đi trên nó, rất xa khỏi mọi thứ, khỏi những bộ mặt, những giọt nước mắt, đột nhiên, bạn ý thức được một sự việc gì đó đang xảy ra. Bạn biết nó không phải là tương tượng, ham muốn, đang nhờ cậy vào một ảo tưởng nào đó hay vào một trải nghiệm bị bỏ quên hay sự hồi phục của vui thú và hy vọng nào đó; bạn biết rõ nó không phải là một trong những sự việc này; bạn đã trải qua kỳ sát hạch này trước kia rồi và bạn phải sạch tất cả những việc này, thật mau lẹ bằng một động tác và bạn ý thức rằng một sự việc gì đó đang xảy ra. Nó cũng bất ngờ như con bò mộng kia đang xuất hiện qua buổi chiều tối; nó ở đó đầy quả quyết và bao la, cái khác lạ đó, mà không một từ ngữ hay biểu tượng nào có thể nắm bắt; nó ở đó tràn đầy bầu trời và quả đất và mỗi một vật nhỏ bé đều ở trong nó. Bạn và người dân làng nhỏ người mà

không nói một lời nào với bạn khi đi ngang qua, thuộc về nó. Vào cái thời điểm không thời gian đó, chỉ còn lại cái bao la đó, không còn tư tưởng lẫn cảm giác và bộ não hoàn toàn tĩnh lặng. Tất cả tính nhạy bén hay ngẫm nghĩ đều biến mất, chỉ còn lại tính khiết kinh ngạc ở đó. Nó là tính khiết của sức mạnh, không thể xuyên thấu và không thể tiếp cận nhưng nó ở đó. Mọi sự vật đứng bất động, không có chuyển động, không lay động và ngay cả âm thanh của tiếng còi xe lửa cũng ở trong trạng thái bất động. Nó thấp tùng cùng bạn khi bạn đi bộ trở lại đến căn phòng và nó cũng ở đó, vì nó đã không bao giờ lìa xa bạn.

16.

Cùng với con lạc đà chất trên lưng nặng nề, tất cả chúng tôi băng qua cây cầu mới bắc ngang con suối nhỏ, những người đạp xe đạp, những phụ nữ trong làng quay trở về từ thị trấn, một con chó ốm đói và một ông cụ có chòm râu bạc dài và kiêu ngạo. Cây cầu cũ ọp ẹp đã bị tháo đi và có cây cầu mới này, được làm bằng những cái cột nặng, tre, rom và bùn; nó được xây dựng vững chắc và con lạc đà không ngần ngại khi băng qua nó; nó kiêu mạn hơn ông cụ già, đầu ngẩng cao lên trời, khinh khi và bốc mùi khá hôi. Tất cả chúng tôi vượt qua cầu và một số trong những người dân làng đi xuống theo con sông và con lạc đà đi về hướng khác. Nó là một con đường mòn đầy bụi, đất sét khô mịn và con lạc đà để lại một vết hằn to và rộng và không chịu khuất phục để đi nhanh hơn nó muốn; nó đang chở những bao lúa mì và nó có vẻ hoàn toàn dừng dừng đến mọi thứ; nó đi qua cái giếng cổ và những ngôi đền bị hư hại và người lái lạc đà cố gắng hết sức để bắt nó đi nhanh hơn, vỗ vào nó bằng bàn tay trần của ông ta. Có một con đường mòn khác nữa quẹo về bên phải, qua những cây mù tạt màu vàng đang nở hoa, những cây đỗ đang nở hoa và những cánh đồng lúa mì xanh tươi màu mỡ; con đường này không được sử dụng nhiều và rất dễ chịu khi đi bộ dọc trên đó. Cây mù tạt có mùi thoang thoảng nhưng cây đậu có mùi nặng hơn, và cây lúa mì, đang bắt đầu có bông, cũng có mùi riêng của nó và sự hòa lẫn của ba mùi này phảng phất đầy không khí buổi chiều bằng một mùi hương không quá hắc, dễ chịu nhưng thoang thoảng. Buổi chiều thật đẹp, cùng mặt trời hoàng hôn đằng sau cây cối; trên con đường mòn đó bạn cách xa mọi nơi, dù có những ngôi làng rải rác chung quanh nhưng bạn rất cách xa và không có gì có thể đến gần được. Nó không ở trong không gian, thời gian hay khoảng cách; bạn thật xa xôi và không có đo lường. Chiều sâu không còn trong những đơn vị đo độ sâu; có một chiều sâu mà không có cực điểm, không vòng chu vi. Một người dân làng thỉnh thoảng đi ngang qua bạn, mang một vài thứ sơ sài ông ta đã mua trong thị trấn và khi ông ta đi ngang qua, hầu như chạm vào bạn, ông ta đã không đến gần bạn. Bạn thật xa xôi, đang ở trong một thế giới không biết được nào đó mà không còn ba chiều; thậm chí nếu bạn muốn biết, bạn không thể biết nó được. Nó quá xa khỏi cái đã được biết; nó không có liên hệ với cái đã được biết. Nó không phải là một sự việc mà bạn trải nghiệm; không có cái gì để được trải nghiệm; và ngoài ra tất cả trải nghiệm luôn luôn ở trong lãnh vực của cái đã được biết, được công nhận bởi cái đã là. Bạn ở thật xa, xa vô tận, nhưng cây cối, những bông hoa màu vàng và bông hoa lúa mì gần gũi kinh ngạc, gần hơn cả tư tưởng của bạn và sinh động tuyệt vời, với mãnh liệt và vẻ đẹp không bao giờ ulla tàn. Sự chết, sáng tạo và tình yêu ở đó và bạn không biết cái nào là cái nào và bạn là một phần của nó; chúng không phân ly, không là một thứ gì đó để bị phân chia và tranh luận. Chúng không tách rời, liên quan gần gũi lẫn nhau, không phải sự liên hệ của từ ngữ và hành động, diễn đạt. Tư tưởng không thể uốn hình nó, và cảm giác cũng không bao bọc nó, những sự việc này quá máy móc, quá chậm chạp, có gốc rễ trong cái đã được biết. Tưởng tượng ở trong mảnh đất của nó và không bao giờ có thể đến gần. Tình yêu, sự chết, sáng tạo là một sự kiện, một sự kiện có thật, như cái thân thể họ đang thiêu trên bờ sông dưới cái cây. Cái cây, ngọn lửa, nước mắt là thực sự, là những sự kiện không thể phủ nhận nhưng chúng là những sự kiện của cái đã được biết; và sự tự do khỏi cái đã được biết, và trong tự do đó ba sự việc kia hiện diện – không thể tách rời. Nhưng bạn phải đi rất xa và tuy nhiên lại rất gần.

Người đàn ông trên xe đạp đang ca hát bằng một giọng mê mải và hơi khàn khàn, quay trở về mang theo những cái thùng sữa trống không kêu leng keng từ thành phố; ông ta háo hức muốn nói chuyện với một người nào đó và khi ông ta đang đi ngang qua ông ta nói một điều gì đó, ngập ngừng, bộc lộ và đi qua. Lúc này mặt trăng đang thả ra những cái bóng, những cái bóng sẫm màu và hầu như trong suốt và mùi của đêm tối đang thâm sâu thêm. Và quanh khúc quẹo của con đường là con sông; nó dường như được thấp sáng lên từ bên trong, bằng ngàn cây nến; ánh sáng rất dịu có màu bạc và vàng lạt và hoàn toàn tĩnh, bị mê hoặc bởi mặt trăng.

Chòm sao Thất tinh ở trên đỉnh đầu và chòm sao Orion khá cao trong bầu trời và một chiếc xe lửa đang thở hùng hục để leo lên con dốc thoải vượt qua cái cầu. Thời gian đã ngừng và vẻ đẹp ở đó cùng tình yêu và sự chết. Và trên cái cầu bằng tre mới này không có một con người, thậm chí không một con chó. Con suối nhỏ đầy các vì sao.

20.

Còn lâu lắm mới đến bình minh, một bầu trời đầy sao rõ ràng; có một làn sương nhỏ trên con sông và bờ sông phía bên kia vừa trông thấy được; chiếc xe lửa kêu bình bịch để leo lên cái dốc qua cầu; nó là một chiếc xe lửa chở hàng hóa và những chiếc xe lửa này luôn luôn hỗn hển leo lên cái dốc theo một cách đặc biệt, từng đợt chậm chạp và dài của những hơi hỗn hển nặng nề, không giống với những chiếc chở hành khách [xe lửa], mà có những đợt bùng nổ gọn và nhanh và lên trên cầu ngay tức khắc. Chiếc xe lửa chở hàng hóa này, trong tĩnh lặng mênh mang đó, đã gây ra tiếng gầm thét lạnh kanh đó, ồn ào hơn mọi lần trước kia nhưng dường như không có gì quấy rầy sự tĩnh lặng đó mà ở trong nó tất cả những chuyển động đều mất hút. Nó là tĩnh lặng không thể phá vỡ, rõ ràng, mạnh mẽ, đang xuyên suốt; có một thôi thúc mà không thời gian nào có thể gom tụ. Ngôi sao yếu ớt trông thấy rõ ràng và cây cối tối đen trong giấc ngủ của chúng. Thiên định là ý thức về tất cả những sự việc này và đang đi ra khỏi những sự việc này và thời gian. Chuyển động trong thời gian là tư tưởng và tư tưởng không thể ra khỏi nhà tù thời gian riêng rẽ của nó. Hùng đông đang đến trên cây cối và con sông, vẫn còn là một dấu hiệu mờ mờ nhưng các vì sao đang mất đi sự rực rỡ của chúng và đã có một tiếng kêu của buổi sáng, một con chim ẩn trong một cái cây rất gần. Nhưng tĩnh lặng mênh mang đó vẫn khẳng khẳng và nó sẽ luôn luôn ở đó, dù rằng chim chóc và sự ồn ào của con người vẫn tiếp tục.

21.*

Thời tiết lạnh lẽo quá khắc nghiệt, nó đã thấp dưới độ đông; hàng dâu đã bị cái lạnh biến thành màu nâu, những chiếc lá nâu đã rụng; bãi cỏ có màu nâu xám, màu của đất; ngoại trừ vài bông hoa păn-xê màu vàng và những bông hồng, ngôi vườn trơ trụi. Thời tiết quá lạnh lẽo và những người nghèo, như thường lệ, đang chịu đựng cực khổ và đang chết. Bạn thấy họ run lập cập, trong những bộ quần áo rách rưới bẩn thỉu, hầu như không còn thứ gì phủ thêm vào; một bà cụ già đang run rẩy từ đầu đến chân, co rút toàn thân, răng đánh lập cập; một phụ nữ trẻ đang rửa ráy bằng một miếng vải rách nát bên con sông lạnh buốt [con sông Jumna] và một ông cụ già đang ho sù sụ và to còn đám trẻ đang nô đùa, cười cợt và la hét. Họ nói rằng mùa đông năm nay lạnh khác thường và nhiều người đang chết. Bông hồng đỏ và bông păn-xê vàng rất sinh động, rực sáng bởi màu sắc; bạn không thể nào rời cặp mắt khỏi nó và hai màu sắc kia như lan rộng và tràn đầy ngôi vườn trống; dù rằng đám trẻ đang la hét, bà cụ già đó đang run lập cập có mặt mọi nơi; màu vàng và đỏ không thể tin được và sự chết không thể tránh khỏi. Màu sắc là chúa tể và sự chết vượt ra khỏi thần thánh. Nó có mặt khắp mọi nơi và màu sắc cũng vậy. Bạn không thể tách rời hai sự việc và nếu bạn làm được vậy thì không còn đang sống. Bạn cũng không thể tách rời tình yêu khỏi sự chết và nếu bạn làm được vậy thì không còn tình yêu nữa. Mọi màu sắc đều riêng biệt, dù riêng biệt thật nhiều nhưng chỉ có màu sắc và khi bạn nhìn thấy mọi màu sắc khác nhau như chỉ là màu sắc, chỉ ngay đó mới có tráng lệ trong màu sắc. Bông hồng đỏ và bông păn-sê vàng không là những màu sắc khác nhau nhưng là màu sắc mà tràn đầy ngôi vườn trơ trụi bằng lòng lầy của nó. Bầu trời có màu xanh lạt, màu xanh của một mùa đông không mưa, lạnh lẽo nhưng nó là màu xanh của tất cả màu sắc. Bạn thấy nó và bạn thuộc về nó; những tiếng ồn của thành phố đã mất đi nhưng màu sắc, không thể biến mất được, bao dung, trường cửu.

Đau khổ đã được mọi người chuyển thành kính trọng; một ngàn lời giải thích đã được dành cho nó; nó đã được người ta coi là một phương cách dẫn đến đạo đức, đến giác ngộ, nó đã được đặt vào chỗ thiêng liêng trong nhà thờ và được đánh giá quan trọng trong nhà và được thánh hoá. Mọi nơi đều có sự thương cảm nó, bằng nước mắt và phước lành. Và vì thế đau khổ lại tiếp tục; mỗi một tâm hồn đều biết nó, tồn tại với nó hay tẩu thoát khỏi nó, mà chỉ tạo cho nó mạnh mẽ thêm, để phồn thịnh thêm và làm tối tăm tâm hồn. Nhưng đau khổ là một cách để tự thương xót bản thân, với những kỷ niệm không đo lường được. Đau khổ có gốc rễ trong ký ức, trong những sự việc đã chết của ngày hôm qua. Nhưng ngày hôm qua luôn luôn rất quan trọng; nó là bộ máy mà cho ý nghĩa đến cuộc sống; nó là sự phong phú của cái đã được biết, những sự việc được sở hữu. Nguồn cung cấp của tư tưởng ở trong ngày hôm qua, những ngày hôm qua

mà cho ý nghĩa đến một cuộc sống của đau khổ. Chính ngày hôm qua là đau khổ và nếu không tẩy sạch sẽ cái trí khỏi ngày hôm qua sẽ luôn luôn có đau khổ. Bạn không thể lau chùi nó bằng tư tưởng vì tư tưởng là sự tiếp tục của ngày hôm qua và vì thế cũng còn là của nhiều ý tưởng và lý tưởng.

Sự mất mát của ngày hôm qua là đang bắt đầu của tự thương xót và tối tăm của đau khổ. Đau khổ mài sắc tư tưởng nhưng tư tưởng lại nuôi dưỡng đau khổ. Tư tưởng là ký ức. Ý thức tự phê bình về toàn bộ qui trình này, giải phóng cái trí khỏi đau khổ trong không chọn lựa. Đang thấy sự kiện phức tạp này, mà không có quan điểm, mà không có nhận xét, là đang chấm dứt đau khổ. Cái đã được biết phải chấm dứt, không cần nỗ lực, cho cái không biết được hiện hữu.

22.

Hình dáng bên ngoài được làm tao nhã hết sức; mỗi một đường nét, mỗi một lọn tóc xoắn đều được tìm hiểu và đặt vào đúng chỗ, mọi hành vi cử chỉ và nụ cười đều kèm chế và mọi cử động đều được xem xét cẩn thận trước gương. Bà ta có nhiều con cái và mái tóc đang chuyển hoa râm; bà ta phải có tiền của và có một sự thanh lịch cùng xa cách nào đó. Chiếc xe hơi cũng được lau chùi bóng loáng; chất crôm rực rỡ và lấp lánh trong mặt trời buổi sáng; những vỏ xe sơn thêm bằng màu trắng sạch sẽ, không có dấu vết và những chỗ ngồi không vấy bẩn. Nó là chiếc xe tốt và có thể chạy nhanh, ôm mọi khúc queo rất dễ dàng. Sự tiến bộ mở rộng và mạnh mẽ đang mang lại an toàn và giả tạo, và đau khổ lẫn tình yêu đều có thể được giải thích và kèm chế dễ dàng và luôn luôn có những viên thuốc an thần khác nhau và những thần thánh khác nhau cùng những chuyện hoang đường mới mẻ đang thay thế những cái cũ kỹ. Sáng hôm nay lạnh và sáng sủa; sương mù đã tan đi với mặt trời mọc và không gian tĩnh lặng. Những con chim béo, có chân và mỏ hơi vàng, đã ra ngoài ở trên bãi cỏ nhỏ, rất hài lòng, sẵn sàng để líu lo líu lít; chúng có cánh màu đen trắng với thân thể màu nâu vàng và sẫm. Chúng vui vẻ kỳ lạ, nhảy tung tăng và rượt đuổi nhau. Sau đó những con quạ có cổ họng màu xám đen và những con chim béo bay vút đi chửi mắng ồm ồm. Những cái mỏ nặng nề và dài của chúng chiếu sáng và những cái thân đen thui lóng lánh; chúng đang ngắm nhìn mỗi cử chỉ bạn làm và không có sự việc gì ra khỏi tầm kiểm soát của chúng và chúng biết con chó to đó đang đến qua bờ dậu trước khi nó nhìn thấy chúng nhưng chúng đã bay khỏi miệng kêu quác quác và bãi cỏ nhỏ lại vắng tanh.

Cái trí luôn luôn bận rộn với sự việc này hay sự việc khác, dù nó ngó ngẩn hay ra vẻ quan trọng. Nó giống như con khỉ đó luôn luôn khuấy động, luôn luôn khọt khẹt, chuyển từ sự việc này qua sự việc khác và cố gắng vô vọng để yên lặng. Trống không, hoàn toàn trống không, không phải là một sự việc gây sợ hãi; rất quan trọng cho cái trí được nhàn rỗi, trống không, không bị ép buộc, vì chỉ đến lúc đó nó mới có thể di chuyển vào trong những chiều sâu không biết được. Mọi bận rộn thực sự hoàn toàn giả tạo, với người phụ nữ đó hay với một người tạm gọi là thánh. Một cái trí bận rộn không bao giờ có thể thâm nhập vào chiều sâu riêng rẽ của nó, vào những khoảng không chưa từng bị giày xéo của nó. Chính cái trống không dâng tặng khoảng không cho cái trí và vào trong cái khoảng không này nơi thời gian không thể xâm nhập. Từ trống không này có sáng tạo mà tình yêu của nó là sự chết.

23.

Cây cối trơ trụi, mọi chiếc lá đã rụng hết, ngay cả những cái cuống mảnh mai và yếu ớt cũng đang tách rời; cái lạnh quá sức chịu đựng đối với chúng; có những cây khác vẫn còn giữ được những chiếc lá nhưng chúng không xanh tươi lắm, một số trong chúng đang ngả qua màu nâu. Mùa đông này lạnh rất bất thường; có tuyết dày đặc dọc theo mọi rặng núi thấp hơn của dãy Hi mã Lạp sơn, dày vài feet và trong những bình nguyên cách xa đó vài trăm dặm thời tiết quá lạnh; sương giá có nhiều trên mặt đất và các bông hoa không nở; những bãi cỏ bị chết. Có vài bông hồng mà màu sắc toả đầy ngôi vườn nhỏ và hoa păn-sê vàng cũng vậy. Nhưng trên đường sá và những nơi công cộng bạn trông thấy những người nghèo, quần trong những chiếc giẻ rách rưới và bẩn thỉu, chân trần, đầu phủ kín, bộ mặt sạm hiem khi lộ rõ; những phụ nữ có mọi loại vải vóc đủ màu sắc đắp trên người, bẩn thỉu, và những vòng bằng bạc hoặc một món trang sức nào đó quanh cổ chân và cổ tay của họ; họ bước đi thông thả, thoải mái và bằng một sự duyên dáng nào đó; họ giữ tư thế rất vững vàng. Hầu hết mọi người đều là những lao công nhưng vào chiều tối khi họ quay trở lại tổ ấm của họ, thật ra là những cái chòi, họ sẽ cười đùa, chọc ghẹo lẫn nhau và những người trẻ tuổi sẽ la hét và cười cợt, hồ hởi hơn những người lớn.

Lúc đó là cuối ngày và họ đã phải lao động nặng nề suốt ngày; họ thường mệt nhoài rất mau và họ đã xây dựng những ngôi nhà và những văn phòng nơi họ sẽ không bao giờ sống hay đã từng làm việc trong đó. Tất cả những người quan trọng đều đi ngang qua đó trong những chiếc xe hơi của họ và những người cơ cực không bao giờ thêm bận tâm để xem thử ai đã đi qua. Mặt trời đang lặn sau cái tòa nhà được trang trí lộng lẫy nào đó, trong một làn sương khói đã lơ lửng suốt ngày; nó không có màu, không nồng nhiệt và không có một phe phẩy của những lá cờ thuộc những quốc gia khác nhau; những lá cờ này cũng quá kiệt sức; chúng đích thực là những miếng giẻ có màu sắc nhưng chúng đã phải đảm nhận trọng trách lớn lao đến chừng nào. Một vài con quạ đang uống nước từ cái vũng và những con quạ khác đang bay vào để chia phần. Bầu trời nhạt nhoà và sẵn sàng chờ màn đêm buông xuống.

Mỗi một tư tưởng; mỗi một cảm thấy đều tan biến và bộ não hoàn toàn tĩnh; đã quá nửa đêm và không có một tiếng động; rất lạnh và ánh trăng đang len vào qua một trong những cái cửa sổ; nó chiếu thành một cái khuôn cửa sổ trên tường. Bộ não rất tỉnh táo, đang quan sát, mà không đang đáp trả, mà không đang trải nghiệm, không còn một chuyển động nào trong chính nó nhưng nó không phải là không nhạy cảm hay bị tạo ảo giác bởi ký ức. Và bỗng nhiên cái bao la không thể biết được ở đó, không những trong căn phòng và bên ngoài mà cũng thẳm sâu, trong những ngõ ngách bí ẩn thẳm kín nhất, mà lúc trước là cái trí. Tư tưởng có một biên giới, được sinh ra bởi mọi loại phản ứng, và mỗi động cơ thúc đẩy tạo hình thể cho nó giống như mỗi cảm giác; mọi đang trải nghiệm đều từ quá khứ và mọi công nhận đều từ cái đã được biết. Nhưng bao la đó không để lại dấu vết, nó ở đó rõ ràng, mạnh mẽ, không thể xuyên thấu và không thể tiếp cận mà mãnh liệt của nó là ngọn lửa không có tro. Với nó là phước lành và cũng không để lại ký ức vì không có đang trải nghiệm nó. Đơn giản là nó ở đó, để đến và đi, mà không có theo đuổi và hồi tưởng.

Quá khứ và cái không biết được không gặp nhau tại bất kỳ điểm nào; chúng cũng không thể được mang vào cùng nhau bằng bất kỳ động thái nào; không có cây cầu nào để băng qua và cũng không có con đường nào dẫn đến nó. Hai sự việc này đã không bao giờ gặp nhau. Quá khứ phải chấm dứt cho cái không thể biết được, cho cái bao la đó hiện hữu.

-2005-

(Đã sửa chữa 7-2007)

Bìa sau:

Trong tập ghi chép hàng ngày duy nhất này chúng ta hiểu được một điều gì đó có lẽ được gọi là nguồn suối tràn lời giáo huấn của Krishanmurti. Toàn bộ tinh túy lời giáo huấn của ông, khởi thủy từ nguồn suối tự nhiên này. Lời giáo huấn đó không bao giờ hoàn toàn giống nhau, mặc dù thường được lặp lại. Trong cùng một cách, cây cối núi non, sông ngòi, mây, ánh mặt trời, chim chóc, và những bông hoa mà ông miêu tả lặp đi lặp lại mãi mãi “mới mẻ” vì chúng được nhìn ngắm mỗi lần bằng đôi mắt không bao giờ trở nên thân thuộc với chúng; mỗi ngày chúng là một cảm thụ hoàn toàn mới mẻ cho ông, và vì thế chúng có thể như vậy cho chúng ta

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách : Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>